B.K. BORISON

"Borison'ın kelimelerinin
özel bir büyüsü var."
—ELENA ARMAS

AŞK IŞIĞI Çiftliği

YABANCI

**İKİ EN İYİ ARKADAŞ,
SAHTE BİR İLİŞKİ
VE NE PAHASINA OLURSA
OLSUN KURTARILMASI
GEREKEN BİR ÇİFTLİK.**

***Aşk Işığı Çiftliği*, Aşk Işığı romantik komedi serisinin ilk kitabı.**

Ölü Noel ağaçlarıyla dolu bir çayır, rakun ailesinin Noel Baba çiftliğine düşmanca saldırı planları, gizemli bir şekilde ortadan kaybolan sevkiyatlar... Açıkça söylemek gerekirse, "Aşk Işığı Çiftliği" sahibi Stella Bloom'un hayallerindeki büyülü kış tam olarak bu değil.

Stella, uzun yıllardır sevdiği Noel Ağacı çiftliğini kurtarmak için ünlü influencer Evelyn St. James'in Instagram'da düzenlediği bir yarışmaya katılıp 100.000 dolarlık para ödülüyle çiftliği maddi sıkıntılardan kurtarabilir. Başvurusunda kendini ve erkek arkadaşını çiftlik sahibi, çiftliği ise çiftler için "romantik kaçamak" noktası olarak tanıtması dışında bir sorun yok. Eh, belki bir sorun olabilir; aslında erkek arkadaşının olmaması gibi.

Yine de bir Noel mucizesi mümkün: O Noel mucizesi sadece sıcak çikolata içmek için uğramış bir en yakın arkadaş olsa da! Stella bir anda kendini sahte bir ilişkinin içinde bulabilir ama bu, şimdiye kadar aldığı en iyi N esi.

"B.K. omantizmin heyecan verici yeni sesi."
—HANNAH GRACE

Çeviren: Kübra Tekneci
www.yabancıyayinlari.com
YABANCI
9 786256 826069
/yabancıyayinlari
Yetişkin okurlara önerilir.
www.ithakiyayingrubu.com

B.K. BORISON

AŞK IŞIĞI Çiftliği

Çeviren
Kübra Tekneci

Aşk Işığı Çiftliği
Özgün Adı | *Lovelight Farms*
B.K. Borison

Yabancı Yayınları | 492

Yayın Yönetmeni | Büşra Uyar
Redaksiyon | Ebru Arun
Düzelti | Büşra Uyar
Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Aralık 2023, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-06-9

© B.K. Borison, 2021
© Yabancı Yayınları, 2023
Türkçe Çeviri © Kübra Tekneci, 2023

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

En sevdiğim aşk hikâyem E'ye.
Ve en güzel mutlu son olan Ro için.

B.K. BORISON

AŞK IŞIĞI

Çiftliği

"Noel Arifesi beni aşk ışıklarının
pırıldadığı yerde bulacak.
Sadece rüyalarımda olsa bile,
Noel'de evimde olacağım."

1

"LUKA, DİNLE," sandalyemde geriye yaslanıp arkamdaki dosya dolabında istiflenmiş kâğıtları karıştırırken, parmaklarım tam köşelerine değip hepsinin yere saçılmasına sebep olunca, dişlerimi sıkarak küfrettim. "Dinle, artık pizza hakkında konuşma lütfen."

Hattın öteki ucunda bir duraksama oldu. "En güzel kısma yaklaşmıştım."

Uzun uzadıya ev yapımı peynirden bahsedeceği kısma yaklaştığını kastediyordu ve şu anda mozzarelladan o kadar detaylı bahsetmesini kaldırabileceğimi sanmıyordum. Veri analisti olarak, Luka her konuda inanılmaz derecede detaycıdır. Özelikle de peynir konusunda. Kaşlarımın arasında sızlayan bölgeyi ovuşturdum. "O kısma yaklaştığının farkındayım, üzgünüm ama seninle konuşmam gereken başka bir şey var."

"Her şey yolunda mı?" Arkadan bir korna sesi geldi, Luka boğuk bir sesle küfretti ve başka bir şeride geçerken verdiği sinyalin istikrarlı tıkırtısı duyuldu.

"Her şey...yolunda." Yere saçılan bütçe çizelgelerine bakıp suratımı ekşittim. "Güzel. Demek istediğim iyi. Sadece–" Bu sohbete başlarken hissettiğim geçici özgüven beni terk etti ve

sandalyeme yığıldım. Bu hafta Luka'yı her aradığımda ya da o beni aradığında, cesaretimi yitirmiştim. Bu kez de farklı olacağını sanmıyordum.

"Aslında kapatmalıyım. Satıcılarımdan biri arıyor." Bilgisayarımın ekranındaki yansımama kaşlarımı çattım. Gözlerimin altında torbalar oluşmuştu, altdudağım gergin bir şekilde çiğnenmekten kıpkırmızıydı ve topuz yaptığım karmakarışık koyu renk saçım Viktorya döneminden kalma lanetli bir oyuncak bebeğe daha çok yakışırdı.

Bütçe çizelgelerimiz kadar kötü görünüyordum.

"Satıcılarından biri seni aramıyor ama şimdilik inanmış gibi yapacağım." Luka'nın sesi neşeli geliyordu. "İşin bitince beni ara, olur mu? Hafta boyunca neden deli danalar gibi koşturduğun hakkında konuşabiliriz."

Yansımam iyice kaşlarını çattı. "Olabilir."

Luka güldü. "Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattım ve onu odanın öteki tarafına fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Luka beni ifşa etmekten zevk alıyordu ve şu anda bunu istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bunu hiçbir zaman istemiyordum, tüm noktaları birleştirdiğinde bulacağı şeyden korkuyordum.

Telefonum gelen bir mesajla avucumda titreyince, onu ters çevirip faturaların üzerine koydum. Tekrar titredi ve bu kez burnumun direğini sıktım.

Finansal durumumuz bu hâldeyken, seçeneklerim hızla tükeniyordu. Sanmıştım ki – sanırım bir Noel ağacı çiftliğine sahip olmanın romantik olacağını düşünmüştüm.

Noel döneminin sihirle dolu olacağına dair büyük hayallerim vardı. Ağaçlarm arasında dolaşan çocuklar. Sıcak çikolata bardaklarının üzerinde öpüşen anne babalar. Noel şarkılarına konu olan şeyler. Ökseotunun altında yakalanan genç çiftler. Sarkıt lambalar ve kocaman çoraplar. Kırmızı ve beyaza boyalı ahşap tırabzanlar. Zencefilli kurabiyeler. Naneli şekerler.

İlk başta harikaydı. Açılış sezonumuz olabildiğince sihirliydi.

Ama o zamandan beri her şey üst üste gelmişti.

Her ay işine geldiği gibi teslimatımı unutan bir gübre tedarikçisiyle burnuma kadar borca batmıştım. Tim Burton filminden fırlamış gibi görünen bir çayır dolusu ağacım vardı ve Noel Baba çiftliğimi düşmanca ele geçirme planları yapan rakun ailesi de cabasıydı. Kısacası, hiç de kışa özgü sihirli bir masal alemi değildi.

Tepesinde güzel kırmızı bir kurdele olan kimsenin kaçamadığı buz gibi bir cehennemdi.

İhanete uğramış gibi hissediyordum. Sadece izlediğim tüm Hallmark filmleri tarafından değil, aynı zamanda bu arazinin eski sahibi tarafından da. Hank aylar önce faturaları ödemeyi bıraktığını söylememişti ve arazinin yeni sahibi olarak borcu bana kalmıştı. O zaman çok ucuza kapattığımı sanmıştım. Arazinin fiyatı uygundu, genişletme ve pazarlamaya dair heyecan verici fikirlerim vardı. Biraz sevgi gösterildiğinde, bu küçük çiftlik büyük bir etki yaratabilirdi. Ama şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum. Özel bir şey yaratma isteğiyle hareket ederken birkaç uyarı işaretini görmezden geldiğimi düşünüyordum.

Douglas köknarı beni kör etmişti.

Ama bir çözümüm vardı. Gelen kutumun tepesinde duran e-postanın keşfetmek istediğim bir şey olduğundan emin değildim sadece.

Dürüst olmak gerekirse, bu noktada kendi organlarımı hasat etmek kulağa daha az ürkütücü geliyordu.

"Estelle."

Beckett yolunu açarak ofisime girince irkildim ve kolum kahvemi, yarı ölü eğrelti otu ve çam kokulu oto spreyi yığınını devirdi. Hepsi yerdeki mahvolmuş dosyalama sistemimin üzerine serildi. Karışıklığın tepesinden baş çiftçime kaşlarımı çatarak baktım.

"Beckett," diye içimi çektim, gözlerimin arkasını zorlayan baş ağrısı iyice yayılıp kafatasımın dibine kıvrıldı. Adam odaya normal, ölçülü bir şekilde girmekten fiziksel olarak yoksundu.

Dizlerinin kurumuş çamur içinde olduğunu görünce, kaşlarımı iyice çattım. Güneydeki çayırda olmalıydı. "Yine ne var?"

Bitki, karton ve kahve yığınının üzerinden atlayıp iri cüssesini masamın karşısındaki sandalyeye sığdırdı – yol kenarında bulduğum berbat, aşırı küçük deri bir şeydi. Onu koyu yeşil bir kadifeyle kaplatmak istemiştim ama sonra rakunlar ortaya çıkmıştı. Ve sonra yoldaki çitler tesadüfen iki kez çökmüştü.

O yüzden bulduğum hâliyle karşımda duruyordu. Çatlamış berbat kahverengi derinin içinden fırlayan dolgu malzemesinin ufak parçaları yere saçılıyordu. Âdeta bir metafor gibiydi.

Beckett halıyı süsleyen solgun ağaçlara baktı. Tek kaşını aniden kaldırdı. "Ofisinde neden 75 tane araba parfümü olduğunu açıklamak ister misin?"

Özür dilemeyi unutup kişisel bir konuya dalma işini Beckett'a bırakın. Telefonum tekrar vızıldadı. Arka arkaya üç kısa ve keskin ses duyuldu. Mesaj ya pizza hamuru yoğunluğu tezini açıklayan Luka'dan ya da geciken ödemesini isteyen bir başka satıcıdandı.

Beckett kaşlarını iyice kaldırdı. "Ya da iki numaralı seçenek. Luka'yı neden görmezden geldiğini açıklamak ister misin?"

Beckett'in zeki olmasından nefret ediyordum. Neredeyse her defasında sonu benim için kötü oluyordu. Çoğunlukla aptal çiftçi rolünü oynasa da, cin gibiydi. Eğilip araba parfümlerinden birini aldım ve onu masamın alt çekmecesine, diğerlerinin arasına attım. Birbirine girmiş ipler, bayat çamlar ve karşılıksız hisler barındıran kocaman bir karışıklıktı. Yirmi bir yaşında ve aptal olduğumuz günlerde başlayan bir gelenekti, Luka'nın her ev ziyareti için bir çam ağacı toplamıştım. Onları genellikle o gittikten bir iki hafta sonra bir köşede buluyordum. Kar küremin yanında ya da klavyemin altında.

Kahve filtremin içine sıkışmış hâlde.

"Onu görmezden gelmiyorum ve açıklamak istemiyorum," diye mırıldandım. Her iki seçenek de kesinlikle söz konusu olamazdı. "Bu sabah orada ne bulduğunu açıklamak ister misin?"

Beckett şapkasını çıkarıp parmaklarını koyu sarı saçının arasında gezdirirken oraya bir iki parça toprak bulaştırdı. Güneşten ve günlerini tarlalarda geçirmekten teni bronzlaşmıştı, dirseklerine kadar sıyırdığı fanilası ön kollarındaki rengârenk dövmeleri gözler önüne seriyordu. Kasabadaki tüm kadınlar ona deli oluyorlardı, muhtemelen bu yüzden kasabaya pek uğramıyordu.

Kârımızı artırmak için ona *Ateşli Çiftçi* takvimi hazırlamayı önerdiğimde bana kaşlarını çatarak bakmasının sebebi de bu olabilirdi.

Bunu piyasaya çıkarmama izin verseydi, yemin ederim şu anda hiçbir maddi endişem kalmazdı.

"Anlamıyorum," diye homurdandı başparmağıyla çenesini ovuşturarak. Cindy Croswell burada olsaydı, düşüp bayılırdı. Eczanede çalışıyordu ve bazen Beck içeri girdiğinde sırf dibine kadar girip kulağına bağırması için onu duymamış gibi yapıyordu. Hatta o tuhaf kadının sırf Beckett'ın onu yerden kaldırması için bir rafa çarpıp düştüğünü bile görmüştüm. Umutsuz vakaydı.

"Bu ağaçlar muhtemelen gördüğüm en az bakım gerektiren bitkiler." Orada bir yerde bir espri vardı ama açıkçası hiç hâlim yoktu. Onun gibi kaşlarımı çatana kadar dudaklarımı büktüm. İki üzgün palyaço gibiydik. "Güney çayırındaki ağaçların neden öyle göründüklerine dair hiçbir fikrim yok, şey gibi—"

Tepelerin dibinde yetişen ağaçların nasıl kıvrılıp büküldüklerini, kabuklarının kırılgan dokusunu düşündüm. Dayanıksız, üzgün çamlardı. "Charlie Brown'ın Noel ağacının daha kasvetli bir versiyonu gibi mi?"

"Evet, aynen öyle."

İlginç bir şekilde, yalnız görünen Noel ağaçları için bir pazar vardı. Ama bunlar o kategoriye girmiyorlardı. Bunlar kurtarılamaz ağaçlardı. Geçen gün çayıra gittiğimde, yemin ederim bir tanesi sırf ona baktığım için ufalandı. İronik olsun ya da olmasın, o ağaçlardan birinin kimsenin evinde durduğunu hayal edemiyordum. O parselde düzinelerce ağaç vardı.

"Onlar olmadan idare edebilir miyiz?" Beckett endişeli görü-

nüyordu ve bunun için her türlü sebebi vardı. Bu maddi olarak karşılayamayacağımız bir başka darbeydi. Çiftlik operasyonlarının baş sorumlusu olarak ona gerçeği borçlu olduğumu biliyordum. Ucu ucuna dayandığımızı bilmeliydi. Ama kendimi bu sözleri söylemeye ikna edemedim. Gözünü karartıp burada benimle çalışmak için tarım ürünleri çiftliğindeki işini bırakmıştı. Bu işin başarılı olmasına bel bağladığını biliyordum. Ona verdiğim tüm sözlerin gerçekleşmesini umuyordu.

Birikimlerim sayesinde şimdilik idare edebilmiştik. Aşırı tutumlu davranıp birçok gece hazır noodle yemiştim ama burada çalışan hiç kimsenin maaşı kesintiye uğramamıştı. Bunu feda etmeye razı değildim.

Ama bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Yakında bir şeyler değişmek zorundaydı.

Tekrar bilgisayarımın ekranına, gelen kutumun en tepesindeki e-postaya baktım. "Pekâlâ." Altdudağımı ısırdım. Kaybedecek bir şey yoktu. Beckett çiftlikte önümüzdeki sezonu tek parça hâlinde çıkarmamızı istiyorsa, yapabileceği bir şey vardı. Derin bir nefes alıp Luka'yla yaptığım telefon görüşmesinde beni terk etmeyen cesaretimin son kırıntılarını topladım. "Erkek arkadaşım olmak ister misin?"

Bu kadar ciddi olmasaydım, yüzündeki ifadeye kahkaha atarak karşılık verebilirdim. Ona meyve bahçesine gidip bir ceset gömmeyi teklif etmişim gibi bakıyordu.

"Bu bir–" Beckett sandalyesinde kıpırdandıkça, bacaklarının altındaki deri kaplama gıcırdadı. "Stella, ben– seni o şekilde görmüyorum– sen benim için bir kardeş–"

En son ne zaman bu adamın kekelediğini görmüştüm? Gerçekten hatırlayamıyordum. Belki Beckett'in orta okuldaki Ağaç Dikme gününde Betsey Johnson, bir grup öğrencinin önünde ona çaktırmadan dokunmaya çalıştığında kekelemiş olabilirdi.

"Sakin ol," Botumun burnunu bir araba kokusunun daha üzerine basıp onu kendime doğru çektim. "Gerçek bir erkek arkadaş olarak kastetmedim."

Beckett'in vücudunun sandalyede dimdik olduğunu görmemek için karton parçasını kendime doğru çekmeye uğraşıyordum. Tek görebildiğim hızla salladığı bacağıydı. Alaycı bir şekilde güldüm. Başımı kaldırıp baktığımda, Beckett'ın gözleri kocamandı ve kafasına silah dayamışım gibi görünüyordu. Kasabaya her adım attığında takındığı endişe ve utanç karışımı ifadeydi.

"Stella," Beckett güçlükle yutkundu. "Bu– bana uygunsuz bir teklifte mi bulunuyorsun?"

"Ne? Aman Tanrım, Beck–" Tüm vücudumun ürpermesine engel olamadım. Beckett'ı severdim ama– *tanrı aşkına*. "Hayır! Vay canına, benim bunu yapabilecek biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ne mi düşünüyorum?! *Sence* ne düşünüyor olabilirim?" Sesi daha önce hiç duymadığım tiz bir perdeye ulaştı. Ne yapacağını bilmiyormuş gibi ellerini çılgınca salladı. "Bu biraz şaşırtıcı bir soru Stella!"

"Sahte bir erkek arkadaş olmanı kastettim!" diye bağırdım, son derece açık olduğunu düşünerek. İnsanların platonik arkadaşlarından talep ettikleri normal bir şeymiş gibi. Aşırı aktif hayal gücüm ve yarım şişe beyaz şarap beni bu karışıklığa sokmamış gibi. E-postayı tıklayıp ekranımda patlayan konfeti animasyonunu görmezden gelerek ona kederle baktım. Onu arka arkaya üç kez izleyip Beckett'ın bakışları o anda başımın yan tarafına bir delik açmıyormuş gibi yapmaya çalıştım.

"Bir şey yaptım," dedim ve daha fazla açıklamadım.

"Bir şey," diye tekrarladı Beckett.

Mırıldanarak karşılık verdim.

"O şeyin ne olduğunu paylaşmak ister misin?"

Hayır.

"Ben..."

İrade gücüyle çağrılmış gibi, Layla ayak parmaklarının ucunda ofisime girerken taşıdığı tepsi ondan önce kapımın kenarını döndü. Tarçın, kurutulmuş kızılcık ve biraz vanilya kokusu aldım. Kabak ekmeği.

Cennetten inen bir melek gibi kabak ekmeği getirmişti. Beckett'in dikkatini her zaman dağıtan tek şeydi.

Beckett müstehcen sayılabilecek bir ses çıkarınca, bir an için onu kaydedip OnlyFans'e yüklemeyi düşündüm. Bu bize biraz para kazandırabilirdi: *Ateşli Çiftçi Kabak Yiyor*. Kendi kendime kıkırdadım. Beckett açgözlülükle ellerini tepsiye uzattı ama Layla –sanırım arka cebinden çıkardığı?– tahta kaşıkla eklemlerine vurdu. Tepsiyi güzelce masamın kenarında dengeledi. Ona bakarken neredeyse ağlayacaktım. Çikolata parçacıkları eklemişti.

"Sana bir şeyler pişirdim patron hanım."

Layla kaşığın kenarıyla ekmeği öne itip çenesini güzelce eline yasladı.

Beckett bir kese kâğıdının çekiciliğiyle haşin münzevinin vücut bulmuş hâliyken, Layla Dupree güneylilere özgü tatlı misafirperverliği ve pratik zekâsıyla girdiği her odayı aydınlatıyordu. Berrak ela gözleri ve kısa koyu saçlarıyla çarpıcı görünüyordu. Oldukça nazikti ve üç eyaleti içeren alanda en iyi sıcak çikolatayı pişiriyordu. İtfaiye istasyonunun kermesinde çikolata parçacıklı kurabiyelerinden birinin tadına bakar bakmaz küçük ağaç çiftliğimde onu yemek seçeneklerini idare etmesi için işe aldım. Layla mütevazı üç kişilik grubumuzun son üyesiydi ve bana tatlı atıştırmalıklar getiriyorsa, bir şey istiyor olmalıydı.

Muhtemelen karşılayamayacağım bir şey.

Layla bana bir şey söyleyemeden ağzıma bir dilim ekmek attım, ona hayır demeden önce en azından bir şeyin tadını tamamen çıkarmaya kararlıydım.

Telefonum da bu fırsattan faydalandı ve masamda neşeyle çalmaya başladı. Layla gözlerini kırpıştırdı ve Beckett'le bakıştıktan sonra bana döndü.

"Neden Luka'yı görmezden geliyorsun?"

"Gelmiyorum–" Altın rengi gevrek ve lezzetli kırıntılar inkârıma eşlik ettiler. "Luka'yı görmezden gelmiyorum."

Kulağa daha ziyade *lokayo gormozdon golmorom* gibi geldi.

Layla mırıldanıp arkasını döndü. "Düşünüyordum da," diye

söze başladı. Bingo. "Mutfağın arka köşesine bir fırın daha eklersem, ürünlerimizin sayısını neredeyse iki katına çıkarabiliriz. Hatta çayırlara giderken yanlarına küçük bir sepet almak isteyenler için önceden paketlenmiş yiyecekler hazırlamaya başlayabiliriz."

İri lokmamı çiğnemeye devam ederken Beckett kollarını göğsünde birleştirdi. Layla'ya şimdilik aldırmayıp Beckett'ın gözlerinin içine baktım.

"Hâlâ sıcak," dedim ona.

Beckett inledi.

Layla pes edip gözlerini devirdi ve en üstten bir dilim alıp ona verdi.

Beckett, "İnsanlar çayıra çöp atmaya başlarlarsa bu benim için bir sorun olur," diye söylendi. Ekmek dilimini bir bütün hâlinde ağzına sokup keyifle sandalyesine yaslanınca, deri bir kez daha yenilgiye uğradığını belirten uğursuz, tiz bir ses çıkardı. Tıpkı benim yapmak üzere olduğum gibi.

"Bu fikre bayıldım ama şimdilik büyük harcamaları durdurmamız gerekebilir." Birikim hesabımdaki küçük hazin miktarı ve geçen çeyrekte işletme giderlerini nasıl zar zor karşılayabildiğimi düşündüm.

Layla'nın suratı asıldı ve elini elime doğru uzattı. Eklemlerime bir kez dokundu. İşlerin ne kadar kötü olduğu konusunda tamamen dürüst olmadığım düşünüldüğünde, bu hak etmediğim bir nezaketti. "İyi durumda mıyız?"

"Biz..." *Güç bela geçinmek* sözcüğünü özetleyen bir kelime aradım, "...idare ediyoruz."

Beckett nihayet kocaman lokmasını yutup bacağını uzattı. "Aslına bakarsan, az önce bunu konuşuyorduk. Stella bana uygunsuz bir teklifte bulundu."

"Hadi ya? Bu ilginç. Gerçi bunun operasyonel durumumuza nasil bir etkisi olacağını anlamadım."

"Evet, ben de anlamadım. Ona aynı soruyu sorduğumda aldığım yanıt buydu."

"Bana da uygunsuz bir teklifte bulunacak mısın?"

Gözlerimi devirip yanıt vererek bu soruyu şereflendirmemeye karar verdim. Aksine, ikisinin de konfeti animasyonunu tüm ihtişamıyla görebilmeleri için bilgisayarımın ekranını onlara doğru çevirdim. Beckett gözlerini bile kırpmadı fakat Layla kollarını havaya kaldırıp suratımı ekşitmeme sebep olan tiz bir çığlık attı.

"Bu gerçek mi?" Bilgisayarımın kenarını tutup yaklaştı, burnunu neredeyse ekrana yapıştırdı. "Evelyn St. James şeyinde finalist misin?"

Beckett tehlikeli bir şekilde masamın kenarında dengede duran kabak ekmeğini süzerken, gözleri uyuşturucu etkisi altındaymış gibi donuktu. "Aspirin Saint mi?"

Layla ona bakmadan eline vurdu. "O bir fenomen."

Beckett suratını ekşitti. "Bu siyasi bir şey mi?"

"Bu yüzyılda nasıl var olabiliyorsun? Kadın sosyal medyada çok meşhur. Turistik mekânlara yer veriyor. Bir tür mini seyahat kanalı gibi."

Biraz gurur duydum. O turistik mekânların misafirperverliğini inceleyen bir fenomendi. Evelyn'in hesabında yer almak bütçemizin asla izin vermediği binlerce dolarlık reklama eş değer olurdu. Çiftliğimizi sadece kasabalıların uğrayabileceği bir yer değil, insanların ziyaret etmek isteyeceği bir yere dönüştürebilirdi. Ayrıca, küçük işletme çekilişinin kazananına verilecek yüz bin dolar para ödülü bir sene daha ayakta durmamızı sağlayabilirdi.

Başvurumda yalan söylemiş olmam çok kötüydü.

"Uygunsuz teklif hangi noktada devreye giriyor?"

"Ben... Beckett'e uygunsuz teklifte bulunmadım." Bilgisayarımın ekranını tekrar kendime çevirip e-postayı küçülttüm. Parmaklarımla dudaklarımda ritim tutup kendimi bu karışıklığa soktuğum geceyi hatırladım. Luka'yla telefondaydım, beyaz şarap ve gözlerinin kenarlarının kırışması biraz başımı döndürüyordu. Jambonlu sandviçler hakkında saçma bir şaka yapıyor-

du ve gülmekten doğru düzgün konuşamıyordu. Esprinin nasıl bittiğini hâlâ bilmiyordum.

"Başvuru formunda erkek arkadaşımla birlikte bir çiftliğim olduğunu söyledim," diye mırıldandım. Yanaklarım kızardı. Ağılımın kapıları kadar kıpkırmızı olduğuma bahse girebilirdim. "Bunun *17 aydır kimseyle çıkmayan perişan, yalnız kadın*dan daha romantik olacağını düşündüm."

"Umarım biriyle anlamsız bir şekilde seks yapıyorsundur."

"Başarılı olmak için neden bir erkek arkadaşa ihtiyacın var?"

Layla ve Beckett aynı anda konuştular, gerçi adil olmak gerekirse, Layla sandalyede öne doğru eğilip seks hayatım hakkındaki yorumunu yaparken daha fazla çaba gösterdi. Ağzı açık ve elini dramatik bir şekilde göğsüne koyarak arkasına yaslandı.

"Yüce tanrım, artık neden öyle olduğunu anlıyorum." Layla kaşık tutan elini havada savurunca, daha fazla kızarmamaya çalıştım. Herhâlde kan kırmızısına yaklaşmış olmalıydık.

Sandalyemde kıpırdanıp sözlerime devam ettim. Layla'ya küçük bir kasabada koşulsuz bir ilişkiye başlamak bir yana, flört etmenin bile zor olduğunu söylememe gerek yoktu. "Beş günlüğüne yüz yüze röportaj yapmaya gelecek ve bize sosyal medya hesaplarında yer verecek. Erkek arkadaş kısmını bilmiyorum. Sanırım bir erkek arkadaşımın olmasının bu mekânı daha romantik göstereceğini düşündüm. Evelyn romantik şeylerden hoşlanır."

Beckett bir parça ekmek daha aşırdı. Layla'nın cinsel hayatının olmamasına gösterdiği şaşkınlıktan faydalanıyordu. "Bu çok aptalca."

Ona ters bir bakış attım. "Teşekkür ederim Beckett. Düşüncen çok faydalı oldu."

"Ciddiyim," dedi ekmeğini ikiye bölerken. "Burayı harika bir yere dönüştürdün. Sen. Tek başına. Bununla gurur duymalısın. Bir erkek arkadaş eklemen hikâyeni daha önemli ya da önemsiz yapmaz."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Bazen üç kız kardeşin olduğunu unutuyorum."

Beckett omuzlarını silkti. "Sadece fikrimi söyledim."

"Bir hafta boyunca beni karşı konulmaz buluyormuş gibi yapmak istemediğinden emin misin?"

Layla başını iki yana sallayıp nihayet girdiği transtan çıktı. "Kötü fikir. Hiç onu birine yalan söylemeye çalışırken gördün mü? Berbat. Yiyecek almak için kasabaya her gittiğinde tek heceli sözcükler söyleyebilen bir aptala dönüşüyor."

Bu doğruydu. Birçok kez Beckett'ın kasap siparişini almak zorunda kalmış ve Save More'a daha az uğramak için mahsul çiftçisi olduğuna ikna olmuştum. Beckett insanlardan hoşlanmazdı, özellikle de girdiği işletmelerdeki nüfusun yarısının onunla açıkça flört etmesinden. Bazen Layla'yla hatırı sayılır sevimsizliğine bağışıklık kazandığımızı düşünüyordum ama sanırım bir adamın her gün ağaçlara saatlerce ağız dolusu küfür homurdandığını gördüğünüzde böyle oluyordu.

Ve neredeyse on sene boyunca çaresizce aynı kişinin özlemini çektiğinizde.

Bir dilim ekmek daha alıp seçeneklerimi düşünerek kemirmeye başladım. Luka'yı içermeyen seçeneklerimi. Kasabamızın tek barının sahibi Jesse'ye sorabilirdim. Ama muhtemelen bunun olduğundan fazlası olduğunu düşünürdü ve sahte ilişkinin sahte ayrılığına ayıracak vaktim ya da enerjim yoktu. Belki eskort hizmetlerine bakabilirdim. Bu da bir seçenekti, değil mi? Yoksa neden eskort hizmetleri olsun ki? İnsanların –bilemiyorum– başkalarına eşlik etmeleri için değil mi?

Bir elimde hâlâ ekmek olduğunu unutup parmaklarımı gözlerimin altına bastırdım. Burada gayet net bir yanıt vardı. Sadece beni son derece korkutuyordu.

"İşte bu," diye homurdandı Beckett, ekmeği suratına fırlatmamak için kendimi zor tuttum. "Aklına bir fikir geldi."

"Neden çekindiğini anlamıyorum. Bu basit bir çözüm. Bir dakika bile düşünmeden kabul eder."

Parmaklarımın arasından Layla'ya baktım. Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordu. Bond tarzı, tek camlı gözlük ta-

kıp tüysüz bir kediyi okşaması gerekiyormuş gibi bir hâli vardı. Neden onun şirin olduğunu düşündüğüme aklım ermiyordu. Hınzırın tekiydi.

"Luka'ya sor."

2

ŞEHİRDE LUKA'YLA gitmekten hoşlandığımız bir bar var. Birası ucuz, yerler yapış yapış ve müzik kutusunun sağ alt köşesini tekmelediğimde, Ella Fitzgerald'ı arka arkaya on üç kez çalıyor. Harika.

Ama bazen cumartesi geceleri bar kalabalıklaşıp insanlar dip dibe olunca, yerimi korumakta zorlanıyorum. Viskiden cesaret almış birinin elini kıçıma koyması ya da kendisini büyük bir lütuf sanan yakışıklı, aptal bir şeyin bluzumdan içeri bakması neredeyse kaçınılmaz. Her defasında, Luka elini omzuma atıp saçımın altına sokar ve enseme bastırır. Beni kendisine doğru çekip çenesini tepeme yaslar. Vücuduna sokulup oraya kusursuzca sığarım. Yerimi bulurum.

Gecenin sessizliğinde bunu bir iki kez düşündüm. Elini tenimde hissetmenin nasıl olduğunu, hem sahiplenici hem de saygılı bir şekilde avucunun başımı nazikçe nasıl kavradığını düşündüm. Parmaklarını kasarak saçlarımın içine sokmasının ve ağzı ağzımı bulana dek beni çevirip kendisine doğru çekmesinin nasıl bir his olacağını düşündüm.

Söz konusu Luka olduğunda birçok şey düşünüyordum. En yakın arkadaşınız hakkında düşünmemeniz gereken şeyler.

Tanıştığımızda yirmi bir yaşındaydım. Kurtulamadığım bir üzüntünün gölgesinde kaybolmuş bir şekilde hırdavatçıdan çıkarken ona çarptım. Üç ay önce annemi kaybettiğimden beri rahatsız edici, acımasız bir battaniye gibi üzerime yapışmıştı o üzüntü. Birbiriyle uyumsuz cıvata ve somun setleri tutarak bir koridorda durduğumu, halsizliğime rağmen bir şeyler yapmaya kararlı olduğumu hatırlıyorum. Bir kuş evi ya da hol için yeni bir raf inşa edecektim. Dükkândan çıkarken Luka'yla ön basamaklarda çarpıştım ve beni ayakta tutmak için dirseklerimi kavradı. Beysbol şapkasının altında kıvrılmaya başlayan karamel rengi saçına baktığımı, gülümsemesinin dudaklarının önce bir tarafını, sonra diğerini yukarı kaldırdığını hatırlıyorum. Uzun zamandır ilk kez bir şeyi fark etmiş gibiydim. Luka boğazını temizleyip kollarımı sıkıca tuttu ve tavada peynirli tost isteyip istemediğimi sordu. Merhaba demedi. Nasıl olduğumu sormadı. Sadece, *gidip tavada peynirli tost yemek ister misin?* dedi.

Neden evet dediğimi bilmiyordum. O noktada yıllardır tanıdığım insanlarla bile doğru düzgün konuşmuyordum. Sadece varlığımı sürdürüyordum. En kötü deyimiyle, debeleniyordum. Ama Luka'yla gidip kasabadaki küçük bir kafede tavada peynirli tost yedim. Annesinin Inglewild'a yeni taşındığını ve onun yerleşmesine yardım ettiğini öğrendim. Ona az önce satın aldığım hırdavat setini verince şaşkınlıkla güldü. Rasgele satın aldığım aptal kanat vidayı alırken avucuma değen parmaklarını hâlâ hatırlıyorum.

Luka bunun kısmet olduğunu söylemişti. O hırdavat parçasını almak için dükkâna gidiyormuş.

O günden sonra bir rutinimiz oldu. Kasabaya her geldiğinde beni bulmayı başarıyordu ve tavada peynirli tost yemeye gidiyorduk. Tavada peynirli tost öğleden sonra park yürüyüşlerine ve sabahın erken saatlerinde pazara gitmeye, akşam vakti içilen içkilere ve ıvır zıvırla geçen gecelere dönüştü. Inglewild'a daha sık seyahat etmeye başladı ve yolum New York'a düşerse ona uğramamı teklif etti. Cesaretimi toplayıp denedim ve bir hevesle otobüs biletimi aldım.

Luka rahat gülümsemesi ve aptalca şakalarıyla hayatımdaki boşlukları yavaşça ve dikkatle doldurdu. Beni kendime getirdi.

O zamandan beri böyleydi.

Sinir bozucu biçimde ve tamamen platonikti.

Kendi kendime bunun da öncekilerden farklı olmayacağını söyledim. Luka'dan beş günlüğüne erkek arkadaşım gibi davranmasını istemek sadece bir arkadaşın diğerine iyilik yapması olacaktı. Zihnimin odaklandığı anlamı taşıması gerekmiyordu.

Layla'nın önerisinden önce de aklımdan geçmişti. Elbette bunu düşünmüştüm. Hafta boyunca ona bunu sormak istemiştim. En başta başvuru formuna bunu yazmamın sebebi oydu. Buna ister hüsnükuruntu ister hayal deyin, o kelimeleri yazarken aklımdan ne geçtiğini biliyordum.

Ama bu ikimizin de korumaya özen gösterdiği sınırı biraz aşmaya benziyordu. Korumak için kesinlikle titizlik gösterdiğim bir sınırdı. Luka hayatımda ortadan kaybolmayan ilk insandı. O benim için en iyi arkadaştan öteydi; o, gelenek ve yakınlıktı. O, her ayın ilk cumartesi günü evde pişirilen ev yapımı kremalı bisküviler gibiydi. Telefonlarımızı sehpalara dik koyup yapış yapış sıcak yaz gecelerinin geç saatlerinde izlediğimiz Zor Ölüm'dü. Hamuru kusursuz, ekstra mantarlı ve hafif soslu bir pizzaydı.

Onunla olan ilişkim, aileye en yakın şeydi. Aramızda neler olacağını görmek için bunu riske atamazdım.

Merak etsem bile. On yedi aydır kimseyle birlikte olmamamın sebebi kaçınılmaz bir şekilde her erkeği Luka'yla kıyaslamam ve her defasında hayal kırıklığına uğramam olsa da.

Ama belki bu fikir –birlikteymiş gibi yapmamız– çözüm olabilirdi. Bir hafta boyunca rol yaptıktan sonra bu fikri aklımdan çıkarabilirdim. Luka'yı aklımdan çıkarabilirdim. Merak etmeyi ve kıyaslamayı bırakıp hayatıma bakabilirdim.

Ne de olsa, Luka'yla aramda bir şey olacaksa, şimdiye kadar olmaz mıydı?

Bu düşünce arada sırada donuk acısını hissetmek için başparmağımla bastırdığım eski bir yara gibi sızladı. Açıkçası, onun da

farklı bir şey istiyor olabileceğini düşündüğüm anlar olmuştu. Bazen içki içtiğimiz gecelerde, onu bana bakarken yakalardım. Omzumun kıvrımına ya da altdudağımın şişkinliğine. Daha rahat dokunmaya başlardı. Küçük dans pistinde beni döndürürken, elini kalçama koyardı. Alnını alnıma yaslardı. Yıllar boyunca zamanda donup kalan bir iki saniyeyi geçmeyen anlardı. Ama Luka'nın da beni onu hep istediğim gibi isteyebileceğini düşünmem için yeterliydi. Bir arkadaştan fazlası.

Her şeyden fazlası.

Ama sonra o yaraya bastırıp kendime böyle daha iyi olduğunu söyledim.

Çünkü bu şekilde onu hayatımda tutabilirdim.

"O hafta kasabada olup olmayacağından emin değilim," diye yanıt verdim Layla'ya uzunca bir süre anılarıma daldıktan sonra, bunun zayıf bir bahane olduğunun farkındaydım.

Layla bana etkilenmediğini gösteren bir bakış attı. "Luka üç saatlik mesafede yaşıyor. Ayrıca, bu ay onu iki kez görmedim mi?"

Beckett araya girmek için uygun bir an olduğuna karar verdi. "Nisan'da çilek reçeli pişirmek için onu eve davet etmemiş miydin?"

Sandalyeme iyice gömüldüm. "Luka çilek reçeline bayılır."

Beckett küçük deri sandalyeden kalkıp ellerini bacaklarına sürdü. Bu sohbetten resmen ayrılıyordu. Zihnen, pelesenk ağaçlarının arasında bir yerde, ellerinde taze bir somun kabak ekmeği tutarak keyifli bir şarkı mırıldanıyordu.

"Gidiyorum," dedi ve topuklarının üzerinde döndü. Layla ona katılmak için kalktı ve Beckett fazla uzaklaşamadan elini dirseğine doladı. Parmağını tehditkâr bir şekilde bana doğrulttu.

"Luka'dan rica et, aksi takdirde senin yerine ben rica ederim."

Bunun ne içereceğini bilmek bile istemiyordum. Muhtemelen bir PowerPoint dosyası. Büyük ihtimalle tamamen küçük düşmemle sonuçlanırdı.

O ânı bekliyormuş gibi, telefonum masada yavaşça sekti. Uzun ve şiddetli bir vızıltı çıkardıktan sonra durdu. Onu dikkat-

le ters çevirip bildirimlerime baktım, içimde çıkan kusursuz bir telaş fırtınası omuzlarıma doğru yayıldı.

7 MESAJ
Luka

3 MESAJ
Charlie

1 MESAJ
Charlie, Brian Milford, Elle Milford

Ah, kahretsin. Birçok kişinin telefon rehberinde babaları ilk adı ve soyadıyla kayıtlı değildi ama benim durumum babamla ilişkimi çok iyi özetliyordu. Önce onunla ilgilenmeye karar verdim.

BRIAN MILFORD: Kasım'ın ilk hafta sonu Şükran Günü yemeğini yiyeceğiz. Estelle, balkabağı turtası getirebilirsin.

Balkabağı turtası götürebilirdim. Harika. Mesajları saklayan biri olsaydım, geçen sene bu zaman da aynı mesajı aldığıma bahse girebilirdim. Hatta, babamın bu küçük parça dışında bana bir mesaj gönderdiğinden emin değildim. O hâlde, Charlie'den gelen üç mesajı açıklıyordu. Babam, karısı ve üvey kardeşimle olan grup sohbetini silip bir sonraki mesaja geçtim.

CHARLIE: Kelimelerle arası çok iyi, değil mi?

CHARLIE: Canını sıkmasına izin verme.

CHARLIE: Pikancevizli turta getirmen için sana meydan okuyorum.

Oflayarak gülüp aptalca bir hareketli resim yolladım: Hırçın bir çocuk gibi çağrılmama karşı tüm hislerimi özetleyen bir köpek ve alevli bir şeydi. Babam ve ailesi Şükran Günü'nü kasımın ilk hafta sonunda kutlamazlardı ama babamın yıllık tatil dönemi

kutusuna tik atabilmesi için o güne davet edilirdim. Belki de bu beni ve annemi kimsesiz ve çaresiz bıraktığı için hissettiği suçluluk duygusunu bastırıyordu ya da Elle onu buna zorluyordu. Sebebi ne olursa olsun, her defasında Charlie'nin iyi niyetli sohbet çabaları ve babamın suratsızca homurdanmalarıyla bölünen acı verici, tuhaf bir akşam yemeği olurdu.

Kesinlikle pikancevizli turta götürecektim.

Sonra Luka'nın mesajını açtım, günün stresi beni yakalıyordu. Sanırım bu gece kutu şarap içip yatakta pizza yerken *Sevginin Bağladıkları*'nı izleyecektim.

LUKA: Satıcıyla görüşmen nasıl geçti?

LUKA: Bu arada bana yalan söylerken çok sevimlisin.

LUKA: Ayrıca, neden televizyonuma Doğada Dımdızlak'ın üç bölümünü indirdin? Seni hâlâ tanıyor muyum?

Aynı hesapları kullandığımızı unutuyorum bazen. Neyse ki o pornografik Netflix filmlerini Layla'da izlemiştim.

LUKA: Charlie bana pikancevizli turta götüreceğinden bahsediyor.

LUKA: Yüce tanrım.

LUKA: Layla şu anda turta mı pişiriyor?

Pikancevizli turtayı kıskanmamam gerekirdi ama durum böyleyken fark etmiyordu. Luka beni bu hale getirmişti.

LUKA: HBO'da yine Sevginin Bağladıkları var.

Gözlerimi kapatıp telefonumu alnıma bastırdım. Onu iki kez alnıma dokundurup bir karar verdim. Bunu yapacaktım. Luka'ya soracaktım. Ona soracaktım ve her şey yolunda gidecekti.

STELLA: Bu akşam FaceTime yapabilir miyiz? Bir iyilik isteyeceğim.

Telefonum neredeyse anında çaldı ve ekranda Luka'nın beş sene önce çekilen bir fotoğrafı belirdi. Sevdiğim bir sos bulamadığım için ona bir günde yedi farklı pizza restoranı denettiğim gün çekilmişti. Fotoğrafta kocaman bir pizza dilimine benzeyen aptalca bir şapka takıyordu. Gülünç görünüyordu.

Ona bayılıyordum.

Birkaç kez daha çalmasına izin verip kararlı bir hale bürünmeye çalıştım. Bu sabah yediği stres wafflelarındaki akçaağaç şurubu lekesi hâlâ tişörtünde olmayan bir versiyonuma.

Bunu yapabilirdim. Luka'dan bu basit iyiliği isteyebilirdim ve hiçbir şey değişmek zorunda değildi.

"Selam!"

Sesim fazla neşeli ve zoraki çıktı ve anında çınlayan bir sessizlikle karşılaştım. Boğuk bir hışırtı duyuldu, sonra bir kapı kapandı ve içini çekti.

"Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Alt çekmeceme atmadığım çam kozalağı şeklindeki oto parfümlerinden biriyle oynayıp ipini başparmağımda ileri ve geri döndürdüm. "Ne demek istiyorsun?"

Artık iflah olmaz bir yalancıydım.

"Bir haftadır tuhaf davranıyorsun."

"Hayır...davranmıyorum."

"Şimdi de tuhafsın," dedi Luka. Tekrar içini çekti ve kendisini yatağına bırakmış gibi bir patırtı duydum. Uzun bacaklarını deniz yıldızı gibi yayıp ayak bileklerini yatağın ucuna geçirdiğini hayal ettim. "Yapma, La La. Neyin var? En son ne zaman benden senin için bir iyilik yapmamı istediğini hatırlamıyorum."

Kaşlarımı çatıp sandalyemde döndüm ve ağaçların ötesindeki geniş körfeze bakan pencereden dışarı baktım. Burada gözlerden oldukça uzaktık. Ama çiftliğimize giden dar patikada ilerlediğinizde, küçük kasaba Inglewild'ı bulursunuz. Yaklaşık yirmi sene önce biri, Inglewild'ı İtalya'daki şaşırtıcı şekilde gü-

zel şehre benzeterek *Küçük Floransa* olarak damgalamaya çalıştı. Sanırım bu D.C. ya da Baltimore'a uğrayan turistleri çekebilmek için bir çabaydı. Ne yazık ki, Inglewild ve Floransa arasında pek benzerlik olmadığı için o pazarlama kampanyası başarısız oldu. Tutmadı.

"Yaklaşık bir buçuk ay önce," dedim ona. "Evinin köşesindeki dükkândan bana on bir kilo çikolatalı dondurma getirmeni istedim. Hatta, özel bir soğutucu almak zorunda kaldın."

Luka'nın hatta kopan kahkahası kaburgalarımın arasına işledi. "Pekâlâ, bu doğru. Ama tuhaf davranıyorsun. Ne oldu?"

Midem guruldayınca, saate baktım. Kilerimde beni bekleyen hazır noodle vardı. Ve her an birinin içeri dalabileceği ofisimde bu konuya girmek istemiyordum. Elimde bir kadeh şarap olmasını tercih ederdim.

"Seni eve dönünce arayabilir miyim?" Zaman kazanmaya çalışıp oto parfümünü masama attım. İpi yüzünden başparmağımda kıpkırmızı bir iz çıkmıştı. Anlaşılan bu gerginliği biraz daha sürdürmek istiyordum. "Dışarı çıkmak üzereyim."

"İlginç bir hikâye," dedi Luka ağır bir şekilde. "Aslına bakarsan annemi ziyaret etmek için kasabadayım. Yirmi dakika içinde evinde olabilirim."

Kahretsin.

"Evet, elbette," dedim belli belirsizce, paniğe kapılarak. Luka'ya bırakın. Kendime onun en yakın arkadaşım olduğunu ve uzun dostluğumuz esnasında ondan sahte erkek arkadaşım olmasını istemekten daha utanç verici şeyler yaptığımı hatırlattım. Mesela koca bir sürahi gizemli şarap içebileceğime dair biriyle bahse girdikten sonra eşiğindeki hoş geldin paspasına kusmam gibi. Ya da kaküllerimi kestikten sonra on sekiz hafta boyunca her yere balıkçı şapkası takarak gittiğimde olduğu gibi. Tedirginliğimi bastırdım.

"Kulağa güzel geliyor."

3

KULÜBEM OFİSİMDEN yürüme mesafesi uzaklıkta olmasına rağmen, e-postalarımdan ayrılmam ve eşyalarımı toplayıp eve doğru yürümem kırk beş dakikamı aldı. Hank'le irtibat kurup güney çayırındaki ağaçlarda herhangi bir sıkıntı fark edip etmediğini, rakun ailesinin ağılı paramparça edip etmediğini ya da gübre dağıtıcısıyla bir sorun yaşayıp yaşamadığını sormayı aklımın bir köşesine yazdım.

Sorun yaşadıysa neden bana herhangi bir şey söylememişti?

Çünkü buranın bir para tuzağı olduğunu biliyordu ve karısıyla Kosta Rika'ya taşınmak istedi. Zihnim ofisin duvarlarından kazımak zorunda kaldığım posterleri yardımsever bir şekilde hatırlattı. Uzun zamandır asılı oldukları için renkleri solmuş posterlerde yemyeşil ormanlar ve şaşaalı şelaleler vardı.

Burayı satın aldığımda tam olarak aklım başımda değildi. Muhtemelen pozitiflik gözlerimi kör etmişti. Arazinin köşesini saran küçük, sevimli kulübeye fazla odaklanmıştım, taş şöminenin karşısında bir kupa çayla kıvrıldığıma dair hayaller gözlerimin önünde dans ediyordu. Kendime ait bir yerim olacaktı. Nihayet bir yere ait olacaktım.

Çocukluğumda, annemle sürekli bir yerden başka bir yere

taşınarak bir sonraki fırsatı kovaladık. Garsonluk ya da mevsim işçiliği için yeni bir kasabaya her taşındığımızda, özgüvenimi bulmakta zorlandım. Annemin denemediğini söyleyemem. O her zaman her şeyin özel ve alakalı olması için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Bizi mümkün olduğunca aynı noktada tutmuş ve bir yerden başka bir yere taşınırken birkaç parça eşyamızı titizlikle toplamıştı. Kanaviçe HOŞ GELDİNİZ yazısını her defasında aynı yere asmıştı, sarı ve yeşil limon işlemeleriyle süslü kurulama bezlerini de. Ama bir hiç uğruna olup olmayacağını, bir sonraki ay tekrar yola çıkıp her şeye baştan başlayıp başlamayacağımızı düşünerek kök salmaktan her zaman çekinmiştim.

Botlarım arazinin kenarlarını çevreleyen heybetli akçaağaçların yapraklarını ezerken, ağaçların arasından esen rüzgâr saçlarımı savurup yanaklarıma vurdu. Küçük bir çayıra doğru kıvrılan bir patika vardı ve balkabağı tarlasının dış kısmı evi ofise bağlıyordu. Hava iyi olduğunda beş dakikalık bir yürüyüştü ama bu gece kendimi daha yavaş hareket ederken, güneşin gökyüzünde dans ederek alçalmasını ve yapraklardan yansıyan ışığı izlerken buldum. Kırmızılar, turuncular ve sarılar kaleydoskoptaki renkler gibi etrafımda dans ediyorlardı.

Burayı ekim ayında almış olmam muhtemelen bir tesadüf değildi. Geçmişin şimdiki zamana karışıp gelecekle flört ettiği bu gecelerde özel bir sihir, bir tür nostalji vardı. Beckett'ın dağın eteklerindeki evinde yaktığı odun ateşinin kokusunu alabiliyor ve bacasından yükselen dumanı görebiliyordum. Güneş batarken tepemde dallar hışırdıyor ve birkaç baykuş ağırbaşlı bir sesle ötüyordu. Kusursuz bir an için annemin evimiz kabul ettiğimiz her apartman dairesinin duvarına yapıştırdığı o fotoğraftaymış gibi hissettim.

Bir çiftlik. Kırmızı bir traktör. Arkasında kusursuz Noel ağaçları olan ve dizlerine toprak bulaşmış küçük bir kız.

Hayallerimi gerçekleştirmeye cesaret edemediğim dönemlerden kalma bir hayaldi.

Uzakta bir ışık gözüme ilişti, araba yolumun taşlarına sıcak

bir parlaklık vuruyordu. Kişisel arazimin sınırını belirleyen son ağacın etrafından dolaşırken, ön kapı ardına kadar açıldı ve Luka dışarı çıkıp omzunu tırabzana yasladı. Ellerinin arasında ufak mutfak havlusu tutarak küçük evimin küçük verandasında dururken neredeyse komik olabilecek kadar iri görünüyordu. Havluyu omzuna atıp çoraplı ayaklarını bileklerinde üst üste attı. Ona geçen Noel'de aldığım, küçük sırarcha şişeleriyle bezenmiş çorapları giydiğini fark edince gülümsedim. Luka'nın yüzünde altdudağını hafifçe sola kaydıran ufak bir tebessüm belirdi ve Ekim rüzgârı daima dağınık olan saçlarını iyice karıştırdı. Sıcak kahverengi gözleri batan güneşi yansıtırken, azalan ışıkta neredeyse kehribar rengi görünüyordu.

"Şimdi de zorla haneye mi giriyorsun?" Adımlarımı hızlandırınca domates ve fesleğen kokusu aldım. Büyükannesinin köftesinden pişiriyordu, gitmesine asla izin veremeyebilirdim.

"Anahtarın varsa, haneye zorla girmiş sayılmazsın," diye karşılık verdi Luka. Ben kahkaha atınca, Luka'nın gülümsemesi güzel bir şeye dönüştü. Kendimi biraz yalnız ve üzgün hissettiğim geceler için ruhuma işlemek istediğim bir andı. Derin bir nefes alıp o ana tutundum. Yüzünü yarı gölgede bırakan pembeler ve morlar, göğsünde gerilen svetşörtü, verandamın eski ahşap yüzeyini gıcırdatan çoraplı ayakları. Annem sihrin her zaman detaylarda olduğunu söylerdi. Ve bu detaylar kusursuzdu.

Ayaklarım en alt basamağı buldu ve Luka benimle yarı yolda buluşup kollarını omuzlarıma dolayarak bana kocaman sarıldı. Marinara* ve mutfak lavabomun yanında bulundurduğum vanilyalı sabun gibi kokuyordu ve birdenbire, açıklanamaz şekilde, içimden ağlamak geldi.

"Hey, La La," Luka çenesini tepeme yaslayıp kollarıyla beni sıktı. "Uzun zamandır görüşemedik."

Kollarımı sırtına dolayıp ellerimi kürekkemiklerine bastırdım. Yavaşça burnumdan nefesimi verip onunla birlikte ileri

---

* Domates, soğan, sarımsak ve çeşitli otlardan yapılan bir tür sos. –*çn*

geri saliandım. "Beni iki hafta önce gördün," diye homurdandım göğsüne doğru. "Jeff Goldblum'ı saplantı hâline getirdiğin için kanepeye oturup Kurtuluş Günü'nü arka arkaya iki kez izledik."

"Uçuş giysisi çok çekici, haksız mıyım?" Luka geri çekildi ama ellerini omuzlarımdan ayırmadı. Kahverengi gözlerini dikkatle yüzüme dikti. Bu mesafeden burun kemiğine ve gözlerinin altına takımyıldızlar gibi yayılan çilleri görebiliyordum. İçimi çekmemek için kendimi tutarken, Luka suratını astı.

"Neler oluyor Stella?"

Panik hâlâ oradaydı. O yüzden geçiştirdim. Vücudunun yan tarafına hafifçe vurup omzunun ötesini görmek için ayak parmaklarımın ucunda doğruldum. "Önce beni doyurur musun?"

Luka kaşlarını çattı ama birkaç kez kollarımı sıkarak ellerini aşağı indirdi. Onu ezip geçtiğim ilk günden beri bunu yapıyor ve ellerini bir-iki-üç dokunuşta bisepslerimden dirseklerime ve sonra ellerime doğru indiriyordu. İçeri girince, Luka mutfağa çekildi ve kapının yanında botlarımı çıkarırken onun botlarının düzgün bir şekilde girişteki masanın altında durduğunu fark ettim. Lisede resim dersi projesi olarak yaptığım mavi seramik tabaktaki anahtarlarının üzerine kendi anahtarlarımı atıp atkımı Luka'nın siyah kot ceketinin yanındaki askıya doladım.

Birinin eşyalarının sizin eşyalarınızın yanında duruşunu sevmek aptalca değil miydi? Paralel yaşanan hayatlara dair ufak tefek detaylar.

Uzun bir süre ceketine baktıktan sonra Luka mutfaktan seslenip holdeki dolapta sakladığım kırmızı şarabı sordu. Birkaç ay önce o kırmızıyı kendisi getirip kazaklarımın altına saklamamış olsaydı, hafızasından etkilenebilirdim.

Ayaklarımı sürterek elimdeki şarap şişesi ve kolumun altına sıkıştırdığım bir diğeriyle mutfağa girdim. İçkiden cesaret alırsam bu sohbet biraz daha iyi geçebilirdi. İkisini de masaya koydum, Luka omzunun üzerinden bana bakarken bir tutam saçı gözünün üzerine düştü, dekoratif bahçe cüceleriyle süslü o kahrolası bulaşık havlusu hâlâ arka cebinden sallanıyordu.

Yıpranmış kot pantolonu ve dirseklerine kadar kıvırdığı solgun svetşörtüyle son derece gülünç ve kusursuz görünüyordu.

"O gecelerden biri mi?"

"O yıllardan biri," diye homurdanarak karşılık verip tirbuşonu bulmak için çekmecemi karıştırdım. Luka yaklaşık yirmi altı saniye boyunca uğraşmamı izledikten sonra ocakta karıştırdığı şeyi bırakıp yanıma geldi ve tepemize uzanırken, göğsü yan tarafıma değdi. Aniden vücudunu vücudumda hissedince, yüzüne bakmak için başımı geriye attım. Bu şekilde dururken, istersem pazısını ısırabilirdim, kıvrımı burnumdan sadece iki santim uzaktaydı.

Yüzüme bakarken, gülümsemesi dudaklarını yukarı kıvırdı. "Ne düşünüyorsun?"

"Sinsi şeyler." Yanaklarım kızardı ve yan tarafını çimdikledim. Luka suratını ekşitti ama dolapların üst tarafını yoklamaya devam etti. "Orada ne yapıyorsun?"

Karşılık olarak tirbuşonu havaya kaldırdı ve kaşlarımı çatarak dolaplarımın üst tarafına baktım. "Orada başka ne saklıyorsun?"

"Küçük ellerini sürmemeni istediğim her şeyi."

Daha sonra tabure merdiveni alıp keşfe çıkmam gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım. Luka şarap şişesini elimden aldı ve dürüst olmak gerekirse, bu kadar çekici görünmemesi gereken bir dizi hoş hareketle tıpasını çıkardı. Omzumun üzerinden uzanıp ikimize de birer kadeh doldururken, hâlâ vücudunun ön kısmına yapışmış hâldeydim. Başımın üst kısmı omuzlarına zar zor ulaşıyordu ve svetşörtünün altından köprücükkemiklerinin çıkıntısının bir kısmını görebiliyordum. Onlara lazer ışını gibi odaklandım.

"Akşam yemeği birkaç dakika içinde hazır olacak," diye mırıldanırken, sözleri tenime ılık bir esinti gibi vurdu.

Gözlerimi kırpıştırıp şarabıma uzandım ve ona bir cankurtaran halatı gibi tutundum. Elbette bu tür şeyleri daha önce de fark etmiştim ama şimdi Luka'ya dair her şey bir büyütecin altındaymış gibi geliyordu. Sanırım hayal dünyasında yaşıyordum.

"Teşekkür ederim." Mutfağımı daha önce hiç görmemişim gibi sersem sersem etrafıma baktım. "Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?"

Sesim cümlemin sonuna *efendim* kelimesini eklemem gerekirmiş gibi, tuhaf bir şekilde resmi çıktı. Luka bir kez daha gözlerini kısarak bana bakıp masayı işaret etti. Tek kelime etmeden emrini yerine getirip çiftlik masamla kesinlikle uyumsuz, yüzyılın ortasından kalma sallanan sandalyeme yerleştim. Masanın üzerine bakıp paniğe kapılmamak için elimden geleni yaptım ama en yakın arkadaşıma onu ya kahkahalara boğacak ya kapıdan koşarak çıkmasına yol açacak ya da her ikisini yaptıracak bir şey sormak üzereyken bu oldukça zordu.

Luka tepeleme dolu bir tabak spagetti ve köfteyi önüme koyduğunda, şarap kadehimi bitirmiş ve patlamaya hazır bir duygusal havai fişeğe dönüşmüştüm.

"Beck, ağaçların güzel göründüğünü söylüyor," Luka karşıma geçip sandalyesine iyice yerleşti. "Güney kapısı civarındaki çayır hariç."

Hatırlatmasına gerek yoktu. Gözlerim spagetti tabağından ön kolunda gergin bir şekilde esneyen svetşörtünün yenine kaydı. Hemen bakışlarımı mutfak tezgâhındaki şarap şişesine ve yanındaki parmesana çevirdim. Onun benim buzdolabımdan çıkmamış olduğunu umdum.

Masanın altında bacağımı sallayarak çatalımla ona işaret ettim.

Luka aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu. "Marketten."

"Güzel. Güzel güzel."

"Stella," Luka çatalını tabağının kenarına koyup öne doğru eğildi ve ellerimi ellerinin arasına almak ister gibi bana doğru yaklaştı. Açıkçası, bunun faydası olacağını sanmıyordum. Geri çekilip içini çekti ve eklemleriyle çenesini ovuşturdu. Çatalını aldı. "Senin neyin var?"

"Neden soruyorsun?"

Luka tek kaşını kaldırdı. "Birincisi, bacağını sallamaktan bu masayı mutfağın yarısı kadar hareket ettirdiğini düşünüyorum."

"Sadece... sana bir şey sormam gerekiyor."

"Böbreğe mi ihtiyacın var?"

"Ne? Hayır." Gerçi şu anda organ naklini tercih ederdim.

"Bir böbreğe ihtiyacın varmış gibi hareket ediyorsun."

"Benimle çıkmana ihtiyacım var," deyiverdim. Avuçlarım terliyordu, yüreğim ağzıma gelmişti ve sohbetin etkisiyle midem altüst olmuştu. Fakat Luka kılını bile kıpırdatmadı. Sakin bir şekilde çatalını çevirerek dünyanın en uzun spagettisini topladı.

"Pekâlâ." Çatalını ağzına attı.

"Sahte olacak," diye ona neredeyse bağırdım. Neden yüksek sesle konuştuğumu bilmiyordum. Sesimi alçaltmaya çaba gösterdim. "Sandığın gibi değil– sana benimle çıkıyormuşsun gibi yapıp yapamayacağını sormak istiyordum. Rol icabı olması önemli."

Luka omuzlarını silkti. "Elbette."

Elbette. *Elbette.* Sinir krizi geçirmek üzereydim ama Luka *elbette* diyordu. Zarifçe kesilmiş bir köftenin dudaklarının ardında kaybolmasını izledim. Köftelerimden birine agresif bir şekilde çatalımı batırmaya çalışınca, masanın ortasına uçtu. Ona aldırmayıp çatalımı bir diğerine batırdım ve hepsini ağzıma attım.

"Boyukannanın mı?"

Luka aklımı kaçırmama aldırmadan sakince şarabını yudumladı. "Anlayamadım?"

Yutkunup kucağımdaki peçeteyle ağzımın kenarlarını nazikçe sildim. Ben bir hanımefendiydim. "Büyükannenin tarifi mi?"

"Evet."

"Sence beni evlat edinir mi?"

"Büyükannem beni kovar ve seni anında evlat edinir." Luka kahkaha attı. "İkimiz de bunu biliyoruz. Bu arada, geçen hafta ona akşam yemeğini getirdiğin için teşekkürler. Böbürlenmek için beni yetmiş beş kez aradı ve tarçınlı kurabiyende ne kullandığını sordu."

O tarçınlı kurabiyeleri ben pişirmemiştim. Ama Luka'nın tüm pastalarını kendisi pişiren büyükannesine bunu söylemem

için cesedimin çiğnemesi gerekiyordu. Kadın bir keresinde bana geldiğinde, buzdolabında marketten aldığım yarısı kullanılmış bir kavanoz marinara görmüş ve gözlerimin içine baktıktan sonra onu çöpe atmıştı.

Keşke Luka ailesiyle vakit geçirdiğim için bana teşekkür etmeseydi. Zor bir şey değildi. Büyükannesini, annesini ve bazen iki kasaba ötede yaşayan Gianna Teyze'sini ziyarete gitmek; sırf varlığımı açıklamak zorunda kalmamak için Şükran Günü'nü üç hafta önceden kutlamaya karar veren asıl ailemi düşünmemem için güzel bir dikkat dağıtıcıydı.

Ayrıca, Luka'nın büyükannesi çok yetenekliydi.

"Layla'nın tarçınlı kurabiyeleriydi, o yüzden ona sormalısın."

"Aslına bakarsan, benimle neden çıkıyormuş gibi yapman gerektiğiyle daha çok ilgileniyorum." Luka yine duraksayıp dramatik bir şekilde şarabını yudumladı. Kederle boş kadehime baktım. "Wyatt'la çıkmıyor musun?"

Ona dik dik baktım. Baktım, baktım ve baktım. Hayatıma onun kadar dahil olan birinin uzun zamandır Wyatt'la ortalıkta görünmememi fark etmemiş olması nasıl mümkün olabilirdi?

"Luka." Ona gözlerimi kırpıştırdım. "Bir seneyi aşkın bir süre önce ayrıldık."

Luka gülünç bir şekilde şok olmuş bir karikatür gibiydi. Ağzına götürdüğü çatalı yarı yolda donup kalırken kaşlarını çattı. Bu kadar şok olmasaydı, çok komik olabilirdi. "Ne?"

"Evet, geçen seneki hasat festivalinden sonra. Bana mesaj attı."

"Wyatt – bekle bir dakika, senden mesajla mı ayrıldı?"

Wyatt biraz olgunlaşmamış olsa da, tatlı ve hoştu. Birçok açıdan gençlik yıllarıma dönüp futbol takımının sevili kaptanıyla çıkmak gibiydi. Bol bol öpüp koklaşma, işe yaramaz bir etiket ve sıfır duygusal bağlılık. Geçen seneki festivalden sonra bana Çok havalısın ama sanırım farklı şeyler istiyoruz. Arkadaş mıyız? ☺ diye bir mesaj atmıştı.

Çok havalı.

Gülen surat benim için işi bitirmişti. Duygularını ifade etmek için noktalama işaretlerini kullanan biri zaten seri katil spektrumundadır. Kabul etmiştim ve hepsi buydu.

"Sana bunu söyledim."

Luka bana baktı. "Bana bundan bahsetmedin."

Çatalımı bırakıp sola eğilerek şarap şişesine uzandım. "Luka, biriyle çıkıyor olsaydım, seninle nasıl bu kadar çok vakit geçirebilirdim?"

Luka gözlerini kırpıştırdı ve geçen sene gözlerinin önünden geçiyormuş gibi uzaklara daldı. Sessizce dudaklarını oynattı, sonra şarap kadehini alıp tek dikişte bitirdi.

"Pekâlâ, Wyatt olmaz."

"Wyatt olmaz. Hayır."

"Tek seçeneğin ben miyim?"

Bunun onu neden bu kadar üzdüğünü bilmiyordum. "Önce Beckett'a sorduğumu bilmek belki sana kendini daha iyi hissettirir. Reddetti." Luka suratını iyice asarken, kaşlarının arasındaki o küçük çukur belirdi. "Jesse'ye soracaktım ama..."

"Jesse'ye benden önce mi soracaksın? Tanrı aşkına, Stella." Şu kez onu rencide etmişim gibi köftesine çatal saplama sırası ondaydı. "Önce bana sorman gerekirdi. Şimdi son çaren gibi hissediyorum."

Ona gerçekten de son çarem olduğunu söylemedim. Eskort hizmeti hariç.

"Özür dilerim Luka." Masada ellerimi önümde birleştirdim ve sesimin sadece biraz alaycı çıktığını duyunca sevindim. "Sahte erkek arkadaşım olmanı istemek için daha fazla çaba göstermemi mi isterdin?"

"Biraz çaba gösterseydin, ölmezdin," diye homurdandı. Tekrar tekrar ellerini saçının arasında gezdirse de, sol tarafındaki bir tutam saçı dimdik kaldı. Öylesine tanıdık bir hareketti ki, göğsümde özlem dolu bir his belirdi.

"Luka, dinle." Tereddütle iki kez yutkundum. Vereceği tepki benim için önemliydi. Şimdiden acı çekiyorsa, Luka'yla...

Luka'yla arkadaşlığımı mahvetmek istemiyordum.

Çatal bıçağımı kavradım. "Aptalca bir fikirdi. Bunu yapmak istemiyorsan."

"Hayır, sorun bu değil. Üzgünüm, sadece..." Kahverengi gözlerini tabağına dikerek sözlerine engel oldu. Tekrar çatalını alıp ona spagetti doladı. "Konudan sapıp duruyorum. Neden sahte bir erkek arkadaşa ihtiyacın var?"

Konunun yönünü değiştirdi ama daha önce oyalanmama müsaade ettiği gibi ben de ona müsaade ettim. Ona sosyal medyadaki yarışmayı açıklayıp çiftliğimizin nakit ödüle ne kadar ihtiyacı olduğu kısmı atlamaya özen gösterdim. Aksine ulusal olarak tanınacak olmamıza, yeni müşterilerin akınına ve kendi çıkarımıza kullanabileceğimiz bir çevrimiçi varlığa odaklandım. Sözlerimin sonunda, bir sunum yapıyormuş gibi hissettim ve Luka'nın donuk bakışlarına bakılırsa, muhtemelen o da hemfikirdi.

O bir veri adamıydı. Ona birkaç rakam gösterseydim daha iyi olabilirdi.

Sözlerimi bitirince, Luka hafifçe başını iki yana salladı. "Sanırım ilk kez ağzından giriş noktası ve çıkar yol kelimelerinin çıktığını duyuyorum."

"Evet, muhtemelen." Bir an için düşündüm. "Gerçi eyalet fuarından şikâyet ederken bahsetmiş olabilirim."

Buna güldü. Eyalet fuarı hakkındaki düşüncelerime aşinaydı.

Bir süre sessiz kaldık, pencerelerimi çizen ağaç dalları aramızdaki boşluğu doldurdu. Kapıdaki çatlaklardan içeri süzülen rüzgâr uğuldarken, ateş yakmayı düşündüm. Şöminenin karşısında şarap içme fikri kulağa harika geliyordu.

Luka sandalyesinde arkasına yaslanıp bana baktı. Düşüncelerimi çözmeye çalışırken, onu düşünceleriyle baş başa bırakmaktan memnundum.

"Bunun faydası olacağını mı düşünüyorsun? Rol yapmanın?"

"Evet," diye tereddüt etmeden yanıt verdim, yanıt yüreğimin derinliklerinden yükseldi. Luka'nın tüm bunların kilidi olduğu-

nu nereden bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum. Bu sahte ilişki aptalca ve klişe olabilirdi ama ihtiyacımız olan kıvılcım buydu. İhtiyacım olan kıvılcım buydu. Boğazımı temizledim. "Gerçekten buna inanıyorum."

Luka ona söylemediğim bir şey olduğunu bilecek kadar beni iyi tanıyordu ama üstelememesi gerektiğini de biliyordu. Kapıdan içeri girdiğimden beri arka arkaya sözlü bir maraton koşmuşuz gibi geldi ve bu gecelik ikimizin de sohbeti burada noktalamasının yerinde olduğunu düşündüm.

Luka kararını verip başıyla onayladı. "O hâlde, böyle yapacağız."

Onun duruşunu taklit edip sandalyemde arkama yaslandım ve beni sakinleştirip kocaman bir hata yapmıyormuş gibi hissetmemi sağlayacak bir şey aradım.

Ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

4

ERTESİ SABAH gözlerimin arkasını zonklatan bir baş ağrısıyla uyandım ve bunun, çok fazla solucan jelibon yememin ve en yakın arkadaşımı sahte bir ilişki için acilen karar vermeye zorlamamın bir sonucu olduğunu düşündüm. Kötü karar insana akşamdan kalma hissettirebilir miydi?

Olası görünüyordu.

Gün ışığında karar, gereksiz bir hata gibi görünüyordu. Bir erkek arkadaş bu nakit ödülünü alma şansımı ne artıracak ne de azaltacaktı. Evelyn St. James'in kişisel beyanımda, sahibi olduğum çiftliği erkek arkadaşımla işlettiğimi belirttiğim kısım bir yana, başvurumu tamamen okuyup okumadığını bile bilmiyordum.

Okuduysa, yalan söylediğin için otomatik olarak diskalifiye edilirsin.

Araştırmamı yapmıştım. Yarışmayı duyar duymaz, Evelyn'in paylaşımlarına göz gezdirdim. İçeriğindeki trendlere ve tavsiye etmekten hoşlandığı işletme türlerine baktım. Her zaman anlatacak bir hikâyesi vardı ve romantizme bayılıyordu. Son üç paylaşımı kendilerine özgü aşk hikâyelerinden oluşuyordu. Maine'de bir pansiyonu olan çift. Güney Karolina'daki küçük iskelelerinde tarihi tekne turları düzenleyen eski dostlar. İlk buluşmalarında tanışmış ve kendi şaraphanelerini açmış yeni evliler. Belki bu kez

hikâyemin üzücü olmaktan farklı olmasını istiyordum. Avuçlarımı gözlerime bastırıp bacaklarımı birbirine dolanmış battaniyemden dışarı çıkardım. Üzgün olmaktan bıkmıştım.

Beckett ve Layla'yı, ödemesi giderek zorlaşan fatura yığınlarını, ziyaretçileri çiftliğe karşılayan işlenmiş demir kapıyı ve geçen sene üzerine taktığım iki kocaman kırmızı kurdeleyi düşündüm. Anahtarları aldığım günü ve paslı zincirlerin parmaklıklardan kayarken çıkardığı sesin beni neredeyse ağlattığı anı hatırladım. O kapıyı kapatıp, o zincirleri parmaklıkların arkasına doladığımı ve tamamen farklı bir sebepten ağladığımı düşündüm.

Denemek zorundaydım. Bu elimden gelenin en iyisiydi. Kulağa aptalca gelse bile, bu mekân için anlatmak istediğim hikâye buydu.

Evelyn St. James'in annemle burayı ziyaret ettiğim ilk kış, bu çiftliğe âşık olmamı sağlayan her şeyi görmesini istiyordum. On altı yaşında ve birçok şeyden nefret etmeye programlanmışken, pelesenk ağacı, portakal dilimleri ve biraz tarçın kokan bu geniş alana âşık olmuştum. Eveleyn'in botlarının donmuş zemini ezdiğini duyacak kadar sessiz bir günbatımında, ağaçların arasında dolaşmasını istiyordum. Burası, çam iğnelerinin saçlarınıza dolandığı ve yeryüzündeki tek insanmış gibi hissettiğiniz bir yerdi. Eveleyn'in Layla'nın fırınından sıcak çikolata almasını, Beckett'in geçen kış düzenlediği buz pistinde paten kaymasını ve ahırın yanında kovalamaca oynayan çocukları izlemesini istiyordum.

Buradaki sihri görmesini istiyordum.

"Yalnız olmadığını umuyordum."

Lacivert beresini gözlerinin üzerine kadar çeken Layla yatak odamın kapısında belirdiğinde irkilmemem, düşüncelerime ne kadar daldığımın bir kanıtıydı. Bu aynı zamanda evimin anahtarının kimlerde olduğunu yeniden gözden geçirmem gerektiğinin bir işaretiydi.

Başım yastığımın yarı altındayken ona kaşlarımı çattım, bacaklarım çaresizce çarşafa dolanmıştı. Bu yatakta on tur atmış gibi görünüyordum. "Kim burada benimle birlikte olabilir ki?"

Layla gözlerini devirip ayakkabılarını çıkardı ve hiç tereddüt etmeden yatağa girdi. Uzuvlarımızı yerleştirdik, karın boşluğumda bir dirsek hissettim ve Layla, dizlerini kalçalarıma bastırarak yanıma kıvrıldı. Birçok sohbet için temasa ihtiyaç duyması ve hiç tereddüt etmeden hemen sarılarak teyit etmesi hoşuma gidiyordu. Kabarık yorganımı çenesine kadar çekip bana baktı.

"Kim olduğunu biliyorsun."

Ona gözlerimi kırpıştırdım. Hiçbir fikrim yoktu. "Kim?"

"Sanırım Luka'yı kastettiğim çok açık." Layla parmak uçlarını kolumda yukarı ve aşağı doğru gezdirdi. "Buraya gelirken annesinin evinin önünden geçtim ve arabasını gördüm."

"Luka'nın arabasını annesinin evinin önünde gördün ve burada benimle birlikte olduğunu mu sandın?"

"Aynı yoldan geri dönmüş olabileceğini düşündüm." Layla omuzlarını silkip sadece gözlerini görebileceğim şekilde yatağa iyice gömüldü. Bugün gözleri yeşildi, yatak odamın camının önündeki ağaçların rengini yansıtıyordu. Örtümün altından sesi boğuk çıkıyordu. "Bilemiyorum, çaktırmadan dışarı çıkmış olabilir."

"O yetişkin bir adam. Neden çaktırmadan dışarı çıksın?"

Layla içini çekti. "Bilmiyorum Stella, bu hayale dalmama izin ver. Seninle tanıştığımdan beri ikinizin birlikte olmasını istiyorum."

Bu, Luka'nın çiftlikte bize katıldığı her an onun arkasından yaptığı hafif kaba el hareketlerini açıklıyordu.

Suratımı astım. Layla fark edip işaret parmağını ağzımın kenarındaki çukurluğa bastırdı. Parmağını çekerek beni gülümsemeye zorladı ama çirkin bir ifade takındığımı görünce güldü. Hayal kırıklığı kayboldu ve bakışları yumuşadı.

"Ona sordun mu?"

Başımla onaylayıp yorganımdaki sökülmüş iplikle oynadım.

"Ve?"

Yastığı yavaşça yüzümü örtecek şekilde çektiğim için "Bunu yapacağını söyledi," diye pamuklu kılıfa doğru mırıldandım.

Dün gece Luka'ya bunu sorduğumda, reddedeceğine o kadar odaklanmıştım ki, evet demesinin olası sonuçlarını hiç düşünmemiştim. Çıkıyormuş gibi yapacaktık. Başka şeylerde de rol yapmamız gerekecekti. Romantizm ve şefkat gösterecektik.

Luka bunların farkında mıydı? Dün gece yemekteki sohbetimizin ardından pek konuşmamıştık. Detayları konuşmaya şiddetle karşıydım, sorduğum için bile büyük bir utanç içindeydim. Bu konu hakkında daha fazla konuşmaya korkuyordum. Fikrini değiştirmesinden çekiniyordum. Daha da kötüsü, durumu ona detaylı bir şekilde açıklamak zorunda kalmamdı.

Kanepede birbirimize dolanıp *Sevginin Bağladıkları*'nı izledik Başım koltuğun kol dayanağında ve ayaklarımı onun kalçasının altına sokmuş bir şekilde uykuya daldım.

Layla saçımın bir tutamını çekiştirdi. "O hâlde neden bu kadar üzgünsün tatlım?"

Muhtemelen utançtı. Biraz yalnızlık. Değişiklik korkusu, her şeyi berbat etmekten dehşet duymak. Luka'nın ona karşı hislerimi öğrenmesi.

Dilediğini seç Layla. Herhangi bir şey olabilir.

Aksine, yastığa doğru verdiğim yavaş ve uzun nefesin benim yerime yanıt vermesine izin verdim. Layla nazikçe yastığı yüzümden kaldırıp kendi yanağının altına soktu.

"Bence bunu konuşmamızın vakti geldi."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Stella."

Başımı iki yana salladım. "Konuşmak istemiyorum. Sen ve Jacob'dan bahsetmemize ne dersin?"

Gözlerini kısarak bana baktı. Layla'nın romantizm geçmişi en hafif deyimiyle ilginçti. En kötü erkekleri seçmeye meyilliydi. "Şu anda benden bahsetmiyoruz. Senden bahsediyoruz."

"Senden de bahsedebiliriz."

"Ondan hoşlanıyorsun Stella."

Bunu biliyordum. Elbette biliyordum. Sadece hislerime göre davranmaya isteksizdim.

"Ben..."

"Luka'ya karşı yoğun hislerin var ve onun da sana karşı hisleri var, neden ikinizin de bu konu hakkında bir şey yapmadığınızı anlamıyorum."

Layla için söylemesi kolaydı. O her zaman kendinden ve hislerinden son derece emin olmuştu. Yaşadığı her şeye rağmen, her zaman silkelenip ışıl ışıl bir iyimserlikle yoluna devam etmeyi başarabiliyordu. Hayal kırıklıklarını bile zarifçe yaşıyordu. Ben onun gibi değildim.

Luka'yla ilişkim bu hâliyle güzeldi, hatta harikaydı.

"Tatlım." Layla'nın gözleri gözlerimde gidip gelirken, dudaklarında üzgün bir gülümseme belirdi. "Sırf birini sevmek için kendine izin vermen, o kişinin seni terk edeceği anlamına gelmez."

Ama kalacağı anlamına da gelmezdi.

"Bence–" Boğazımdaki gerginliği yutkunup Layla'nın özgüvenini biraz kendimde toplamaya çalıştım. Yan tarafımda kıvrılıp ellerimi çenemin altına sokarak onun pozisyonunu taklit ettim. Yorganımın altındayken, bir buluttaymışız gibi hissettim. Ağırlıksız. Burada, bu şekilde, en gizli düşüncelerimi itiraf ediyordum. "Bence Luka'yla aramda bir şey olması gerekseydi, şimdiye kadar çoktan olurdu."

Layla bu yanıttan hoşlanmadı. Dudaklarını büzüştürmesinden bunu görebiliyordum. "Belki bir şey söylemeni bekliyordur."

Üzgün bir şekilde başımı iki yana salladım. Luka'nın bir barda bir kıza yaklaşıp kolunu sandalyesinin arkasına atmasını ve kızın çenesini yukarı kaldırıp kahkaha atmasına sebep olan bir şey söylemesini izlemiştim. Luka özgüvenli ve çekiciydi. Yarım saat sonra birlikte mekândan ayrılmışlardı. Luka istediği şeyi dile getirmekten hiç çekinmezdi. Beni isteseydi, sanırım şimdiye kadar haberim olurdu.

"Bence bu şekilde devam etmemiz gerekiyor." Yatak örtülerime biraz daha sokulup gözlerimin kenarlarmdaki batma hissine karşı gözlerimi kırpıştırdım. "Arkadaş olmalıyız. Sadece arkadaş."

"O hâlde neden başvuru formunda yalan söyledin?" Bu nazik bir suçlamaydı ama yine de canımı acıttı. "Beckett haklıydı. Bunu yapmana gerek yoktu."

"Bunların hiçbirini planlamadım, eğer kastettiğin buysa. Onu erkek arkadaşım gibi davranması için kandırmam. Ben..." Ellerimle yüzümü ovuşturdum. "O kadar çaresiz değilim."

Çaresiz değildim. O başvurudaki yalanı çiftliği romantik göstermek istediğim için söylemiştim, samimi göstermek için. Kişisel beyan kısmına geçince, şansımız olduğunu bile düşünmedim. Küçük ve zararsız bir detay gibi göründü. Tek istediğim, en iyi fırsatı edinmemizdi.

Layla soğuk parmaklarını parmaklarıma kenetlerken, yüzükleri tenimde ufak izler bıraktı.

"Hayır tatlım. Bunu kastetmedim."

"O hâlde neyi kastettin?"

Saçımı kulağımın arkasına iterken bakışları nazikti. "Ben sadece bunun ikinizin de beklediği bir şey olabileceğini düşündüğümü söylemeye çalışıyordum."

—✧—

Ofise ağır adımlarla yürürken, Layla'nın sözleri zihnimde pinpon topu gibi sekti. Geçen gece bu çiftliği satın almamın tüm sebeplerinden oluşuyorsa, bu sabah da çiftliği satın almamış olmam için tüm sebepleri barındırıyordu. Bu tarafa doğru yürürken, ölmüş ve ölmek üzere olan ağaçların cılız hattını görebiliyordum. Planladığım gibi ahırın araba yolunda bir erzak kamyonu kesinlikle yoktu ve ofise giden merdivende dizili balkabaklarından biri parçalanmıştı.

Gerçi küfretmeme sebep olan son şey buydu. McAllister ikizlerinden biri tarlaları kirletmenin eğlenceli olduğunu yine düşünürse, Beckett'in cinayet işleyeceğinden emindim.

Geçen sonbaharda, Inglewild'ın liseli nüfusu yasadışı aktiviteler için çiftliğimizin uygun olduğuna karar vermişti. Hiç kimsenin görmemesi gerektiği kadar çok, on altı yaşındaki oğlanlara

ait soluk beyaz ten görmüştüm. Beckett ve Luka bu durumun her yetişkin erkeğin halledeceği şekilde üstesinden gelmişlerdi.

Kamuflaj desenli giysiler giyip mısır tarlasına saklanıyor ve arabalarında öpüşen gençlerin ödlerini kopartıyorlardı.

O zamandan beri ortalık sakindi, kasabada dolaşırken gençlerin Bayan Stella'nın çiftliğinde yaşayan çılgın yaratıklar hakkında konuşmalarını duyunca birçok kez kendi kendime gülmüştüm. Luka ve Beckett'in küçük banyomda yüzlerine kamuflaj makyajı yapmalarını ve sevimli banyo havlularımın hepsine bulaşan yeşil boyayı düşündüm.

Hep şehir efsanesi olmak istemiştim.

Kabağın parçalarını toplarken, bir arabanın kapısı kapandı ve iki sağlam bot görüş alanımda belirdi. Luka eğilip balkabağı cesedinin en büyük parçalarını toplarken, diğer elinde kocaman bir karton bardak tutuyordu.

Burnuma fındık kokusu gelince, elimde tuttuğum yapışkan balkabağı parçalarını hemen bıraktım. İki elimle kupaya uzanırken boğazımın derinliklerinden küçük, açgözlü bir kahkaha koptu. Bir elimi Luka'nın bileğine ve diğerini bardağa dolarken, benimle mücadele bile etmedi. Sadece bana izin verdi.

Kocaman bir yudum alır almaz, sıcak, kremalı fındık nirvanaya ermemi sağladı. Biraz insan dışı bir ses çıkarıp bir yudum daha aldım. Ve bir tane daha.

"Ona ne söyledin?"

Bayan Beatrice muhtemelen tüm evrendeki en iyi fındıklı, sütlü kahveyi hazırlardı ama sadece canı isterse, ve beklediği tuhaf ama özel bir iltifatta bulunursanız. Aynı iltifat asla üst üste iki kez olmazdı, hiçbir ipucu yoktu ve o iltifatı olması gereken içtenlikle söylemediyseniz vay hâlinize.

Bana hâlâ sadece kafeinsiz kahve veriyordu.

Luka nefesini burnundan verirken güldü, nefesi soğuk ekim sabahında küçük beyaz bir dumandı. Başıyla onaylayarak karton bardağı bana verdi. "Ona mor saçın çok yakıştığını söyledim," derken mahcup bir şekilde sırıttı. "Sanırım güney aksanıyla ko-

nuşmuş olabilirim? Emin değilim. Fındık kokusu aldıktan sonrasını hatırlamıyorum."

Ona bakıp ellerimi karton bardağın etrafına doladım ve onu geri alma fikrine kapılmaması için göğsüme yakın tuttum. Tanrı yardımcım olsun, Luka tepesinde koyu yeşil ponpon olan siyah bir bere takmıştı. Bereyi ona annesinin ördüğüne dair birikim hesabımdaki birkaç kuruş üzerine bahse girebilirdim. Bayan Beatrice muhtemelen ona bakıp varis çoraplarına kadar kızarmış olmalıydı.

Kahvemden bir yudum daha aldım. "Güzel kahve için yaptığımız şeylere inanamıyorum."

"Evet, kesinlikle," diye güldü Luka. Tek kaşını kaldırıp elini uzattı, eldivenli parmakları nazikçe içeceğini geri istiyordu. "Sana da kahve getirdim," dedi. Arabasının tepesinde duran karton bardağı o zaman fark ettim. "Ama hâlâ kafeinsiz kahve olduğuna eminim." Küfrettim. "Hadi, içeri girelim, onu bölüşüp paylaşabiliriz."

Balkabağı parçalarını basamaklara saçılmış hâlde bırakıp birlikte ağır adımlarla ofisime girdik. Daha sonra bir süpürge alıp onları süpürebilirdim ya da rakunlara bırakabilirdim. Bir tür barış teklifi olabilirdi. Luka, rengi solmuş deri koltuğa yığılıp bacaklarını yaydı ve dirseklerini gelişigüzel bir şekilde koltuğun kol dayanaklarına yasladı. Bacakları uzun ve kolları kaslı olduğu için vücudunu bir yerlere sığdırmakta hep zorlanıyordu. Belki onu ve Beckett'ı, o takvimi hazırlamaya ikna edebilirdim.

Sağa sola kımıldayıp rahat etmek için cesurca çabaladı. Sütlü kahvesini hâlâ ona teslim etmemiştim ve sıcak kahverengi gözleri gözlerim ve karton bardak arasında gidip geliyordu.

"Umarım bunun bir kısmını arabada içmişsindir." İmalı bir şekilde yudumladım.

Luka kıpırdadı ve koltuk gıcırdayınca, kaşlarını çattı. "Arabada içemeyeceğim kadar sıcaktı," diye mırıldandı. "Onu bana geri verecek misin?"

"Sanmıyorum."

Luka homurdanıp tekrar koltuğunda kımıldadı. "La La, dinle."

"Dinliyorum."

"Senin için iyi bir arkadaş oldum, değil mi?"

Titizlikle sandalyeme oturdum. Boyutu kusursuz ve düzgünce kaplanmış sandalyeme. "Evet, öyle oldun."

Luka öne doğru eğilirken, ellerini gevşek bir şekilde bacaklarının arasında birleştirdi. "2012 yazını hatırlıyor musun? Sana First Friday açık hava partisinde waffle'ımı vermiştim."

Luka'nın bana waffle verdiğini hatırlamıyordum. İşitilebilir biçimde kahvemi yudumladım.

"Stella. Yapma. Ben daha hobbitin ne olduğunu bile bilmezken, seni *Yüzüklerin Efendisi*'nin gece yarısı gösterimine götürdüm. Sana bir pelerin aldım."

Bu doğruydu. Bunu yapmıştı. Sonra yedi hafta boyunca saçını Aragorn gibi uzatıp uzatmaması gerektiğini sormuştu. Sanki evrenin Luka'nın daha çekici olmasına ihtiyacı varmış gibi.

Luka devam etti. "Büyükanneme tarçınlı kurabiyeleri Layla'nın pişirdiğini söylemedim."

Kaşlarımı kaldırıp bir yudum daha aldım. Büyükannesinden korkmuyordum.

Pek değil.

Belki biraz.

Luka öne doğru eğilip dilini yanağının iç kısmına bastırdı. Kahverengi gözleri bir ton koyulaşırken, sesi kalınlaştı. "Bir hafta boyunca sahte erkek arkadaşın olmayı kabul ettim."

Birdenbire kulağa artık benimle şakalaşmıyormuş gibi geldi. Bu küçük sözle birlikte tüm cesaretim ve keyfim kaçtı ve aniden yanaklarım kızardı. Mideme hiç hoşlanmadığım bir gerginlik kıvrıldı ve bakışlarımı kaçırıp masamın üstüne odaklandım. Artık böyle mi olacaktı? Luka bu durumu ilişkimizin geri kalanı boyunca bir takas maddesi olarak mı kullanacaktı? Pikniklerde ve partilerde anlatacağı küçük, eğlenceli bir anekdot mu olacaktı? *Ah, benden seninle çıkıyormuş gibi yapmamı isteyecek kadar çaresiz olduğun anları hatırlıyor musun?*

Anlıyordum. Ondan bu iyiliği isteyen bendim. Ama yine de, bu...tuhaftı. İyi değildi.

Masamdaki zımbamla fazla agresif davrandığım günden kalan çatlağa belirsiz bir süre daldıktan sonra, boğazımı temizleyip ona baktım ve sol omzunun üstünde bir yere odaklandım. Kahveyi ona verirken elim titremediği için kendimi tebrik ettim.

"Al bakalım."

Luka'nın parmakları parmaklarıma değdi ama karton bardağı bırakmama izin vermedi. Aldatıcı biçimde güçlü bir tutuşu vardı ve bu düşüncelerimi farklı ve daha edepsiz bir yola yuvarladı.

"Stella."

Luka ismimin o iki kesik hecesine çok şey sığdırmayı başardı. Bu bir yetenekti. Gözlerimi kırpıştırarak duvardaki takvimden ayırıp ona çevirdim ve dudaklarının ince bir çizgi oluşturduğunu görünce içimi çektim. Endişeli Luka. Kahretsin.

"Neden üzgünsün?"

Elimi çekmeye çalıştım ama tutuşunu sıkılaştırdı. Karton bardak için endişelendim. Fındıklı, sütlü kahve bu şekilde heba olmayı hak etmiyordu. "Üzgün değilim."

Luka boğazının derinliklerinde bir ses çıkardı. "Seni neredeyse on senedir tanıyorum. Neden üzgünsün?"

"Ben..." Parmakları parmaklarımda kasılıp gevşedi. Bunu onu mecbur bıraktığım için yapmasını istemiyordum. Her saniyesinden nefret etmesini istemiyordum. Bir yük, sıkıntı ya da zorunluluk olmak istemiyordum. "Bunun hiçbir şeyi berbat etmesini istemiyorum."

"Berbat etmeyecek. Stella, lütfen bana bak." Gözlerine bakmayı başarmca, kahverengi gözlerinin hiç olmadığı kadar ciddi olduğunu fark ettim. Pencereden içeri güneş süzülürken ve kafasında o aptal bere varken, gözlerindeki altın rengi benekleri görebiliyordum. İrisinin hemen kenarındaki açık kahverengi halka bana içinde çok fazla süt olan kahveyi hatırlatıyordu. Fındık aromalı, sütlü kahveyi. "Bu hiçbir şeyi berbat etmeyecek, tamam mı? Sen ve ben, hepsi bu."

Başımla onaylarken, eliyle karton bardakta tekrar elimi sıktı. Uzattığım kolum karıncalanmaya başlamıştı. Luka başka bir şey söylemek için ağzını açıp elini geri çekti, vücudumun ön yarısı ona doğru yaklaşmaya başladı ama o anda ofisimin kapısı ardına kadar açıldı ve elleri ezilmiş balkabaklarıyla dolu, oldukça keyifsiz görünen Beckett orada durdu.

"Bir sorunumuz var."

Yirmi dakika sonra, balkabağı tarlasında durmuş yüzlerce ezilmiş balkabağı cesedine bakıyordum. Savaş alanına benziyordu ama daha fazla turuncu vardı. Ofiste rakunlara tek bir balkabağıyla barış teklifi etme fikrim buraya kadarmış. Buradaki açık büfede diledikleri kadar yiyebilirlerdi.

Rakunların balkabağı yiyip yemediklerini Google'da araştırmayı aklımın bir köşesine yazdım.

"Pekâlâ," Boynumu öne ve geriye esnettim. Bu sorun değildi. Kesinlikle sorun değildi. Yanımda duran Luka tek kelime etmeden fındık aromalı sütlü kahvesini bana verdi. "İki gün sonra Cadılar Bayramı. Zaten bunları Layla için ekmiştik. Belki – bilemiyorum. Burayı perili bir tarlaya dönüştürebiliriz?"

Beckett homurdandı. Muhtemelen ona bir zombi kostümü giydirmemden endişeleniyordu. "O McAllister pisliklerini öldüreceğim."

Ön bahçesinde duran seksen yaşındaki bir adam gibi konuşuyordu. Buna ben sebep olmuş gibi hissettim.

Etrafımızdaki zararın boyutlarına baktım. Asmadaki balkabaklarının her biri oyulmuştu. İki genç oğlan için abartı bir eylem gibi görünüyordu. Fazla organize ve sistemliydi. "Onların yapıp yapmadıklarını bilmiyoruz."

Sanırım buraya kameralar yerleştirmem gerekecekti.

Luka ve Beckett kulaklarına inanamıyorlarmış gibi bana baktılar, gerçi Beck bakışlarına bir miktar düşmanca düş kırıklığı da katmayı başardı. Kafasında o ponponlu bere varken, Luka'yı ciddiye almak zordu.

"Pekâlâ..." İçimdeki iyimsere başvurdum. "Zaten Noel'e ge-

çiş yapma vakti geldi. Büyük süslemeleri önümüzdeki haftaya bırakırız ama Cadılar Bayramı'nı şimdiden rafa kaldırmaya başlayabiliriz. Layla'dan fırın için fazladan bir şeyler yapmasını isteyeceğim, balkabakları için gelen olursa, tarladan çoktan topladıklarımızı düşük fiyata satarız."

"Bunu yapan kişiler hakkında ne yapacağız?" Beckett birkaç fikir varmış gibi konuştu.

Omuzlarımı silktim. "Gerçekten bilmiyorum. Ne yapabiliriz?" Bir an için arka arkaya izlediğim Law & Order SVU bölümlerinden öğrendiğim bilgilerden yararlanmayı düşündüm ve toprakta ayakkabı izleri ve ağaç dallarında giysi lifleri aradım. Keşke şu anda yanımda Dedektif Stabler olsaydı. "Ana noktalara birkaç kamera yerleştireceğim ama tüm çiftliği kapsayamayız."

Tüm çiftliği kapsayacak kadar kamerayı maddi olarak karşılayamazdım.

Üçümüz sessizliğe gömüldük. Bunun sonbaharın sonunda olması iyi bir şeydi. Parçalanan balkabaklarının, geciken gübre teslimatının ve ölen ağaçların birbirleriyle bağlantılı olduğunu düşünmeme engel olamıyordum. Kimse bu kadar şanssız olamazdı, değil mi?

"Bunun tedarik probleminle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Luka'ya kaşlarımı çatıp parmaklarımı enseme bastırdım. Burayı satın aldığımdan beri eksik teslimatlar ve rasgele olaylar hakkında şikâyet ettiğimi duymuştu. Omuzlarım onlara binen yeni bir yükle tekrar gerildi. "Bilmiyorum. Muhtemelen." Ellerimi iki yanıma indirip etrafıma baktım. "Belki."

Her ne oluyorsa, bunu çözmemiz gerekiyordu. Mümkünse çiftlik milyonlarca insana tanıtılmadan önce.

5

BECKETT PEŞİMİZDE ofise döndük, fındıklı kahve her nasılsa onun ellerine düşmüştü. Sebebini bilmiyordum. Ne de olsa, Bayan Beatrice'e sipariş vermek konusunda hiç sorun yaşamamıştı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Luka'ya. Ben de bunu merak ediyordum ama henüz sorma fırsatım olmamıştı. Luka'nın aniden belirmesi sıradışıydı. Genelde annesiyle vakit geçirmek için uğrayacağı hafta sonlarından önceden haberim olurdu. New York sadece birkaç saatlik mesafedeydi ve daha önce de bir anda kafasına esip ziyarete geldiği olmuştu ama genellikle ondan hafta sonunu geçirmek için eve geldiğini haber veren bir mesaj alırdım. "Şükran Günü'ne kadar gelmeyeceğini sanıyordum."

"Erken gelmeye karar verdim." Luka bana nasıl yorumlayacağımı bilmediğim bir bakış attı. "Stella'yla vakit geçirmek için."

Şaşkınlıkla ona kaşlarımı çattım. Ah, yoksa...alıştırma yapmak mı istiyordu? Hikâyemiz üstünde çalışmak? Bu iyi bir fikir olabilirdi. Boğazımı temizledim.

"Evet, artık çıkıyoruz," dedim, çiftliğin sakinliğinde sesim yüksek çıktı, yakmdaki bir ağaca konmuş kuşlar kaçtılar. Sesimi biraz alçalttım. "Biz...ee, birbiriyle çıkan insanlarız. Benimle, demek istediğim kız arkadaşıyla vakit geçirmeye geldi."

Beckett yürümeyi bırakıp kaşlarını kaldırarak bize baktı. Bakışlarının altında kıpırdandım ve biraz geç akıl etsem de, Luka'nın eline uzandım. Luka güldü ve kahkahasını öksürerek gizlemeye çalıştı. Parmaklarını kıracak kadar sıktım.

"Evet," Beckett topuklarının üzerinde dönüp fındıklı kahveyle ahıra doğru gitti. "Bu konuda biraz alıştırma yapmanız gerekecek."

Luka'nın elini bıraktım.

"Biz birbirleriyle çıkan insanlarız." Luka ağaç hattına bakarken, hafif bir gülümseme gözlerinin kenarlarını kırıştırdı. Dönüp bana baktı. "Bak ne diyeceğim, bence Bayan Instagram buraya geldiğinde ona kendimizi bu şekilde tanıtmalıyız."

Gözlerimi kısarak ona bakıp susmaya karar verdim. Dönüp ofisime doğru yürümeye başladım. Luka güçlü bir kahkaha atıp bana yetişmek için hızlandı ve geri geri yürürken beni biraz daha iğneleyebilmek için hafifçe önüme koştu. Paltosu rüzgârda açılınca, altına Inglewild Lisesi'nin maskotu olan svetşörtü giydiğini gördüm. Onu muhtemelen son bağış etkinliğinde satın almış olmalıydı, öğretmen ve okul aile birliği başkanı olan annesini desteklemeye çok hevesliydi.

Göğsünde bir porsuk varken bu kadar güzel görünebilecek bir erkek tanımıyordum.

"Ama iyi bir noktaya değindi."

"Neymiş?"

"Eğer çıkıyorsak, bu geçmişte bir ara çıkmadığımız bir ân mı var demektir?"

Ona aldırmadım ve yaşlı bir akçaağaca çarpmak üzere olduğunu ona söylemedim. Ama evren benden nefret ettiği için, Luka hiç duraksamadan rahatlıkla ağaçtan kenara kaçtı. Ellerimi ceplerimin derinliklerine sokup yüzümü atkıma gömdüm.

"Bilmiyorum. Aptallık ettim. Besbelli."

"Ama bu konuşmamız gereken bir şey. Stella, bekle bir dakika." Güçlü elleriyle omuzlarımı tutup beni durdurdu. Yüzü hâlâ neşeliydi ama ciddi bir hâli de vardı. Queen'in *A Night at*

the Opera albümündeki tüm şarkıların sözlerini ezberlemek istediğini söylediği anki gibiydi, kısmen şaka yapıyordu ama aynı zamanda oldukça ciddiydi.

"Çıktığımızı sanıyor değil mi? Şu sosyal medya fenomeni?"

Başımla onayladım.

"Ve bu çiftliği birlikte satın aldığımızı mı sanıyor?"

Tekrar başımla onayladım.

"Pekâlâ." Luka beni hafifçe sarstı. "Herhâlde burada, Inglewild'da kalacak. Bu bir kasaba dolusu işgüzar için büyük bir haber olacak."

Bir anda paniğe kapıldım. Bu kısmı hiç düşünmemiştim. Bizimki gibi küçük bir kasabada, Luka ve benim birdenbire birlikte olduğumuzu ve yıllardır çıktığımızı duyurmamız manşetten verilebilecek bir haberdi. Bir keresinde Becky Gardener kamyonetiyle geçerken, Beckett'ın yazın kuru sıcağında üstsüz bir şekilde toprak sürdüğünü görünce, Beckett üç hafta boyunca Inglewild Gazetesi'nin sağ sütununun taşınmazı olmuştu.

"Bunu düşünmemiştim," demeyi başardım. Beceriksizce yutkunurken, aramızda küçük, neredeyse komik bir ses duyuldu. "Pansiyonda kalacak."

Luka kollarımı sıktı. O aşina olduğum bir-iki-üç seferde yaptığı hareketti. "Bir planım var."

Bir saat sonra, kasaba merkezinin girişini belirleyen taş çeşmenin yanında duruyordum. Pastane, pizzacı ve bir kitapçıdan oluşan ufak bir koleksiyonun merkezi bölge sayılabileceğinden emin değildim ama burada yaşadığım süre boyunca öyle anılırdı. New York'ta birlikteyken, Luka bununla dalga geçerdi; evrak çantalı adamlar, seyyar satıcılar ve barlardan gülerek çıkan çiftlerle dolup taşan işlek caddelerde yürürken, Inglewild merkezinin gözalıcı ışıklarını ne kadar özlediğinden bahsederdi.

Luka Peters bana en son bir planı olduğunu söylediğinde, tekila içmekten zilzurna sarhoş olduğumu ve üzerimde bir hula

eteğiyle* yirmi dört saat açık bir restoranda, 90'ların pop şarkılarıyla kareoke yaptığımı söylemek kayda değer olurdu. Luka'ya bunu hatırlatınca sırıttı ve eli elimi bulup parmaklarını benimkilere kenetledi.

"Ama eğlendin, değil mi?"

Elbette. Ayrıca neredeyse beş gün boyunca akşamdan kalma hissetmiştim. Ertesi gün sırf ufkun yan yatmasına engel olmak için bir mısır tarlasına uzanmak zorunda kalmıştım.

"Bunu bir egzersiz olarak düşün." Uyumlu adımlarla ana caddeye doğru ilerlerken, Luka ellerimizi ileri geri salladı. "Birkaç dükkâna gireceğiz. Selam verip oradan itibaren yolumuza devam edeceğiz."

Elimi elinden kurtarıp koşarak çiftliğe dönme isteğimle mücadele ettim. Bu bana çok ani geldi. Ve aptalca.

"Bunun için hazırlanmamız gerekmez miydi?"

Luka ağzının içinde anlayamadığım bir şey homurdanıp elimi bıraktı ve kolunu omzuma doladı. Biraz homurdandım ama rahatlıkla ona sokuldum. Birbirimize karşı hep sevecen olmuştuk. Aramızdaki bu fiziksel samimiyet yeni bir şey değildi. Bir teselli ve iletişim yöntemi olarak dokunuşa bel bağlayan iki insan olduğumuzu düşünüyordum.

Ama satmaya çalıştığımız hikâye düşünüldüğünde, farklı geliyordu. Omurgama bir farkındalık hücum edip Luka'nın sırtıma koyduğu elinin olduğu yere yerleşti. Parmaklarının gelişigüzel bir şekilde şapkamın altından çıkan saçlarımla oynarken, tenimde karıncalanma hissettim.

"Ne yapardın?"

Dalgın bir şekilde mırıldandım. Kasabanın kütüphanecisi Bay Hewett'ın sabit bakışlarına karşılık vermekle meşguldüm. Elinde taş patikaya dökülen yaprakları süpürdüğü süpürgeyle kütüphanenin basamaklarının yarısında durmuştu ve bize müstehcen bir şey yapıyormuşuz gibi bakıyordu. El sallayıp yürümeye devam ettim.

---

* Havai yerlilerinin giydiği uzun otlardan yapılan bir tür etek. *–çn*

"Hazırlık için," diye devam etti Luka, kütüphaneciyle tuhaf etkileşimimi fark etmedi. "Böyle bir şeye nasıl hazırlanırdın?"

"Bilmiyorum. Her şeyden önce, herhâlde hikâyemizi netleştirirdim." Omzumun üstünden bakarken, burnumu Luka'nın koluna bastırdım. Bay Hewett caddede ilerlememizi izlerken, bağa çerçeveli gözlüğünün camları neredeyse buğulanıyordu.

"Zaten bir hikâyemiz var."

"Öyle mi?" Yaşlı kütüphanecinin pörtlek gözleri için endişelenmeyi bırakıp Luka'ya baktım. Çenesi kasılmıştı. Ah tanrım, bu kararlılığı daha önce de görmüştüm.

2009. Yaz karnavalı. Mümkün olduğunca akvaryum balığını özgürlüğüne kavuşturmak için oyun biletlerine yetmiş beş dolardan fazla harcadığında.

2016. Rio Yaz Olimpiyatları. Dört dakikada bir buçuk kilometre koşabileceğine ikna olduğunda.

2018. Yağ değişimi garajının üst katındaki ufak stüdyo dairemde. Aniden her pencereye birer ve kapıya iki kilit takma ihtiyacı hissettiğinde.

"Evet," dedi Luka. Ana caddeden sola saptık. "Erkek kızla tanışır. Çok basit bir hikâye."

Şüphelenmeye başladım. "Pekâlâ."

"Bilirsin, oğlanın annesi doğu yakasında küçük bir kasabaya taşınma kararı alır. Farklı ve yeni bir şey ister ve sürekli Küçük Floransa'dan bahsedip durur. Oğlan onu pek anlamasa da, annesiyle birlikte gider. Yerleşmesine yardım eder. Annesinin evine yerleşmesine yardım ederken, kızla tanışır. Sokakta onunla çarpışır. Ve kız..." Luka öksürüp omzuma doladığı kolunu sıkılaştırdı.

"İnanılmazdır. Akıllı, eğlenceli ve çok güzeldir. Ama aynı zamanda üzgündür. Oğlan kıza bir bira ve tavada peynirli tost ısmarlar ve sonra...sonra onunla çarpışmaya devam eder. Kıza biraz daha tavada peynirli tost ısmarlar. Hepsi bu."

Hepsi buydu. Güçlükle yutkundum. Bu bizim hikâyemizdi ama...farklıydı. Bana gerçekten tavada peynirli tost ve bira ıs-

marlamıştı. Beni neredeyse ezdiği için bunu bir özür olarak kabul etmemi söylemişti. Sualtında yüzüyor gibi hissettiğim onca ayın ardından, Luka karşıma çıkınca su yüzeyine çıkmayı başarmıştım.

Ona bakarken, hikâyenin belirli bir kısmına takılıp kaldım.

"Güzel olduğumu mu düşünüyorsun."

Yürümeye devam ederken, Luka bana kaşlarını çattı.

"Elbette öyle düşünüyorum. Sana bunu daha önce de söyledim."

Biraz sersemlemiş gibi başımı iki yana salladım. Geçmişe dönüp o günü ve sonrasında olanları hatırlamaya çalıştım. Luka'yla arkadaş olmak zahmetsizdi. Genellikle, onunla tanışmadan önce hayatımın nasıl olduğunu pek hatırlamıyordum. Sanki her zaman hayatımın bir parçası olmuştu. Neredeyse on senenin ardından bu hiç garip değildi.

Her yakın arkadaş gibi birbirimizin yanında çok rahat olsak da, daha önce bana güzel olduğumu söylediğini sanmıyordum. Luka her zaman...ilgisiz olmuştu, hayır, bu doğru kelime değildi. Sanırım beni öyle gördüğünü hiç düşünmemiştim. İnsanlar arkadaşlarını o şekilde düşünmezler.

Ama sen onun kürekkemiklerini fark ediyorsun, diye beynim yardımsever biçimde araya girdi. *O kol kaslarına bakma fırsatını asla kaçırmıyorsun.*

"Söylemedin."

"Ah." Luka iyice kaşlarını çattı. "Güzelsin, La La."

Bunu deli oluyormuş gibi söyledi. O çatık kaşlarıyla birlikte düşünüldüğünde, aldığım en tuhaf iltifatlardan biri olabilirdi.

Gerçi bir keresinde adamın biri bana dişlerimin güzel olduğunu söylemişti. Ve iki kasaba ötedeki markette bir kadın bana güçlü baldırlarım olduğunu söylemişti.

"Botun rögara takıldığında, yolun ortasında sana doğru yuvarlanarak gelen bir çöp kutusundan seni nasıl kurtardığıma dair acıklı hikâyeyi anlatmamı istersen, hay hay."

"Bu kulağa tanıdık geliyor," diye mırıldandım.

Luka sırıttı ama pek fark etmedim. Beynim hâlâ güzel kelimesine takılmıştı.

Güzel, güzel, güzel. Yürümeye devam ederken, o kelimeye dalıp gittiğim için beni sokağın hemen köşesindeki güzel seraya doğru yönlendirdiğini fark etmedim. Kocamandı, kıvrımlı duvarları camla kaplıydı ve tepesinde süslü kubbe rengârenk boyanmıştı. Sepet aranjmanları ve geniş yapraklar pencerelere değiyordu, ısıtıcıların buharı her şeyi detaylı bir şekilde görmeyi zorlaştırıyordu. Çocukken, liseli oğlanlar buraya gizlice girip pencerelere penis çizerdi.

Hiçbir şeyi görmeden Luka'yı takip ettim ve kalın cam kapıların birinden içeri girdik. Anında iki şey oldu. Seranın yoğun nemi saçımı kabartarak beni karşıladı ve Mabel Brewster avazı çıktığı kadar bağırdı.

Luka ve ben irkildik.

"Aman tanrım," diye homurdandım. "Buradan başlamanın iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?"

Mabel, gözlerinde neredeyse çılgın bir ifadeyle arka taraftaki iri yapraklı bitkilerin bulunduğu rafların arasında ilerledi. Uzun siyah saçını örüp başına doladığı bir eşarpla düzgün bir şekilde arkasında toplamıştı, turuncu ve kırmızı koyu teniyle tezat oluşturuyordu. Sırtımın aşağısında ve boynumun çukurunda terin birikmeye başladığını hissederken, Mabel'in teni seranın nemli ortamında hiç adil olmayan bir şekilde parlıyordu ve elmacıkkemiklerinde hafif bir ışıltı vardı. Bir sera barbie'sine benziyordu, taze otlarla çiftliği her ziyaret ettiğinde ona böyle söylüyordum.

Ama şu anda kararlı bir dinamit çubuğuna benziyordu.

Bu kez daha uzun bir şekilde homurdandım. Luka ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, Mabel iki saksı bitkisini devirmesine rağmen yavaşlamadan ilerlemeye devam ederken, Luka kararından pişman olmuş gibi görünüyordu.

"Neden öyle görünüyor?"

Luka'nın neyi kastettiğini biliyordum, sadece bunu söylediğini duymak istedim. "Ne gibi?"

Luka beni Mabel'den ve ürkütücü kararlılığından koruyabilirmiş gibi kendisine doğru çekti. Mabel'i liseden beri tanırdım. Onu en son Billy Walters'ı babasının serasının camlarına penis çizerken yakaladığında bu şekilde görmüştüm. "Hem vücutlarımızı parça parça etmek hem de bizimle öpüşmek ister gibi."

Alaycı bir şekilde güldüm. Mabel'in boyu en fazla bir buçuk metreydi ve ıslak ağırlığı muhtemelen elli yedi kiloydu. Ama cüssesinin yoksunluğunu enerjisiyle fazlasıyla telafi ediyordu. Bize doğru yürüyüp imalı bir şekilde Luka'nın elini koluma doladığı yere baktı. Luka beni biraz daha kendine çekip başımın arkasına doğru titrek bir nefes verdi. İçimden neşeyle kıkırdamak geldi ama Mabel'in yapabileceği şeyden biraz korkuyordum.

"İkiniz çok samimi görünüyorsunuz."

Sessiz kaldık. Mabel gözlerini kıstı.

"Ne zamandır seni görmüyorum Luka."

"Beni iki hafta önce gördün Mabel. Markette."

Mabel mırıldandı ama Luka'nın sözünü doğrulamadı. "Peki siz: Bayan Süslü Çiftçi. Sınıfla paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?" Luka'nın ceketini tutan elimde neredeyse bakışlarıyla delik açacaktı.

"Pek sayılmaz." Aptal rolü oynadım. "Ah, aslına bakarsan," deyince, Mabel neşelendi. "Kasımın üçüncü haftasından itibaren senin için birkaç süslemem olacak. Çelenk yapımı için."

Mabel beni boğazlamak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Çelenk yapımı."

"Evet."

"Pekâlâ."

Üçümüz de birbirimize bakarken bir anlık sessizlik oldu. Gülmemek için kendimi zor tutarken, Luka'nın göğsünde sıkışan kahkahanın gürlemesini hissedebiliyordum. Karşısında duracağım şekilde beni döndürdü ve kollarını omuzlarıma koyup beni kendisine doğru çekti. Mükemmel uyum sağladık, kirli sakalı o sıcakta karmakarışık olan saçıma takılıyordu. Mabel'in gözleri parladı ve dudaklarına bir gülümseme yayılmaya başladı.

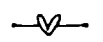
"Ön kapımız için bize bir çelenk yapmanı umuyorduk," dedi Luka, çenesini tepeme yaslayarak.

Zeki adamdı. Bunu ona lafı dolandırmadan söyleyebilirdi. Aksine, bunu Mabel'in bilmesi gereken bir şeymiş gibi görünmesini sağladı. Kaçınılmaz bir sonuçtu. Kasabanın dedikodu kazanının kalbine dokunmuştu.

Mabel parmaklarını birbirlerine kenetleyip ellerini kalbinin üzerine koydu. Topuklarının üzerinde öne ve geriye sallanırken sırıttı.

"Bu gerçekten oluyor," dedi ahenkli bir sesle.

Ve böylece küçük oyunumuz başlamış oldu.

Görünüşe bakılırsa, Inglewild'da bir telefon zinciri vardı.

Mabel'in serasından ayrılıp itfaiye istasyonundan anacaddeye açılan araba yolunu geçer geçmez bunu keşfettik. Kamyon bölümünün kapısı açıldı ve Clint ve Montogomery, hava güzel olduğunda kullandıkları solmuş katlanır sandalyeleri açtılar. Onları işitebilecek kadar yaklaştığımız anda, ikisi de alkışlamaya başladılar ve derinlerden bir yerden içten bir ıslık duyuldu. Hiç şüphesiz Gus olmalıydı. Herhâlde yarısına kadar ambulansın altına girmiş, bir şeyleri tamir ediyordu.

"Sonunda oldu be!" diye seslendi Clint, enerji içeceğini şerefimize kaldırarak. Monty ona hafifçe vurup yolun karşısındaki terk edilmiş çocuk bahçesine işaret etti; sanki kelimeleri havada asılı kalıp o anda orada olmayan çocukları denizciler gibi konuşmaya başlamaları için etkileyebilirmiş gibi. Clint elini sallayarak onu geçiştirdi. "Mabel arayıp güzel haberi verdi!"

"On iki saniye önce oradaydık," diye homurdandım.

"İşgüzarlar. Sana söylemiştim." Luka çenesiyle Clint'e işaret etti. "Cathy onlardan içtiğini biliyor mu?"

Clint elindeki içeceğe baktıktan sonra Luka'ya arsız bir şekilde sırıttı. "Elbette, Cathy bu güzel, elektrolit dolu ferahlatıcı içeceği içtiğimi biliyor." Çenesini aşağı indirip gülümseyen

gözlerinde ince bir uyarıyla gözlüğünün tepesinden bize bakt Karısı Cathy, Clint'in son kalp rahatsızlığından sonra hâlâ onlar içtiğini bilseydi, ona bloğun etrafında dayak atardı. "Ve o şekilde kalacak."

Kitapçıdaki Alex, geniş pencere panelli dükkânının önünden geçerken papatya desenli kupasıyla bize selam verdi. Her şeye muhalif olan Bayan Beatrice, Luka elimi bırakmadan başını içeri sokup bir sütlü kahve isteyince, sadece kaşlarını çatmakla yetindi. Bailey McGivens ve karısı Sandra, kaldırımda onlarla karşılaştığımızda neredeyse çığlık atacaklardı.

"İkiniz için de çok sevindik," dedi Bailey, Sandra'nın kolunu tutarak, "Bunun olmasını umuyorduk."

Benimle mi yoksa Luka'yla mı konuştuğunu bilmiyordum ama yüzüm kızardı, kekeledim ve iki büklüm olmamaya çalıştım. İnsanların bizimle bu kadar ilgilendiğini hiç düşünmemiştim. Gözümün ucuyla rahatsız olup olmadığını anlamak için Luka'ya bir bakış attım ama yakışıklı yüzünde en ufak tedirginlik olmadan nazikçe gülümseyerek tebrikleri kabul ediyordu. Ben mi? Sıkıca sarılmış bir endişe yumağı gibiydim.

"Sen iyi misin?"

Luka soruyu kulağıma fısıldarken, parmakları belimdeki kemerimin köprüsünü buldu. Neredeyse olduğum yerde sıçrayacaktım.

"İyiyim!"

Kasabada dolaşırken benzer şeyler oldu. Uzun zamandır tanıdığım insanlar ve hiç tanımadığım insanlar omuzlarımıza hafifçe vuruyor, el sallıyor ve sevinçle bağırıyorlardı. İki kişilik bir geçit göreni yapıyor gibiydik ve Luka'nın bunu Evelyn kasabadayken değil, şimdi yapmamızı önermesine son derece memnundum. Herkes seçilmiş kişilermişiz ve birlikteliğimiz dünyanın kaderini belirleyecekmiş gibi davranıyordu.

Ana caddenin sonundaki şerifin merkezine vardığımızda yorgun düştüm. Bayan Beatrice, Nutellalı mochaccinolarından bir alana bir bedava kampanyası yaptığında ve tüm kasaba

dükkânın açılışında sıraya girdiğinden beri bu kadar çok kişiyle konuştuğumu sanmıyordum.

Luka sırtımı ovuşturduktan sonra parmaklarını saçımın arasına sokup başparmağını enseme bastırdı. Ancak tepeden tırnağa ürperti olarak tanımlayabileceğim bir şey tecrübe edip son derece müstehcen bir ses çıkardım. Luka ilgilendiğini belirten bir şekilde mırıldanarak karşılık verdi.

"Geri döndüğümüzde pizza yemeye ne dersin?"

Başımla onayladım, hâlâ başparmağının küçük daireler çizdiği tenimdeki bir santimetre karelik yere odaklanmıştım. Bir yanım kaldırıma yüzüstü serilmek, diğer yanım tüm giysilerimi çıkarmak istiyordu.

Luka tek kaşını kaldırırken, kahverengi gözleri bir ton koyulaştı. Başparmağını tekrar kasıtlı bir şekilde bastırıp test etti ve hafifçe ürpererek omuzlarımı geriye attım. Karnımın alt kısmında, omurgamın çukurunda o baskıyı hissettim.

Luka'dan her zaman hoşlanmıştım. Her açıdan en sevdiğim şekilde yakışıklıydı; uzun boylu ve saçları daima karmakarışıktı, güçlü bir çenesi ve burnunun üzerine dağılmış çilleri vardı. Ama tüm bunları görmezden gelmek hep kolay olmuştu. Kendimi onu o şekilde görmediğime ikna etmiştim.

Artık fark ediyordum.

Luka'nın dudaklarının kenarlarında hınzır bir gülümseme belirdi, yüz hatlarından ilgilendiği aşikârdı. "Fark–" Sesindeki boğukluğu temizledi, parmakları ensemi tamamen avucuna alacak şekilde tenimde yavaşça ilerledi. Eli kocaman ve sıcaktı. Gözlerini yüzümde gezdirirken, ensemi bir kez sıktı. "Fark etmemiştim–"

Neyi fark etmediğini bilmiyordum, çünkü bir av tüfeğinin tıkırtısı ve sürülme sesi o ânı böldü.

6

LUKA ENSEMDEKİ eliyle beni geriye doğru çekip vücudunu kısmen önüme yerleştirdi. Omzunun üstünden bakınca, Şerif Jones'u dizlerinde gelişigüzel biçimde duran bir av tüfeğiyle eski polis merkezinin ön verandasında oturduğunu gördüm.

"İçgüdülerin çok iyi evlat." Şapkasıyla Luka'yı selamladı ama diğer elini silahından ayırmadı. "Bu senin açından iyi bir puan olacak."

Luka güldü ve derin bir nefes verirken omuzları gevşedi. Rahatlayıp elini ensemden çekti. "Ah, bu bir değerlendirme miydi?"

Şerif Jones gülmedi. "Elbette öyle."

Kasabanın şerifi Dane Jones, annemle Inglewild'a taşındığımızda tanıştığımız ilk kişiydi. Tıka basa dolu bagajımızı boşalttığımızı görünce yardım etmeyi teklif etmiş ve annemin renkleri uyumsuz silindir spor çantalarını geniş omzuna atıp diğer koluna kitaplarımın olduğu koliyi almıştı. Bize iki pizza sipariş etmiş, anneme kartını vermiş ve ona herhangi bir ihtiyacı olursa aramasını söylemişti.

Luka'nın paltosunun yününe doğru gülümsedim ve sonra ayak parmak uçlarımda yükselip iyi kalpli şerife el salladım.

"Nasılsın Dane?"

Dane, Luka'ya dik dik bakmayı bırakıp gözlerini kırpıştırarak bana gülümsedi. Tam olarak gülümseme olduğu söylenemezdi ama neredeyse yirmi senenin ardından, dudaklarını eğmesinin ne anlama geldiğini biliyordum.

"Çıktığınızı duydum."

"Öyle mi?"

"İkinizi de tebrik etmem gerektiğini düşündüm." Luka itiraz eder gibi boğuk bir ses çıkardı, av tüfeğinin nasıl *iyi dilekler* anlamına geldiğini merak ettiğine hiç şüphem yoktu. Dane, gözlerini ona çevirip durdu. "Ayrıca oğlana bir uyarıda bulunmak istedim."

Ah, pekâlâ.

Kocaman gülümserken, göğsüme bir sıcaklık yerleşti. Tuhaf bir şekilde, Luka'nın önümde rahatladığını hissettim.

"Hepsi bu mu?" Silaha başıyla işaret etti. "Şarjörü boşaltılmış bir silah ve belirsiz bir uyarı mı?"

"O kızın yüzünde en ufak bir gözyaşı görürsem, biçimli vücudundaki tüm kemikleri kıracağımı söylememin belirsiz bir yanı yok. Seni fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak ezmekten büyük bir keyif duyarım." Şerif sandalyesinde sallanırken, ayaklarını tırabzana yasladı. Silahına hafifçe vurdu. "Hem bu silahın dolu olmadığını söyleyen kim?"

"Ah," Luka yutkundu. "Anlaşıldı."

Üçümüz sessizce birbirimize baktık. Dane'e döndüm. Dane Luka'ya baktı. Luka neyse ki, Dane'le göz temasını bozmadı.

"Biliyor musun," dedim, sesimin sakin çıkmasına özen göstererek. "Ben Wyatt'la çıkarken, bir kez bile av tüfeğiyle karşımıza çıkmadın."

Dane tembel bir şekilde gözlerini bana çevirip dikkatle baktı. "Sanırım ikimiz de o ilişkinin bir yere gitmeyeceğini biliyorduk, Tarçınlı Lolipop."

On üç yaşındayken, üçüncü Cadde ve Monroe'nun kesiştiği yerdeki Stop&Save'de bir tarçınlı lolipopun parasını ödemeyi unutmak gibi büyük bir suç işledikten sonra bana taktığı bu

lakabı duyunca gözlerimi devirdim. Masasının önünde oturup salya sümük ağlamış ve kullanmak zorunda olduğundan emin olduğum kelepçeleri takması için ona bileklerimi uzatmıştım.

Şaşırtıcı bir şekilde, Şerif beni nezarete atma ihtiyacı hissetmedi.

"Haftaya babana gidecek misin?"

Suratımı ekşittim. Neredeyse unutuyordum. "Evet, her zamanki gibi."

Luka dönüp kaşlarını çatarak bana baktı. "Bunu hâlâ yapıyor mu? Erken Şükran Günü yemeğini?"

Evet, babam evlilikdışı doğan çocuğunu gerçek bir tatilde ağırlama dehşetinden kaçınmak için hâlâ Şükran Günü yemeğine erkenden gitmemi istiyordu. Ve evet, babam hâlâ benmerkezcilik ve egoistliğin en kötü karışımıydı ve sahte mütevazılığı tüm bunların üzerinde ekşi bir kiraz gibiydi.

Ama o ailemden geriye kalan tek kişiydi. Bunun bir önemi olmalıydı.

O istemese bile.

"Evet," dedim kısaca. "Turtayı ben götüreceğim."

İki adamın da ölü bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Luka bu konuda bazı düşünceleri varmış gibi görünüyordu. Sanırım son iki gün içinde arkadaşlığımız boyunca olduğundan daha sık kaşlarını çattığını görmüştüm. Dane, düşünceli bir şekilde parmaklarını tüfeğin üzerinde gezdirmeye geri döndü.

"Ona selam söyle," dedi. "Ve hâlâ şeytanın kıçından zift yalamaya bile uygun olmadığını düşündüğümü söyle."

Kahkaha attım. Bu mesajı ilettiğimde, Brian Milford'un yüzünün alacağı ifadeyi görmeyi çok isterdim. Daha sonra bunu Charlie'ye mesaj atmalıydım.

"Pekâlâ." Luka'nın koluna girdim ve bizi kasabaya doğru yönlendirmeye başladım. Şanslıysak, Matty'de hâlâ kalın hamurlu sucuklu pizza kalmış olabilirdi ve bir tane paket yaptırabilirdik. "Seninle konuşmak her zaman bir zevk, Şerif."

"Seninle de, Tarçınlı Lolipop. Gözüm üzerinde, Peters."

Şerifi önce kendi gözlerine, sonra Luka'ya işaret edip parmağını boğazından sürüklemesini bekledim. Ama anlaşılan, bu polis merkezinin önünde kucağında bir tüfekle oturan adam için fazla abartılı bir adımdı.

Geri dönerken Luka sessizdi. Ona baktım ve suratının hâlâ asık olduğunu gördüm. Boğazımı temizledim. Parmaklarını ciddiyetsizce kemer köprüme taktığını tekrar hissetmek için neler vermezdim.

"Canını mı sıktı?"

"Hımm?"

"Şerif? Bence sadece şaka yapıyordu. Bilirsin, korumacı."

Luka parmaklarını saçlarının arasında gezdirmeye yeltendi ama son anda ponponlu bir bere taktığını fark etti. Aksine, elini onun üzerine koyup ön tarafından gür saçlarının bir kısmı çıkana kadar beresini geriye çekti. Yanakları kızarmış ve koyu, dağınık saçlarıyla bir kar küresinin içinde olabilecek bir şeye benziyordu. İçimi çektim.

"Hayır, sorun değil," dedi Luka. Hafifçe gülümseyince, melankolisinin bir kısmı uçup gitti. "Aslına bakarsan harikaydı. İnsanların sana sahip çıkmaları hoşuma gitti."

"Dane birkaç haftada bir çiftliğe uğrar. Sanırım yolun bize doğru uzanan kısmını yardımcılarına temizletiyor."

Ve her zaman üç ağaç satın alırdı. Her sene. Ön verandasındaki her tırabzana koyacak kadar balkabağı alırdı. Layla'dan bir sıcak çikolata ve Beckett'tan taze mahsuller almayı ihmal etmezdi. Dane iyi bir adamdı.

"Ama neden hâlâ babanın evini ziyaret ediyorsun, La La? Sen..." Luka gözünün ucuyla beni süzerken sözlerini iyice düşündü. "Oraya gittikten sonra hep içine kapanıyorsun. Bu seni üzüyor."

Omuzlarımı silkip kaldırımda aynı tempoda ilerleyen ayaklarımıza odaklandım. Luka'nın bacakları çok daha uzundu ama hızıma ayak uydurmak için yavaşlıyordu ve iki çift bot kusursuz bir uyum içindeydi.

"Üzgün değilim, sadece yorgunum. Hep yorucu oluyor."

"O hâlde neden hâlâ oraya gidiyorsun?"

"Charlie'yi görmek hoşuma gidiyor. Ayrıca, Elle çok iyi biri."

"Ne olmuş? İkisini de istediğin zaman görebilirsin. Babanın her sene ısrarcı olduğu o tatil olmayan günde onları ziyaret etmek zorunda değilsin."

Bunun babamın fikri olduğundan emin değildim. Bence sadece uyumlu davranıyordu. Asıl tatil gününde serbest fon yönetim firmasının yönetim kurulu için verdiği büyük parti yerine Şükran Günü'nün o versiyonuna katılmam babam için daha uygundu. İlk başta, davet Elle'den gelmişti.

İçimi çekip dürüst olmaya karar verdim. "Olmam gereken bir yerin olması güzel," dedim kısık bir sesle. "Ziyaret edebileceğim bir ailenin olması güzel."

Tüm akşam yemeği doksan dakikalık tuhaf bir havadan sudan konuşmadan ibaret olsa da, kendi çapında bir gelenekti.

"Bu ne anlama geliyor? Yoksa bana söylemeye çalıştığın..." Luka'nın sesinin sinirli çıkmasına şaşırdım. Hatta öfkeliydi. "Stella. Seni her Şükran Günü'ne davet ettim."

Bunu biliyordum. Her defasında reddetmiştim. Aksine, günü Baltimore'un eteklerinde kollarım düşecekmiş gibi hissedene dek patates püresi ve hindili sandviç servis ettiğim bir barınakta geçiriyordum. Eve dönerken, Sheetz'e uğrayıp vücut ağırlığım kadar kızarmış misket patates ve kızarmış peynirli makarna topları yerdim.

Sorun değildi. Hatta harikaydı. Tatilim tam olarak bu şekilde geçirmek istiyordum. Annem her Şükran Günü'nde bize benzer bir ziyafet düzenlerdi. Hindi, tatlı patates ve güveçte yeşil fasulyeye paramız yetmezdi, o yüzden doğaçlama bir şeyler hazırlardı. En şık plastik çatal kaşıklarımızla hazır yemeklerimizi yer ve Dr. Pepper'larımızı birbirimizin şerefine kaldırırken katıla katıla gülerdik.

Bu benim kendi küçük geleneğimdi.

"Ertesi gün görüşürüz," diye lafı dolandırdım. "Kitapçıdaki Kara Cuma indirimini kaçırmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Luka yürümeyi bırakıp omuzlarımı kavradı. Ona bakınca, yine o ponpon gözüme ilişti. Gerçekten sinir bozucuydu. Kaşlarımı çattım.

"Neden Şükran Günlerini annem ve benimle geçirmiyorsun?"

Çünkü Luka'nın annesi kapıdan içeri girdiğinde hâlâ onun yanaklarını sıkıyordu. Çünkü büyükannesi ve tüm teyzeleri yemek pişirirken birbirlerine İtalyanca bir şeyler söylüyor ve tencereye çok yaklaştığınızda tahta kaşıklarla bileklerinize vuruyorlardı. Çünkü içten, gürültülü, karmakarışık ve harikaydı. Çünkü bana kaçırdığım onca şeyi hatırlatıyorlardı.

Omuzlarımı silktim. Luka ağzının içinde homurdandı.

"Eğer gününü seve seve o pislikle geçirmene engel olamayacaksam, bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim." Bana tepeden bakarken, ciddi olduğunu görebiliyordum. Uçsuz bucaksız yeşil bir alana bakan bir tepeden bu duyuruyu yapması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Elinde bir kılıç tutabilirdi. Belki bir İskoç eteği giyebilirdi. "Seninle geleceğim."

Luka'yı İskoç eteğiyle hayal etmeme engel olmakta zorlandım. "Ne?"

"O zoraki, sahte Şükran Günü yemeğine seninle geliyorum."

"Ah, hayır gelmiyorsun."

"Neden?"

"Birincisi, davet edilmedin."

"Pekâlâ. Charlie beni sever. Ona mesaj atarım."

Bu doğruydu. Charlie onu seviyordu. Charlie onu anında yemeğe davet ederdi.

"İkincisi ne?"

"Ne?" İrkilip iki blok ötedeki neon pizza tabelasına özlemle baktım. Bu tartışmaya ayırdığımız süre içinde kalın hamurlu pizzaları tükenirse, Luka'yı asla affetmeyebilirdim.

"Birincisi dedin. İkincisi ne?"

"İkincisi," Uygun bir yanıt aradım. "İkincisi..."

"Gördün mü?" Luka küstahlaştı. Gözlerimi devirip pizzacıya doğru hızla yürüdüm. Kendime kalın hamurlu bir pizza alacaktım ve Luka'ya sadece glutensiz, ince hamurlu, sebzeli pizza kalacaktı. "İkincisi yok."

"İkincisi var," diye çıkıştım. Babamın benimle nasıl konuştuğunu duymasını istemiyordum. Bazen varlığımı bile umursamıyordu. Sanki masada uygunsuz bir gölge gibiydim. Luka'nın kendi Şükran Günü muhteşemken, benimkinin neye benzediğini görmesini istemiyordum, "Gelmeni istemiyorum."

Bunun üzerine Luka duraksadı ve adımlarının yarımda yavaşladığını hissettim. Anında sözlerimi geri almak istedim.

"Bu doğru değil," dedi kısık bir sesle ve incindiğini anlayınca göğsüm sıkıştı. "Ciddi olamazsın Stella."

Kahretsin. Matty'nin pizza dükkânına son kez özlemle bakıp kaldırımda durduktan sonra Luka'ya doğru döndüm ve bana sık sık yaptığı gibi dirseklerinin altından onu tuttum. Bir kez sarstım.

"Luka." Yüzü neredeyse komik bir şekilde üzgündü. Annesinin onu çocukken nasıl disiplin ettiğine dair bir fikrim yoktu. "Luka, zaten benim için çok fazla şey yapıyorsun. Gelmeni istemiyorum..." Söylediği cümleyi hatırlamaya çalıştım. "Zoraki sahte bir Şükran Günü yemeğine gelmeni istemiyorum."

Biraz neşelendi. "Bu yüzden mi? Zaten senin için çok şey yaptığımı düşündüğün için mi?"

Tereddütle başımla onayladım. Derin bir nefes verip topuklarının üzerinde öne ve geriye sallandı. "Pekâlâ, bu kolay."

"Kolay mı?"

"Evet, seninle geleceğim. Neredeyse on senedir arkadaşız, La La. O yüzden skor tutmayı bırak."

Matty'nin pizza salonuna vardığımızda, Luka'nın şansına hâlâ kalın hamurlu sucuklu pizza vardı. Her zamanki gibi, Luka kaldırımın kenarında beklerken ben içeri girip yiyeceklerimizi al-

dım. Matty arka mutfaktan bana göz kırpıp gülümsedi ve çifte kumrulara müessesenin ikramı olduğunu söyledi. Hatta sucukları kalp şeklinde dizdi. Luka'ya dair hayal kırıklıklarımı dindirmekte çok yardımcı oldu.

Skor tutmamamı söylemişti ama engel olamadım. Yardım kabul etmekte her zaman zorlanmıştım ve son zamanlarda sürekli yardım talep ediyor gibi hissediyordum. Ona tüm bunları nasıl ödeyeceğimi bilmiyordum.

Çiftliğe dönerken sessizdik, radyonun mırıltısı aramızdaki sessizliği dolduruyordu. Arada bir iki sucuk almak için elimi içine soktuğum kutu gıcırdıyordu. Sinsi olmaya çalıştım ama üçüncü teşebbüsümde, Luka uzanıp bileğimi kavradı ve kusursuz, yağlı sucuğu kendi ağzına doğru yönlendirdi.

Dişlerinin kenarları parmaklarımı çizdi, altdudağı başparmağımın tombul kısmına değip sürüklendi. Dilini de biraz hissettim ve midem ayak parmaklarıma çakıldı.

Luka çiğnerken abartılı şekilde inleyince, pencereyi bir santim açmak zorunda kaldım.

Ondan sonra pizza kutusunu açmadım.

Çiftliğe giden dar yola döndüğümüzde, Beckett'ın tarım ürünleri için kullandığımız araziyi çevreleyen çitin direğine dirseğini yaslamış, bize el salladığını gördüm. Luka arabayı yavaşlatıp durdurunca, pencereyi açtım. Çiftliğin Instagram hesabına yüklemek için hemen bir fotoğraf çekerken, Beckett suratını ekşitti. O şekilde durmak onun suçuydu. Luka arkamda bir yerde kıs kıs güldü.

"Neden siz ikiniz hakkında dört telefon aldım?"

"Dört mü?"

"Kız kardeşlerim aradı, sonra da telefon zinciri oluştu."

Şaşkınlıktan kaşlarımı kaldırdım. "Sen de telefon zincirinde misin?"

Beckett kaşlarını çattı. "Herkes telefon zincirindedir."

"Ben değilim," dedi Luka omzumun üzerinden. "La La da değil."

"Ah pekâlâ," Beckett umursamazca omuzlarını silkti. Dürüst olmak gerekirse, adamın bir cep telefonu olduğunu bile bilmiyordum. Ona ihtiyacım olduğunda ofisimin dışına çıkıp tarlalara doğru adını haykırıyordum. "Amacınız haberi yaymaksa, başarılı oldunuz."

Suratımı astım, buna dair bir şey zihnimin köşesinde burkuldu. Heyecana kapılıp çok önemli bir şeyi unuttuğumuzu hissettim. Beckett bize el sallayıp patateslerle yalnız kaldığında her ne yapıyorsa onu yapmaya dönünce, Luka tekrar arka yolda ilerlemeye başladı.

Daha önceki tereddütümü, ne kadar plansız hareket ettiğimizi hatırladım. Bu kez işe yaramıştı ama sırada ne vardı? Bunu düşünürken, Luka'nın arabasından inip anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırdım ve omzumla kapıyı açıp dağınık hole girmemizi sağladım. Botlarımı tekmeleyerek çıkardım ve Luka'nın neredeyse anında onları düzeltmesine aldırmadım, sonra atkımı masaya koydum. Düşüncesizce mutfağa girdim, çiftliğin önceki sahibinin bıraktığı, çok tuhaf ama komik bulduğum için atamadığım bulaşık havlusuyla uyumlu, cüce şeklindeki tabakları buldum. Bir dilim sucuklu pizza alıp lavabonun üstündeki pencereden dışarı baktım.

İki ısırık almışken, problemi fark ettim.

"Luka."

Dalgınlığıma aldırmadan kanepeme kamp kurdu, televizyonda bir kolejin futbol maçı vardı ve ve bir IPA* açmıştı. Dönüp bana bakarken, kolunu çift kişilik kanepemin arkasına uzattı.

"Çözebildin mi?"

Başımla onaylayıp ona doğru ağır bir adım attım. Güç ve cesaret toplamak için pizzadan bir ısırık daha aldım.

"Herkes çıktığımızı sanıyor," diye söze başladım. Luka *bugünün amacı buydu* diyen bir bakışla bana baktı. Gözlerimi ona dikip kendime zihnimi okuyamayacağını hatırlattım. "Sadece... eğer insanlar çıktığımızı düşünüyorlarsa, çıkmadığımızda ne düşünecekler?"

Bugün karşılaştığımız herkes bizim için çok sevindi. Kendilerini gerçekten kaptırdılar. Bailey McGivens'ın gözleri doldu. Luka birlikte yaşadığımızı ima edince, Mabel onu neredeyse yere serecekti. Bunu daha önce düşünmem gerektiğini biliyordum ama her şey çok karmaşık gelmeye başladı. Üstelik Evelyn henüz gelmemişti.

Luka birasmdan büyük bir yudum alırken, kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Anlamıyorum."

Kanepenin etrafını dolaşıp kenarına tünedim. "Bir çıkış stratejimiz yok."

"Çıkış stratejisine mi ihtiyacımız var?"

Sonsuza kadar çıkıyor gibi mi yapacaktık? Cumartesi günleri kol kola kasabada dolaşıp günün sonunda farklı evlere mi gidecektik? Bu...tuhaf bir seçeneğe benziyordu. Yüzümdeki ifade kafamın karışıklığını yansıtıyor olmalıydı ki, Luka ellerini havaya kaldırarak kıkırdadı.

"Bekle bir dakika, beni dinle." Yüzü tamamen bana dönük olacak şekilde vücudunu çevirip bira şişesini dizine koydu. Gözlerimi kısarak ona bakıp şişeyi kaptım ve hızlı bir yudum aldım. Leziz bir acılık ağzımda patladı ve kısmen sakinleştim. "Bugünün küçük bir gösteri olduğunun farkındayım ama bu iş bittiğinde, Evelyn Stackhouse'u büyüledikten sonra..."

"St. James," diye onu düzelttim.

"...adı her neyse ve sen bu yarışmayı kazandıktan sonra, neyin değişmesi gerekiyor? Bugün normalde yaptığımızdan daha farklı davranmadık. Sadece Mabel'in kavrayabileceği birkaç imada bulundum."

Elini boynuma nasıl doladığını, beni göğsüne doğru çekince kalbinin atışını sırtımda nasıl hissettiğimi düşündüm. Kitapçının önünden geçerken, kulağımın altına burnunu nasıl soktuğunu, kurgu dışı yeni seri katil antolojisine nasıl işaret ettiğini düşündüm. Doğru, bazen öyle davranıyorduk. Ama bunun normal olduğunu söyleyemezdim.

Luka şüpheli bakışlarıma aldırmadan sözlerine devam etti.

"Demek istediğim, ne düşünüyordun ki? Bir tür bildiri gibi bir şey mi göndermek istiyordun? Bu şekilde devam etmeye ne dersin?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Pizzasından kocaman bir ısırık alırken, hâlinden oldukça memnundu. Neden bahsettiğine dair bir fikrim yoktu. Neye devam edeceğiz, Luka? İçimden omuzlarını tutup onu sarsmak geldi. Neye devam edeceğiz?

"Biz..." Neredeyse söylemek istemedim. Birasına uzanıp onu dört yudumda bitirdikten sonra suratımı ekşittim. IPAlar diklenecek gibi değildi. Boş şişeyi ona verdikten sonra parmaklarını kucağımda kenetledim. Anaokulu öğrencileri yıllık okul gezilerinde çiftliğe uğradıklarında onlara nasıl tohum ekildiğini gösterirken takındığım sabırlı sesimi takındım. "Luka, devam etmek derken neyi kastettin?"

Luka hangi sesimi kullandığımı çok iyi biliyormuş gibi bana baktı.

"Gerçekten çıktığımızı farz edelim", Luka'nın bakışları yumuşadı, televizyonun ışığında pusluydu, kahverengi gözleri içten ve güven vericiydi. Sanki bu düşünce hoşuna gitmiş gibi hafif bir gülümseme dudaklarının kenarlarını yukarı kaldırdı. Bundan daha güzel bir şey düşünemiyormuş gibi. "Bunu değiştirmez, değil mi?"

"Kanepede pizza yemeyi mi? Kesinlikle değiştirmez." Gerçi pantolon giymek seçime bağlı olurdu. Düşüncesi bile içimde farkındalıkla dolu bir karıncalanmaya sebep oldu.

"Hayır, demek istediğim," Luka doğru kelimeleri düşünürken, çenesini kaldırıp yanıtı kiriş taşıyıcılarında bulabilirmiş gibi tavana baktı. Batan güneşte yüzü net hatlardan ibaretti. Çenesinin keskin açısı. Koyu renk, gür kaşları. Dümdüz burnu ve üzerinde dans eden çilleri. İçeri girer girmez beresini çıkarmıştı ve darmadağınık, her yöne fırlayan çılgın saçı henüz ne yapacağına karar vermemişti. "Demek istediğim, gerçekten çıkıyor olsaydık ne olursa olsun, şu anda olduğu gibi davranmamızı isterdim.

Endişelendiğin gibi, ayrılmamız hâlinde bile arkadaş kalırız ve bunu yine yapabiliriz. Devam edebiliriz."

"Demek öyle düşünüyorsun." Mantığını kavramaya çalıştım. "Ah, arkadaş olduğumuz için ayrılıp ayrılmamamızın öneminin olmadığını mı düşünüyorsun?"

Luka başıyla onayladı. "Evet, kesinlikle. Kimseye bir şey söylememize gerek yok. Her zaman yaptığımız şeyleri yapmaya devam edebiliriz ve soran olursa, sanırım onlara söyleyebiliriz. Ama olası görünmüyor."

"Sence bu –bilemiyorum– kasabaya döndüğünde, aktivitelerini etkilemez mi? Bundan sonra?"

Luka şaşkınlıkla elini saçlarının arasında tekrar tekrar gezdirirdi ve her nasılsa onu iyice karıştırdı. "Aktiviteler mi?"

"Bilirsin," Ellerimle belirsiz bir işaret yaptım. "Dışarı çıktığında, bir kadını ayarlamak istediğinde ya da o tür bir şey olduğunda." Kulağa yüz yedi yaşında biri gibi geliyordum.

Luka gözlerini kırpıştırdı. "Kimi ayarlayacağım? Bayan Beatrice'i mi?"

"Luka."

"O işi burada bir kez bile yapmadım."

Kolej tatilinde kasabaya döndüğünde, bir gece barda yaptığı şeyi hatırlayınca suratımı ekşittim, barın altında eli bir turistin kalçasındaydı ve iyice sokulduğu kadının omzuna burnu değiyordu.

Boğazımı temizledim. "O işi bir iki kez burada yaptın."

Neden bahsettiğime dair bir fikri yokmuş gibi kaşlarını çattı. Sanki bunu dile getirmem bile akıl almazdı. "Yapmadım."

Bu sohbete devam etmek ya da her karşılaşmasının neden beynime kazındığını açıklamak istemiyordum. "Kastettiğim şey geçerli," dedim, çelik gibi bir kararlılıkla bu konuda rahat olmamızı kastederek. "*Devam edersek* ve insanlar çıktığımızı zannederlerse, bazı sıkıntılar yaşayabilirsin. O işi yaparken."

"Bu önemli değil," diye karşı çıkarken, kafası karışık ve biraz gücenmiş görünüyordu. "Çünkü neredeyse beş senedir böyle bir şey yapmadım, Stella. Özellikle de burada."

"Pekâlâ." Yanılıyordu ama sorun değildi.

"Tamam."

"Güzel."

Luka bıkkınlıkla gülüp bacaklarını kanepeye sere serpe uzattı. Hâlâ tereddütlerim vardı ama bu öğlenden sonra vazgeçmek için biraz geçti. En kötü ihtimalle, herkese arkadaş olarak kalmanın daha iyi olduğuna karar verdiğimizi söyleyebilirdik.

Ya da ölmüş gibi yapıp Meksika'ya taşınabilirdim. Bahse girerim orada bir Noel ağacı çiftliği çok iyi iş yapardı. Bir sahilde Hindistancevizi kabuklarında küçücük palmiye ağaçları satabilirdim.

Kolejli bir top yakalayıcısının sahada hızla koşmasını izleyerek geçirdiğimiz birkaç dakikanın ardından Luka, çoraplı ayağıyla ayağımı dürttü.

"Her şey yolunda olacak, La La. Ne olursa olsun, ortadan kaybolmayacağım. Tamam mı?"

Çeneme sucuk yağı bulaşmışken, en derin korkularıma değinme işini Luka'ya bırakın. Babam ben doğmadan çekip gitmişti ve bu annemi kahretmişti. Annem ben yirmili yaşlarımdayken ölmüştü. İnsanlarla hayat boyu arkadaşlık kurmamı zorlaştıracak kadar sık taşınmıştık. Kimseyi hayatımda tutamamıştım.

"Söz veriyor musun?"

Sesimin titremesinden ve boğazımın kasılmasından utanmadım. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeliydi. Bu süreçte onu kaybedeceksem, bunların hiçbirini yapmaya razı değildim.

Luka parmaklarımızı birbirlerine kenetleyip elimi sıktı. Gözleri içtendi ve ona inanmak kolaydı.

"Söz veriyorum."

7

BABAMA ÖZGÜ Şükran Gününden önceki hafta hızla geçti. Luka o günü New York'ta, sadece üstü kapalı sıfatlarla açıkladığı gizemli bir proje üzerinde çalışarak geçirdi ve ben de vaktimi çiftliğin Noel dönemine geçişini bazı şeyleri düzenleyerek geçirdim.

Luka şehre döndükten sonra evimin girişinde çam ağacı şeklinde bir araba kokusu buldum, bir ökseotu dalı gibi düzgünce ortasına asılmıştı. Gülümseyerek onu alıp diğerlerinin yanına koyarken, Luka'nın kasabanın eteklerindeki küçük benzin istasyonuna uğrayıp uğramadığını merak ettim.

Ezilmiş balkabaklarını topladık ve arazinin kenarlarına birkaç kamera yerleştirdik. Stoku olan bir elektronik mağazası bulabilmek için neredeyse yirmi dakika araba sürmem gerekti. Barry Electronics'ten Barry, kameralar piyasadaki diğerler modeller kadar ileri teknoloji olmasa da, biri haberim olmadan çiftliğe girerse beni bilgilendireceklerini söyledi.

Ya da rakunlarm balkabağı tahribatına susamaları ihtimaline karşı.

Aklına parlak bir fikir gelen Beckett, güney çayırındaki boğumlu ağaçları Cadılar Bayramı için perili bir ormana dönüş-

türdü. En güzel yanı, ortamı Pan'ın Labirenti'ne dönüştürmek için hiçbir şey yapmasına gerek olmamasıydı. Susie Brighthouse annesiyle birlikte Layla'dan yiyecek siparişlerini alırken orayı görünce, *son derece sapkın* olduğunu belirtti ve bir anda tüm lise ikinci sınıf öğrencilerinin sarhoş zombi sürüsü gibi arazide koşturduklarını gördüm.

Son Noel döneminden bu yana hiç bu kadar misafirimiz olmamıştı ve bir grup aşırı heyecanlı genç dışında, bu bana biraz umut ışığı vermeye yetti. Beckett, Layla ve ben bir termos elma şarabıyla tarlaların kenarına oturup gençlerin birbirlerine çığlık atmalarını dinleyerek uygun bir kutlama yaptık.

"Onları korkutmak için oraya ne koydun?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Belki de kendi aptallıklarından korkuyorlardır."

Sonuçta güzel bir haftaydı. Sahte Şükran Günü sabahı uyandığımda en kötüsünü bekliyordum ama hoş bir sürprizle karşılaştım. Çiftlikte hiçbir şey tahrip edilmemişti, tüm teslimatlar zamanında varmıştı ve kimse bir şeyin yandığını söylemek için ofisime gelmemişti. Kocaman kırmızı ahırın karşısındaki alanda yürürken, bir yanım bir obruğun açılıp beni cehennemin derinliklerine kadar yutmasını bekledi. Fakat yol kenarındaki bakımlı tarlalar, uzaktaki ağaçlar ve patikanın yanında mahsul toplayıcıların unuttuğunu tahmin ettiğim birkaç boş sepet dışında hiçbir şey göremedim.

Boş sepetleri alıp koluma taktım ve ahıra girerken onları kapının yanına bırakıp Noel süslerinin olduğu kutuları aşağı indirmeye başladım. Yılın en sevdiğim dönemi, sonbahar ve kış arasındaki geçiş... Burayı büyülü kılan her şeyi kutusundan çıkardığım zaman dilimi.

Hank burayı festival alanına dönüştürmek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı ama deneyimden ziyade ağaçlara daha çok odaklanmıştı. Geride üzgün görünen birkaç tahta rengeyiği, eski teslimat sandıklarından yapılmış bir kızak ve güvelerin ye-

diği bir Noel Baba kostümü bırakmıştı. Binalara asılı lambaların hepsi seneler önce bozulmuştu ve kuzey kutbunu gösteren tabela solmuş ve yıpranmıştı. Çiftlikteki ilk haftamızda Layla buna *nükleer alanda Noel* adını vermişti.

Geçen sene bütçemin büyük bir bölümü çiftliğin onarımına harcamıştım. İnsanların dar toprak yolda arabalarını sürmelerini, tıpkı büyük ebeveynlerinin tecrübe ettiği gibi kocaman lambalarla aydınlatılmış bir tünelle karşılaşmalarını istiyordum. Kiraz kırmızısı kocaman iki kurdelenin ve spiral şeklinde kırmızı ve beyaza boyalı işaret direklerinin dikkat çektiği ön kapılardan araçlarıyla içeri girmelerini istiyordum. Ailelerin arabalarından inip tepelerin eteklerinde sıra sıra dizilmiş ağaçlara bakmalarını, çocukların buz pateni pisti sırasında yer kapmak için önden koşmalarını istiyordum.

Bir tür Dolly Parton Noel programına adım atmak gibi olmasını istiyordum.

Merdiveni alıp kutuları aşağı indirdim ve kapaklarını açıp özenle sarılmış paket kâğıtlarını kurcaladım. Saatlerimi şablonla desenini çizmeye harcadığım Kuzey Kutbu tabelasının üzerinde ellerimi gezdirdim, parmak uçlarımda haftalarca kırmızı boya lekesi kalmıştı. Beşinci kutuyu açtığımda, omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı kayboldu. Her şey hazır bir şekilde burada görünüyordu. Beckett'ın bira kutularından yapıp geçen sene bana hediye ettiği küçük teneke ren geyiği bile buradaydı.

Dev kırmızı kurdelelerden birini tutup kaldırdım ve parmağımı kenarında gezdirdim. Onca şey dururken bir kurdele yüzünden duygusallaşmak aptalcaydı; ama işte buradaydım. Sanmıştım ki – her şey gibi, kurdelelerin de lime lime olduklarını, çalındıklarını, lekelendiklerini ya da gülünç başka bir şey olduğunu sanmıştım. Ama tertemiz ve kusursuz bir şekilde buradaydılar ve dökme demir kapılarımıza takılmaya hazırdılar. Minnettardım. Geçmiş, şimdiki zaman ve geleceğin Noel ruhuna bir dilekte bulundum. Ayın sonuna kadar devam edebilmek için biraz bu sihre ihtiyacım vardı.

"Lütfen," diye fısıldarken, etrafa doğru sallamak için bir tutam ökseotumun olmasını isterdim. Belki biraz nane tütsüsü.

"Bu gece bunu mu giyeceksin?" Arkamı döndüğümde, Luka ahırın açık kapısına yaslanmıştı ve elinde bir tatlı çörek vardı. Hatları gevşek ve omuzları rahattı, ellerinin tenime bastırdığı şekilde gözleri bir-iki-üç düzeninde üzerimde dolaştı. Dilimin ucunda hazır bir bahanem vardı, sözümden dönmek, açıklamak için sabırsızlandım ama Luka ahırın kirişlerine yalvardığımı duyduğuna dair bir belirti göstermedi. Tatlı çöreğinden bir ısırık alıp vücudumun yarısını gizleyen ellerimdeki kocaman kurdeleye başıyla işaret etti. "Cesur ve neşeli. İlginç bir izlenim bırakacağı kesin."

Kendimi aptal gibi hissederek kurdeleyi göğsüme bastırıp üzerime attım ve altından bacağımı öne uzatıp boynumu geriye attım. Kırmızı güzel bir kurdele giymiş Jessica Rabbit gibiydim. Boğuk bir ses duyunca, doğruldum ve Luka'yı iki büklüm olmuş, tatlı çöreğini yutmakta zorlanırken buldum.

Endişeyle kurdeleyi süsleme kutularının üzerine atıp yanına koştum ve avucumu tekrar tekrar kürek kemiklerinin arasına vurdum. Lisede kalp masajı dersinde bize ne öğrettiklerini hatırlamaya çalıştım. Bir şarkının ritmine göre mi vurmamız gerekiyordu? Ağzımın içinde mırıldanırken, Luka beni eliyle uzaklaştırdı, kıkırdıları hâlâ boğuktu.

"Neden ben neredeyse boğulurken, Earth, Wind & Fire* şarkısı mırıldanıyorsun?"

Ah...demek bu doğru şarkı değildi.

Luka bir kez daha öksürdükten sonra doğruldu ve dudaklarında fazlasıyla etkileyici bir gülümseme belirdi. Bu şekilde benim olduğunu düşünmek kolaydı. Burada, bu gülümsemeyle bu Luka. Sahiplenme hissi öylesine güçlüydü ki, nefesimi kesti ve bu duygudan kurtulabilmek için bağrımı ovuşturdum. Kasabada sergilediğimiz gösterinin Luka'ya dair tüm hislerimi gömdüğüm küçük çelik kutuyu araladığını hissediyordum.

---

* Amerikalı bir müzik grubu. –*çn*

Luka'nın benim olmadığını unutmamalıydım. Rol yaptığımızda bile.

Luka başını eğip dikkatle bana bakarken, gözlerinin kenarlarındaki çizgilerde bir şey gerildi. Aklından neler geçtiğini bilmek için neler vermezdim. O an geçip gitti ve ayakta durmakta zorlandım.

"Hazır mısın?"

Hayır, değildim. Ömrümün geri kalanı boyunca onunla ve güzel kırmızı kurdelelerimle birlikte bu ahırda kalmak istiyordum. Diğer her şeyin varlığını unutmak istiyordum. Hayatta kalmamız için Layla'nın kapının yanına elma şarabı ve tatlı çörek bırakmasını istiyordum. Belki bir iki pizza.

Aksine, içimi çekip ahırın dışındaki çakıllı park alanında arabasını park ettiği yere baktım. Bir an için bütün lastikleri patlatmayı hayal ettim, böylece burada kalırdık.

"Sanırım hazır olmak zorundayım."

"Senin için zor mu? Bu tuhaf Şükran Günü yemeği?"

Başımı pencereye yasladım ve penceremin dışındaki çiftliklerin ve çayırların yavaşça değişip yerlerini yol kenarındaki alışveriş merkezlerine bırakmalarını izledim. Arabaya servis yapan Starbuckslar ve Burlington mağazaları. Bembeyaz çitleri ve ön bahçesinde kocaman bir meşe ağacı olan, kurabiye kalıplarıyla yapılmış gibi görünen birbirinin aynısı evler. O meşe ağacı teker salıncak için harika olurdu. Küçükken bu tür evler hayal ederdim.

Babamın evine gitmek benim için zordu ama Luka'nın sandığı sebeplerden ötürü değildi. Annem ve ben çoğunlukla tek yatak odalı bir evi paylaştığımız için Luka muhtemelen evi, bahçeyi, şarap mahzenini ve dört arabalık garajı görmenin benim için zor olduğunu sanıyordu. Babamın annem ve benimle bir düzen kurmak yerine Elle ve Charlie'yle kurduğu düzeni görmenin benim için zor olduğunu sanıyordu. Bu kısmen doğruydu ama aile

için olması gereken bir günde o masada oturup babama ne kadar benzediğimi fark etmek benim için daha zordu.

İkimizin de yüzü yuvarlaktı ve kocaman mavi gözlerimiz vardı. İkimiz de koyu kıvırcık saçlıydık. Charlie'yle ilk tanıştığımda, bu çok rahatsız edici gelmişti. Aynaya bakmak gibiydi. Annem eskiden ondan sadece değişken heveslerimi ve güçlü sağ yumruğumu aldığımı söyleyerek bana takılırdı. İyiymiş, yalnız olmak onun tercihiymiş gibi yapmaktan hoşlanırdı. Ama büyüdükçe, ne kadar yalnız olduğunu gördüm. Hatırladığım kadarıyla kimseyle çıkmadı. Babam onu terk ettiğinde mahvoldu.

Bu yüzden benim için oraya gitmek zordu. Masada otururken yemek boyunca düşünürdüm. Annem bana her baktığında babamı görüp görmediğini, bunun onu üzüp üzmediğini merak ederdim.

Penceredeki buğuya serçeparmağımla bir gülen surat çizdim. "Evet," dedim sadece ve orada bıraktım. Luka'nın gözünün ucuyla bana endişeli bir şekilde baktığını görebiliyordum ama ona aldırmadım. Bu gece...sorunsuz geçecekti. Her şey yolunda gidecekti. Her zaman olduğu gibi.

Luka'nın bana eşlik etmesine dair tüm tereddütlerim, en kötü ihtimalle babamın son derece pahalı şarabıyla zil zurna sarhoş olabileceğimi ve Luka'nın beni eve götürüp yatağıma yatıracağını bilmemin verdiği derin takdir karşısında kayboldu.

Başparmağımla gülen yüzü silip koltuğuma yaslandım ve Luka'ya bakmak için kafamı koltuk başlığına koydum. Kucağımda iki tane vasat turta vardı. Layla'dan herhangi bir şey pişirmesini istememiştim. Babam Layla'nın turtasını hak etmiyordu.

"Arabaya servis yapan en az üç Wendy restoranını geride bıraktık. Akşam yemeğini atlamamızı ve sana bir milkshake almamı ister misin?"

"Hayır," diye içimi çektim. Gerçi teklifi çok cazipti. Belki dönüşte olabilirdi. "Charlie'yi görmek güzel olacak."

Luka mırıldandı. "Charlie'yi görmek güzel olacak. Onu ri

zamandır görmedim," derken sessizce dudaklarını oynatarak düşündü. "4 Temmuz'dan beri? Sanırım?"

Annem öldükten sonra olan tuhaf ve ayrıştırıcı şeyler içinde Charlie tek iyi taraftı. Babamı arayıp ahmakça bir çabayla ona ulaşarak aramızdaki her şeyi çözümlendirmeyi ummuştum. Çocuğunu doğuran kadının vefat ettiğini bilmek isteyebileceğini düşünmüştüm. O ılık ilkbahar günü babamın araba yoluna park ettiğimde üzerimde hangi elbisenin olduğunu hâlâ hatırlıyorum. Bahçede açan çiçeklere ne kadar kızgın olduğumu da hatırlıyorum. Annem ölmüşken, çiçekler nasıl olur da hâlâ açabilirlerdi? Güneş nasıl hâlâ bu kadar gözalıcı bir şekilde parlayabilirdi? Neden insanlar ters giden hiçbir şey yokmuş gibi verandalarında gülerek limonatalarını içiyorlardı?

Açık mavi bir elbise ve parlak kırmızı düztabanlı ayakkabılar. Güzel görünmek istemiştim. Kapıyı tıklatıp yüreğim ağzımda bekledim, annemin ona yazdığı mektuplar elimdeydi. Kapıyı Charlie açtı, beni gördüğü anda selamı kesildi. Kocaman mavi gözlerini –gözlerimi– şaşkınlıkla kırpıştırdı.

Charlie benden tam sekiz ay sonra doğmuştu. Ondan sonra birçok şey netleşmişti. Babanızın evlilikdışı doğan çocuğunun rasgele bir ilkbahar günü kapınızda belirmesinin tuhaflığına rağmen, Charlie ve ben hemen arkadaş olduk. Sanırım ikimiz de bir kardeş istiyorduk.

"Ellerinin üzerinde durarak bira fıçısından içmek için ısrar ettiği ve sonra Beckett'ın evinin yan tarafına kustuğu gün 4 Temmuz muydu?"

Luka kıs kıs güldü. "Evet, o gündü. Ona bunu yapmamasını söylemiştim."

"Söylemedin. Hatta onu teşvik ettin. Tezahürat ediyordun."

"Ah, kabul. Onu teşvik ettim. Layla'nın Jell-O teklileri beni fena çarptı. Onlara sinsi bir lezzet katıyor. Bir Sam Amca şapkası takıp yetişkin bir adamdan elleri üzerinde dururken bira fıçısından içmesini talep edene kadar şişeyi yarıladığını hissetmiyorsun bile."

"Jell-O teklileri diklemek ve bira fıçısının tepesinde ters durarak içki içmek için çok yaşlıyız."

"Şüphesiz Jell-O teklileri ve bira fıçısının tepesinde ters durarak içki içmek için çok yaşlıyız," Luka güldü. "Bence kutu şaraba ve erken yatmaya geçiş için uygun bir zaman."

"Katılıyorum."

Dikkatimi dağıtmasına minnettardım. Luka arabayı araba yolunun kenarında sokağa park edene kadar eve vardığımızın farkında bile değildim. Bana arsızca göz kırparak gerekirse hızla kaçabileceğimizi söyleyip ön kapıya varana kadar gülmeme sebep oldu. Genellikle yaptığım yavaş ve yenilgiye uğramış yürüyüşten daha hoş bir değişiklikti.

Kapıyı tıklatıp kusursuz mavi boyasına baktım. Sağlam ve yerinden kımıldamaz gibi görünene dek yavaş yavaş omuzlarımı dikleştirdim. Parmaklarını benimkilere doladığını hissedince neredeyse irkildim. Luka elimi sıktı.

"Dönüşte sana milkshake alacağım," diye dudaklarını oynatıp bana göz kırptı.

8

BU EVDE DURMAK her zaman tuhaf bir deneyimdi. Sanırım başlı başına bir gelenekti. Elle bizi içeri davet etti, her zamanki gibi coşkulu ve hoştu, sarı saçının tek bir teli bile dağınık değildi. Beyaz bluzunu en ufak bir kırışıklığı olmayan, güzel kraliyet mavisi eteğinin içine düzgünce sokmuştu. Onu duvara yaslanırken hayal ettim. Ya da kanepede dümdüz uzanırken.

Antreye girdik, güneş mermer zeminden –Elle'in deyimiyle– *kabul odasının* ortasmda asılı süslü avizeye kadar yansıyordu. Buradaki hayatı annemle benim yaşadığımız hayatla kıyaslamamak mümkün değildi. Annem ve Elle tamamen farklı kadınlardı. Annem yüzünde reçelle ve saçına taktığı kalemle kapıyı açardı, ayakları çıplak ve tırnaklarındaki ojeler yer yer dökülmüş olurdu. Bizim kabul odamız yoktu.

"Buraya rahat bir şekilde gelebildiniz mi? Umarım trafiğe takılmamışsınızdır?"

Kasımın herhangi bir cumartesi günü değil, gerçekten Şükran Günü'ymüş gibi davranması takdire şayandı. Onu mutfağa doğru takip edip görev duygusuyla turtayı tezgâha koydum.

"Her şey sorunsuzdu."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Elle. Luka'ya bakıp el-

lerini çenesinin altında birleştirdi. J. Crew'in Noel katalogu için poz veriyor gibi görünüyordu. "Arkadaşını getirmene çok sevindim."

"Burada olduğum için minnettarım. Bu kadar kısa zamanda beni ağırlamayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Luka ona çiftlikten topladığımız bir buket çiçek verdi. Elle burnunu çiçeklere gömerken, yanakları kızardı. Avucuma doğru gülümsedim. Luka'dan etkilenen tek kişi olmadığımı bilmek güzeldi.

"Charlie ve Stella'dan hakkında çok şey duydum. Seninle nihayet tanışmak güzel."

Elle'in gözleri anlamlı bir şekilde Luka'yla aramda gidip geldi. Charlie ve benim birbirimizi hayatlarımıza kabul etmemize rağmen, Elle'le ilişkimin hâlâ sınırlı olduğunu bazen unutuyordum.

"O hâlde, hakkımda duyduğun korku hikâyelerini tahmin edebiliyorum."

"Saçmalık," Elle çiçekleri buzdolabının üzerinden aldığı bir vazoya koyduktan sonra topuklarını tıkırdatarak fırına gidip içine baktı. Evimde ince topuklu ayakkabılarla hiç dolaşmadım sanırım. Hatta ayakkabılarımın eşiği geçtiğini bile sanmıyordum. "Çocuklarım senin hakkında sadece güzel şeyler söylüyorlar."

Âni bir dil sürçmesiydi. Aslına bakılırsa tek kelimeydi ve bir iyelik zamiri içeriyordu. Tüm hava emilerek boşaltılmış gibi mutfak sessizliğe gömüldü. Bir ses çıkarmış olabilirdim, belki de vücudum buna gerek kalmayacak kadar yüksek sesle konuşuyordu ama sessizliğin beni elektrik gibi çarptığını hissettim. Mısır tarlasındaki korkuluklardan biri gibi kaskatı ve gıcırtılıydım.

Elle hemen doğruldu, yüzü çimdiklenmiş gibiydi. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez telaşlı görünüyordu.

"Demek istediğim," Elle içgüdüsel bir şekilde saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Sadece–"

"Sorun değil." Ona hafifçe gülümseyip boğazımı temizledim. "Senin çocuğun olmadığımı...neyi kastettiğini biliyorum."

"Stella." Elle üzgün görünüyordu. "Ben–"

Söylemek üzere olduğu şey her neyse, ön kapıdan gelen gürültüde kayboldu. Bu yemek kocasının bir başka kadından doğmuş çocuğu olduğumu hatırlatmasına gerek olmadan yeterince tuhaftı. Yere çarpan birkaç çantayı, boğuk bir küfrü ve sonra mermerin üzerinde paramparça olan camın sesini işittim. Elle başını geriye atıp hüzünlü küçük bir gülümsemeyle tavana baktı.

"Bu Charlie olmalı."

Alaycı bir şekilde güldüm ve antreden Charlie'yi almaya giden Elle'le birlikte mutfaktaki gerginlik kayboldu. İçimi çekip sohbetin tuhaflığından kurtuldum, şaşkınlık ve pişmanlığın şaşırtıcı bir kokteyli gibiydi. Şaşkınlık mantıklıydı. Pişmanlıkla ne yapacağımı bilmiyordum. Luka yanıma gelip hafifçe kolumu sıkarken, o kahverengi gözleri içtendi. Eklemleri nazikçe çenemin altına değdi.

"İyi misin?" diye sordu kısık bir sesle.

"İyiyim," dedim, gerçekten iyi olduğumu fark edince şaşırdım. En azından bir şarap şişesine uzanıp onu diklemek istemeyecek kadar iyiydim. Gecenin bu noktasında genellikle farklı hissettiğim için bu olumlu bir değişiklikti. Ona gülümsedim ve başımla tezgâhta duran şık kristal şarap kadehlerine işaret ettim. İlk önce hangi pahalı şişeyi açacağımız konusunda tartışırken, mutfağın kapısı ardına kadar açıldı, duvardan sekip tekrar kapanacak kadar sertti.

"Erkek arkadaşını mı getirdin?" Charlie selam vermek yerine gür bir sesle giriş yaptı, kolları yemeğe getirdiği şeylerin dağınık kalıntılarıyla doluydu. Kopmuş kocaman kesekâğıdı parçaları ve bir zamanlar sap olarak kullanılmış bir sicim parçası. Pikancevizli turtanın kabuğu ve girişte duran süslü seramik vazonun ağzı. Charlie gözlerini Luka'nın omuzlarından bana çevirdi ve sonra şaşkınlıkla gözlerini kısarak tekrar ona baktı. Charlie'nin Luka'yı görür görmez tanımamasının mı yoksa bir ömür boyu yetecek koruyucu erkek kardeş saldırganlığını tek bir soruya sığdırmasının mı daha komik olduğuna karar veremedim.

Luka kırmızı şarap şişesini açmaya çalıştığı yerden ayrılmadan omzunun üzerinden Charlie'ye baktı. Tıpayı döndürürken ön kolları kasılıp gevşiyor, kasılıp gevşiyordu. Büyülenmiş gibiydim. "Selam, dostum. Uzun zamandır görüşemedik."

Charlie kollarındaki parçaları tekrar hareket ettirince, çoğu yere saçıldı. "Aman Tanrım, bu gerçekten oluyor."

Kıpkırmızı oldum. Charlie'nin Inglewild telefon zincirinde olması gerekirdi. Şarap şişesini Luka'dan alıp kendime kocaman bir kadeh doldurdum. Rahatsızlığımı içerek geçiştirmeye çalışmamak buraya kadarmış. "Hiçbir şey olduğu yok, Charlie. Luka sadece yemeğe geldi."

"Seninle," diye ekledi Luka sinsice sırıtıp göz kırparak. Ofladım. "Birlikte geldiniz."

Luka ve Charlie sessizce aralarında iletişim kurdular –birinin tek kaşını kaldırmasına diğeri iki kaşını kaldırarak karşılık verdi– ve Charlie neredeyse sevinçle kıpırdandı. *Gerçekten*. Luka'nın şarap kadehini elimden alıp yudumlaması aralarında geçen sohbete koyduğu anlamlı ve sessiz bir ünlem gibiydi.

"Demek istediğim, elbette, teknik olarak buraya aynı arabayla geldik," diye saçmaladım. Luka'yı iterek uzaklaştırmadım ama az kalmıştı. Kadehimi almasına izin verip kendime yeni bir kadeh aldım. "O yüzden evet, buraya birlikte geldik. Birlikte, uyumlu arkadaşlar olarak."

"Uyumlu olduğunuz kesin," dedi Charlie dudaklarını dişlerinin arasında kıstırarak. Gözlerimi devirerek ona bakınca, aynı hareketle karşılık verdi. İfadelerimin onun yüzünden yansıdığını görmek tuhaftı. Işık doğru açıyla vurduğunda koyu kobalt mavisi görünen aynı kocaman mavi gözler. Omuzları o kadar geniş olmasaydı, ikiz olabilirdik. Ufak tefek formuma kıyasla, Charlie iri yarıydı ve mutfakta üç adım atıp beni kollarının arasına alırken, boy farkımızı net bir şekilde hissettim. Kollarımı Charlie'nin omuzlarına dolarken, ayaklarım işe yaramaz bir şekilde sallandı ve ayakkabılarımın burunları kavalkemiklerine çarptı.

"Seni görmek güzel, ufaklık."

Kürek kemiklerinin arasını çimdikleyince, başımın üzerinde bir yerde içtenlikle kıkırdadı. "Seni görmek de güzel."

Charlie beni bırakıp Luka'nın yanına gitti ve ayaklarını yerden kesmek dışında ona da aynı muameleyi gösterdi. Sarılmalarını izlerken kadehime doğru gülümsedim, Charlie'nin kolunda hâlâ turtanın kabuğunun bir parçası duruyordu. Luka kısık bir sesle bir şey mırıldanınca, Charlie kahkaha attı, bana çevirdiği gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

"Bir şeyler yiyecek miyiz?"

Yemek tabakları masaya yerleştirildiğinde, babam henüz ortalıkta yoktu, yokluğu uğursuz bir şekilde tepemizde dolaşıyordu. Fırtınadan önce görülen yoğun kara bulutlar ve uzakta çakan şimşek gibiydi. Kötü bir şeyin yaklaştığını biliyorsunuz ama doğayı atlatamazsınız. Elle bizi resmi yemek odasına geçirdi, samimi aile yemek odası ya da mutfağın kenarındaki kahvaltı köşesiyle karıştırmamak gerekirdi.

Masa bir Norman Rockwell tablosuna benziyordu. Tertemiz beyaz bir masa örtüsü ve ışıldayan gümüş tabaklar vardı. Çocukluğumda kullandığımız kâğıt bardaklar ve tabaklardan dağlar kadar farklıydı. Bu yemeği gerçek insanların yiyeceğini belirten tek dokunuş herkesin nereye oturacağını gösteren küçük karton hindilerdi. Birçok kez kullanılmış ve solmuşlardı, üzerlerindeki isimleri tecrübesiz bir el yazmıştı. Bu bana Charlie'nin çok küçükken özenle tuvalet kâğıdı rulolarına pon pon koyarak onları küçük hindilere benzetmeye çalıştığını hatırlatınca gülümsedim. Çocukken onları bir araya getirmeye çalıştığı ânı hayal edebiliyordum, benimkileri andıran bukleleri tepesinde karmaşık dururken dilini dışarı çıkararak konsantre olmaya çalışmış olmalıydı.

İsmim daha yeni ve daha profesyonel bir karta yazılmıştı. Küçük bir karton parçasında sadece *Stella* yazıyordu ve yaprağa benzeyen bir kâğıt ağırlığıyla yerinde duruyordu. Kenarları a'nın alt kıvrımına zar zor değiyordu. Bu önceki yıldan sonrakine kalan bir isim kartı değildi. Muhtemelen bu sabah basılmıştı.

Şık bir tedarikçiden sipariş edilmiş ve kıvrımlı kenarları olan sert kartona basılmıştı.

Yerimi buldum ve benim kartıma yeni bir kartın eşlik ettiğini gördüm. Koyu turuncu bir yaprakta *Luka* yazıyordu. Herkes yerine yerleşene dek uzun bir süre ona baktım.

"Babam bize katılacak mı?" Charlie masanın başındaki boş sandalyeye baktı. Babam ve Charlie'nin bazı zorluklar yaşadıklarını biliyordum. Charlie genellikle hiç adil olmayan beklentilerinin yükünü taşıyordu. Babamla aynı şirkette çalışıyordu ve bir gün onun yerini almaya hazırlanıyordu. Bu onun omuzlarında bir ağırlıktı, her aynı odada olduklarında üzerine donuk bir uysallık çöküyordu. Bundan nefret ediyordum. İçine kapanıp onu harika yapan tüm yanlarını sakladığını görmekten hiç hoşlanmıyordum.

"Şanslıysak, hayır." Elle sakin bir şekilde kadehini ağzına kadar doldurdu. Daha önce bunu yaptığını görmemiştim. Charlie ve ben ona baktık. Luka gülmemeye çalışıyormuş gibi bir ses çıkardı. Elle'in Brian bir yana, kimse hakkında olumsuz bir söz söylediğini duymamıştım. Olabilecek en kötü sürpriz gibi kapısında belirdiğimde bile. Bana bakıp ağzının içinde mırıldandı ve bana bir limonata teklif etti.

Charlie benden önce kendisini toparladı. "İyi misin, anne?"

"Harikayım, tatlım. Şarap ister misin?"

"Kaldı mı?"

Elle şişeyi sağa sola salladı. "Biraz var."

Charlie şişeyi almak için elini uzattı ve direkt şişeden içti. Elle'in yanında otururken, aralarındaki hafif benzerlikleri görebiliyordum. Dudakları aynı şekilde kıvrılıyordu. Titrek mum ışığında göz kırpan birer gamzeleri vardı. Elle'in gözlerinin kenarlarında gizli hınzırlık Charlie'nin gözlerinde cesurca kendini belli ediyordu. Şişeyi bitirirken o hınzırlık giderek arttı. "Bu benim en sevdiğim Şükran Günü olabilir."

Ona katılmak üzereyken, ön kapının açıldığını ve ağır adımların yemek odasına doğru yöneldiğini duydum. Charlie küfretti. "Erken konuştum."

Babam evin giriş katında anlamsızca dolaşırken hepimiz sessizce onu dinledik. Öne doğru iki adım attıktan sonra geriye döndü. Tökezledi, bir şeylere takıldı ve sonra mutfağa doğru hızla ilerledi. Bir ara kaydığını sandım ve omzunu duvara yaslayarak düşmekten kurtuldu.

Luka bana doğru eğildi. "Sence o–"

"Sarhoş mu?" Elle aşırı dolu şarap kadehinden büyük bir yudum aldı. "Muhtemelen."

Bu yeni bir gelişmeydi. Babamı sarhoş gördüğümü sanmıyordum. Genellikle geç gelir, ofis, bir müşteri, yeni bir anlaşma ya da şirkette ne kadar önemli işleri ve ona ihtiyaçları olduğu hakkında bir mazeret uydururdu. Ama onu darmadağınık hâlde gördüğümü sanmıyordum. Her zaman gömleği ilikli ve tertemiz olurdu. Soğuk ve dokunulmazdı.

Nihayet dirseğiyle kapıyı iterek yemek odasına girdi, hareketleri düzensiz ve dağınıktı. Yavaşça masanın etrafını dolaşırken, kolu gümüş şamdanlardan birine değip onu devirdi, neredeyse masa örtüsünü yakacaktı. Charlie herhangi bir şey tutuşmadan onu yakalayıp tereyağı tabağını küçük yanık halkasının üzerine koydu. Hareketleri zahmetsiz ve öngörülüydü. Sanki bu tür karışıklıkları temizlemekte tecrübeli gibiydi.

Hep şansız olduğumu düşünmüştüm. Brian Milford hamilelik testi pozitif çıkar çıkmaz annemi ortada bırakmıştı. Ama burada, bunu görünce, Charlie'nin temkinli bir şekilde babasının masanın başındaki sandalyesine yığılmasını gözlemlemesini izlerken, asıl şanslı olanın ben olduğumu düşünmeme engel olamadım.

"Şükran Günü'nüz kutlu olsun," diye homurdanıp kimsenin gözüne bakmaya tenezzül etmeden yemek tabağına baktı. Uzanıp servis kasesinden...eliyle biraz patates püresi aldı.

Kendime engel olamadım. Buraya gelmenin gerginliği mi, babam ve eksikliklerinin beni sürekli hayal kırıklığına uğratması mı yoksa Evelyn'in yaklaşan ziyaretinin stresi mi etkili olmuştu bilmiyordum ama kendini kurumsal tanrı ilan eden bir adamın

çocuk gibi avucuyla tabağına patates püresi aldığını görünce, kendimi kaybettim. İsteriye kapılmamaya çalışırken, omuzlarım titredi. Tekrar tekrar güçlükle yutkundum. Ama boşa uğraşıyordum ve akıl sağlığımı kontrol etmek için Luka masanın altında elini bacağıma koyar koymaz, kocaman bir kahkaha attım.

Ah, keşke o Norman Rockwell tablosu buna benzeseydi. Belki bir şey ısmarlayabilirdim.

Babam kaşlarını çatarak bana baktı. Sanırım neredeyse bir senedir ilk kez bana direkt bakıyordu ve ağzının kenarına biraz yemek sosu bulaşmıştı. "Estelle." İsmimi ağzında yuvarladı. "Kendine hakim ol."

Biraz daha sakin olsa da, kıkırdamaya devam ettim. "Pekâlâ." Başımla onaylayarak razı oldum, her zamanki gibi uzlaşmacıydım ama babama karşı hiçbir zaman göstermeye cesaret edemediğim makul dozda bir alaycılık sergiledim. Engel olamadım. Özellikle de, babam bir avuç patatesle beni azarlarken. "Elbette, elimden gelenin en iyisini yaparım."

Bunun üzerine Charlie gülmesine engel olamadı, tok kahkahası babamın sandalyesinde irkilmesine sebep oldu. Luka'ya baktım ve güveçte yeşil fasulyesine gülümsediğini gördüm. Eli hâlâ bacağımda ve parmakları dizimin iç kısmına değerken, birdenbire benimle birlikte burada olmasma minnettar oldum. Daha sonra kanepeye kıvrılıp ona bunu FaceTime'da anlatmak zorunda olmayacaktım. Burada olması teselli ve güven vericiydi. Masanın altında elini bulup sıkınca, içten gözlerini yemeğinden ayırıp bana baktı.

Charlie haklıydı.

Bu en güzel Şükran Günü'ydü.

—v—

Elle bu görüşüme katılmıyordu. Babam kızılcık sosunu son anda ıskalayıp yüzüstü sızar sızmaz, bu kadarı aşikârdı. Üstelik kaliteli bir sostu. Teneke kutusu hâlâ buralarda bir yerdeymiş gibi görünen vıcık vıcık bir kızılcık bulamacı değildi. İçinde gerçek

kızılcıklar ve portakal dilimleri vardı, babam bir dahaki sefere pislik gibi davrandığında yüzünün pembeye boyandığını gözlerimin önünde canlandıramayacağım için tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğradım.

Gerçi patates püresini avuçlaması yeterli olabilirdi.

Ona masada bir demirbaş gibi davranmaya karar verdik, karton hindilerden farksızdı. Elle'in onu nazikçe yatağa gitmeye ikna edip etmeyeceğini merak ettim ama kalkıp mutfakta gözden kayboldu ve getirdiğim iki turta ve yeni bir şişe şarapla geri döndü. Charlie düşünceli bir şekilde içini çekerek telefonuyla birkaç fotoğraf çekti.

"Hepimizin bu adamın bu gece çevireceği pisliği merak ettiğimizi biliyorum," dedi Charlie. Elle Charlie'nin kullandığı kelimelere suratını ekşiterek karşılık verdi. Yemek masasında kullanılan dil konusunda çok titizdi. "Özür dilerim, anne. Ama sonuçta, bana sorarsanız her şey güzel oldu."

Babam homurdandı, tüm vücudu bir anda irkildi. Yeniden yerleşirken, bir eli sos kasesine girdi.

"Şu manzaraya bakın." Charlie bir fotoğraf daha çekti. "Harika."

Masanın altında Luka'nın eli hâlâ bacağımdaydı, avucunu hafifçe kıvırdı, parmakları neredeyse dizim ve bacağım arasındaki kıvrıma girmişti. O elin ağırlığı beş bin kiloymuş gibiydi, teninin dokunduğu her yer devre kartı gibi aydınlanıyordu. Arada sırada bacağımı sıkıyordu, serçe parmağı bacağımın iç kısmını hafifçe okşayınca, öylesine irkildim ki, neredeyse ufak ekmeklerin olduğu sepeti devirecektim. Luka peçetesiyle gülümsemesini gizleyip elini olduğu yerden ayırmadı.

"Bunlar Layla'nın turtaları mı?" Charlie çoktan çatalını dişlerinin arasına almış ona en yakın balkabağı turtasına uzanmaya çalışıyordu. Başımı iki yana salladım.

"Hayır, evde yaptığım şekersiz bir tarif." Charlie'nin dehşet dolu bakışlarını görünce, Elle'e bakmaya cesaret ettim. Babamı bariz biçimde umursamaması geceyi diğer tüm gecelerden fark-

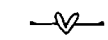
lı kılsa da, onun karşısında ne söyleyebileceğimden hâlâ emin değildim. Nankör olduğumu düşünmesini istemiyordum. Gelecekte beni davet etmekten kaçınmasını istemiyordum. Hangi şartlar altında olursa olsun, aileye, bağ kurmaya ve köklere açlık duyuyordum.

Fakat gözlerimi ona çevirince, Elle'i şarap kadehine sakin bir şekilde gülümserken buldum, gözlerinde ne söyleyeceğimi çoktan bildiğini belirten gizli bir bakış vardı. Mahcup bir şekilde omuzlarımı silktim. "Turtanın tadının kötü olmasını istedim."

Charlie sandalyesine yığıldı. "Tanrı aşkına, Stel. Söylediğim gibi pikancevizli bir turta getirebilirdin! Bu yeterince zıt olurdu."

Getirebilirdim. "Bu turtayı Brian için sabaha saklayın."

Elle hıçkırarak kadehini kaldırdı. "Bunun şerefine içelim."

"Bunu beklemiyordum."

Çiftlik yolunu yarılamışken, elimde ekstra büyük boy çikolatalı bir milkshake vardı. Luka baharatlı çıtır tavuk köftelerin bulunduğu kutuyu bacaklarının arasında sağlama almıştı, tekrar otoyola girerken bir tanesinin yarısı dişlerinin arasındaydı. Yolda ilerledikçe daha rahat nefes almaya başladım, banliyöden uzaklaşırken yıldızlar görünmeye başladı.

"Genelde böyle değildir."

"Babanın sızmadan önce yiyecekleri avuçlamadığını mı kastediyorsun?" Luka bana bir çıtır tavuk köfte verdi ve başımı iki yana salladım.

"Evet, bu bir ilkti." Sokak lambaları teninde dans ederken, başımın koltukta sarsılmasına izin verdim. Sarı, turuncu, koyu yumuşak kırmızılar. Elmacıkkemikleri ve burnunun ucuna sertçe vuran sakinleştirici bir motifti. Direksiyonda ellerini esnetti. "Sana zor anlar yaşattığımı biliyorum ama gelmene sevindim."

Luka memnun görünüyordu, tüm vücudu bir iki santim dikleşti. Bana küçük bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar yola çevirdi. "Öyle mi?"

"Evet, böylece bu gece gördüklerinin gerçekten olduğuna inanabilirsin."

Luka güldü. "Evet, kendi gözlerimle görmeseydim, inanamayacağımdan eminim."

"Ve bana moral verdiğin için de," diye ekledim biraz daha ciddiyet ve cesaretle. Layla'nın geçen sabah yatak odamda bana birine gerçekten nasıl hissettiğinizi söylediğinizde, bunun o kişinin çekip gideceği anlamına gelmediğini söylemesini hatırladım. Layla'nın aklından geçenin bu olduğunu sanmıyordum ama o yönde bir adımdı. En azından şu anda atabileceğim en büyük adımdı.

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok, La La."

"Biliyorum. O yüzden teşekkür etmedim. Sadece..." Dizime koyduğu elini, Charlie'ye mutfakta nasıl sarıldığını düşündüm. Elle'in bizi kapıdan geçirirken, Luka'nın yanağına nasıl öpücük kondurduğunu hatırladım. Paltomu giymeme yardım ederken ellerini omuzlarıma koyup saçımı çıkarmak için parmaklarım yakamın altına sokmuştu. "Sadece minnettarım, hepsi bu."

Luka kutum göğsümde sarsılıyor ve her türlü şey beni dışarı taşmakla tehdit ediyordu.

Yolda ilerlerken, çiftliğin sosyal medya hesaplarını kontrol ettim, Evelyn'in Beckett'in geçen gün yayınladığı fotoğrafa yorum yaptığını görünce Luka'nın ısıtmalı koltuğunda keyifle kıpırdadım. Fotoğrafta Beckett'in yüzü tam olarak seçilmiyordu, sadece batan güneşin altın tonlarının vurduğu uzun boylu bir adamın silueti ve arkasında metrelerce uzanan tarlalar vardı. Evelyn *İki hafta içinde orada olmak için sabırsızlanıyorum* yazıp bir dizi karmaşık emoji eklemişti, aynı anda beni hem heyecanlandırıyor hem de içimde bir korku çukuru açıyordu. Heyecanlıydım, çünkü bir yorum bile takipçi sayımızı şimdiden artırmıştı ve korkuyordum, çünkü kendim edip kendim bulmuştum.

Telefonumun ekranını karartıp göğsüme yasladıktan sonra altdudağımı ısırmaya başladım.

"Bence alıştırma yapmalıyız." Kasabada dolaştığımızdan beri

düşündüğüm bir şeydi. Luka'nın elini enseme ve avucunu bacağıma koyduğunda verdiğim tepki düşünüldüğünde, sanırım Evelyn buraya gelmeden önce ona biraz daha maruz kalmalıydım. Luka yanağımı her öptüğünde çığlık atmayacağım konusunda kendime güvenmiyordum.

"Ne alıştırması?" Luka endişesizdi, elleri direksiyonda rahattı, başparmağını alt kıvrımına dolamıştı.

"Bir çift olma alıştırması."

Birbirine dokunan, birbirini öpen bir çift.

"Ah?" Kilometrelerce başka bir araç olmamasına rağmen, sinyali yaktı, çiftliğe giden uzun ve dolambaçlı yola saparken, ön farlar mısır tarlalarını sıyırdı. "Bu gece sağlam bir deneme değil miydi?"

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı ama nihayet idrak edince, kımıldamamak zorunda kaldım. Omuzlarımın kıvrılmasıyla, çenemin kasılmasıyla hiçbir şey belli etmek istemiyordum. Zaten göremezdi. Artık sokak lambalarından uzakta, sadece dolunayda aydınlanan ıssız yollardaydık.

Yavaşça burnumdan nefesimi verdim. Bu gecenin planın bir parçası olduğunu düşünmemiştim. Bu gece sadece olduğumuz gibi davrandığımızı düşünmüştüm. Gerçekte olduğumuz gibi.

"Bu yüzden mi geldin? Rol yapmak için mi?"

9

SORUYU SORARKEN, sesimin soluğum kesilmiş gibi çıkmaması için uğraştım ama yine de beklenmedik bir yumruk yemiş gibiydim. Elbette, her şey bundan ibaretti. Dokunuşlar, bakışlar, rahat gülümsemeler. Hepsi her şeyden habersiz bir seyircinin karşısında alıştırma yapma fırsatıydı. Tıpkı kasabada dolaşmamız gibi. Başımı iki yana salladım. Unutmamalıydım. Luka söz konusu olduğunda sürekli kafamın karışmasına izin veremezdim.

Aramızdaki sessizlik uzadıkça, utanç kurşundan bir kaya gibi mideme oturdu. Bu yüzden bir eskort hizmetini seçmem gerekirdi. Kiralık bir erkek arkadaşın beni bu kadar telaşlandırmayacağına bahse girebilirdim.

Konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Sanırım yarın Noel hazırlıklarına başlayacağım," diye homurdanıp koltuğuma gömüldüm. Eteğimin bacaklarımın etrafına yayılmasına dikkat ederek dizlerimi göğsüme doğru çektim. Kurdeleler. Yarın kurdeleleri takacaktım ve bu sohbet hiç yaşanmamış gibi yapacaktım. Zaten aptalca bir öneriydi. Ne yapacaktık, öpüşme alıştırması mı? Lisede değildik. Üzerinde çalışmadan birbirimizi öpebilirdik. "Evelyn gelmeden önce her şeyin çaresine bakmak istiyorum."

Akıl sağlığım gibi.

"Pekâlâ," dedi Luka kelimeyi uzatarak, toprak yolun yerini çakıl taşları alırken, araba altımızda gürüldemeye başladı. "Ama bir adım geri gidelim. Bu gece seninle biraz daha alıştırma yapabilmek için mi geldiğimi sanıyorsun? Elini nasıl tutacağımı çözmek için mi?" Luka'nın koltuğunda kıpırdanmasını, dirseğini penceresinin kenarına koymasını izledim. Bıkkınlıkla alnını ovuşturdu. "Elini tutmak için alıştırma yapmama gerek yok," diye homurdandı.

Koltuğuma biraz daha gömüldüm, dizlerim gösterge paneline çarptı ve kollarımı etrafıma doladım. "Sadece bir düşünceydi."

"Aptalca bir düşünceydi."

Kahkaha attım. "Teşekkür ederim."

Kahkaham onu kışkırtan her neyse sakinleştirmiş olmalıydı ki, omuzlarını kulaklarından aşağı indirdi. Şoför koltuğundan bir kez daha bana bakarken, yıldız ışıkları hale gibi tepesini sarıyordu. "Ama diğer konuda haklı olduğunu düşünüyorum."

"Diğer konu?"

"Alıştırma konusu."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Az önce bana alıştırma yapmaya ihtiyacın olmadığını söyledin."

"Bu gece alıştırma yapmak için sana eşlik etmediğimi söyledim. Arada fark var." Başparmağı direksiyonun alt kıvrımını takip etti. "Bence bu iyi olur."

Buna şaşırdım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, bence..." Koltuğunda kıpırdanma sırası ondaydı. "Bir çift olmamız. Addison–"

"Evelyn," diye onu düzelttim. Kadının adını neden hatırlayamadığını anlamıyordum.

"Birbirlerine dokunmayan bir çift olursak, muhtemelen Evelyn'in aklı karışır."

Bunun benim önerim olduğunu biliyordum ama zihnim anında eriyip gitti. Dizimin iç kısmına koyduğu elini düşündüm.

Ne kadar sıcak olduğunu, ne kadar çok alanı kapladığını, parmaklarını hafifçe bacağıma nasıl doladığını düşündüm. O elini yukarı kaydırıp elbisemin altına soktuğunu hayal ettim. İyice yukarı götürdüğünü, burnunu boynuma gömdüğünü, bacaklarımı kalçalarına doladığımı hayal ettim.

Luka hâlâ arabanın öteki tarafında bana bir şeyler açıklıyordu ama onu duymadım. Boğazımı temizledim.

"Ne dedin?"

Luka güçlükle yutkundu, yoldaki sert bir çöküntü arabanın altımızda sarsılmasına sebep oldu. "Diyorum ki...öpüşmememiz tuhaf olmaz mı?"

"Öpüşmememiz tuhaf olur," diye ona katıldım. Ayağımdan vurulmuşum gibi sesim nefes nefese çıktı.

"Bu kadar heyecanlanmana gerek yok, La La."

Hâlâ ellerini bacaklarımda hayal etmeye daldığım için ona karşılık vermeyince, Luka içini çekti ve ellerini kasarken, eklemleri direksiyonda gerildi. "Bir yolunu bulacağımızdan eminim."

"Bekle." Koltuğumda ona doğru dönerken, emniyet kemeri omzuma takıldı. "Neden bu kadar üzgünsün?"

"Çünkü sana idam cezası vermişim gibi davranıyorsun," diye homurdandı Luka.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Konsoldan gelen loş ışıkta sadece çenesinin kenarını ve burnunun direğini seçebiliyordum. Ama kendisini kasten kontrol etmeye çalıştığı aşikârdı. Bedeninde üzgün olduğu anlamına gelen bir katılık vardı. Ön koluna uzanıp onu sıktım. Neredeyse kulübeye varmak üzereydik, karanlık bir battaniye gibi etrafımıza kıvrılıyordu. Kalın bulut katmaları yıldızları örtüyordu ve her şey daha yakın, sessiz ve hareketsiz geliyordu. Araba yolunda durdu ama motoru kapatmadı, göğsünün derinliklerinde bir yerden derin bir nefes verdi.

"Bilmiyorum. Bu sohbet kontrolden çıktı." Luka elini yüzünde gezdirdi. "Bence alıştırma yapmak konusunda haklısın," dedi, yeniden başlamayı umarak. Onu kaskatı eden gerginlik

vücudundan kayıp gitmeye başladı. "Böylece seyirci karşısındaki ilk denememizde berbat bir performans göstermezsin."

"Berbat mı?" Gücendim. "Bu konuda berbat değilim. Muhtemelen berbat olan sensin."

"Öpüşmek konusunda berbat olmadığıma seni temin edebilirim."

"Ne yani, anket mi yaptın? Tatmin seviyelerini 1 ila 10 arasında değerlendirmelerini mi istedin?"

Luka kahkaha attı. "Aslına bakarsan, fena bir fikir değil. Post koital* hediye sepetime bunu ekleyebilirim. Tarayabilecekleri küçük bir QR kodu olur."

Gözlerimi devirip arabadan indim. Normal hâlimize dönebildiğimizi görmek güzeldi. "Bir daha ağzından *post koital* sözcüklerinin çıktığını duymak istemiyorum."

Arabanın iki kapısı da kapandı ve taş patikada botların sesi yankılandı.

"Neden?" Luka beni takip ediyordu, elleri ceplerinde sakin sakin yürüyordu.

Çünkü Luka'yı bir başkasıyla düşünmek istemiyordum. Çünkü akşam yemeğinde elini bacağımda hissetmek onlarca sene aklımdan çıkmayacaktı. Boğazımı temizleyip çantamda anahtarlarımı bulmaya çalışırken, Luka yanıma sokuldu.

"Bence koital tuhaf bir kelime," dedim çantamın içine bakarken. Belki günün birinde daha düzenli biri olabilirsem, her içeri girmem gerektiğinde evimin anahtarlarını aramak zorunda kalmayabilirdim. Ama o gün bugün değildi.

Luka'nın kahkahası enseme çarptı. Ürperdiğimi fark etmemesini umdum.

"O hâlde hangi kelimeyi tercih ediyorsun?"

"Hımm?" Nihayet anahtarı kilide sokmayı başardım ve düşercesine kapıdan içeri girdim. Havanın serinliğine rağmen yanaklarım kızardı, çok hızlı nefes alıyordum. Atkımı çıkarıp masaya bıraktım.

---

* İlişki sonrası. –*çn*

"Koital kelimesinden hoşlanmıyorsan," Luka sırıtmamak için elinden geleni yapıyordu ama yine de sırıttığı belliydi. "Hangi kelimeyi tercih ediyorsun?"

Bu sohbeti yapmamayı tercih ederdim.

"Hiç düşünmedim sanırım," dedim. Botlarımı tekmeleyerek çıkarıp mutfağa gittim, Luka holü mecburen düzelttikten sonra beni takip etti. Geri döndüğümde canımın sıcak bir içki çekeceğini bildiğim için bu sabah kaliteli viskiyi çıkaracak kadar öngörülü olduğuma sevindim. Viski, limon, çay, bal: Hepsi düzgünce tezgâhta duruyordu. Ayrıca, Layla'nın pişirdiği balkabaklı ekmekten kalanlar da vardı.

Viski şişesini sessizce soru sorar gibi kaldırınca, Luka başıyla onayladı. Masanın başında duran eski sallanan sandalyeye oturdu, mutfakla uyumsuz ve çirkin olsa da, şaşırtıcı derecede rahattı. Limonu ve kesme tahtasını aldım.

"Vuruşmak mı? Çiftleşmek mi?" Luka seçenekleri sıralarken, parmağımı kesmekten son anda kurtuldum. "Donsuz dans mı?"

"Kimsenin bana vuruşma teklif ettiğini sanmıyorum."

"O hâlde daha direkt olmalı." Luka çenesini eline yaslayıp karın boşluğumda ve dizlerimin arkasında hissettiğim bir bakış attı. "Düzüşmek, değil mi?"

Bunun üzerine yutkundum, pis domino taşları gibi aklımdan bir dizi hayal geçti. Dürüst olmak gerekirse, artık neden bahsettiğimizi bile bilmiyordum. O kelimenin ağzından çıktığını duyunca, sohbetin ipinin ucunu kaçırdım. Aramızda aniden gerilen sıcaklık zonklamaya başladı ve kahverengi gözleri mutfağımın sakinliğinde karardı. Bu yeni bir mıntıkaydı ve...nahoş değildi. Birdenbire ağzım kurudu, dilimle altdudağımı ıslattım. "Ben, ee..." Başımı iki yana sallayıp viskiye uzandım. "Ne?"

"Düzüşmek."

Luka ve ben sadece üstü kapalı terimler ve imalı el hareketleriyle seks hakkında iki kez konuşmuştuk. Birincisinde, tüm erkek nüfusunun ön sevişmeyi hiç umursamamasından yakınmıştım ve ikincisinde, oldukça kafa karıştırıcı bir seks sahnesi içeren

bir dönem filmi izledikten sonra yedi dakika boyunca oral seks hakkında tartışmıştık.

O yüzden...aklım karıştı. Şaşkındım ve tepeden tırnağa kızarmıştım. "Ben–" Başımı iki yana sallayıp limonları dilimledim ve çaydanlığın altını yaktım. Ruhum bedenimden ayrılmış gibi hissederken bu basit görevleri yerine getirmek bile benim için hayret vericiydi. Sonsuzluğun geri kalanı boyunca Luka'nın düzüşmek dediğini duyacaktım. "Burada neler oluyor böyle?"

Luka ayak bileğini dizine koyup geriye doğru bir kez sallandı. "Bilmiyorum. Sanırım kendimi kaptırdım." Yanakları hafifçe kızarırken, omuzlarımda oyalanan bakışlarını sırtımın kıvrımına doğru indirdi. Daha önce bana böyle baktığını hiç görmemiştim. Bir okşama gibiydi. "Kendini kaptırmak kolaydır," diye ekledi sonradan aklına gelmiş gibi, mutfağın durgunluğunda sesi fısıltıdan ibaretti.

Ona dikkatle baktım, benimle dalga mı geçiyordu, yoksa ciddi miydi emin olamadım. Sanki benimle flört ediyordu. Bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Hafifçe başımı iki yana sallayıp sohbeti rayına oturtmaya çalıştım. "Aklımdan geçen bu değildi."

"Öyle mi?"

"Kimsenin seksten nasıl söz ettiğimi soracağını sanmıyorum."

"Haklısın."

"Teşekkür ederim."

Sessizce birbirimize bakarken hava ağırlaştı. Gözlerimi nereye odaklayacağımı bilemedim. Parmak uçları sandalyenin kolunda ileri geri gidip geliyordu. Uzun bacaklarını hafifçe aralamıştı. Kulaklarının ucu pembeleşmişti. Çaydanlık ocakta ıslık çalmaya başlayınca, onu incelemeye ara vermek zorunda kaldım. Luka'ya arkamı dönüp ayak parmaklarımın ucunda yükselerek dolabın üst rafından iki kupa aldım.

Genellikle kupalarım mutfağa dağılmış olurdu. Dağınık değildim, sadece kolaylığı tercih ediyordum. Çok kahve içiyordum. Ve çay. Ve viski. Çayla birlikte viski de. Bazen sıcak şarap. Arada

sırada kupada kek yerdim. Kap olarak kupaları tercih ettiğim için genellikle evimin farklı yerlerinde birer tane olurdu.

Fakat daha düzenli ve derli toplu olmaya çalışıyordum ve Luka'nın gelişi her zamanki iki haftalık temizliğin habercisiydi. Bu ne yazık ki, kupalarımı mutfaktaki en ulaşılmaz yerlere koyacağım anlamına geliyordu. Sallanan sandalyenin gıcırtısını ve parkede attığı rahat adımları duydum ve sonra Luka'nın arkamda olduğunu hissettim, dizleri bacaklarımın arkasına değecek kadar yakındı. Bir elini kalçama koyup diğerini tepemizdeki kupalara doğru uzatınca nefesim kesildi.

"Yine başlıyoruz," diye homurdandım. Yukarı zulaladığı şeyleri kontrol etmek için henüz tabureyi çıkarmamıştım. Kendime hakim olamayarak kirli sakalının saçıma takıldığını hissetmek için başımı hafifçe geriye attım. Kahkahası sırtımda gürlerken, önce bir, sonra ikinci kupayı düzgünce önüme koydu.

"Charlie sana ne diyordu? Ufaklık mı?" Çaydanlığa uzanıp sıcak suyu kupaya doldururken, Luka geri çekilmedi ve elini kalçamdan ayırmadan diğer eliyle omzumun üzerinden bana viskiyi uzattı. Bir kez kalçamı sıktı.

"Evet, bir süredir takma isimler deniyor. En uygun olanı bulmaya çalışıyor."

"Belki de tarçınlı lolipopu denemeli. Şerif Jones sana böyle dememiş miydi?"

Mırıldandım, tüm varlığım Luka'nın başparmağını kalça kemiğime sürttüğü yere odaklanmıştı. Bana biraz daha sokuldu ve bir an için vücudunun ağırlığı müthişti, bana doğru ağır bir baskı uyguladı. Burnuyla saçımı eşeleyip kulağımın arkasına sokuldu.

"Tarçın kokuyorsun," dedi, sesi kısık, ciddi ve dayanılmaz bir şekilde tatlıydı. Başımı hafifçe çevirince, şakağım çenesine çarptı.

"İşin bir parçası."

"Tüm ağaç çiftliği sahipleri tarçın mı kokuyor?"

"Ve şeker perisi."

Luka buna gülünce, aramızdaki tuhaf gerginlik dağıldı. Geri çekildi ama eli kalçamda kaldı ve parmakları istemeye istemeye

benden ayrıldı. Mutfağın loş ışığında ona baktım ve bir an için vahşi, şiddetli bir açlık gördüm. Ama Luka gözlerini kırpıştırınca, kayboldu. Yine bildiğim Luka'ydı, değişiklik o kadar hızlıydı ki, bunu hayal ettiğimi sandım. Kahverengi gözleri yumuşaktı, gülümsemesi çarpık ve saçları darmadağınıktı.

İçkime bir dilim limon attı. "Şerefe."

"Teşekkürler." Ona kupasını verdim, üzerinde *ah tilki aşkına* diyen bir tilki olan, kenarı ufalanmış bir şeydi. Luka içkisinden bir yudum aldı ve başımı eğerek ona baktım. "Benimle yemeğe geldiğin için teşekkürler. Benim için anlamı çok büyük."

"Bana teşekkür edip durmak zorunda değilsin," diye mırıldandı, sesinde hafif bir bıkkınlıkla. Daha fazlasını söylemek ister gibi bir hâli vardı ama kelimelerini yutup yüzüme dikkatle baktı. Bakışını çenemde, boynumun boşluğunda ve dudaklarımın kenarlarında bir parmak ucu gibi hissettim. "Bunu bana teşekkür etmen için yapmıyorum, tamam mı?"

Omzumun üzerinden uzanıp tezgâhtan bir parça kabak ekmeği kopartıp onu dişlerinin arasına alarak beni kanepeye doğru çekti. "*Zor Ölüm*'ü izleyeceğiz ve Hans Grueber taklidi yapacaksın."

Kucağımıza bir battaniye serip kanepeye yerleşirken, sormak aklımdan bile geçmedi. Bunu beni memnun etmek için yapmıyorsa, o hâlde neden yapıyordu?

—♡—

Kocaman plastik bir baston şeker ve tahta bir fındıkkıran askeri siluetiyle silahlanıp yolun kenarındaki büyük kırmızı ahırda güne başladım. İntikamcı bir Noel şövalyesine benziyordum. Eksik olan tek şey zencefilli çörekten yapılmış bir yay ve oktu. Ama içeri girince, kapının yanındaki köşeden bir hışırtı duydum, açıkçası Evelyn çiftliğe gelmeden önce kuduz olmaya niyetim yoktu. Ağzımdan köpükler saçmak burada başarmaya çalıştığım estetikle pek örtüşmüyordu.

Hışırtıyı tekrar duydum, bu kez daha işitilebilirdi, yolun tepesindeki ışıklar için kullandığımız devasa metal kemerlerden biri öne ve geriye sallanıyordu.

"Kahretsin," diye küfredip etrafa baktım. Belki gelip bakmaları için itfaiye istasyonundan birilerini çağırmalıydım. Bir rakun ailesiyle ne yapacaklarını bilirlerdi, değil mi? Kemer tekrar sallanınca, baston şekerimi terk edip kapıya doğru yöneldim.

Bugün kendimi tehlikeye atmayacaktım. Yarın yeni bir gündü.

Ahırın kenara kaydırmaya çalıştığım kapısı çok ağırdı. İlk iki çekişimde yerinden kıpırdamayınca güldüm. Elbette, sonsuz süsleme yığınları ve hayvanların içeri taşımaya karar verdiği şeylerle burada sıkışıp kalacaktım. Karmanın anında karşılık vermesi gibiydi.

Yıpranmış ahşabın yerinde kalmasına yardım etmek için botumun ucunu kapının alt kenarına bastırıp tekrar çektim ve tüm dikkatimi kahrolası şeyi kırmadan kaydırarak açmaya verdim. Nihayet kımıldadı, artan hareketine kötü bir çığlık eşlik etti ve içeri süzülebileceğim kadar yer açıldı. Fakat ben ahırdan çıkar çıkmaz, başka biri içeri girmeye karar verdi.

Dizlerimi Luka'ya çarpınca, kapıyı tutan elim kaydı. Kapı kayarak kapanmaya başladı ve Luka vücudumu vücuduna yaklaştırıp ikimizi de yoldan çekerken bir dizi küfür homurdandı. Kapı nihayet sertçe kapandığında, hâlâ ona yapışmış hâldeydim.

"Hey," demeyi başardım özlemle kapıya bakarak. O şeyi tekrar nasıl açacağımı bilmiyordum. Luka'nın beni güneye bakan cephedeki dar pencerelerin birinden içeri sokması gerekebilirdi. Aynı şekilde pencereden kıvrılarak çıkmak zorunda kalabilirdim. Umarım Beckett ve Layla çiftliğin farklı bir yerindedirler ve kimsenin kamerası yoktur. Daha önce de bu kadar aptallık etmiştim ve kanıt olarak Layla cep telefonuyla çektiği fotoğraftan bir Noel kartı yaptırmıştı. Gözlerimi kırpıştırarak Luka'ya baktım. "Seni beklemiyordum."

"Evet, ben de beni beklemiyordum." Eldivenli eliyle yüzünü ovuşturdu ve kahverengi gözleri parmaklarının arasından bana

baktı. Derin bir iç çekerek elini indirdi, yüz hatlarına bıkkınlık hakimdi.

"Her şey yolunda mı?"

"Stella, şehre dönmeliyim." Bunu *kanserim* ya da *tavan arasında İç Savaş'ta ölmüş birinin hayaletini keşfettim* diyen birinin ciddiyetiyle söyledi.

"Pekâlâ," Yanından geçmeye çalıştım ama Luka başını iki yana salladı ve ellerini kollarımın üst kısmına dolayıp beni ahırın içinde yürümeye teşvik etti. Geri geri yürümek sersemleticiydi ve kemerlere doğru bir bakış attım. Şimdilik hareket yoktu. Orada ne tür bir hayvan varsa, gitmiş olmasını umdum.

"Eveleyn buraya gelmeden önce geri dönmek zorunda kalacağımı düşünmemiştim."

Ceketinin dolgusu üzerinden göğsüne hafifçe vurdum. Tüm kasımı Inglewild'da geçirmesini kesinlikle beklemiyordum. Arada sırada uzaktan çalışıyordu ama ona rağmen, ofisi ve kasaba arasında gidip geleceğini düşünmüştüm. Müşterilerin sunumlar konusunda ona bel bağladıklarını biliyordum ve bunu bilgisayarının ekranından yapamazdı. "Sorun değil. Burada hiçbir şey kaçırmayacaksın. Noel'e hazırlanacağız. Ve potansiyel olarak yeni bir ahır kapısı almaya." Başımla omzunun üzerinden işaret edip tekrar kapıya baktım. En azından hâlâ yerinde duruyordu. "Ne zaman döneceksin?"

"Sanırım bir hafta içinde. Sonra bir süre..." Luka düşüncesini tamamlamadan yutkundu. "Burada olacağım."

"Pekâlâ?" Neden bu kadar endişeli olduğunu hâlâ anlamıyordum. Ellerini kollarıma dolamış olmasına rağmen kıpırdamadan duruyordu, vücutlarımızın arasında tam beş santimetre vardı. Parmaklarını bir iki kez kasıp gevşettikten sonra kararlı bir bakışla bana bakarken diliyle yanağının içini dürttü.

"Bence şimdi alıştırma yapmalıyız, ben gitmeden önce."

"Ee, peki?" Başka kelimeler de bildiğime yemin edebilirdim ama zihnim Luka'nın mutfağımdaki hâline geri dönüp duran bozuk bir plak gibiydi. O aptal kupayı tutarken, limon ve viski

kokuyordu. Sesinin boğukluğu ve söylediği şeyleri düşündüm. Mutfak tezgâhında vücudunu vücuduma nasıl bastırdığını ve göğsünü sırtımda hissederken, tezgâhın kalçama battığını anımsadım.

Luka dün gece gittikten sonra, yatağımda dönüp durmuştum, çarşaf çıplak bacaklarıma dolanmıştı ve elimi yumuşak pamuklu tişörtümün altında karnıma koymuştum. Elimi orada tuttum, parmak uçlarım göbek deliğimin hemen altında ileri geri hareket ederken, uzun zamandır hissetmediğim bir sızı hissettim.

"Çünkü sorun şu, La La," dedi Luka. Burnumdan derin bir nefes aldım ve aklımdan geçenlerin yüzümden okunmamasını umdum. "Bugün alıştırma yapmazsak, tüm hafta boyunca bunu düşüneceksin."

Luka haklıydı. Tüm hafta boyunca kesinlikle bunu düşünecektim. Saplantı hâline getirecek, aklımı kaçıracak ve muhtemelen Layla'nın nane ve kahve aromalı çikolatalı keklerini stresle, müşterilere bir tane bile kalmayana kadar tüketecektim. Onları yeni pişirmeye başlamıştı.

"Pekâlâ?" Boğazımı temizleyip başka kelimeler aradım. "Tamam."

Harika.

Luka endişeli görünmüyordu. "Seni öpeceğim ve iki olgun, rızası olan yetişkin gibi bunun üstesinden geleceğiz. Geri döndüğümde ve Evelyn buradayken, bu konuda endişelenmene gerek kalmayacak. Her şey yolunda gidecek."

Ama ben olgun bir yetişkin değildim ve daha hızlı davranıp onu öpmeye karar verdim. Bir yara bandını kopartmak gibiydi. İki elimle paltosunun yakasını kavrayıp hızdan yararlanarak kendimi ona doğru yukarı çektim. Gücün etkisiyle dudaklarımız beceriksizce buluştu, altdudağım hafifçe çenesine çarptı ve burunlarımız tuhaf bir açıyla birbirlerine yapıştı. Düzeltmeye çalışmadım, oyalanmadım ve ellerimi hâlâ ona dolamış bir şekilde ayak tabanlarımın üzerine indim.

"İşte," dedim hâlimden memnun bir şekilde. Nihayet üstünlüğü elde ettiğimi hissettim. Onu ilk ben öpmüştüm. Onu öpmüştüm ve bir sorun yoktu. "Bitti."

Luka gözlerini kırpıştırarak bana bakarken, elini ağzına götürdü. "Bu da neydi?" diye fısıldadı.

Omuzlarımı silktim. "Bir öpücük istedin. Sana bir öpücük verdim."

"Bu daha ziyade bir beyin sarsıntısıydı. Böyle mi öpüşüyorsun?" Gerçekten endişeli görünüyordu.

Gözlerimi devirdim. "Kes şunu."

"Muhtemelen dişçiye gitmem gerekecek." Luka kanaması olup olmadığını kontrol eder gibi elini ağzından çekti.

"Olgun ve kendi rızasıyla hareket eden yetişkinler gibi bunun üstesinden gelme kısmına ne oldu?"

Luka gülümsemesini avucuyla gizledi. "Pekâlâ, haklısın. Tekrar deneyelim."

"Tekrar mı? Bence bu iyiydi."

"İyi değildi," diye karşılık verirken, bakışları dudaklarımda oyalandı. Makul derecede inatçıydı, genellikle gözlerinde parlayan kehribar rengi kararıp sıcak, çikolata kahverengisine dönüşmüştü. "O şekilde öpüştüğümüzü gören biri rol yaptığımızı anında anlar."

Haklıydı.

"Pekâlâ, o hâlde sen dene."

"Denemeye çalışıyorum," diye Luka bıkkınlıkla homurdandı. Burnundan derin bir nefes verip kararan gözleriyle beni süzdü. Ahırın tepesindeki pencereden içeri tek bir ışın demeti süzülüyordu ve sabahın ilk ışıkları yerde dolaşmaya başlamıştı. Işık sadece eski bir süs kutusuna erişiyordu ve güneş simli şeritlerin arasında ışıldarken, altın tonları çiçek dürbünü gibi parlıyordu.

Luka hiçbir şey söylemedi. Dans eden ışıkta yüzüme dikkatle bakmasını izledim, altın rengi bakışlarından yansıyordu. İfademde bir şey arıyordu, onu bulunca, ağzının sağ tarafı yukarı kıvrılıp gülümsedi ve dudakları pürüzsüzce gerildi. Bu benim

gülümsememdi. Diğerleri gibi onu da sakladım, karton çam ağaçlarım gibi hepsini bohçalayıp çekmecemde saklıyordum.

Luka acı verici şekilde yavaşça öne doğru eğilip burnunu burnuma değdirdi. Görüş alanımın kenarlarında pırıldayan altın rengi ışıltılar her şeyi biraz bulanıklaştırsa da, gözlerimi açık tuttum. Altdudağının benimkine değecek kadar yakın olduğu bu mesafeden, burnundaki çilleri tek tek sayabiliyordum. Burnunun üzerinde çok sayıda çil vardı, gözlerinin altında dağılırken sayıları azalıyordu. Daha gençken, bir keresinde tekila içerek sarhoş olmuştuk ve saçım etrafımızı perde gibi örterken, tenine takımyıldızlar çizmiştim. Luka oturma odamın zemininde sere serpe uzanmışken gözlerinin üzerimdeki ağırlığını ve kendisini sabit tutmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını ayak bileğime nasıl doladığını hatırlıyordum.

Bir öpücükle dudaklarımı kavradığı anda, eldivenli elleri ellerimi buldu ve avuçlarımız buluşana kadar parmaklarımız nazikçe kaydı. Tenini örten kalm materyal canımı sıktı, sıcaklığını ve avuçlarındaki nasırları hissedemiyordum. Uslu durmam karşılığında beni ödüllendirir gibi, ona doğru biraz sokulunca elimi sıktı. İçimi çekince, dudakları dudaklarıma doğru gülümsedi, ağzının kıvrımlarının izini her yere çıkarmasını istiyordum. Yanağıma, boynuma, bacaklarımın yumuşak tenine. Bu şimdiye kadar yaptığımız tüm tartışmaların başlangıcı gibi geliyordu. Ben sabırsız. Luka alaycı. İlişkimizin dengesini bozmamıza rağmen, hâlâ eskisi gibi olduğumuzu bilmek güven vericiydi.

Luka beni orada tuttu, ellerimiz birbirlerine kenetlenmişti, dudakları yumuşak ve arayış hâlindeydi. *İşte böyle,* dedi ağzı ağzıma doğru. *Yavaşça.* Daha fazlasını hedeflemeyen müthiş bir öpücüktü. Sabırlı. Saf.

Beni deli etti.

Elimi elinden çekip ensesine koyarken, Luka ağzının içinde mırıldandı, altdudağını dudaklarımın arasına alınca şaşkınlığını belirten küçük bir ses çıkardı. O sesin kalınlaşacağını mı yoksa inceleneceğini mi görmek için dudağını dişlerimle tutup çekmek

istedim. Elimi yukarı götürüp parmaklarımı saçlarının arasına sokmak ve ağzını ağzıma yaklaştırmak istedim. Benim kadar sabırsız olana kadar nazik sakinliğini bozmak istedim.

Aksine, Luka geri çekildi. Gözlerini açmadan burnunu yanağımın üzerinde tutarken, alnını şakağıma yasladı. Benim ellerim mi, yoksa onun ellerimi titriyordu bilemiyordum.

"Hımm." Boğazımı temizledim. Dilimle altdudağımı ıslatınca, fındık aromalı kahve tadı aldım. Açıkçası, bu dayanamayacağım kadar çoktu. İkinci kez boğazımı temizledim. "Bence bu işe yarar."

Luka tamamen geri çekilince, köşedeki Noel süslemelerine odaklandım. Güneş artık kutuyu geçmişti ve yarısı gölgedeydi. Luka elimi bırakınca, yumruğumu sıktım.

"Evet, iyiydi." Cesaretimi toplayıp ona baktım, ellerini öne ve geriye doğru saçında gezdirmesini izledim. Marketten eve yeni dönmüş gibi görünüyordu. Sanki benzin almak için yolda mola vermişti. Sakindi. Etkilenmemiş görünüyordu.

Her zamanki gibiydi.

Kendime kendimi toplamamı söyledim.

"O hâlde haftaya görüşürüz?"

Luka başıyla onaylayıp kapıya doğru ilerledi, eğilip yerde bir şeyi kurcaladı. "Şehirden ayrılırken seni ararım."

"Harika."

Luka çömeldiği yerde doğrulup kapının kolunu çekti. Kapı sorunsuz bir şekilde açıldı. Ahıra güneş ışığı dolarken, kollarımı etrafıma doladım.

"Seninle ofise kadar yürümemi ister misin?"

"Hayır," Süslemelere, birbirlerine dolanmış elli bin tane ışığa işaret ettim. "Bir süre burada çalışacağım."

Bu ahırda saklanmış koca bir yırtıcı kuş ailesi varsa bile umurumda değildi. O öpücüğü analiz etmek ve sonra rafa kaldırmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Luka kapının girişinde tereddüt etti. "Yakında görüşürüz."

Ona el sallayıp süsleri çıkarmakla meşgul oldum. Bu tam da

ihtiyacım olan çok az dikkat gerektiren türden bir işti, çünkü o öpücüğü detaylı bir şekilde düşünmemek için tüm dikkatimi ışıklara, baston şekerlere ve yön tabelalarına verecektim. İyi bir öpücüktü, evet ama ikimiz de bunun işe yaramasına kararlı olduğumuz için iyiydi. Çünkü ikimiz de bu sahte ilişkinin mümkün olduğunca gerçekçi görünmesine kendimizi adamıştık. Öpücüğü ayak parmaklarıma kadar hissetmiş olmamın bir anlamı olmak zorunda değildi.

Nihayet tüm kutuları istifleyip düzenlediğimde, öpücükten Luka gibi etkilenmediğime kendimi ikna etmeyi başarmıştım.

Midem guruldamaya başlayınca, mola verdim. Ofise doğru yürürken, ellerimi paltomun ceplerine soktum. Hava soğumaya başlıyordu, dağ eteklerinden esen rüzgâr tarlaları kamçılıyordu. Şansımız yaver giderse, Evelyn buradayken biraz kar yağabilirdi. Beyazın ilk katmanları ağaçların dallarını öptüğünde tarlaların nasıl görüneceğini gözlerimin önüne getirdim. Serin sakinlik, gökyüzündeki ağır beklenti. Hafifçe uçuşarak yanaklarıma, kirpiklerime ve kulaklarımın ucuna düşen kar taneleri. Kar yağarken tarlalarda yaşayabilseydim, bunu yapardım.

Ceplerimde parmaklarımı esnetirken, sert bir kâğıdın keskin kenarını ve serçeparmağıma ince bir ipin dolandığını hissettim. Onu çıkarınca, gülümsedim.

Yolun hemen ilerisindeki benzin istasyonundan alınmış çam kokulu ağaç şeklinde bir araba parfümüydü.

10

"ÖPÜŞTÜNÜZ MÜ?"

Dikkatimi Layla'ya değil, titizlikle bir tepsi dolusu nane şekeri kaplı çikolata dilimlerine verdim. Niyetim sohbete bu küçük bombayla başlamak değildi ama günlerdir içimde saklıyordum ve birine anlatmak zorundaydım. Takıntı hâline getirmemek buraya kadardı.

Luka gittiğinden beri bana birkaç kez mesaj göndermişti. Sokağındaki İtalyan şarküteriden gönderdiği balkabaklı cannolilerle* çektiği selfie'de, altın rengi gözlerinin kenarlarına korku dolu bir bakış yerleşmişti ve çenesinin dümdüz, keskin hattı dikkat çekiciydi. *Hiçbir şeye saygı kalmamış* temalı, cannolilerin tanrının tasarladığı şekilde, ricotta peyniriyle doldurulmuş, çikolata parçacıklarıyla süslenmiş ve kızartılmış hamur olarak tüketilmesi gerektiğine dair uzun bir eleştiri yollamıştı.

Yirmi dakika sonra mutluluktan gözlerini kapattığı bir selfie daha yollamıştı, cannoli kâğıdı boştu ve ağzının kenarında küçük bir parça balkabağı vardı. Rehberimdeki fotoğrafını anında değiştirdim.

HBO Max'ın şifresini değiştirip değiştirmediğimi soran bir

* Sicilya'ya özgü bir İtalyan tatlısı. –*çn*

mesaj atmış ve hemen ardından ah, hayır, şifreyi girerken yanlış miktarda ünlem kullandığını eklemişti. Tüm Harry Potter filmlerini eklediklerini görmüş müydüm? Geçen gece akşam yemeği getirdiğinde, ocağın yanındaki dolaba patlamış mısır bıraktığına dair küçük bir not da yollamıştı. Şekerli patlamış mısır değildi, tereyağlı sinema mısırıydı.

Charlie'yle birlikte çıktığı öğle yemeğinde ikisinin de yüzlerinin abartılı ve komik bir şekilde asık olduğu bir fotoğraf yollamıştı. Altında, *Keşke bizimle burada olsaydın,* yazıyordu.

Ve kendisine taze domates ve tavuk suyu almasını hatırlatan bir sesli mesaj yollamıştı, nefes nefeseydi ve arka planda ağırlık sesleri duyuluyordu. O sesli mesaj Luka'yı terli, kıpkırmızı ve ıslak saçını kulaklarının arkasına itmiş şekilde hayal etmeme sebep oldu. Kollarını kasıp gevşettiğini düşündüm. Sesli mesajı iki kez dinledikten sonra kendim için endişelenip telefonumdan tamamen sildim.

On yedi dakika sonra gönderdiği yazılı mesajda benden özür diliyordu, sesli mesajı kendisine göndermek isterken mesajlarının en tepesinde yer aldığım için yanlışlıkla bana göndermiş. Hazır konusu açılmışken, kasabaya dönerken ondan herhangi bir şey getirmesini istiyor muydum?

Bu mesajların her biri tamamen normaldi. Öpüşmemizi düşündüğünü belirten bir tane bile işaret yoktu.

"Evet." Küçük bir tokmak alıp tepsideki nane şekeri kaplı çikolatanın ortasına bir kez vurdum. Çatladı ve iki kez daha vurdum. Artık Layla'nın neden mevsimsel çikolata kalıpları yaptığını biliyordum. Duygusal rahatlama sağlıyordu. "Ama sahte bir öpücüktü."

"Ah, pekâlâ. Sahte bir öpücük." Layla ayaklarını sürterek mutfakta ilerlerken, çikolata kalıbını dövmeye devam ettim.

Layla için eski bir traktör kulübesini pişirme alanı ve fırına dönüştürmüştük, her şeyi pişirdiği arka tarafta tavan daha alçaktı, ön kısmı neredeyse tamamen camla kaplamıştık. Her tarafımızı saran yaprak dökmeyen ve pelesenk ağaçları pencerelere

değiyordu. Hava gerçekten soğuduğunda, pencerelerin alt kısmı buzlanırdı ve kurabiyeler, çikolatalı kekler ve turtaların düzgün sıralar hâlinde kendi vitrinlerinde sergilendiği tezgâhın arkasında koşturan Layla zar zor seçilebiliyordu. Kupalarda baston şekerler vardı ve karatahtada günlük özel ürünler yazıyordu. Yemek alanı kırmızı örtülü küçük masalar ve ceviz ağacından sandalyelerle doluydu, duvarlar boyunca rahat yeşil oturma bölümleri uzanıyordu. Dışarıda mekân ısıtıcılarının olduğu piknik masalar vardı ve tarlalara doğru yayılıyorlardı. Buranın ziyaretçilerin keşfetmesi gereken küçük bir zencefilli çörekten ev gibi saklanmış olmasına bayılıyordum.

Beckett'in hafta sonu astığı ipe dizili ampulleri yenileriyle değiştirmek için bu sabah bir kutu ampulle gelmiş ve çok geçmeden nane şekerli çikolata dilimleri yapmaya koyulmuştum.

Layla tokmağı tutan elimi kavradı. "Bunun nane şekerli kaplı çikolata dilimleri olmasını istiyoruz, tatlım. Nane şekeri tozu değil."

Tokmağı bırakıp kaşlarımı çatarak tezgâha baktım ve parmaklarımla küçük bir nane şekeri ve çikolata yığını topladım. Layla geride bıraktığım iri parçaları alıp bana uzattı.

"Bana sahte bir öpücüğün ne anlama geldiğini açıkla."

"Bilmiyorum. Sanırım kulağa geldiği gibi." Omuzlarımı silkip ellerimi saçına koyduğumda Luka'nın çıkardığı sesi düşündüm. Boğazından çıkan o kısık uğultuyu. Nane şekeri kaplı çikolata parçamı kemirdim. "Seyircilerin önünde sergilemeden önce öpüşme alıştırması yapmanın iyi olacağını düşündük."

Layla bana imalı bir bakış attı. "Pekâlâ. Ve böylece ne oldu? Öpüştünüz mü?"

"Evet."

Layla içini çekip etrafımdan uzandı. Nane şekeri kaplı çikolataya sert bir darbe daha indirdi. "Bana burada çalışabileceğim bir şey vermiyorsun."

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Senin de bildiğin gibi detaylara ihtiyacım var."

"Ne gibi?"

Layla tokmağı parmaklarımın üzerinde kullanmak ister gibi bir bakış attı. "Ne gibi," diye homurdandı. Tokmağı bırakıp elini beline koydu ve hoşuna giden bir tane bulana kadar nane şekeri kaplı çikolataları karıştırdı. "Öncesinde bu konu hakkında konuştunuz mu? Ne kadar sürdü? Dil var mıydı? Hadi ama. Utanma."

Utangaç olmamla alakası yoktu. Sadece biraz...korumacıydım, sanırım. Şu anda bu, bana aitmiş gibi geliyordu –benim ve Luka'nındı– ve onu bağrıma basmak doğru geliyordu.

"İyiydi..."

Layla'nın ölümcül bakışları üzerine, omuzlarımdan biraz gerginliğin kalktığını hissettim. Burnumdan derin bir nefes vererek güldüm ve çikolataları koymamız gereken poşetlere uzandım. Onları tıka basa yememiz gerekiyordu.

"Güzel bir öpücüktü," dedim kısık bir sesle, Luka'nın tenin-de dans eden altın rengi yansımaları ve beni tutup kendisine, vücudunun kıvrımına doğru yaklaştırırken avucunu avucuma nasıl bastırdığını düşündüm. İçimi çektim. "Gerçekten güzel bir öpücüktü."

"Güzel bir öpücük."

"Evet."

Layla mırıldanmaya başladı, soruşturması sona eriyordu, başını yana eğerken, gözlerinde düşünceli bir pırıltı belirdi. Bir makas aldı ve onu kiraz kırmızısı tutam boyunca çekince parmaklarının altında bukleli bir şerit belirdi.

"Biliyor musun, Luka'yla vakit geçirmenin tadını çıkarabilirsin."

"Biliyorum. Luka'yla vakit geçirmekten her zaman keyif alıyorum."

"Demek istediğim," Layla şeridi kurdele şeklinde bağlayıp orman yeşili ojeli tırnaklarıyla manevraları rahatça tekrarladı. "Onunla öpüşmekten keyif almanda bir sakınca olmadığını söylemeye çalışıyorum. Rol yapmanın tadını çıkar."

Hepsi bu kadardı, değil mi? Rol yapmak hoşuma gidiyordu.

Muhtemelen fazla hoşuma gidiyordu. Asıl sorun bu rol yapmanın sonuydu. Ardından gelecek kısımdı. Luka'nın her şeye kaldığımız yerden *devam etme* planına rağmen o kısmı düşünmeden edemiyordum.

Sessizliğe gömüldük, sadece poşetlerin hışırtısı ve Layla'nın kıvırdığı kurdelelerin sesi duyuluyordu. Bir kez daha ellerimi ve beynimi meşgul eden işe minnettardım.

"Doğru düzgün öpüşmeyeli çok uzun zaman oldu," dedi Layla biraz özlemle. Onu ve şu anki erkek arkadaşı Jacob'ı ve Layla'yla birlikteyken, kız arkadaşı yerine gözlerini telefonuna nasıl diktiğini düşündüm. Kaşlarımı çatıp onun eline uzandım ve bir kez sıktım. Layla gergin bir şekilde gülümseyip elimi sıkarak karşılık verdi.

Arka planda bir zaman ölçer bipledi. Bir tepsi yiyecek daha fırından çıkmaya hazırdı. Sohbeti bölen bip sesinden sonra bile Layla düşünceli bir şekilde bana bakıp başparmağıyla altdudağını ovuşturdu.

"Ne?"

Layla gözlerini kırpıştırırken, dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Görmek için çok para verirdim."

Kahkaha atarken, yanaklarım kıpkırmızı oldu. Bazen utangaç olan tatlı Layla beni şaşırttı. Dirseğinin üzerine bir çimdik attım. "Bunu tuhaflaştırma."

"Çok geç," dedi ahenkli bir sesle fırına doğru giderken.

—v—

Süpermarkette kesinlikle ihtiyacım olmayan ojelere göz gezdirirken, elinde bir paket küçük çikolata ve yüzünde sersem bir gülümsemeyle Gus karşımda belirdi. Yakışıklı bir adamdı, özellikle de gülümsediğinde, kirli sakallı yanaklarında ikiz gamzeleri belirirdi. Kasabada Mabel'la arasında bir şey olduğuna dair bir dedikodu vardı ve bana kalırsa çok sevimli bir çift olabilirlerdi. Acil servis üniformasının ön cebinden rasgele katlanmış banknotlar çıkarıp iki parmağıyla onları bana uzattı.

Bir an tereddüt ettikten sonra yağlı banknotları aldım. Öğle yemeğini Matty'nin restoranında yemiş olmalıydı. "Bu ne?"

Gus, kapatıcı rafına yaslanıp dirseğini farklı tonlardaki fondötenlere dayadı. Dikkatle çikolatalardan birini paketinden çıkardıktan sonra poşeti bana uzattı. Başımı iki yana salladım, elim hâlâ başparmağım ve işaret parmağım arasına sıkıştırdığım banknotlarla meşguldü.

"Gus, neden bana bir avuç dolusu para verdin?"

Ağzı çikolata doluyken gülümsedi. "Senin payın."

Homurdandım. "Lütfen bana haberim olmadan çiftlikte bir şey yetiştirdiğini söyleme."

Gus güldü ve küçük cam şişelerle dolu tüm rafı yere devirdi. "Öyle bir şey değil. Tanrım, Stella."

"O hâlde ne?"

"Bahis oyunundan."

"Pekâlâ." Sözlerine devam etmesini bekledim ama kocaman bir pençeyi andıran elinde bir başka çikolatayla bana gülümseyip duruyordu.

"Bilirsin, dört dörtlük bir denklemim vardı." Bir amfide sunum yapıyormuş gibi elini aramızda sözlerini tasarlarken havaya kaldırıp parmaklarını iyice açtı. "Mesafe, zamanlama ve müthiş heyecan. Instagram'a koyduğun tarlada çekilmiş fotoğrafın da etkisi oldu. Ama o daha ziyade güzel bir tesadüftü. Bunun için övgü alamazsın."

Sohbetin nereye gittiğini anlamaya çalışırken, zihnim son kısma odaklandı. Evet, çiftliğin Instagram hesabında tarlada çekilmiş bir fotoğrafımı paylaşmıştım ama bu bir aydan daha uzun bir süre önceydi. Genelde kendi fotoğraflarımı yayınlamazdım ama ağaçların arasında sessizce çalışarak geçen harika bir gündü ve ellerimle yanaklarım toprak içindeydi. Aptalca ve düşüncesizce bir fotoğraftı. Kirden bir maskenin ardından iki parlak mavi göz gülümsüyordu. Altına, *Sephora çamur maskesinden daha ucuz*, yazmıştım.

"Gus." Birdenbire Layla'nın beni dün bir spatulayla neden öldürmek istediğini anladım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Gus karşılık vermek için ağzını açtı ama şapkasını kolunun altına sıkıştırmış şerif üniformasıyla rafların arasında salınan Dane sohbetimizi böldü.

"Sakıncası yoksa biraz konuşabilir miyiz, Stella?"

Sesindeki gerginlik bana bağıracağını gösteren kesin bir işaretti.

"Eyvah. Birinin başı belada."

Gus'a sert bir bakış attım. Omuzlarını silkip topuklarının üzerinde döndü ve yere devirdiği makyaj malzemelerini arkasında bırakarak kasalara doğru ilerledi. Korkak. O silip süpürdüğü çikolataların parasını ödemesini umuyordum. Bu sohbet her neyse onu ertelememiz için Dane'e neredeyse Gus'un mağaza soyguncuğu yaptığını söyleyecektim.

Elimdeki bir tomar parayı arka cebime sokup tüm dikkatimi Şerife verdim ve parmaklarıyla şapkasının kenarında ritim tutmasını izledim.

"Bahis konusunda hiçbir şey bilmiyorum, endişelendiğin buysa." Kollarımı göğsümde birleştirirken, Dane'in bıyığının seğirmesini izledim. "Eğer bir yeraltı bahis çetesi hakkında beni sorgulamaya geldiysen–"

"Çiftlikteki mala verilen zararı neden Luka'dan öğreniyorum?"

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Birkaç gün önce polis merkezine uğradı ve bir süredir sorun yaşadığını söyledi. Bir çit yıkılmış ve kabaklar mı ezilmiş?"

Kahretsin, Luka New York'a dönerken polis merkezine uğramış olmalıydı. Kaşımı kaşıyıp Dane'in sabit bakışları altında kıpırdanmamaya uğraştım. "Çiftliğe uğrayacaktım ama burada olduğunu gördüm. Neler oluyor Stella? Neden bana gelmedin?"

"Bunun...büyük bir mesele olduğunu düşünmedim." Değildi. Daha doğrusu, artık değildi. Birbirleriyle bağlantısız ufak tefek şeylerdi. Yıkılan çit, ezilen kabaklar, ana yoldan çalınan yön

tabelaları. Eksik teslimatlar ve Ağustos'ta ardına kadar açık bırakılan ahır kapısı sebebiyle bir yaz fırtınasında erzaklarımızın yarısının ıslanması.

Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çatıp avuçlarımı kalçalarıma sürttüm.

"Yakında çiftlik dergide tanıtılmayacak mı?" Dane'i düzeltip bunun bir dergi değil, sosyal medya tanıtımı olacağını açıklama ihtiyacı duymadım. Şu anda ona TikTok'un ne olduğunu açıklayacak enerjim yoktu. Bir keresinde ona Instagram'ı göstermeye çalışmıştım ve suratını öylesine asmıştı ki, yüzünün o şekilde donup kalacağını düşünmüştüm. Neredeyse bir ay boyunca kedi filtreleri hakkında homurdanıp durmuştu. "Her şeyi emniyete almak için daha fazla sebebin var."

"Hepsinin bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Luka benzer bir şeyi ima etmişti ve bunu düşünmediğimi söyleyemezdim. Gerçekten de arka arkaya çok fazla talihsizlik yaşamıştık ama tüm bunların açıklaması ne olabilirdi? Bir grup liselinin bu kadar sistemli olabileceğini düşünemiyordum. Başka kimin olabileceğinden emin değildim. Bu kasabada düşmanım yoktu.

Dane avucuyla çenesini ovuşturup tepemden etrafa bakarak gri gözleri marketi taradı. Görebildiğim kadarıyla boştu, Cindy arkada bir yerde stoku tamamlamakla meşguldü. "Bilmiyorum," dedi kısık bir sesle. "Ama araştırmaya değer olacağını düşünüyorum."

Dane şapkasını takıp yüzünü görebileceğim şekilde işaret parmağıyla kenarını kaldırdı. "Öğleden sonra çiftliğe uğrayıp etrafa bakarım." Duraksayıp ağır adımlar attı. "Sence Layla orada olur mu?"

Gözlerimi kıstım. "Neden?"

Dane'in yanakları hafifçe kızardı. "Ayı pençelerinden birine hayır demezdim."

Güldüm. "Evet, orada olur. Ona uğrayacağını söylerim ve sana güzel bir şey hazırlar."

"Zahmete girmesine gerek yok," diye mırıldandı.

"Zahmet olmaz." Gülümsedim, elimi dirseğine geçirip onu dükkânın ön tarafına doğru çektim ve uzaklaşmadığından emin oldum. Onunla konuşmak istediğim bir şey vardı ve bu harika bir andı. "Hazır birbirimizden gizlediğimiz şeylere değinmişken, pizzacıda çok vakit geçirmenin dikkatimden kaçmadığını söylemek istedim."

Dane'in hafifçe pembeleşen yanakları iyice kızardı ve saniyeler içinde kıpkırmızı oldu. Kıkırdayarak kolunu çekiştirdim, neredeyse sevinçten olduğum yerde sıçrayacaktım. *Biliyordum.*

"Biliyorum." Rozetinin hemen üzerinde göğsünü dürttüm. "Biliyordum, biliyordum, biliyordum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun, Tarçınlı Lolipop." Elime hafifçe vurdu ama gülümsememek için kendisini tuttuğunu görebiliyordum. Bir kez daha elini şapkasının kenarına götürdü ve ne yapmak istediğinden emin değilmiş gibi onu aşağı çektikten sonra tekrar yukarı itti. Boğazını temizleyip gözünün ucuyla bana baktı. "Pizzayı severim."

"Elbette," diye mırıldandım. "Bunun yakışıklı bir pizzacıyla ilgisi yok, değil mi?"

Dane'i birkaç kez Matty'nin pizza salonunun önünde oyalanırken görmüştüm. Vitrinin önünde durmuş tezgâhın arkasındaki yakışıklı pizzacıya özlemle baktığını görene kadar pek önem vermemiştim. Peşinden içeri girip sucuklu pizza ve sarımsaklı düğüm çörek siparişini kekeleyerek verdiğini duyunca, hemen *anlamıştım.*

"Salı günleri özel indirimleri var."

"Bu, cumartesi, pazartesi ve perşembe günleri neden orada olduğunu açıklıyor."

"Sakin ol. Aksi takdirde balkabaklarını ezen ben olacağım."

Kahkaha atmama engel olup caddede şerif merkezine ve tesadüfen pizzacıya doğru bizi yönlendirdim. Kasabadayken halletmem gereken birkaç işim kalmıştı ama yolumu biraz uzatıp Dane'i doğru yöne nazikçe dürtmekten memnundum. Ne tarafa

doğru yürüdüğümüzü fark edince homurdandı ama elimi dirseğinin kıvrımında tutup dalgın bir şekilde ona hafifçe vurdu.

"Yarışmadan sorumlu kadın ne zaman gelecek? Çiftlikle ilgili haberi yapacak kadını kastediyorum." Şerif havasından çıkmıştı ve bunu bir arkadaş olarak soruyordu.

"Yaklaşık bir buçuk hafta sonra. Şükran Günü'nden sonraki Pazartesi. Hafta sonu burada kalıp pazar günü gidecek."

"Hazır mısın?"

Şaşırtıcı bir şekilde hazırdım. Süslemelerin ve ışıkların çoğunu yerleştirmiştik. Geriye sadece tarlalarda dolaşan ipe dizili eski lambaları yenileriyle değiştirmek ve dış kapılara kurdeleleri asmak kalmıştı. Geçen sene lambaları yolda başlatıp arazinin sınırına kadar örme kararı almıştık. Geceleri çiftliğin her yanı parlıyordu. Beckett, Layla ve ben dün geceki provada güneş ufukta yeterince alçalıp her şeyi hafif bir mor ışıltıya boyarken tüm lambaları yakmıştık. Işıklar yanar yarmaz nefesimin kesildiğini hissettim. Layla'nm ağzı kulaklarma vardı, Beckett bile başıyla onayladı. Her şey yerli yerine oturuyordu.

"Hazırım. Çiftlik harika görünüyor. Beni Noel havasına soktu."

Dane bunun üzerine alaycı bir şekilde güldü. "Bana kalırsa, yedi gün yirmi dört saat Noel havasındasın. Üç yüz altmış beş gün."

Bu doğruydu. Noel'i ve ona dair her şeyi hep sevmiştim. Yılın her şeyin büyülü geldiği tek anıydı. Umut dolu. İçten ve nazik. Tüm dünya yavaşlıyordu ve...bir kez olsun inanıyordu.

Annem ve ben nerede olursak olalım her Noel'de aynı şeyi yapardık. Şöminenin yanındaki ağaçta kocaman, rengârenk lambalar olurdu. Hole kalın, kırmızı çoraplar asardık. Noel sabahı kahvaltıda turta yer ve öğleden sonra buz pistine giderdik. Annem burada olmamasına rağmen hâlâ bu gelenekleri yerine getiriyordum. Onun bir parçasını yakınımda tutmak gibiydi, tatlı sızısı kalbimin ortasında her zaman daha keskindi.

"Bence bir Noel ağacı çiftliği olan birinin öyle olması gerekir." Geçmişin örümcek ağlarından arınmak için başımı iki yana

sallayıp derin bir nefes alarak kendimi toparladım. Neredeyse... tanrım, annem öleli neredeyse on sene olmuştu. Her şeyin bir sebebi olduğunu düşünmekten hoşlanırdım ama annemin neden bu kadar erken ölmesi gerektiğini hâlâ anlamıyordum.

Artık pizzacının önündeydik, puslu ve nemli pencerelerinden sıcak ve parlak bir ışık yayılıyordu. Gözümün ucuyla Dane'e baktım. Tezgâhın arkasındaki fırınların başında çalışan adama odaklanıp bizi burada durduranın kendisi olduğunun farkında olup olmadığından emin değildim. Etrafımızda hava oregano ve domates sosu kokuyordu ve kaldırıma cezbedici bir şarkı yayılıyordu.

Omzumla Dane'i bir kez dürttüm. "İçeri girecek misin?"

Biraz çaresizce omuzlarını silkince, kolunu sıktım. Bu adam için her şeyin en iyisini istiyordum. Öz babam beni reddettiğinde, benim için bir baba olmayı seçmişti. Çenesini kaşıdı ve sonra gömleğinin yakasıyla oynadı.

"Nasıl..." Dane boğazını temizledi. "Luka'yla nasıl oldu?"

Utanç verici bir an için Dane'in ahırdaki öpüşmemizi kastettiğini sandım. "Ne?"

Tekrar boğazını temizledi, bu kez daha işitilebilirdi. "Ona hislerini nasıl söyledin? Ondan sana bir şans vermesini nasıl istedin?"

Bunun üzerine göğsümde bir şey kıpırdandı, ayak tabanlarıma kadar yansıyan küçük bir kopmaydı. Bana bakana kadar kolunu daha sert sıktım.

"Sen bir şans değilsin, Dane." Onu omuzlarından tutup sarsmak, devriye aracının yolcu koltuğunda bulundurduğu megafonu alıp yüzüne haykırmak istedim. Aksine, titrek bir fısıltı ve boğazımdaki gerginliğe rağmen elimden gelen en iyi gülümsemeyle yetindim. "Sen kaybetme şansı düşük olan bir bahissin."

—V—

Caddenin karşısındaki elektrik direğinin arkasına geçip Dane'in pizzacıya girmesini ve ön taraftaki cam bölmedeki cannolilere bakar gibi yaptıktan sonra ağır adımlarla fırınlara doğru ilerle-

mesini izledim. Omuzları kulaklarında kıpırdandı, şapkasını kolunun altına sıkıştırmıştı. Matty yarı ona doğru döndü, siparişini sormak üzere olduğuna emindim ama göz göze geldiler. Matty kocaman, güzel bir gülümseme takınınca, Dane omuzlarını geriye itti ve ön kollarını tezgâha koydu. Nihayet rahatlayabildi.

Kazanacağı kesin bir bahisti.

Gülümsememi parmak uçlarımın arkasına gizleyip ana caddeye doğru ilerlerken, Layla'ya Dane'in daha sonra etrafa bakmak için uğrayacağını belirten bir mesaj attım. Rüzgâr ayak bileklerimin etrafında şiddetlenip baldırlarıma dolandı, ceketimin eteklerini uçurup kazağımın altına girerek sırtıma selam verdi. Sonbahar ve kış arasındaki bu geçiş yılın en sevdiğim zamanıydı. Bana tüm dünya nefesini tutmuş gibi gelirdi. Durgunluğun tatlılıkla buluşmasıydı.

Nereye gittiğime bakmadan kaldırımda botlarımı takip etmeye daldım, ağaçlardan dökülmüş kahverengi ve krem rengi yaprakların arasında botlarımın siyahlığı dikkat çekiyordu. Neredeyse tüm yapraklar dökülmüştü, sadece çiftlikteki ağaçların dallarında hâlâ hayat vardı. Sağlam, küçük dikenli yapraklar tarlaları ve yamaçları süslüyordu. Beckett'ın sırf güzel göründükleri için diktiği çobanpüskülü ağaçlarının kırmızıları yer yer göze çarpıyordu.

Telefonum bir mesajla titredi. Ekrana bakınca, Charlie'den bir dizi mesaj geldiğini gördüm.

CHARLIE: Luka'yı akşam yemeğine getirdiğini unutacağımı sanma.

CHARLIE: Geçen gün öğle yemeğinde uzun uzun senden bahsettik.

Bu ilginçti. Acaba ne hakkında konuşmuşlardı? Ona yanıt yazmakla meşgulken, yeni bir mesaj geldi.

CHARLIE: Ama sırları ifşa etmem.

Gözlerimi devirdim.

CHARLIE: Ayrıca, bu müthiş değil mi?

Babamın Şükran Günü yemeğinde yüzüstü masaya sızdığı anda çektiği fotoğraf belirdi ama Charlie üzerine dans eden hindiler eklemişti. Hemen onu telefonuma kaydettim.

Charlie'nin mesajlarına yanıt yazarken birine çarptım, çarpışmanın etkisiyle neredeyse yere serilecektim. Tökezleyip bir elektrik direğine tutundum. Ne yazık ki, çarpıştığım kişi o kadar şanslı değildi.

Bay Hewett'ın kalkmasına yardım etmek için ona elimi uzatırken, utancımdan yanaklarım kızardı. Genelde bu kadar dikkatsiz değildim, gerçi aklımda birçok şey vardı.

"Bay Hewett, çok üzgünüm." Bay Hewett gözlüğünü yüzüne takıp paltosunun eteğindeki kahverengi yaprakları silkelemekle meşguldü. "Sizi görmedim. Nereye gittiğime bakmıyordum."

Bağa çerçeveli gözlüğünün hafif kalın camlarının ardından gri gözlerini kısarak bana baktı. Pek sevdiği ve sık giydiği ceketinin dirsekleri solmuştu, yakasının bir tarafı dik duruyordu. Yer yer ak düşmüş saçları artık daha şiddetle esen rüzgârda darmadağınık olmuştu. Ufak tefek bir adamdı ama dik durup meydan okur gibi çenesini kaldırdı.

Yüzündeki ifade yarım adım geri çekilmeme sebep oldu, bu agresiflik bu küçük cadde için gereksizdi. Kaldırımda sıradan bir çarpışmanın hak etmeyeceği kadar öfkeliydi. Birdenbire geçen hafta Luka'yla kasabada dolaşmamızı hatırladım, Bay Hewett yüzünde aynı öfkeli ifadeyle bizi kütüphanenin basamaklarından izliyordu. Bunun Luka ve beni birlikte görmesiyle bir ilgisi olduğunu sanmıştım ama görünüşe bakılırsa, ortak payda ben olabilirdim.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedim tekrar. Uzun zamandır kütüphaneye uğramadığım için bazı şeyleri gözden kaçırmış olabilirdim. Mesela, Will Hewett'ı kızdıracak ne yapmış olabileceğim gibi. "Acaba..."

"Aşağıdaki berrak atmosferin havasını soluyup cennette ol-

duğunu sanmaktansa,'" dedi tuhaf biçimde resmi ve biraz genizden bir sesle, "'aklı bir karış havada olup nerede olduğunu bilmek daha iyidir.'"

Şaşklınlıkla gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ee."

Bu bir hakaret miydi? Uyarı mıydı?

"Henry David Thoreau."

Anlaşılan, bu Henry David Thoreau'ydu.

Bay Hewett'a çarptığım için özür dilemek amacıyla ona bir sıcak çikolata ısmarlayacaktım ama şu anda tek istediğim bu tuhaf sohbetten bir an önce uzaklaşmaktı. Bu kasabadaki herkese nazik olmak için elimden geleni yapıyordum, annemin ölümünden sonra kendimi toparlamama yardım etmelerindeki rollerinden ötürü onlara minnettardım. Fakat New England deneyüstücülüğü hakkında yapmacık bir sohbete katlanabileceğimden emin değildim. İşin ucunda ekstra kremalı nane aromalı sıcak çikolata olsa bile.

"Bu...güzel, sanırım?" Bay Hewett sessiz bir küçümsemeyle karşılık vermekle yetinince, ellerimi ceketimin ceplerine sokup bir kaçış rotası aradım. Geçen gün cebimde bulduğum çam kokulu araba parfümü hâlâ oradaydı, bir cankurtaran halatı gibi ona sarılırken kenarları avucuma battı. "Pekâlâ. Kasabada yapmam gereken birkaç işim kaldı. Daha sonra..." Bu adama yalan söylemeyecektim. "Kasabada görüşeceğimizden eminim."

Bu kez gittiğim yere ve kaldırımda biri olup olmadığına dikkat ederek hızla caddede ilerledim. Ne tuhaf, ufak tefek bir adamdı. Charlie'ye mesaj göndermek amacıyla kocaman ceplerimde telefonumu ararken aniden elimde titremeye başladı. Ekranımda Luka ve balkabaklı cannolilerin resmini görünce gülümseyip yanıt vermek için kenara kaydırdım.

"Hey, sana mesaj atmak üzereydim."

"Ah tanrım, orada mı?"

Sesinin nefes nefese geldiğini duyunca kaşlarımı çattım. Sanki evinde koşuyor ya da –arka planda bir kahve kupasının tıngırtısını ve bir spor programının belli belirsiz seslerini duydum– ileri geri yürüyor gibiydi.

Neredeyse terk edilmiş ara sokakta etrafıma baktım. Benim dışımda yarısı yenmiş bir simidin kırıntılarını toplayan birkaç serçe vardı. "Ne? Hayır, Evelyn'in gelmesine bir hafta kadar zaman var. Şükran Günü'nden sonraki pazartesi gelecek."

"Evelyn değil," dedi nefes nefese, başının arkasını, saçının kıvrılmaya başladığı yeri kaşıdığını hayal ettim. "Annem."

Son derece ciddi ses tonunu duyunca gülmemek için kendimi zor tuttum. Luka'nın annesini ne kadar sevdiğini biliyordum. Onunla ilişkisi bir Hallmark kartı gibiydi. Akşam yemeğini yalnız yememesi için her gün saat tam beş buçukta onu mutlaka arardı. Bir keresinde bir toplantıya takılmıştı ama toplantı odasının önünden onu aramayı başarmış ve annesinin konuşabileceği biri olması için sohbete beni eklemişti. Kasabayı ziyaret ettiğinde ona çiçek getirir ve başka birini bulamadıklarında okul maskotu kostümünü giyerdi. Çünkü annesi bir keresinden ondan bunu rica etmişti ve onu tekrar sormak mecburiyetinde bırakmak istemiyordu. Luka kusursuz bir evlattı ve içten bir sevgiyle annesinin üzerine titrerdi.

"Annenin nesi var?"

"Paniğe kapılmanı istemiyorum Stella."

Boğazımın derinliklerinde huzursuzluk tırmaladı ve onu yutkunup sesimi çıkarmayı başardım. Luka'nın *annesine* bir şey olduysa... Anılarım kabaran bir deniz gibi yükseldi. Hastane ziyaretleri, ilaç şişeleri ve sona doğru ufak ve cılız görünmesine rağmen benim için gülümsemeye çalışan annemi hatırladım.

"Luka." Nefes almakta zorlandım. Titreyen parmaklarımı göğsüme bastırdım. "Annen iyi mi?"

"Ah, kahretsin. Evet, Stella. O iyi." Tuttuğum nefesimi bir anda verdim. İçimden eğilip ellerimi dizlerime koymak geldi. "O iyi. Üzgünüm. Bu pek iyi bir...başlangıç olmadı."

"Sanırım paniğe kapılmamamı söylemenin beni iyice paniğe sürükleyeceğini bilecek kadar uzun bir süredir beni tanıyorsun."

Luka'nın telefonda gülümsediğini duyabildiğime yemin edebilirdim. Biraz pişman bir şekilde altdudağının sol tarafını çekiştiriyor olmalıydı.

"Haklısın. Affedersin."

"Pekâlâ," Kitapçıya doğru ilerledim, eve dönmeden önceki son durağımdı. Alex önceki gün *Bir Noel Şarkısı*'nın* bez ciltli, altın yaldız işlemeli baskısının teslim edildiğini söylemek için beni aramıştı. Ofise ve Evelyn'in pansiyondaki odasına birer tane almak istiyordum. Layla'dan birkaç kurabiye ve Bayan Beatrice'den taze bir paket kahve de bulunduracaktım. Belki Beckett'ın evinin arkasındaki serada yetiştirdiği minik ağaçlardan da bir tane koyabilirdim. Ama Luka, bu mesele her neyse... onunla dikkatimi dağıtıyordu. "Neler oluyor?"

"Annem biliyor," diye açıkladı. Arka planda televizyonu kapattığını ve kanepesine yığılırken içini çektiğini duydum. "Telefon zincirinin gücünü hafife aldım. Betsey Johnson'ı da."

Botlarım kaldırımdaki yaprakları ezdi ve ben yürürken kuşlar kaçıştı. "Ama bu bir sorun değil, değil mi? Annen bunun..." Boş kaldırımda etrafıma baktım. "Annen bunun gerçek olmadığını biliyor."

Luka hattın öteki ucunda sessizleşince, yine o huzursuzluğu hissettim.

"Luka."

Evelyn'e yalan söylemek kabul edilebilirdi. Kasabaya yalan söylemek zordu. Ama annesine yalan söylemek apayrı bir meseleydi. Bu bana fazla ileriye gitmek gibi geldi. Ailesine yalan söyleyeceğimizi hiç beklememiştim. Bunu göz önünde bulundurmasına bile inanamıyordum. Her sene üzerinde kızgın bir porsuk olan bir svetşört alan ve sırf annesini mutlu ettiği için hafta sonları onu giyen adam.

"Luka," dedim tekrar, bu kez biraz yalvararak. "Lütfen bana ona söylemediğini söyle."

"Eğer söylememek derken, annem beni arayıp hızla İtalyanca konuşarak sana manicotti ve lazanya getireceğini söylediğinde ona hiçbir şey söylemememi kastediyorsan, o hâlde evet, hak-

---

* Charles Dickens'ın kısa hikâyesi. –*çn*

lısın." Tekrar kahve kupasının tıngırtısını duydum ve yönümü değiştirip kitapçı yerine bara gitmemek için kendimi zor tuttum. "Annem...o gerçekten heyecanlıydı, Stella. Ona sahte bir ilişkimiz olduğunu söyleyemedim."

"Tam da bu yüzden söylemen gerekirdi! Ona yalan söylediğimizi anlarsa, çok sinirlenir." Daha da kötüsü üzülecekti. Annesini hayal kırıklığına uğratmaya dayanamazdım. Bunca şeyden sonra bana farklı gözle bakmasını istemiyordum. "Luka, bu tam bir karışıklık."

"Şu açıdan bak. Ona her şeyin sahte olduğunu söylersek, kız kardeşlerine söyler, değil mi?" Bu doğruydu. Luka'nın teyzeleri sürekli uğrarlardı ve birbirlerinden hiçbir şey saklamazlardı. Bir keresinde, Gianna Teyzesi'nin annesine hemoroit kreminden bahsettiğini duymuştum. "Sofia Teyzem, Cindy Croswell'e kesin söyler. İki haftada bir pazar günleri briç oynuyorlar."

Alnımı ovuşturup gökyüzüne doğru haykırmamak için kendimi tuttum. Hayatım boyunca bir aylık bir süre içinde hiçbir zaman bu kadar çocukça dürtülerim olmamıştı. "Bilmiyorum, bu..."

"Merak etme, La La."

Luka'nın sesindeki sakin özgüvenin beni cesaretlendirmesi için uğraştım ama zordu. Beni iyice sinirlendirdi. *Merak etme. Her zamanki gibi devam ederiz. Abartmaya gerek yok.* Hiçbir detayı dert etmemesi sinir bozucuydu. Burada kaybedecek birçok şeyi olan kişi kendisi değildi.

Açıklamaya çalıştım. "Ben sadece tüm bunların sonunda annenin bana farklı gözle bakmasını istemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biz..." Yalnız olduğumdan emin olmak için sokağa göz gezdirdim. "Her şey bittiğinde, artık çıkıyormuş gibi yapmadığımızda. Annenin incinmesini istemiyorum."

Luka bıkkınlıkla nefesini verirken, tok sesi hafifçe gürledi. Onu evinde, ayaklarını sehpaya dayamış ve kahve kupasını dizine yaslamış bir şekilde hayal ettim. "Bunu zaten konuştuk, Stella. Kimseye bir şey söylemek zorunda değiliz."

İnanılmazdı. "Oğlunun kız arkadaşını aile yemeklerine davet ettiğinde, annene kesinlikle bir açıklama yapmamız gerekecek."

"Ya da kendini suçlu hissettiğin için aile yemeklerine devamlı olarak katılma mecburiyeti duymandan faydalanabiliriz. En sonunda."

Bu yapmak istediğim bir konuşma değildi. Şu anda Luka'nın hayatımdaki en önemli ilişkiye karşı rahat tavrı haricinde düşünmem gereken zaten yeterince şey vardı. Sanki tüm bunlardan sonra olacakları, insanların bizim hakkımızda, benim hakkımda ne düşüneceklerini umursamıyor gibiydi. Sinirlendiğim ve biraz üzüldüğüm için kaldırımda hızlandım ve gözlerimin kenarını yakan bıkkınlık dolu gözyaşlarından gözlerimi kırpıştırarak kurtulmaya çalıştım. Kendime ne kadar engel olmaya çalışsam da, sinirlendiğinde ağlayan bir insandım. Kaldırımda güçlükle yürürken beni daha fazla üzmekten başka bir işe yaramadı. Her şeyin benim fikrim ve eylemlerimin bir sonucu olduğunu biliyordum ama Luka olası sonuçları pek ciddiye almıyordu.

"Pekâlâ, kitapçıya vardım, o yüzden kapatmak zorundayım," diye yalan söyledim. Kitapçı en az üç blok ötedeydi. "Alex'in insanların rafların arasında telefonda konuşmalarından hoşlanmadığını biliyorsun."

"Stella, bekle."

"Seni sonra ararım."

Yanıt vermesini beklemeden görüşmeyi sonlandırdım ve gönderebileceği mesajları merakıma yenik düşüp okumamak için telefonu cebime attım. Luka hiçbir zaman oluruna bırakan biri olmamıştı. Ne yazık ki, ben kesinlikle üstelememekten yanaydım.

Tam o sırada telefonum titredi. Ona aldırmadan yürümeye devam ettim.

11

YOLCU KOLTUĞUMDA yepyeni kitaplar ve kendimi şımartmak için aldığım sucuklu pizzayla nihayet eve vardığımda, araba yolumda bekleyen bir araba vardı. Eve gitmeden önce pizzacıya uğradığımda, Matty'nin ayakları sevinçten yerden kesilmişti ve pizzayı fırından çıkarırken bir şeyler mırıldanıyordu. Luka'yla yaptığım telefon görüşmesinden sonra omuzlarıma çöken küçük fırtına bulutunu geçici bir süreliğine kaldırmaya yetmişti.

Ama şimdi, Luka'nın annesinin kollarına istiflediği plastik saklama kapları ve kocaman bir gülümsemeyle kıpkırmızı Kia'sından inişini izlerken, o bulutların uzakta gürüldediğini duyabiliyordum. Aynı anda hem elden ayaktan düşüren bir suçluluk hem de içimi ısıtan bir pohpohlanma hissetmek tuhaftı. Ama idare edip içimi çekerek ona el salladım.

Sırtına dökülen koyu çikolata rengi saçlarıyla, Luka'nın annesi göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahipti. Kulaklarının arkasındaki ak düşmüş tutamlar açık gri gözleriyle örtüşüyordu. Kasabadaki çocukların "ürkütücü gözleri" olduğunu ve hiçbir şeyi gözünden kaçırmadığını söylediklerini duymuştum. Söylentilere göre, sekizinci sınıflara ders verdiği odadaki masasının kenarında oturan küçük İtalyan bebek büyülü bir nesneydi. Yüzünü tah-

taya döndüğünde, sınıfı izlemesine olanak sağlıyordu. Çılgınca ve komik bir dedikoduydu ve Luka bunu duyunca, annesine üç bebek daha almıştı.

Tüm iyi öğretmenlerde olduğu gibi, sessizliği, uyanıklığı ve kendinden emin oluşu göz korkutucuydu. Tam potansiyeline ulaşmayan birine bunu söylemekten çekinmez ve sonra ulaşması için ona yardımcı olurdu. Ona göre her şey bir dersti, her an öğrenmek için bir fırsattı. Luka Noel tatiline özel televizyon programları hakkında annesinin onu raporlar yazmaya zorlamasından şikâyet etmekten hoşlanırdı. Akşam yemeklerinde kuşkonmazıyla kesir alıştırmaları yapardı.

Kitaplarımı ve pizzayı kollarıma alıp arabamdan indim. Luka'nın annesi elimdeki yağ lekeli karton kutuya bakıp gözlerini kıstı, duruşundaki ani değişiklik öylesine komikti ki, kahkahamı bastırmak zorunda kaldım.

"Merhaba Bayan Peters."

"Stella, bana böyle hitap ettiğinde kendimi yaşlı hissediyorum." Pizzama işaret edebilmek için plastik saklama kabı kulesini tek kolunda dengeledi. "O ne?"

Kutuya baktım. Kasabada tek pizzacı vardı ve Matty'nin kutularının üzerindeki mavi ve beyaz logo oldukça belirgindi. Yan taraflarında kocaman harflerle MATTY yazıyordu. "Bu bir pizza."

"Matty'den."

Emin olmak için kutuya baktım. Kalın mavi harfleri görebiliyordum. Yine de, tereddüt ettim, çünkü Carina Peters'ın plastik saklama kaplarını elimdeki akşam yemeğine karşı bir silah olarak kullanmasına ramak kalmış gibi görünüyordu ve ağzıma bir sucuk atmayı gerçekten çok istiyordum. Onu biraz daha sıkı tutup başımla eve işaret ettim.

"İçeri gelmek ister misin? Ellerin dolu görünüyor."

Kollarına düzgünce istiflediği kapları daha sıkı tuttu. Mavi kapaklı beyaz kaplardı, üst kenarlarında bir üçgen deseni vardı. Luka'nın da şehirdeki buzdolabında aynı saklama kabı seti vardı ve onda kaldığımda gizlice aşırabileceğim risotta, manicotti ve

tiramisuyla dolu olurlardı. Luka'nın annesinin elinde kenarlarını düzgünce etiketlediği iki tepsi ve üç küçük kap vardı. Görünüşe göre, bana haftalarca yetecek kadar yemek getirmişti.

"İçeri gel," dedim tekrar. "Sanırım Luka'dan kalan biscottiden biraz var. Hatta pizza da yiyebilirsin."

Carina verandamın basamaklarında beni takip ederken ellerimdeki kutuya tekrar dik dik baktı. "Gezegendeki son şey olsa bile, o pizzayı yemem."

Biri kafasına silah dayasa bile, Matty'nin pizzasını yemeyeceğinden oldukça emindim. İtalyanlara bir hakaret olduğunu, kültürünün yozlaştırıldığını söylediğini duymuştum.

Luka'yla birlikte oradan pizza yemek her defasında kaçamak üzerine bir ustalık dersti. Luka restoranda hiçbir zaman yememişti ve pizza alacağımız zaman beni içeri tek başıma girmeye zorlardı. Bir keresinde, kaldırımda akşam yemeğimizle dışarı çıkmamı beklerken neredeyse annesine yakalanıyordu. Arabayla o kadar hızlı uzaklaşmıştı ki, çöpçü lastik izlerini zorla temizleyebilmişti. Pizzamızla dışarı çıktığımda sokak boştu ve kafenin arkasındaki sokakta dört blok yürüdükten sonra nihayet eve gidebilmek için arabaya binebilmiştim. Yolcu koltuğuna oturduğumda, Luka'nın elleri titriyordu, yakışıklı yüzünde gözleri korkudan kocaman olmuştu. O gece annesinin onu görmüş olma ihtimaline karşı eve dönüp onunla yüzlemekten çok korktuğu için kanepemde uyumuştu.

"Aklı başında hiçbir İtalyan pizza kabuğuna peynir koymaz." Carina bu hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi başını iki yana salladı. "Peki ya stromboli? İtalya'da stromboli diye bir şey olmadığını biliyor muydun? Böyle bir şey yaratmak suçtur."

Bunu biliyordum. Bana daha önce de söylemişti. Ve Luka her stromboli sipariş ettiğinde bundan bahsediyordu.

"Ama çok lezzetli."

Carina sert bir hareketle elini havada sallayıp sözümü kesti. "O okula bağış etkinliklerinde Matty'nin yemeklerinden vazgeçmelerini söyleyip duruyorum ama çocuklar ona bayılıyorlar. Se-

kizinci sınıf öğrencilerime İtalyan yemekleri hakkında bir ders verdim–" Matematik öğretmeni olarak bunu nasıl başardığına dair bir fikrim yoktu. "–*gerçek* İtalyan yemeklerini kastediyorum elbette, ama bana mozzarella çubuklarının meze sayılıp sayılmadığını sordular." Carina elini göğsüne koydu, parmakları pembe altın yüzüklerle doluydu. Biri merhum eşinin, diğeri kız kardeşi Cecilia'nın ve bir diğeri Luka'nın hediyesiydi. Luka'nın dolabıma sakladığı kurabiye kutusuna uzanırken, Carina'nın yüzükleri güneş ışığında parıldadı. "O adam gençlerimize zarar veriyor."

Carina üzgün bir şekilde başını iki yana sallayıp topuklarının üzerinde döndü ve direkt buzdolabına doğru gitti. Kollarındaki kapların hiçbirini devirmeden onu açmayı başarıp içini karıştırmaya başladı. Onu izlerken, solmuş yeşilliklerin olduğu poşeti alıp çöpe doğru fırlattı ve plastik kap koleksiyonunu sığdıracak şekilde buzdolabını yerleştirip durdu.

"Boston'lı olduğunu biliyor muydun?" Carina yeşillik poşetinden sonra son kullanma tarihi geçmiş bir kutu hardalı attı. "Bir damla İtalyan kanı taşımadığına bahse girerim. Bir keresinde ona ailesinin İtalya'nın neresinden olduğunu sordum ve kuzey kıyısından olduğunu söyledi. Kuzey kıyısından, Stella! Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Neden doğru olmasın?"

Dönüp omzunun üzerinden bana bakarken sağ gözünün üzerine bir tutam koyu renk saç düştü. Tek kaşını kaldırdı, artık sınıfın arka tarafında cep telefonunu kullanırken yakalanan öğrencilerinin ne hissettiğini biliyordum.

"Çünkü İtalya'nın kuzeyinin Risotto al Neri di Seppi'si* meşhurdur." Otuz senedir Birleşik Devletler'de yaşamasına rağmen, kelimeler kurtulamadığı hafif bir aksanla ağzından döküldü. "Adamın mürekkep balığı mürekkebi gördüğünü bile sanmıyorum."

Suratımı ekşitince, Carina'nın dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı, sol tarafı biraz daha sertti, ifadesi bana Luka'yı o kadar

* Mürekkep balığı mürekkebiyle pişirilen risotto. –*çn*

hatırlattı ki, göğsümde bir sızı hissettim. "Sandığından daha güzel bir yemek."

"Sana inanıyorum," dedim ona. Ona biscotti dolu bir tabak uzattım. "Pekâlâ, al bakalım. Evde Illy olmadığı için üzgünüm. Luka da şikâyetçi."

"Oğlum sana zorluk mu çıkarıyor?"

Luka'nın annesinin o anda durduğu yerden iki metre ötede, el havlum arka cebinden sarkarken ocağın başında durduğunu düşündüm. Bana nasıl akşam yemeği hazırladığını, artan yiyecekleri paketlediğini ve marketten aldığım ürünleri mutfağımın farklı yerlerine yerleştirdiğini hatırladım. Kanepede omzunu omzuma nasıl yasladığını, içim geçip uyanırken kirli sakalına saçımın nasıl takıldığını düşündüm. Kendi yatağımda üzerime kalın bir battaniye örtülmüş bir şekilde uyandığımı ve komodinde bir bardak su bulduğum anları hatırladım.

Ahırda eldivenli elleriyle beni nasıl sıkıca tuttuğunu düşündüm. Nane şekeri ve fındık aromalı kahvenin tadını.

"Hayır," Carina'ya gülümserken, tüm çabalarıma rağmen yanaklarım kızardı. "Bana zorluk çıkarmıyor. Çok iyi bir evlat yetiştirmişsin."

Öyle olmasını istemesem de. Ona kızgın olsam da.

Carina'nın koltukları kabardı, yüzünde gururlu bir ifade belirdi. "İyi bir evlat yetiştirdim, değil mi?" Kurabiyesinden bir ısırık alıp mutfak sandalyelerinden birine yerleşti ve karşısındaki sandalyeye oturmam için ona hafifçe vurdu. "Ama sanırım bunda babasının da payı var."

"Luka..." Luka'nın babasından nadiren bahsettiğini söyleyip söylememek arasında tereddüt ettim. Onunla bunları paylaşmam yanlış mıydı? Annesiyle bu konu hakkında konuşmak Luka'ya ve aramızdaki ilişkiye karşı ikiyüzlülük müydü? Bu sahte ilişki konusunda nerede durduğumu ve gerçek ilişkilerimin sınırlarını nasıl bulandırdığını anlayamıyordum.

Karşısındaki sandalyeye otururken, Carina bana imalı bir bakış attı. "Babasından bahsetmiyor mu?"

"Pek sayılmaz, hayır."

Bazen ağzından birkaç şey kaçırıyordu. Babasının bir zamanlar yaptığı ya da söylediği bir şeyden farkında olmadan bahsediyordu. Ama fark ettiği anda, içine atıyordu. Anıları onu incitmeyene kadar tüm parçaları teker teker saklıyordu. Bir bakıma ben de aynı şeyi annem konusunda yapıyordum. Bazen sinsice size yaklaşır ve o hiç dinmeyen sızı nefesinizi kesecek kadar keskin bir acıya dönüşürdü.

Carina başıyla onayladı. "Benimle de babası hakkında konuşmuyor." Bir parmağı tabağın kenarını ileri geri takip ederken, bakışları pencereden dışarı dalıp gitti. "Beni üzüyor. Yanımızdan ayrılanları sevgiyle anmalıyız. Onlardan bahsetmek anılarını hayatta tutar."

"Annem ölmeden kısa bir süre önce bana benzer bir şey söyledi." Keskin ve kimyasal antiseptik kokusunun burnumu nasıl sızlattığını hâlâ hatırlıyordum. Yere eğilip yanımda getirdiğim oda parfümünü takabileceğim bir priz bulmaya çalışırken ayakkabılarım gıcırdamıştı. Lavanta, en sevdiğiydi. "Sadece güzel anılarımın olmasını istediğini söyledi."

Elimden geleni yaptım. Sağlıklı ve mutlu olduğu günleri, buzdolabının üzerinde duran eski radyoda çalan şarkılar eşliğinde mutfakta nasıl dans ettiğini hatırlamaya çalıştım. Ama bazı günler diğerlerinden daha kolaydı ve Luka'nın annesinin söylediği gibi artık çoğunlukla sevgi olsa da, sağlıklı miktarda özlem de içeriyordu.

Carina elime uzandı. "Bazen anneni kaybettiğini unutuyorum. Ben buraya taşınmadan kısa bir süre önce vefat etti, değil mi?"

Bir salı günü öğleden sonra, 3:13'te ölmüştü. Yağmur yağmıştı ve kaldırımına oturduğum otoparktaki ağacın üzerinde bir gökkuşağı vardı, bacaklarımı önüme uzatmıştım ve saçım alnıma yapışmıştı. Güvenlik görevlilerinin birinden aldığım sigarayı içiyordum ve daha önce sigaraya elimi sürmemiştim. Başımla onayladım. "Bir süredir hastaydı. Kanserdi."

"Kanser korkunç bir şey," dedi Carina. İçini çekerken ağzının içinde kısa, keskin bir ses çıktı. "Birini kaybetmenin kolay bir yolu olup olmadığını bilmiyorum ama Leo'yu çok kısa bir sürede kaybettim. Her zamanki gibi işe gitmek için evden çıktı. Beni ve Luka'yı ikişer kez öptü ve onu bir daha görmedim, kapıdan çıkarken omzunun üzerinden akşam yemeğinde kabak çiçeği istediğini söyledi." Parmak uçlarıyla gözlerinin altını sildi. "Sözü geçen bir adamdı."

Sözlerindeki hüznü, birini tek başına hatırlamanın yalnızlığını fark ettim.

"Luka'yla onun hakkında konuşmayı denemelisin," diye ona nazikçe teklif ettim. "Bence bu ikiniz için de iyi olur."

Carina başıyla onaylayıp yüzünü bir kez daha sildikten sonra elini aramızda salladı ve parmağını alaycı bir suçlamayla bana doğrulttu. "Buraya masanda ağlamaya gelmedim." Elini elimden çekip iki avucunu da masanın üzerine koydu ve bakışlarıyla beni sabitleyene kadar sandalyesinde vücudunu yerleştirdi. "Buraya seni sorgulamaya geldim."

"Öyle mi?" Bu kez soruları sohbetimizin ağırlığına hoş bir mola gibi geldi. Araba yolumda arabasım gördüğümde beklediğim şey buydu. Sandalyeme yaslanıp bir kurabiye almak için kutuya uzandım. "O hâlde umarım buzdolabına biraz tiramusu koymuşsundur."

Carina güldü, ufak mutfağımı aydınlatan ışıl ışıl bir kahkahaydı. "Ah, işte buradasın. Bir an için oğlumla çıktığın için mahcup davranacağını sandım." Sandalyesine yerleşti. "Söyle bakalım. Luka ve sen yakın arkadaşlıktan daha fazlasına ne ara geçtiniz?"

—v—

Gerçeğe mümkün olduğunca yakın olması için elimden geleni yaptım. Ona yıllarca arkadaş olduktan sonra, bir anda kendimizi çıkarken bulduğumuzu söyledim. Sonuçta, çıkmak...yakın arkadaş olmaktan pek farklı değildi. Carina buna kaşını kaldırarak karşılık verip ilginç bulduğunu belirten bir şekilde mırıldandı.

Sınıfındaki çocuklardan, kız kardeşi Eva'nın salon dansına başlamasından ve Bayan Beatrice'in ve liyakata dayalı sipariş sisteminin saçmalığından bahsettik. Anlaşılan, Bayan Peters da Luka'nın yardımı sayesinde siparişini verebiliyordu.

Luka'nın annesinin mutfağımda olması güzeldi. Samimi ve sıcaktı, ortamı kahkahasıyla dolduruyordu ve yüzükleri masanın kenarında tıkırdıyordu. Kurabiyelerinin geri kalanını silip süpürdü ve gidip Şükran Günü hazırlıkları konusunda Giana'yı rahatsız etmesi gerektiğini söyledikten sonra aniden sandalyesini masadan geri itti ve bana arka cebinden çıkardığı, ısıtma talimatlarının olduğu katlanmış bir not defteri sayfası verdi. Yanaklarıma birer öpücük kondurup omzunun üzerinden beni Şükran Günü aile yemeğine tehditkâr bir şekilde davet ettikten sonra gitti.

Yerden kalkan toz bulutunun içinde kaybolan Kia'sı tıngırdayarak kasabaya doğru yol aldı. Omzumu ön verandamın tırabzanına yaslayarak uzaklaşmasını izledim, güneş ufkun altına inerken tarlalardaki ışıklar titreyerek canlanmaya başladı. Mutfakta telefonumun çaldığını duydum ama şimdilik ona aldırmayıp Doğa Ana'nın gökyüzünü morun farklı tonlarına boyamasını izlemeyi tercih ettim. Sonbahardan geriye kalan tek şey olan mısır sapları esintide hafifle sallanıyordu. Yakında onları kesip dağ eteklerine kadar gitmek istemeyen aileler için önceden kesilmiş, hazır ağaçlarla alanı dolduracaktık. İşimizin o kısmıyla Layla ilgileniyordu, ağaçları kesip onları Beckett'ın ileri geri yaptığı turlarda kullandığı küçük traktöre yüklüyordu. Layla bunun öfkesini kontrol altında tutmak için iyi olduğunu, Beckett da sırtına iyi geldiğini söylüyordu.

Gökyüzü nihayet koyu çivit mavisine bürününce içeri girip tezgâhtaki telefonumu süzdüm. Luka'yla tartışmaktan hoşlanmazdım. Hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Anlaşmazlıklarımız asla uzun sürmezdi ama hep tenimi kaşındıran bir kazak giymişim gibi bana rahatsız hissettirirdi. Numarasına dokundum.

"Stella, dinle." Sesi biraz nefes nefeseydi. "Üzgünüm."

Kanepeme yığılıp ayaklarımı sehpaya koydum. Geçen gece

kullandığı örgü desenli örtüyü kucağıma çektim. Hâlâ onun gibi kokuyordu. "Ben de üzgünüm."

Luka yavaşça nefesini verirken, yumuşak kanepesine gömülüp kollarını geriye doğru sere serpe uzattığını hayal ettim. "Annem...annem sana uğradı mı?"

"Uğradı," Omzumun üzerinden buzdolabına baktım. Keşke oturma odasına geçerken o tiramisuyu yanıma alsaydım. "Bana yemek getirmiş."

Luka yüksek sesle inleyince, karnım kaskatı kesildi. Bu sesleri çıkardığını duymak hiçbir zaman kolay olmamıştı ama artık tadının nasıl olduğunu bildiğim için iyice dayanılmazdı. Battaniyemin altında kıpırdandım. "Bu aynı zamanda soruşturmaya geldiği anlamına geliyor."

"Ona sorgu dedi."

"Stella, çok üzgünüm." Sesi alçaldı, sanki bir yastığın altındaymış ya da yüzünü en yakınındaki düz yüzeye bastırmış gibi sesi boğuk geliyordu. "Orada olmam gerekirdi."

"Peki burada olsaydın ne yapacaktın? Annene yalan söyleyemezsin."

"Kesinlikle söyleyebilirim. Ona her zaman yalan söylüyorum. Annemi ve tüm kız kardeşlerini nasıl atlattığımı sanıyorsun? Uyumlu olmak zorundasın. Onlara makarna soslarının tadına baktığın en güzel şey olduğunu söylemelisin. Gümüşbalığını sevdiğini söylemelisin."

Kaşlarımı çatıp kanepeye iyice gömülüp battaniyeyi burnuma kadar çektim. "Gümüşbalığının ne olduğunu bilmek ister miyim?"

"Hayır. Bilmek istemezsin."

"Beni Şükran Günü yemeğine davet etti," diye mırıldandım. "Herhâlde o zaman ne olduğunu öğrenirim."

"Gerçekten gelecek misin?" Kulağa şaşırmış geliyordu.

"Elbette, geleceğim. Annen beni davet etti."

Luka alaycı bir şekilde güldü. "Seni ben davet ettim. Yıllardır. Her defasında bahaneler ürettin."

"Çoktan plan yapmış olmak bahane sunmak anlamına gelmez."

"Peki ne oldu o planlarına, bu sene birdenbire rafa mı kaldırdın?"

Sabah yine barınağa gidip yemek servisine yardım edecektim ama Petersların Şükran Günü'ne gitmek için zamanında geri dönebilirdim. Kendi kendime bunu sırrımız ve kimsenin yalan söylediğimizden şüphelenmemesi için yaptığımı söylemek kolaydı. Dürüst olmak gerekirse, tatilde yalnız olmamak güzel olacaktı. Bayan Peters'la hatırlamak ve güzel anılar üzerine konuştuğumuz şeyleri düşündüm. Annemin Şükran Günü'nde benzin istasyonundan satın alınmış yiyecekler yiyerek kanepemde tek başıma debelenmemi isteyeceğini sanmıyordum.

"Sanırım," diye yavaşça söze başlayıp kelimelerimi özenle seçtim. Layla bana bu kez eğlenmeye hakkım olduğunu söylemişti ve haklı olduğunu düşünüyordum. Tatili en yakın arkadaşım ve onun ailesiyle geçirmenin bir zararı yoktu. "Sanırım farklı bir şey denemek istiyorum."

Luka sevindiğini belirten küçük bir ses çıkardı. Kumaşın deriye sürtündüğünü ve sehpasına koyduğu bardağın tıngırtısını duydum. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Ben de." Kalın çoraplarımın içinde ayak parmaklarımı kıpırdattım ve göğsüme örttüğüm battaniyede bulduğum gevşemiş ipi çekiştirdim, annesiyle konuştuğum diğer konuları açmaya tereddütlüydüm. Onunla bu konuda konuşmak istiyordum ama nasıl tepki göstereceğinden emin değildim.

"Ne oldu?"

Altdudağımı ısırdım. "Ne gibi?"

"Söylemediğin şeyi kastediyorum."

"Annenle birkaç konu hakkında daha konuştum," dedim. Luka hiçbir şey söylemeyince, sözlerime devam ettim. "Biraz baban hakkında konuştuk. Bence...baban hakkında onunla hiç konuşmaman anneni üzüyor."

Babası öldüğünde, Luka on iki yaşındaydı. Anne babayı kaybetmek için hiçbir zaman uygun bir an yoktur ama Luka babasız bir şekilde yetişkinliğe adım atmıştı. Annesinin evinin girişinde bir fotoğraf vardı, merdivenlerden ikinci kata çıkmaya başladığınız yerde asılıydı. Lise bağış toplama gecesi ya da öyle bir şeydendi, Luka'nın bedeni birçok ergeninki gibi cılızdı, saçı karmakarışık ve bakımsızdı. Fotoğrafta tüm oğlanlar babalarıyla birlikteydi ve Luka kolunu annesine dolayarak gururla duruyordu. Evlerine her gittiğimde ve o fotoğrafı her gördüğümde, yoğun bir üzüntüye kapılıyordum. Çünkü kollarının gerginliğinde ve gülümsemesinin zayıflığında bunu görebiliyordum. Babasını özlüyordu.

Luka boğazını temizledi. "Annem hangi konuda konuşmak istediğini söyledi mi?"

"Hayır, sadece baban hakkında konuşmak istediğini söyledi. Konuşmanın anıları canlı tutmaya yardımcı olacağını söyledi."

Luka bunun üzerine bir süre sessiz kaldı. O kadar sessizdi ki, telefonu yüzüme kapatmadığından emin olmak için birkaç kez ekranı kontrol ettim.

"Luka."

"Bana kaşarlı tost yapardı," dedi kısık bir sesle, bu sözünü derin bir duraksama izledi. Yutkunurken, boğazından çıkan sesleri duyabiliyordum. Titrek bir nefes alıp onu tuttuktan sonra yavaşça verdi. Telefonu daha sıkı tuttum, metal tuşları avucumda izler çıkarıyordu. Keşke yanında olsaydım, dizim kanepemde kalçasma yaslı olsaydı.

"Babam...aslına bakarsan, berbat bir aşçıydı. Hep annemi suçlar ve mutfakta sözünün geçtiğini söylerdi." Carina'nın bir saat önce aynı şeyi söylediğini düşününce gülmemek için kendimi tuttum. "Ama ne zaman üzgün olsam bana kaşarlı tost yapardı."

Nalburdaki o gün, Luka yüzüstü betona düşmeden beni tuttuğunda, bana bakıp kaşarlı tost isteyip istemediğimi sormuştu. Üzgün olduğumu biliyor muydu? Anlamış mıydı?

Burnumu ovuşturdum, bu aptal adam için hissettiğim şefkatin hücumu oldukça yoğundu. Sesimi toparlayıp mümkün olduğunca sabit çıkması için uğraştım. "Yapabilirsin...onun hakkında konuşmak istediğinde bunu yapabilirsin, Luka."

Hâlâ sessizdi, telefondan bile hissedebildiğim bir durgunluktu. "Keşke şu anda burada olsaydın," diye itiraf etti.

Göğsümde bir şey sıkıştı. Başımla onaylayıp kucağımdaki battaniyeyi çekiştirdim. "Evet. Evet, ben de orada olmayı isterdim."

Uzun bir sessizlik daha oldu. Sesi bu kez daha kısıktı. "Teşekkürler, La La."

12

"PEKÂLÂ, ÇOCUKLAR. Bu gerçekten eğlenceliydi." Ellerimi belime koyup yüzümü ahırın derinliklerine doğru döndüm. Bir şey destek direklerine doladığım süslemelerin yarısını çözmeyi başarmıştı ve kapıya astığım çelenklerden iki kurdele eksikti. "Ama artık gitme vaktiniz geldi."

Rakunların gece aktif olduklarının farkındaydım ama cesaretim azalıyordu. Dün gece bir fener ve iki tenis raketiyle buraya gelmeye çalışmıştım ama tarlada iki adım atıp karanlıkta anlaşılmaz bir ses duyar duymaz bana kötü bir fikir gibi gelmişti. Fener elimden düşüp yerde yuvarlanmış ve koşarak eve dönmüştüm. Tenis raketiyle ne yapmayı planladığımı hiçbir zaman bilemeyecektim. Fakat gün ışığında kesinlikle daha az korkutucu görünüyordu ve en azından bu hayvanların nereye yuva yaptıklarını bulabilmeliydim.

O bilgiyle de ne yapacağımı bilmiyordum. Ama Noel Baba için bu ahıra ihtiyacımız vardı ve rakunları boynuz takmaya ikna edemezsek, yeni bir ev bulmaları gerekecekti.

Ahırın en uç köşesinde bir şey hışırdayınca, kendimi hazırladım. Bunu yapabilirdim. Bundan daha korkutucu şeyler yapmıştım. Traktör kulübesini boşaltırken bir hamamböceği ai-

lesi bulmuştum. Haftalarca saçlarımda dolaşan küçük ayaklar kâbuslarıma girmişti. Ona kıyasla bu hiçbir şeydi.

Bir adım yaklaştım. Bir hışırtı daha duyuldu ve sonra bir... miyav mı? Biraz daha cesur bir şekilde ahırda ilerleyip eski tip metal posta kutumuzun tepesinden başımı uzattım. Posta kutusunun hemen arkasında kayıp süslemelerin bir kısmı ve kırmızı kadife kurdelenin üzerinde bir anne kedi ve üç yavrusu sokulmuşlardı. Hepsi beyazdı ve gözlerinin etrafında kara benekler vardı.

"Pekâlâ." Anne kedi en ufak bir güvensizlik göstermeden bana bakıp vücudunu üç tüy yumağına doğru kıvırdı. "Bunu beklemiyordum."

Yarım saat ve birkaç telefon görüşmesinin ardından, Beckett, Layla ve ben anne kedinin bırakmak istemediği süslemelerin bir kısmıyla birlikte ofisimdeki çamaşır sepetinde yatan küçük ailenin tepesinde durmuş onlara bakıyorduk. Annenin evinden ayrılırken şikâyet etmediği söylenemezdi fakat bebeklerini sepete nazikçe koyup onları takip etmesi için onu ikna ettiğimi görünce uzlaşmayı seçti. Şimdi dördü de uyuyordu ve küçük pembe burunlarından sevimli mırıltılar yükseliyordu.

"Bu çok sevimli," dedi Beckett neredeyse sinirle. Beysbol şapkasını kafasında ters çevirip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onlarla ne yapacağız?"

"Barınağa götürebiliriz?"

Beckett kollarını indirip ellerini beline koyarak bana dik dik baktı. İki elimi de havaya kaldırdım.

"Pekâlâ, belki de götürmeyiz. Sadece dört kediyle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bence onları Dr. Colson'a götürüp ondan sonra karar verelim." Layla çömelip yüzünü çamaşır sepetindeki boşluklara dayadı. Minik bir pati burnuna dokununca, Layla neredeyse olduğu yerde eriyip gidecekti. Sersem sersem içini çekti. "Gerçekten de rakunlara benziyorlar."

Renkleri ve gözlerinin etrafındaki desenleri düşünüldüğün-

de, bunca zamandır rakun olduklarını sanmam şaşırtıcı değildi. Açıkçası, bir keresinde ahırın kapısını açtığımda gözüme siyah-beyaz bir şey ilişince, kararımı vermiştim. Tüm o direklerde tırnak izi bırakanın çok duygusal bir rakun olduğunu sanıyordum.

"Belki anneye Rakun adını verebiliriz," diye fikrimi belirtince, Beckett ve Layla bana tuhaf bir bakış attılar. "Ne?"

"Kedilere isim vereceksek, muhtemelen burada kalacaklar." Layla kalkıp ellerini kot pantolonunun arkasına sildi. Küçük tüy yumaklarına tekrar bakınca, derin bir özlem duydum. Çocukken hep bir evcil hayvanımın olmasını istemiştim ama ne vaktimiz ne de yerimiz olmuştu. Önümüzde yoğun bir sezon ve bir hafta sonra Evelyn'in ziyareti varken, şu anda buna ayıracak vaktimiz kesinlikle yoktu. Ama belki üçümüz–"

"Ona Rakun ismini vermeyeceğiz," diye ofladı Beckett. "Bu aşağılayıcı. Bence onlara hangi isimleri vermemiz gerektiği çok açık."

Gülümsemesini parmak uçlarının arkasına gizlemeye çalışan Layla ve ben bakıştık. Beckett bir kez bile gözlerini kedilerden ayırmamıştı.

"Öyle mi?"

Yüzü annesinin göğsünün altına gömülmüş en küçük tüy yumağına işaret etti. "Comet." Birbirine sokulmuş diğer iki yavruya işaret etti. "Cupid, Vixen." Beckett anneye işaret ederken, yemin ederim ki kedi kalp şeklini almış gözlerle ona baktı. Beckett kocaman eliyle kedinin yüzünü kavrayınca, mırıldamaya başlayıp avucuna sokuldu. "O Prancer."

"Pekâlâ," Layla içini çekti. "Sanırım artık kedilerimiz var."

İyice yıkanıp kasabanın veterineri Dr. Colson tarafından muayene edildikten sonra, Prancer ve yavruları eve dönmeye hazırlardı. Veteriner her ihtimale karşı onlara ilaçlı bir şampuan ve Prancer'ın kendisini biraz toparlamasına yardımcı olmak için vitaminlerle dolu bir mama yazdı. Veteriner bir kedi ailesini ba-

rındırmak için gereken malzemelerin olup olmadığını sorunca ona aptal gözlerle baktım. Kendimi barındırmak için gereken eşyalara bile sahip değildim. En yakın evcil hayvan dükkânının nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Ama Beckett kaşlarını çatarak araya girip çamaşır sepetini göğsüne doğru çekti ve Amazon alışveriş listeleri ve evindeki eski köpek yatağı hakkında bir şeyler homurdandı. Kız kardeşinin iki Fransız buldoguna bakmaya çalıştığı günlerden kalma birkaç mama kabı varmış. Gerçek aşkının kollarına geri döndüğünü hisseden Prancer sepetinden zarifçe kalkıp Beckett'ın omzuna atladı ve mırıldanarak boynuna yerleşti. Dr. Colson ve ben neşeyle izlerken, Beckett omzunda bir kedi ve elinde yavrularla dolu sepetle muayene odasının kapısını açıp bekleme odasına doğru ilerledi. O şekilde biraz daha ilerlerse, Inglewild'ın tüm kadın nüfusunu ortadan kaldırması olasıydı.

Anlaşılan, çocukken evcil hayvanı olmasını isteyen tek kişi ben değildim.

Çiftliğe döndüğümüzde, güneş batmak üzereydi ve hâlâ yapmam gereken birçok şey vardı. Ama bir kez olsun, üzerime koyduğum baskının müthiş ağırlığını hissetmedim. Aksine, dar patikaya saparken tek hissettiğim sevinçti. Işıklarla süslü devasa kemerler görülüyordu. Direklerde kırmızı beyaz şeritler vardı. Beyaz boyayla yeni boyanmış kocaman bir tabela, ziyaretçileri Kuzey Kutbu'na karşılıyordu. Gerçekten de harika görünüyordu.

"Bu hafta çok meşgul olduğumuz için seninle konuşma fırsatı bulamadım ama muhteşem görünüyor. Geçen seneden daha iyi," dedi Beckett yolcu koltuğundan, Prancer hâlâ omzundaydı, küçük Comet ceketinin ön cebinde uyuyordu. "Burası senin sayende böyle oldu."

Sola dönüp bayırın dibindeki kulübesine doğru ilerledim. Hank bu arazinin ondan önceki sahiplerinin burayı bir av kulübesi ya da ona benzer bir şey olarak kullandıklarını söylemişti. Fakat avcılık doğu kıyısında hiçbir zaman iyi olmadığı için dükkânı çok çabuk kapatmışlardı. Beckett'ın ve benim birer

kulübemiz vardı, üçüncüyü idari ofis ve karşılama kulübesine dönüştürmüştük. Burada çalışması karşılığında ona kulübede kalmasını teklif etmiştim. Sabah erkenden kalkması gerektiği için arazide yaşamak onun için daha kolaydı ve bundan önce anne babası, iki küçük kız kardeşi ve sık sık uğrayan diğer iki kız kardeşiyle birlikte yaşıyordu. Başkalarıyla neredeyse haddinden fazla ve herkesten önce ilgilenen hep o olurdu.

"Senin ve Layla'nın da payı var."

İkisinden de iltifat aldığımda kendimi berbat hissediyordum. Maddi durumumuz hakkında onlara karşı hâlâ tamamen dürüst olamamıştım. Tepkilerinden ve hayal kırıklığına uğramalarından korkuyordum. Yemin ediyorum, onları hayal kırıklığına uğratmaktansa, kolumu kopartmayı tercih ederdim.

"Dinle, Beck. Şu Evelyn meselesi... Bizim için sadece iyi bir fırsat değil."

"Ne demek istiyorsun?" Rahat görünen Prancer'ı karşısına tünediği yerden alıp çamaşır sepetine koymakla meşguldü. Kedi hafifçe miyavlayınca, Beckett fısıldayarak onu susturup eklemleriyle çenesinin altını kaşıdı. Gerçekten dayanılmazdı.

"İnternette tanıtılmak harika ve umarım bu bize daha fazla müşteri kazandırır. Ama daha ziyade ödül parayla ilgileniyorum. Bu bize çok yardımcı olur."

Beckett gözlerini kırpıştırırken, batan güneşte yüzündeki ifade okunaksızdı. "Başımız dertte mi?"

Omuzlarımı silktim, yüreğim ağzımdaydı ve midem gerildi. "Bir Noel mucizesi hiç fena olmaz."

Sözlerimi tartarak dikkatle bana baktı. Ona gerçeği söylemeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Hâlâ hak ettiğinden daha azdı ama açıklamanın geri kalanı boğazıma takıldı. Bir süre sonra çamaşır sepetini kollarına alıp arabamdan indi. Bir kolunu kapıya koyup ciddi bir ifadeyle başını pencereden içeri soktu.

"O hâlde kahrolası sihrimizi konuşturalım."

Sabah bir yığın battaniyenin altına gömülü bir şekilde uyandığımda, kahve kokusu burnumu gıdıkladı ve mutfaktan gelen bardak tıkırtıları beni uykudan kopardı. Şifoniyerin üzerindeki pencereden içeri süzülen zayıf gün ışığına uykulu gözlerle bakıp bacaklarımı esnettim, mutfağımda birinin olması gerekip gerekmediğini hatırlamaya çalışırken battaniyemin ucundan çıplak ayak parmaklarımı çıkardım. Eğer o bir hırsızsa, kahve pişirerek kibarlık ediyordu.

Koridorda bir hareket duydum, parkelerin üzerinde çoraplı ayaklar ilerliyordu. O olduğunu nasıl anladığımı bilmiyordum ama anladım, evimde dolaşmasını dinlemek rahatlatıcıydı. Küçükken, annem geç saatlere kadar çalışırken evimizin çok sessiz olmasından nefret ederdim. Eve dönüp çaydanlığı çalıştırdığını ve yemeğinden kalanları mikrodalgada ısıttığını duymak bana hep daha iyi hissettirirdi.

Luka kapımın girişinde belirdiğinde gözlerini sımsıkı kapatıp kocaman esnemekle meşguldü ve üzerindeki uzun kollu tişörtü tersti. İçeri girdiğinde şapka takıyormuş ve çıkarmayı yeni akıl etmiş gibi saçının bir tarafı dümdüz kafasına yapışmıştı. Ayak parmaklarına baktım. El ele tutuşarak dans eden çıtır tavuk köfteler *Nugs&Kisses* desenli çoraplar giymişti.

"Saat kaç?" diye homurdanıp elindeki kahve kupasına ulaşmak için elimi battaniyelerimin arasından çıkardım. Şu anda vücudumun hareket ettirmek istediğim tek parçası oydu. Luka yatağımın kenarına oturup ayağıma hafifçe vurdu ve kupayı bana verip elini çekmeden önce onu doğru düzgün tuttuğumdan emin oldu.

"Yedi. Çok erken olduğu için üzgünüm."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sabahın üçünde mi yola çıktın?"

Luka belirsizce omuzlarını silkti ve gözlerime bakmaktan kaçınıp yatak başlığımdaki bir şeye odaklandı. İndirimde aldığım döşemelik kumaşın dikişinin o kadar ilginç olduğundan emin

değildim. Bana söylemediği bir şey vardı ama sabahın bu saati öğrenmeyi denemek için çok erkendi.

Kupasından bir yudum aldım. Bu her neyse, mutfak dolabımdaki kahve olmadığı kesindi. Yoğun ve lezzetliydi, büyük bir yudum daha aldım ve moka aromasını alınca inledim. Luka'nın gözleri bir ton kararınca, yatağıma biraz daha gömüldüm. Beni öperken gözlerinin aynı tona büründüğünü bildiğim için artık farklıydı.

Boğazımı temizledim. "Beni yoldan araman gerektiğini sanıyordum."

"Arayacaktım," dedi ve sustu. Uykusuzluktan sesi pürüzlüydü, yorgunluğu ona sevimli bir yumuşaklık katıyordu.

"Sabahın üçünde yola çıktıysan, aramamana sevindim." Gözlerinin altındaki morluklara ve dik duramıyormuş gibi hafifçe yan tarafa kaykılmasına baktım. Yatağın bir tarafına kıvrıldım.

"Luka."

Gözlerini kapatarak mırıldanıp kupayı ağzına götürdü ama ondan etkin bir şekilde içmedi. Sanki kupayı ağzına götürürken onunla ne yapacağını unutmuş gibiydi. Gülmemek için dudağımı ısırıp battaniyeyi kenara ittim. "Luka, uzan. Biraz uyu."

Bana bakarken, uykusuzluktan kapanan gözlerini yavaşça kırpıştırdı. "Kanepede uyuyabilirim."

Kupayı ellerinden alıp komodine koydum. "Saçmalama. Daha önce de aynı yatağı paylaştık."

"Kanepede uyuyacaktım," diye homurdandı tekrar, onu çekmeme izin verip pornografik sayılabilecek bir inlemeyle yatağıma yığıldı. "Bu hafızalı sünger mi?"

Yastık ve battaniye yığınları arasında sadece kahverengi saçının bir tutamını ve kulağının kıvrımını görebiliyordum. Battaniyelerin altında kıpırdanırken yatak hafifçe sarsıldı, ayaklarını baldırımın altına soktu ve bir saniye sonra elini kalçama attı. Yastığıma gömülürken, kalçamı bir kez sıktı.

"Biraz dinlen, Luka."

Hafif bir horultu ve ayağının bacağıma doğru seğirmesinden başka bir karşılık bulamadım.

Yavaş yavaş uyandım, güneş ışığı yanağımı ve battaniyelerin arasından fırlayan ayak bileğimin çıkıntısını ısıtıyordu. Hâlâ kahve kokuyordu ama artık daha hafifti, bahçemin kenarındaki ağaçlara konan kuşlar tamamen uyanmışlardı. Bir daldan diğerine atlayarak birbirlerine seslendiklerini duyabiliyordum. Bir gözümü aralayınca, şifoniyerimde duran kar küresinden ve şehirdeki bir bitpazarında bulduğum, Luka'dan arabasının üstüne bağlayıp kasabaya getirmesini istediğim eski boy aynasından yansıyan altın rengi güneş ışığının odayı doldurduğunu gördüm.

Yatarken giydiğim tişörtün altında, karnımın üzerinde parmaklar esneyip çıplak tenimde ağır bir avucun aşağı kaydığını hissedene kadar benimle birlikte yatakta biri olduğunu neredeyse unutmuştum. Hâlâ uyku sersemi olduğum için harika bir rüya gibi geliyordu. Vücudumu arkamda kıvrılmış yatan adama yaklaştırdım, dizleri dizlerimin arkasını dürtüyordu. Bir çekmecedeki iki kaşık gibiydik.

"Tenin yumuşak," diye saçıma doğru bir yere mırıldanırken sesi boğuktu, omzumu bulana kadar burnunu saçlarımın arasında gezdirdi. Eli tekrar esnedi, başparmağını yukarı ve aşağı hareket ettirerek ezberlemeye çalıştı. Kollarımdaki tüylerim diken diken olurken, karnımın alt kısmında sert bir çekiş hissettim. Sıcaklık yerleşip yayıldı ve ona sokulup kıpırdanarak yaklaşmaya çalıştım. Luka homurdanıp elini karnımdan kalçama götürdü ve beni o şekilde tuttu. Bir an için beni itip sırtüstü döneceğini ve ön kolunu gözlerinin üzerine koyarak uykuya dalacağını sandım ama bunu yapmadı.

Kalçamdaki elini sıktı ve etrafım sıcaklığıyla sarılmışken, sol dizini öne itip dengemi kaybedene kadar dizimi dürttü. Vücutlarımız tamamen birbirlerine değiyordu – göğsü omuzlarıma oturmuştu, karnı sırtıma yaslıydı. Aldığı her nefesi ve pamuklu

eşofman altının yumuşaklığını çıplak bacaklarımda hissedebiliyordum. Sırtımı esnetip tekrar huzursuzca kıpırdanınca, kalçamda bir sertlik hissettim. Luka hareketimin etkisiyle benden uzaklaştı ve aramızda belirli bir mesafe olana kadar kalçasını hafifçe çevirdi. Belki miskin sabahın yapışkan yavaşlığı, belki de sürekli rol yapmaktan bıkmış olmamdı ama dokunuşunun peşine düşüp ona doğru bir kez daha yaklaştım ve kulağıma doğru aniden içini çektiğini duydum.

Sessizleştik, aramızda kuşların cıvıltısı ve gümbür gümbür atan kalbimden başka çıt çıkmıyordu. Kalçamı tutup bırakan parmakları dışında kımıldamıyordu, serçeparmağı yatak şortumun kenarından birkaç santim içeri kaydı. Her şeye rağmen masum bir dokunuştu, parmağı sadece kalça kemiğimdeki çıplak tene değiyordu ama birlikte koreografisini yaptığımız bu tuhaf dansta bir adım daha ileri gitmiştik. O dokunuşu boynumun boşluğunda ve meme uçlarımda bile hissettim. Sessiz bir sohbeti, vücudu *Sakıncası var mı?* diye soruyordu. Başımı geriye atıp omzuna yasladım. Luka tutuşunu sıkılaştırıp uyguladığım baskıyı bu kez daha ısrarcı bir şekilde kalçalarımı kendi kalçasına doğru çekmek için kullandı. *Peki ya bu?*

Yavaş bir ritimdi, onun vücudu ileri giderken, benimki geriye doğru kıvrılıyordu. Biraz yazın bazen kiraladığımız o küçük lastik botların birinde körfeze açılmaya benziyordu, aldığımız her nefeste yükselip alçalıyorduk. Nazikti, meraklıydı, karnımdaki sıcaklık giderek şiddetlenip yayılırken, kesik kesik solumaya başladım ve memelerimin arasından bir damla ter süzüldü. Luka biraz daha ısrarlı bir şekilde bana sokuldu, kalçaları kımıldıyordu, bileğini tutup avucunu göğsümün şişkinliğinin altına yerleştireceği şekilde yönlendirdim. Son kısmı kendisinin ka edip çıplak tenimden başka bir şey hissetmeyene dek beni avuçlamasını istiyordum. Hoş bir sataşmaydı, sürtünme değil sadece hareket vardı ve bacaklarımın arasında ağrılı bir ıslaklığa sebep oluyordu. Başparmağı yukarı doğru hareket edip göğsümün alt kıvrımını takip etti. İkimiz de inledik.

"Luka," diye kekeledim. Ona ne yaptığımızı sormak istedim. Daha fazlasını istiyordum. İsmini duyunca, boğazının derinliklerinde yarı inilti ve yarı hırıltıya benzer bir ses çıkardı. Kusursuz bir an için kendisini bana daha sertçe bastırınca, vücudunun tüm ağırlığını hissettim. "Luka, lütfen..."

Sözlerim aramızdaki büyüyü bozdu, farkındalık dolu bir ürperti onun bedeninden benimkine geçerken ritmimiz bocalayıp yavaşladı. Tenimin altında hızla akan, onu en çok istediğim yerlerde zonklayan kanı hissedebildiğime yemin edebilirdim.

"Ne istersen yapacağım, Stella," dedi, sesi boğuktu ve alnını enseme yaslamıştı. Teni çok sıcaktı, terden biraz yapış yapıştı. Birdenbire odam cehenneme döndü. Luka'nın yutkunduğunu duydum. "İstemiyorsan, bu konu hakkında konuşmak zorunda değiliz."

Sesinin çatlaması, elinin titrediğini gizlemeye çalışması bana doğru gelmedi. Kollarının arasında ona doğru döndüm ve onu görünce dikkatim dağıldı. Yanakları pembeleşmiş, gözleri kararmış ve bir tutam saçı alnına yapışmıştı, dişlerinin tuttuğu altdudağı kıpkırmızıydı. Yüksek devirde sıkmaya ayarlanmış bir çamaşır makinesine atılmış gibi görünüyordu.

Battaniyenin altında ayak parmaklarımı ayağının üstüne sürttüm. "Neyi kastediyorsun?"

Durmayı istediğimi mi sanıyordu?

Aman Tanrım.

Durmak istiyor muydu?

Kendimi yatağın öteki tarafına çekmeye çalışırken, Luka'nın eli beni olabildiğince yakınında tutmak için uğraştı ve hâlâ tişörtümün altında olan eliyle kalçamı kavradı. "Dur, hayır." Bileğimi ağzına götürüp nabız noktama küçük bir öpücük kondurdu. İçime omurgam boyunca kıvrılan bir sıcaklık yayıldı ve ürperdim. Fark ettiyse bile, bu konuda hiçbir şey söylemeyecek kadar anlayışlıydı. "Hayır, kastettiğim şu– durmak istiyorsan. Durabiliriz ve–" Yutkundu. "Bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

Kesinlikle durmak istemiyordum. Sanki bu sözleri yüksek

sesle söylemişim gibi beni dikkatle izliyordu. Tüm vücudu yumuşadı, bileğime doladığı parmakları gevşedi ve başparmağıyla avucumun ortasını okşamaya devam etti. Kara kaşlarından birini iyice kaldırdı. Şeker, tarçın ve hiç iyi olmayan her şey gibi görünüyordu, yatağımda uyku sersemi ve kıpkırmızıydı.

Bu şekilde başlayıp biten rüyalar görmüştüm.

"Ya da," dedi ve o şekilde kaldı.

Ona doğru yaklaştım. "Ya da ne?"

Kalçamın çıplak teninde daireler çizen elini tişörtümün altına sokup çenemi buldu. Başparmağıyla altdudağımı hafifçe öne ve geriye çekiştirdi. "Ya da bir şey deneyebiliriz."

"Ne gibi?"

Keşke sesim bu kadar hırıltılı çıkmasaydı, dokunuşunu her yerimde istediğim çok belliydi.

Luka altdudağını ıslattı, gözleriyle çenemin haritasını çıkardı, birbirine girmiş saçım çarpık bir hale gibi yastığımın üzerinde dolanıyordu. Az önceki tereddüdü kaybolmuştu, bir tutam saçımı düşünceli bir şekilde parmağına doladı.

"Ne kadar zor olduğunu görebiliyordum. Çıkardığın seslerden," dedi, sesi kısık ve samimiydi, daha önce duymadığım bir tınısı vardı. Yatak odası sesi bu olmalı, diye içimden geçirdim. Ağzının yarısı hınzır bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Kahverengi gözlerinde altın ışıltılar gizliydi, parlak ve sıcaktı. "Sessiz mi yoksa gürültücü müsün?"

Güçlükle yutkunup bacaklarımı iyice birleştirdim. Bunu istiyordum. Hem de çok istiyordum.

"Neden?" diye sordum. Yanıtı önemliydi.

"Çünkü bunu yapmayı çok istiyorum," diye nefesini verdi.

Sözleri kar taneleri gibi tenime düştü. Ani bir soğukluk yerini sıcacık bir erime ısısına bıraktı. Bu bir itiraftı. İki kez gözlerimi kırpıştırdım ama kendime sonuçlarının neler olabileceğine dair düşünme fırsatı vermedim. O andan kopmadım.

"Pekâlâ."

Luka ahırdaki gün olduğu gibi avuçlarımız birbirlerine ke-

netlenecek şekilde elini çevirdi. Beklentiyle gözlerimi kapatıp çarşaflarımın altında vücudunun hareketini dinledim. *Pekâlâ* diye fısıldayarak karşılık verip burnunu yanağımda gezdirirken, hafifçe benimkine çarptı. Çenemi ona doğru kaldırdım, dudaklarımız belli belirsizce birbirlerine değdiği anda araba yolumda bir korna çaldı.

Luka inleyerek üzerime yığılıp alnını köprücükkemiğime yasladı. Parmaklarımı bir kez saçında gezdirdim ve o sesi biraz daha boğuk bir şekilde tekrar çıkarana dek onu hafifçe çektim. En yakın arkadaşımla giyinik bir şekilde oynaşmanın utanç verici olması gerekirken, tuhaf bir şekilde böyle hissetmedim. Luka'nın kirpikleri tenime her değdiğinde göğsümde şampanya gibi patlayan mutluluk verici bir hafiflik dışında bir şey hissetmiyordum.

Belki daha sonra endişeden kendimi kaybedebilirdim ama şimdilik tadını çıkaracaktım. Endorfinlerle dolu bir bulutta süzülüyordum. İki dakikada yirmi beş kilometre koşabileceğime bahse girebilirdim.

Ön bahçeden tekrar korna sesi duyuldu, bu kez Jingle Bells melodisi çalıyordu. Luka dirseğinin üzerinde doğrulup dışarı bakmak için perdemin kenarını kaldırdı. Svetşörtünün iplerinden biri köprücükkemiğime sürtünüp boynumun boşluğunda durdu. Üst bacağımda sertliğini hissedebiliyordum. Yutkundum.

"Neden traktöründe oturan Beckett'in üzerinde bir kedi ailesi var?"

Avuçlarımı gözlerime bastırıp Luka'nın kalçalarının beni yatağa sabitlemesine aldırmamaya çalıştım. Puslu sabah sevinci baloncuğum resmen patlatılmıştı. "Bugün onlara göz kulak olmam gerekiyor." Dün gece veterinerden ayrılırken, bunu kararlaştırdığımızı unutmuştum.

Luka başımı kollarının arasma alarak üzerimde dengede durduğu yerden bana baktı. Başımı hafifçe sola çevirirsem, dişlerimle bileğinin narin tenini ısırabilirdim. Ne düşündüğümü bi-

liyormuş gibi, gözleri kehribar renginden yoğun, erimiş çikolata rengine büründü. Birbirimize bakıp durumu değerlendirdik.

Tekrar korna çaldı, bu kez Trans-Sibirya Orkestrası'ndan bir melodiydi. Portatif bir aletle bu kadar müzikal olunabileceğini düşünmemiştim.

Luka hüzünlü bir şekilde sırıtarak başını iki yana sallayıp pencereden dışarı baktı. Gözlerinde onu görebiliyordum. Beckett'ın traktöründeki kornayı söküp atmak ve onunla yaratıcı bir şeyler yapmak istiyordu. "Ne zamandır kedileriniz var?"

Kedim yoktu. Beckett'ın kedileri vardı. Ya da bu bir ortak velayet meselesiydi, bilmiyordum. Detaylar henüz netlik kazanmamıştı.

"Onlar rakunlar," diye homurdandım, Luka üzerimde doğrulup yatağımdan kalktı ve ağır adımlarla koridorda ilerledi. Kapıya doğru ilerlerken kendisine çekidüzen verdi ve uykudan karışan saçlarının arka kısmına bakarken yüzüm kızardı. Kaçınılmaz pişmanlık duygusunun belirmesini bekledim. Hareketsiz durup gözlerimi kapattım ve Layla'nın bana sürekli bağlantılarını yolladığı yoga videolarından öğrendiğim gibi burnumdan derin nefes aldım.

Ama o his belirmedi. Fokurdayan bir cinsel uyarış, tenimi çekiştiren sıvı bir sıcaklık vardı. Davul vuruşunu andıran bir tutku. Sersem bir farkındalık, küçük bir umut ateşi.

Bu bana rol yapmak gibi gelmiyordu.

13

HOMURDANARAK yataktan kalkıp kapımın kenarında asılı bol kesimli svetşörtümü kaptım. Luka'nın odaya girer girmez onu görmezden gelmesi ve katlayıp doğru çekmeceye koymaması bir mucizeydi. Dolabımı kontrol edip oraya tıktığım onca şeyi görseydi, kalp krizi geçirirdi.

Verandaya giderken hırkamı omuzlarıma attım ve dirseğimle ön kapıyı itip dışarı çıktım, çıplak ayaklarımın altında döşemeler buz gibiydi. Olduğum yerde zıplamaya başlayınca, Luka bana doğru içi kalın astarlı eski bir çift yağmur çizmesi attı. Minnettarlıkla onları giydim. Luka'nın botlarının bağcıkları açıktı, ikimiz de sabahın ilerleyen saatlerinde uykulu bir şekilde güneşe bakarken, ağzını kocaman açıp esnedi. Eşofman altının ön kısmına çaktırmadan baktım. Luka fark edince, bana hüzünlü bir bakış attı.

"Verandana erekte olmuş bir şekilde çıkacağımı mı sandın?" diye homurdandı.

"Günaydın."

Beckett'ın verandanın kenarından aşırı bir neşeyle seslendiğini duyunca irkildim. Tek kelimeyle bu kadar çok şeyi ima etmeyi nasıl başardığını bilmiyordum ama krallarıymış gibi tepesine tüneyen kedilerle birlikte traktörünün önünde duran Beckett bunu

başarmıştı. Prancer, Beckett'ın boynu ve omuzları arasındaki her zamanki yerini almıştı ve üç yavru kedi, gömleğinin ön cebi için mücadele ediyorlardı.

Gözlerimi kıstım, hırkamı iyice etrafıma dolayıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Keşke bir pantolon giyseydim. Dizlerimin arkasına soğuk rüzgâr vuruyordu. "Neden bu sabah traktörünün kornasıyla bana serenat yapıyorsun?"

Beckett bana sırıttı ve basamakları çıkıp Luka'ya yavru kedilerden birini verdi. "Hiçbir şeyi bölmek istemedim."

Comet, küçük kafasını eğip güvenilir olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi Luka'ya merakla baktı. Birbirlerine baktılar, kahverengi altınla buluşurken, düşünceli bir şekilde gözlerini kırpıştırdılar. Yataktan yeni kalktığı için Luka'nın saçları darmadağınıktı ve her yöne doğru fırlıyordu. Keşke parmaklarımı saçının arasında gezdirme, onu tarama ve çekme fırsatım olsaydı. Comet de aynı fikirde olmalıydı ki, bir süre düşündükten sonra hüzünlü bir miyav eşliğinde Luka'nın koluna tırmanıp tepesine kıvrıldı ve yüzünü buklelerine gömdü.

Bu dürtüyü anlayabiliyordum.

"Hiçbir şeyi bölmek istememene rağmen, 90'lı yılların ilk yarısındaki Noel hitleri katalogunu kornanla çalmakta sakınca görmedin."

Beckett omuzlarını silkip imalı bir şekilde çıplak bacaklarıma baktı. "Hiçbir şey görmek istemedim."

Homurdandım. "Görecek bir şey yok." Yirmi dakika geç gelseydi, belki görülecek bir şey olabilirdi.

Uyuyan Cupid'i, Beckett'in ellerinden avucuma alırken ürperdim.

Dikkatimi çekmeye çalışan Luka'nın sadece gözleri kımıldadı, yavru kedi saçını yuva olarak kullandığı için vücudunun geri kalanı doğal olmayan biçimde kaskatıydı. "Bu kedilerin nereden çıktığını hâlâ anlamıyorum."

Küçük ailenin geri kalanını almak için kollarımı Beckett'a uzattım. Prancer bana dünkü gibi güvensizce bakıp tıslad. Ona

aynı şekilde karşılık vermemek için kendimi zor tuttum. Aksine, onu nazikçe sakinleştirip Beckett'ın elinden almaya çalıştım ama pençelerini can havliyle onun gömleğine geçirmişti.

"Bir şey yok."

En azından bebeklerden biri güvenilir olduğuma karar vermişti. Vixen, Beckett'ın cebinden çıkıp koluma doğru yürüdü ve omzuma yerleşti, kuyruğu kulağımı gıdıklıyordu. Cupid elimde mırıldamaya başladı, karışıklığı umursamadan uyuyordu. Bu arada paniğe kapılan Prancer, Beckett'ın gömleğinin ön kısmını parçalamakla meşguldü. Elimi etrafına dolayıp onu çekmeye çalıştım. "Sakin ol, yakında gerçek aşkına kavuşacaksın."

Beckett, Prancer'ı nazikçe tutup kocaman ellerini ona dolarken, "Ahırdaki rakunlar bunlar," diye açıkladı Luka'ya. Kediyi kaldırıp bir kez burnunu burnuna sürttükten sonra, Prancer gömleğini bırakıp küçük bir miyavla veda etti. Korkunç bir şekilde sevimliydi ve cep telefonum hâlâ komodinimde durduğu için büyük bir pişmanlık hissettim.

Beckett'ın kediye veda öpücüğü vermesini izledim. Verandaya bir plaka koymamız gerektiğini düşünüyordum. Beckett, Prancer'ı dirseğimin kıvrımına yerleştirmemi izlerken, şimdiden onu özlemiş gibi görünüyordu. Hem komik hem de sevimliydi. Ellerini ceplerine sokup topuklarının üzerinde bir kez öne ve geriye sallandıktan sonra ayaklarını sürterek yürüdü. "İstersen bu gece onları alabilirim?"

Kendi kendime ciddi görünmemi, kedilerinden ayrılırken tedirginlik yaşayan adamla dalga geçmemem gerektiğini hatırlattım."Almak istiyor musun?"

"Evde bana arkadaşlık eden birilerinin olması güzel."

Bunu duyunca yumuşadım. Beckett'ın metanetli olmadığını düşünmek zordu ama Luka ve bende olan yalnızlığın tonlarını onda da görebiliyordum. Bu çiftlik ve bir araya getirdiğimiz tuhaf, küçük aileye minnettar olmam için bir başka sebepti. Hepimiz daha az yalnızdık.

"Onları istediğin zaman alabilirsin. Ofiste olacağım."

Beckett başıyla onayladı ve Luka'nın crossover aracının arkasında, araba yolumda gürleyen traktörüne döndü. Gidişini izlerken, Prancer hoşnutsuzluğunu pençelerini saçıma geçirerek duyurdu.

"Pekâlâ ama rakun değiller, değil mi? Onlar kedi."

"Doğru."

"Hâlâ aklım karışık."

Luka uyuklayan kediyi almak için elini tepesine götürdü ve onu kollarına alıp peşimden eve girdi. Yavru kedileri köşedeki eski bir battaniyenin üzerine yerleştirirken düşüncelere daldım ve Luka kahveyi tekrar ısıtıp raftan göz kırpan Noel Baba desenli iki kupa aldı. Comet, Luka'nın kollarından atladıktan sonra dolanarak yanıma gelip ailesiyle birlikte yeni battaniye evine yerleşti. Hallerinden memnun, mutlu bir yığın hâlinde birbirlerine sokuldular ve parkelerimi boyayan güneş ışığında uyumaya başladılar.

Sanırım bu sabah olanların beni daha allak bullak etmesi gerekirdi fakat gerçek yeterince basitti. Luka'yı istiyordum. Luka'yı hep istemiştim. Bu sabah, herkesin bana ihtiyacının olduğunu söylediği türden bir şımarıklığa benziyordu.

Layla onunla geçirdiğim vaktin tadını çıkarmam gerektiğini söylememiş miydi? Yaptığım tam olarak bu değil miydi?

Luka'nın kahve kupasını kavrayarak lavabonun başında durduğunu gördüm. Neredeyse bir dakikadır aynı kaşıkla kahvesini karıştırıyordu ve metal kupanın etrafında her döndüğünde seramiğe çarpıyordu. Dudaklarının kenarlarının aşağı kıvrılmasını ve başını hafifçe iki yana sallamasını izledim, sadece kendisinin duyabildiği bir tartışmaya girmiş gibiydi.

"Sence..." Tereddüdümden sıyrılıp Luka'nın gözlerini kırpıştırarak kendine gelmesini izledim. Doğrulurken omuzları irkildi. "Bu sabah hakkında konuşmak ister misin?"

Duraksadıktan sonra kaşığı lavaboya bıraktı, bir anlık kararsızlığı yüreğimi ağzıma getirdi. Benimleyken tereddüt etmesini istemiyordum. Aramızdaki rahatlığı kaybetmeyi hiç istemiyordum.

Oturma odasında benimle buluşup çömeldiğim yerden kalkmama yardım etmek için bana elini uzattı. Tenimiz birbirine değdiğinde elektrik çarpmış gibi hissetmedim, sadece her zaman hissettiğim tatlı ve rahatlatıcı sıcaklık vardı. Fırının yanındaki rafta soğumasını bekledikten sonra turtadan alınan ilk lokma gibi mayhoş ve lezzetliydi. Ya da kışın ortasında kurutucudan yeni çıkartılmış giysiler gibiydi: İstikrarlı ve kesin. Tanıdık bir rahatlıktı.

Luka elini geri çekip onu bu sabah bir ara düz yüzünü çevirdiği svetşörtünün ön kısmına soktu. Dizi yukarı ve aşağı doğru hareket etti, elini dışarı çıkarıp saçının arasında gezdirdi. Kirpiklerinin altından isteksizce bana bakıp elini ensesine koydu. "Hımm, peki sen konuşmak istiyor musun?"

"Bence konuşmalıyız," dedim kısık bir sesle ve yanındaki mindere oturdum. Bir kez daha tereddüt ettikten sonra ayaklarımı Luka'nın üst bacağının altına soktum. Hareketin ardından tüm vücudu gevşedi, rahatlayan omuzları içe doğru kıvrıldı ve derin bir iç çekti. Eli ayak bileğimi bulup hafifçe onu kavradı, başparmağı yüzükparmağının üzerindeydi. Bu kanepede birçok kez bu şekilde oturmuştuk ve bunda içimi rahatlatan bir şey vardı. Bana mahcup bir gülümsemeyle baktı.

"Seni..." Bir kez bacağımı sıktı. "Seni rahatsız etmedim, değil mi?" Hemen yanıt vermeyince, Luka ensesini daha sıkı tuttu ve eklemleri beyazlaştı. "O noktaya varmasını beklemiyordum..."

"Hayır, rahatsız olmadım." Aslına bakılırsa, tam tersiydi. "Sadece–" Bana doğru nasıl hareket ettiğini, altdudağının enseme nasıl sürtündüğünü düşündüm. Boğazımı temizleyip hırkamı iyice etrafıma sardım. "Bunu daha önce yapmadık."

Sarılmıştık. Kucaklaşmıştık. Kanepede film izlerken birbirimize dolanmıştık. Ama daha önce birbirimizin tenine doğru nefes nefese solumamıştık. Sürtünme, sıcaklık ve arzunun peşine düşüp aynı anda hareket etmemiştik.

"Hayır, bunu daha önce yapmadık," dedi Luka biraz utangaç biçimde. En sonunda ensesini bırakıp kahvesine doğru gülümse-

di. Bu hâli sallanan sandalyemde bacaklarını ayırarak otururken *kahrolası* diyen hâli kadar hoşuma gidiyordu. "Tuhaf mıydı?"

Tüm sabah boyunca tuhaf hissetmeyi, paniğe kapılmayı beklemiştim. En yakın arkadaşımın çıkardığım sesler hakkında kulağıma fısıldamasının tuhaf olması gerekirdi. Ama beni ahırda öptüğünden beri sadece içimin mutluluktan kıpır kıpır olduğunu hissediyordum. Bilmiyorum, belki daha sonra bu konuda paniğe kapılabilirdim ama şimdilik iyi hissediyordum. Güzeldi.

"Bana kalırsa, bunu tuhaf bulmamam tuhaf. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Luka bunun üzerine biraz doğruldu. "Anlıyorum," dedi. "Uzun zamandır arkadaşız ve bu..." Dudaklarında anlamlı bir gülümseme belirdi ve bakışlarının boynumun çukurunda gezdiğini hissettim. "Rüyamda seni gördüm ve uyandığımda sıcacık ve yumuşaktın, sanırım karşı koyamadım." Bir parmağıyla ayak bileğimin kemiğini okşadı. "Açıkçası, bir süredir bu beni baştan çıkarıyor, La La."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Özellikle yatakta sana sürtünmeyi kastetmiyorum," dedi hemen, sonra duraksayıp düşünceli bir şekilde başını öne ve geriye eğdi. "Aslına bakarsan, sanırım, evet. Özellikle de yatakta sana sürtünmek." Arsızca gülümserken yanakları kızardı. Kaburgalarını çimdikledim.

"Ciddi ol lütfen."

"Ciddiyim," diye gülüp onu çimdiklememem için uzaklaştı. Ama kanepeye yerleşip kedilerin küçük kafalarını eklemlerimle okşarken, hemen yanıma döndü.

"Bence..." Oturduğu yerde bana doğru döndü ve kahveyi sehpaya bırakıp ayak bileklerimi tuttuktan sonra bacaklarımı iki yanında olacak şekilde çevirdi. "Şu sosyal medya fenomeni pazartesi günü gelecek, değil mi? Burada bir hafta mı kalacak?" Çenesini dizlerime yasladı.

Başımla onayladım.

"O hâlde bir özet geçelim. Bu sabahın tuhaf olduğunu düşünmüyoruz. Tuhaf bulmamak da tuhaf değil. Ama iyi anlamda tuhaf, değil mi?" Tekrar başımla onaylayınca, Luka gülümsedi ve saçına hafifçe güneş ışığı vurdu. Ona dik dik bakarken, bir yandan bir mavi kuş ailesinin penceredeki çatlaktan içeri uçup omuzlarına konmalarını bekledim.

"Pekâlâ, şunu dinle. Zaten rol yapmamız gerekiyor. Bu haftayı deneme süresi olarak kullanmamıza ne dersin? İkimiz için. Nasıl gideceğini görürüz."

"Deneme süresi mi?"

"Evet."

"Nasıl gideceğini görmek mi?"

"Sana söylediklerimi tekrarlayıp duracak mısın?"

Başparmağımla şakağımı ovuşturdum. "Sanırım açıklamana ihtiyacım var."

"Pekâlâ, şöyle," Luka gözlerini kısıp başını eğdi. "İnsan içinde nasıl davrandığımızı biliyorsun? Bunu yalnızken de denemeye ne dersin? Örneğin, bu sabah olduğu gibi. Denemek istedik ve denedik. Hâlâ iyi durumdayız. Bence...bence eğer doğru geliyorsa, içimizdeki sese kulak vermeliyiz."

"Kısacası?"

"Kısacası, buradaysak ve seni tezgâha yaslayıp tadına bakmak istiyorsam, o hâlde bunu deneyebilmeliyim." Midem altüst oldu. Luka dizimi dürttü. "Sen de istiyorsan."

"İstediğin bu mu?"

"Kuşkusuz."

Benim için hiç de açık değildi.

"Duygusal birliktelik olmadan cinsel ilişki yaşayan arkadaşlar gibi mi?" Bu fikirden hoşlanmadım.

Luka başını iki yana sallayıp suratını ekşitti. Bu içimi rahatlattı. "Hayır. Bence...bence ikimiz de aramızdaki çekimi hissedebiliyoruz, değil mi?" Başımla onayladım. Onu, bizi bu şekilde hayal ettiğimi itiraf ettiğime inanamıyordum. "O hâlde bu sadece, bilmiyorum. Bir haftalık gerçek bir ilişki ve buna dahil olan

her şey olacak. Yalnız kaldığımızda bunu devre dışı bırakmak zorunda değiliz."

Bir süre düşündüm. Hayatımdaki en önemli ilişkiye yedi günlük garantili bir yaklaşım konusunda nasıl hissetmem gerektiğinden emin değildim. "Hâlâ arkadaş olacak mıyız? Ne olursa olsun?"

Luka kendinden emin bir şekilde başıyla onayladı. "Ne olursa olsun."

"Söz veriyor musun?"

Bir söze ihtiyacım vardı. Hatta, altına kanımızla imza attığımız yasal bir dokümanı tercih ederdim. Kitapçıdaki Alex'in arada sırada dokümanları tasdik ettiğini biliyordum. Acaba bir paket servisi menüsünün arkasına yazılmış bir şeye mührünü basmaya razı olur muydu? Bu bana yeri doldurulamaz bir ilişkiye yapılan karmaşık bir eklentinin aşırı basitleştirilmesi gibi geliyordu. Bunun ikimizden biri için muhtemelen kötü bir sonla biteceğini bilecek kadar çok romantik komedi izlemiştim ve o kişinin ben olacağıma dair bahse girebilirdim.

Altdudağımı bırakana kadar Luka başparmağıyla onu çekiştirdi, sonra dişlerimin bıraktığı izleri takip etti. İçten ve dürüsttü, bunu benim kadar ciddiye aldığını görmekten memnundum.

"Sana söz veriyorum Stella. Kalbimin üzerine yemin ederim." Göğsünün üzerinde küçük bir "x" çizdi. "Olabildiğince alçak basınçlı olacak. Beklenti yok. İstemediğimiz bir şeyi yapmak zorunda değiliz."

Sorun tam olarak buydu. Aklıma Luka'yla yapmak istemeyeceğim pek fazla şey gelmiyordu ve kendimi ondan sonsuza dek mahrum bırakmadan önce bir hafta boyunca onunla şımarmanın iyi bir plan olduğundan emin değildim. Bir keresinde birdenbire kahveyi bırakmayı denemiştim. Layla yaz ortasmda beni ofisimde titrerken ve telaşla sakız çiğnerken bulmuştu. Luka'dan kopmaya dayanabileceğim kadar güçlü bir sakız üretip üretmediklerini bilmiyordum.

"Ama şu anda neyin doğru olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Luka burnunun ucu yanağıma değene kadar eğildi ve yüreğim ağzıma geldi, ellerini bacaklarımdan kalçalarımın dış kısmına doğru götürürken o sabah daha önce karnımın altında hissettiğim müthiş gerilimi tekrar hissettim. Avuçları çıplak tenimi kavrarken orada durdu, parmak uçları hafifçe şortumun altına giriyordu. Şu anda aklıma kanepeye dümdüz serilmemle başlayan harika olabilecek birçok şey geliyordu.

Luka bana gülümserken önce ağzının bir tarafı, sonra diğer tarafı yukarı kalktı. Sol gözünün altındaki çillere baktım.

"Domuz pastırmalı omlet."

Medeni insanlar gibi omletlerimizi yedik, aramızda yetmiş beş santimetrelik hatrı sayılır sağlam bir ahşap masa vardı. İlişkimizin bu yeni yönü hakkındaki kararımıza rağmen, birbirimizin özel alanında oyalanmıyorduk. Öpüşmek, dokunmak ve hatta ateşli bakışlar atmak yoktu. Sadece ben ve Luka, bir kutu tarihi geçmek üzere olan yarısı dolu portakal suyu, bir tabak çıtır çıtır domuz pastırması ve her iki lokmada bir peynirimi çalmaya çalışarak tabağıma müdahale eden çatalı vardı.

"Omletine neden peynir koymadığını anlamıyorum." Tabağıma erişememesi için onu kendime doğru çektim ve bununla yetinmeyip domuz pastırmasından bir dilim kaptım. Beni deli ediyordu.

"Omletimde peynir olmasından hoşlanmıyorum."

Başıboş dolaşan çatalı öyle söylemiyordu. Portakal suyuna uzanıp kutuyu iyice çalkaladıktan sonra kendi bardağını ve benimkini tazeledi. Artık iyice dinlenmiş görünüyordu, gözlerinin altındaki hafif halkalar kaybolmuştu. Sürtünmenin canlandırıcı etkileri olmalıydı. Beni ona bakarken yakaladı.

"Ne?"

"Neden şehirden bu kadar erken ayrıldın?" Ağzıma bir parça yumurta daha attım. Omlete attığı domuz pastırmasını nasıl bu kadar gevrek yapabildiğini anlamıyordum. Cadılık olmalıydı.

Luka omuzlarını silkip bakışlarını kaçırdı, kaşlarını çatarak yumurtasının akına ve ıspanağa baktı. Özlemle dolu bakışlarını benim tabağıma çevirdi. Çedar peynirli, domuz pastırmalı ve Old Bay baharatlı omlet. Tabağımı kendi tarafıma doğru çektim. Lezzetli bir omlet istiyorsa, önündeki sağlık reçetesi yerine kendisine ondan bir tane hazırlayabilirdi.

"Dönmek istedim," diye mırıldandı. Kulaklarının uçları pembeleşti. "Özledim...evimi özledim ve uyuyamadığım için geri döndüm."

Luka'nın uyuyamaması fikrinden hoşlanmadım. Kaşlarımı çattım. "Annen döndüğünü biliyor mu?"

Başıyla kahve makinesine işaret etti. "Sence onu nereden getirmiş olabilirim?"

"Annenin kahvesini mi çaldın?"

"Hayır, üzerinde kahvene cüret etmeme karşı İtalyanca yaratıcı tehditlerle birlikte 'Stella için' yazan açık mavi bir yapışkan notla birlikte onu tezgâha koymuştu." Luka sandalyesine yaslanıp kollarını arkasına kenetledi ve bacaklarını iki yana ayırdı. Bu kadar ahlaksız görünmemesi gerekirdi. Tek yaptığı mutfak sandalyemde oturmaktı. Ama vücudunun heybeti ve yatağımda ne kadar büyük bir alanı kapladığını hatırlayınca, sandalyemde kıpırdandım. "Onu görünce, buraya gelmem gerektiğini düşündüm. Kanepende uyuyacaktım."

"Buna sevindim."

Kara kaşlarından birini kaldırdı. "Kanepende uyumamamı mı kastediyorsun?"

Başımla onaylayıp gülümsedim. Luka gözlerini masanın üstüne çevirdi, sonra yanaklarını kızartan bir mahcubiyetle bana baktı. "Evet, ben de sevindim."

O gün yapmam gereken şeylere zihnimde göz gezdirirken, tekrar sessizliğe gömüldük. Yavru kedilerden biri portakal suyunu kurcalıyordu, bir diğeri tuzluk ve biberliğin arasında dolaşıyordu. Prancer ve Vixen, pencerenin kenarında kıvrıldıkları güneşli yerden ayrılmamışlardı. Bu gece onları Beck'e teslim

edecektim, onları bana geri getirmeye gönüllü olacağını sanmıyordum. Sanırım ortak velayetimiz resmen sona ermişti.

Yarın Şükran Günü'ydü ve ertesi gün tatil sezonumuzu açıyorduk. Tek tük müşterilerimiz olmuştu, çoğu şekerli bir şeyler yeme ihtiyaçlarını karşılamak için Layla'yı ziyaret eden kasabalılardı. Ama ağaçlar için gelen birkaç kişi de olmuştu. Özellikle de, etrafı kuşatılmış gibi görünen bir baba ve birbirleriyle uyumlu paltolarıyla sıçrayıp duran iki aşırı heyecanlı ergenden oluşan bir aile dikkatimi çekmişti. Görünüşe bakılırsa, kasımın başında Noel'i ilan etmişlerdi ve ağaçlarını beklemekten sıkılmışlardı.

"New York'ta daha fazla kalacağımı sanmıyorum," dedi Luka. Bomba etkisi yaratan bu açıklamayı portakal suyundan bir yudum ve domuz pastırmasından bir ısırık alarak tamamladı. Comet baharatlardan kaçıp battaniye ve güneş ışığından oluşan yatağına doğru koştu. Luka hafifçe omzunu silkti. "Orada pek mutlu değilim."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakarken, son zamanlarda yaptığımız sohbetleri düşündüm. Geçen gün kırk beş dakika boyunca iyi toplutaşımanın üstünlüğünü açıklamamış mıydı? Apartmanının önündeki helal tavuk satan seyyar satıcı hakkında bir şiir yazdığından oldukça emindim.

Aptal gibi buna odaklandım. "Sokağında satılan tavuğun hoşuna gittiğini sanıyordum."

Luka bana aldırmadı. "Beni işe almaya çalışan Delaware'de kurulmuş yeni bir şirket var. Küçük ve şu anda yaptığım şeyden oldukça farklı. Müşterilerle daha az karşı karşıya geleceğim ve buraya daha yakın olacağım. Ayrıca, daha sık uzaktan çalışabilirim."

Luka Delaware'de. Bu, sadece...arabayla Delaware sınırına yirmi dakikada ulaşabilirdim. Hatta kıyıya doğru yönelip manzaralı yoldan gidersem yol üzerinde bir balıklı taco büfesi bile vardı. Yazın sabahları sahilde buluşabilir ve ayak parmaklarımızı kuma sokarak kahvemizi içebilirdik. Bir anda hücum eden heyecanı bastırıp böylesine büyük bir kararda onu desteklemesi gereken tarafsız yakın arkadaş yanımı ön plana çıkarmaya çalıştım.

"Yapmak istediğin bu mu?"

Bildiğim kadarıyla, New York her zaman onun planı olmuştu. Büyük bir pazarlama acentesinde çalışmak, veri ekibine liderlik etmek – bu her zaman yapmaktan keyif aldığı bir şey gibi görünüyordu. Luka ensesini kaşıyıp çatalının ucuyla omletinden dikkatle bir parça ıspanak çıkardı. Annesine hakaret etmiş gibi ona baktı. "Yakında olmak beni daha çok mutlu eder. Bilemiyorum, sanırım şehir artık bana göre değil. Fazla büyük geliyor. Ayrıca, annem beni ziyaret etmek için otobüsle seyahat etmekten bıktığını söylüyor."

Annesi otobüsle hiç seyahat etmemişti. Luka her zaman ona kıyı şeridi boyunca hizmet veren şık Acela treninde yer ayırtırdı ve ufak şişelerde ikram edilen ucuz şarapla çakırkeyif olan Carina, iki saatten kısa bir süre içinde New York'a varırdı. Trenin ona İtalya'yı hatırlattığını ama Toskana üzüm bağlarının yuvarlanan altın rengi tepeleri yerine penceresinden kapitalizmin çölüne bakmak zorunda kaldığını söylerdi.

"Peki Delaware'de mutlu olacak mısın?"

Luka'nın omuzlarındaki gerginlik kayboldu ve saçını tutan eli gevşedi. Bana bakarken, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Orada yüzünün çizgilerine gizli bir sır vardı. "Evet, bence mutlu olacağım."

Sırıtmama engel olamadım. Mutfağımı aydınlatan güneş ışığı gibi içimden döküldü. Bir an için bu hayalin, Luka'nın yakınımda olması olasılığının tadını çıkardım. "Biliyor musun, balıklı–"

"Balıklı tako büfesi, evet." Çatalı tekrar omletimi buldu ama bu kez ona izin verdim. Cömert hissediyordum. "Sokağımdaki seyyar satıcının sattığı tavuk gibi değil ama herhâlde idare edebilirim."

Tabağımı onun önüne itip yemesine izin verdim. Zaten tek istediğim domuz pastırmasıydı. Luka'nın tabağında kalanları çatalıma batırdım. "Yaşam biçiminden bahsetmişken, bu hafta ne yapacağımızı kararlaştırsak iyi olur."

Bana bakmadan omleti ağzına tıkmakla meşguldü. "Seni yarın

akşamki Şükran Günü yemeğine götürmem gerekiyor," dedi ağzı patatesle doluyken. "Annem turta için zamanında uyandığın sürece masada baygın olmanın bile umurunda olmayacağını söyledi."

"Bu...çok vahşi ama bahsettiğim bu değildi."

"Ah." Luka doğrulup başparmağını altdudağında gezdirdi ve ağzının kenarına bulaşan ketçabı silip parmağını yaladı. Gerçekten dikkatimi dağıtıyordu. "O hâlde neden bahsediyoruz?"

"Evelyn bu çiftliği birlikte işlettiğimizi sanıyor. O buradayken annenin evinde kalırsan, muhtemelen bunun tuhaf olduğunu düşünür."

Luka başıyla onaylayıp çatalını kahvaltısından kalan patatese geçirdi. "O hâlde kaliteli kahveyi getirdiğime sevindim, ev arkadaşım."

14

LUKA'NIN EVİNDE Şükran Günü kusursuz bir karışıklıktı. Küçük bir milis kuvvetini etkisiz hale getirmeye yetecek kadar kırmızı şarap şişesiyle kapıdan içeri girdiğimizde, mutfaktan çığlıklar ve kahkahalar geliyordu. Ellerimde birer şişe vardı, bir diğerini kolumun altına sıkıştırmıştım, dördüncüsü evden çıkmadan önce Luka'nın çantama sinsice soktuğu viski şişesinin yanındaydı. Luka annesi, büyükannesi ve teyzeleri için birer çiçek buketi taşıyor, yürüyen bir seraya benziyordu. Holde durdu, mutfaktan İtalyanca, İngilizce ve David Bowie'nin bir şarkısının sesi süzülüyordu. Gianna Teyzesi'nin istiridyesiz dolgu malzemesiyle ilgili bir şey dediğini duydum ve Luka suratını ekşitti.

Luka "Tereddüt etmeye başladım," diye homurdanırken, annesi yüksek sesle İtalyanca bir şey söyleyince, kadınlar kıkırdamaya başladılar. Luka'nın kulakları kıpkırmızı oldu. "Çabuk ol, bence kimse bizi fark etmeden geri dönebiliriz."

Omzunu ovuşturmak için yanına gittim ama şarap şişeleri hâlâ elimdeydi. Rahatlatıcı olmasını umduğum şekilde şişeyle ona dokundum. Kaşlarını çatarak bana baktı. "Her şey yolunda olacak. Ailenin yanında ilk kez vakit geçirmiyorum."

Ama daha önce onların arasındayken Luka'yla çıktığımı dü-

şünmüyorlardı. Mutfağa adımımı atar atmaz beş çift ürkütücü gri göz bana odaklanınca, yıllar içerisinde geliştirdiğim iyi niyet kayboldu. Düşman hattının arkasında kapana kısılmak böyle bir şey olmalıydı. Şarap şişesiyle el sallayınca, Eva Teyze yanıma geldi.

"Seks yaptığınız için mi geciktiniz?" Şişeyi elimden aldı ve etikete bakıp başıyla onayladı. Luka'nın arkamda yaratıcı bir dizi küfür homurdandığını duydum. "Artık tavşanlar gibi çiftleşiyor olmanız için bazı yerlere gecikebileceğiniz anlamına gelmez."

Aramıza bir buket krizantem girdi ve Luka'nın kaşları çatıldı. "Yirmi dakika erken geldik Eva Teyze."

Eva Teyze, Luka'nın yanaklarını çimdikleyip ona öpücükler verdi. "Buna ben karar veririm, *Cucciolo**. Sen," Bana işaret edip tezgâhtaki otuz beş kilo patates varmış gibi görünen boş yeri gösterdi. "Soymaya başla."

"O misafir, Eva Teyze."

"Misafir değil. O aileden ve patates soyacak."

Patates soymaya gittim. Herkesi selamladıktan sonra, sürekli çimdiklenmekten yanakları kızaran Luka da işe koyulup annesinin dikkatli talimatları altında masayı tekrar tekrar düzenledi. Luka'nın büyükannesi elinde soyucuyla lavabonun başında yanıma geldi. Bir patates alıp onu hızla soydu, Luka çenesini kasarak sos kabını bir santimetre sola kaydırırken, yemek odasının gidişatını başıyla onayladı.

"Onu bıktırmak bir gelenektir," diye bana göz kırptı. Zavallı Luka, bu kadınların eziyet edebileceği tek oğlandı. Teyzeleri bilerek evlilikten uzak duran kötü şöhretli bekârlardı. Luka çocukluğunda yaşadıkları küçük İtalyan kasabasında onlara *lupi che ululano* denildiğini söylemişti. Uluyan dişi kurtlar anlamına geliyordu. "Aziz Petrus'dan ne zaman merhamet dilemeye başlayacağına dair tahmin yürütmek hoşumuza gidiyor."

Yirmi dakikanın ardından, tatlı patateslerin üzerine ne koyulmasıyla ilgili yarı İngilizce yarı İtalyanca bir tartışma nihayet

---

* (İt.) Yavru. *–çn*

sabrını taşırdı. Luka elindeki marşmelov paketini bıkkınlıkla kilere atıp katlanır sandalyeler hakkında bir şey homurdanarak hışımla bodruma gitti. O gider gitmez, tüm kadınlar gülmeye başladılar. Bir para alışverişi oldu, sonra Carina gözlerinde hınzır bir pırıltıyla yanıma gelip yanaklarıma birer öpücük kondurdu.

"Burada olduğun için çok mutluyuz Stella."

"Ben de burada olmaktan mutluyum." Gülümsedim.

Açıkçası gece ilerledikçe ve Luka kolunun altında iki katlanır sandalye ve nefesi viski kokarak bodrumun derinliklerinden çıkınca, yıllardır bu daveti kabul etmediğim için kendime kızdım. Aperitifler esnasında, Sofia Teyze yüzünü sevinç aydınlatırken, Luka'nın bebeklik fotoğraflarının olduğu bir albümü çıkardı. Açgözlü ellerimle albümü ondan kaptım ve gözüme bir denizci kostümü ilişir ilişmez, Luka albümü kapatıp elimden aldı ve buzdolabının tepesine attı. Oraya tırmanamayacağımı düşünmesi komikti.

Ondan sonra küçük viski şişesini saklamaya gerek duymadı.

Samimi, aptalca, tatlı ve kusursuz bir aile yemeğiydi. Luka yemeği yarıladığımızda elimi tutup parmaklarımızı birbirlerine kenetledi ve başparmağıyla eklemlerimi okşadı. Bunu teyzeleri için mi yapıyordu yoksa bu da ona doğru gelen şeylerden biri miydi bilmiyordum ama ona doğru yaklaştım, omzumu onunkine yaslayıp tabağındaki turtadan bir lokma aşırdım. Evden ayrılırken, lezzetli yiyeceklerle tıka basa doymuş ve çok iyi vakit geçirmiştim, aylardır içim hiç bu kadar hafiflememişti. Anlaşılan, Peters-Russo ailesiyle akşam yemeği yemek, baskın başarısızlık ve terk edilme korkusuna odaklanmamak için uygun bir avuntuydu.

Kapının yanında durup yerden tavana kadar uzanıyormuş gibi görünen arta kalan yiyecek kulesini bir kez daha süzdüm. Bu plastik kaplar farklıydı, Luka'nın annesinin onları geçen hafta buzdolabımı gördükten sonra alıp almadığını merak ettim. Henüz getirdiği yemekleri bitirmeye fırsatım olmamıştı. Gerçi tiramisu kalmamıştı. Luka onu ıspanağın arkasına sakladığımı keşfedince çabucak bitmişti.

Luka kapının kenarında paltosunu giyerken, Carina en tepeye küçük bir yiyecek kabı daha ekledi. Bunca yemekle ne yapacağımı bilmiyordum. "Sabah yabanmersinli kruvasan sever," dedi bana göz kırparak.

Luka bu gece belki de yüzüncü kez kızarıyordu. Hoşuma gitti. "Grazie*, anne." Luka annesinin yanaklarını öptükten sonra onu göğsüne bastırdı. Kulağına duyamadığım bir şey fısıldarken, annesi gözlerini sımsıkı kapatıp oğluna doğru sallandı. Gözlerini açtığında, yaşlarla parlıyordu ama gülümsüyordu, bakışlarımı döşemelere çevirdim.

"Tekrar ne zaman ziyarete geleceksin?" diye sordu Carina, kapıyı açarken hole soğuk hava doldu.

"Sormadan önce gidebilir miyim?"

Luka verandaya adımını atarken, annesi susup imalı bir şekilde onu izledi. Luka bana elini uzatıp plastik kapların yarısını kollarımdan aldı. Eşiği geçer geçmez, Carina tekrar sordu. "Ne zaman geleceksin Luka?"

Güldüm. "Neden bu hafta çiftliğe gelmiyorsun? Bir misafirimiz olacak, seninle tanışmaktan hoşlanacağına eminim."

Luka, komik bir şekilde perişan bir ifadeyle bana baktı. Annesi ellerini birleştirip olduğu yerde sıçrarken, Luka bakışlarıyla, *bu bir hata,* dedi. Gözlerini devirip gülümsemesine engel oldu.

Önemi yoktu. Ben ikimiz için de yeterince gülümsüyordum.

"Ah, doğru! Şu yarışmaya katıldınız. Çocuklar tüm hafta bundan bahsettiler. Ortalıkta bir tür yoklama kâğıdı dolaşıyordu. Kendilerine nöbet atıyorlardı. Bay Holloway uyuşturucuyla ilgisi olduğunu düşünüp ona el koydu–" Luka annesinin arkasından *uyuşturucu* diye dudaklarını oynattı. "–ama ne olduğunu anlayınca okul aile birliğine teslim etti. Yetişkinler de kaydolmaya karar verdiler."

Kafam karıştı. "Ne için kaydoluyorlar?"

"Ziyaret için," dedi Carina. Kollarını göğsüne birleştirip açık kapının çerçevesine yaslandı. "Süslü TikTok kadını kasabaday-

* (İt.) Teşekkürler. –*çn*

ken çiftliğin boş kalmasına izin veremeyiz. Anladığım kadarıyla, tatil dönemi boyunca sürekli ziyaretçilerin olacak. Mabel, Noel süslerini düzgün bir şekilde asıyor, o yüzden hepimiz senin için mümkün olduğunca güzel görüneceğiz."

Bir anda hücum eden sıcak yaşlara karşı hızla gözlerimi kırpıştırırken, Luka elini sırtıma koydu. "Herkes..." Boğazımı temizledim. "Tüm bunları benim için mi yapıyorlar?"

"Elbette, Cindy Croswell'in çiftliği her gün ziyaret etmek için adını yazdığına dair şüphelerim var ama evet." Carina parmaklarını kapının kenarına dolarken, verandaya ışık, sıcaklık ve kahkaha taşıyordu. "Hâlâ anlayamadın mı, Stella? Burası senin evin. Neydi –İtalyancasını biliyorum ama– chi si volta, e chi si gira, sempre a casa va finire."

Luka elini sırtımda gezdirip omzuma koydu. "Nereye gidersen git, her zaman evine dönersin."

"Evet." Carina oğluna parmaklarını şıklattı. "Ve evle birlikte aile gelir."

"Hâlâ nasıl yemek yiyebiliyorsun?"

Kanepeme yayılan Luka'nın kalın kazağı karnının etrafında hafifçe toplanmıştı ve gömleğinin alt kısmı ortadaydı. Yakasını daha önce hayal meyal görmüştüm ama şimdi deseni daha iyi görebiliyordum. Dar, yeşil kazağının altına giydiği gömleğinin üzerinde dans eden küçük hindi butları vardı. Luka teneke kutudan çatalıyla kocaman bir parça turta alıp ağzına attı.

"Bilmiyorum," diye homurdandı. "Kendimi kontrol edemiyorum."

Ateş ışığının teninde dans edişini izlerken asıl irade gücü olmayanın ben olduğumu sandım. Ağzı çatalı kavradı ve bir parça krema üstdudağına yapıştı. Üzerine çıkıp bacaklarımı onunkilere dolamak ve o krema parçasını yalamak istedim.

Luka çatalıyla bana işaret etti. "Aklından geçenleri yüzünden okuyabiliyorum."

Pencerenin kenarındaki rahat koltuğa iyice gömüldüm. "Hayır, okuyamıyorsun."

"Turtanın peşindesin."

Alaycı bir şekilde güldüm. Şarabın ve arzunun etkisiyle başım dönüyordu. "Hayır değilim."

Luka gözlerini bana diktikten sonra turtanın bulunduğu teneke kutuyu dikkatle sehpaya bırakıp kanepede arkasına yaslandı ve vücudu gevşedi. "La La." Bir kez yutkundu, dilinden dökülen adım bal kabaklı turta kadar tatlıydı. "Bu tür şeyler söylememelisin."

"Neden?"

"Çünkü." Şöminenin titrek ışığında gözleri karardı. "Çünkü içimden seni öpmek geliyor ve benden çok uzaktasın."

Eli karnının üstünde dururken, bana bakabilmek için kanepenin yastığında başını çevirdi. Keşke orada dinleniyor olsaydım. Farkındalık bir anda aramızda şıkladı, giderek gerilen tutkudan ince bir ip gibiydi.

"Doğru olanı yapacağımızı söylediğimizi biliyorum," dedi Luka kısık bir sesle. Büyülenmiş gibi gözlerini dudaklarıma dikti. Benim gözlerim de onun düz çene hattında, boynunda, gülünç gömleğinin yakasmdan görünen köprücükkemiklerinin çıkıntısında gezindi. Daha önce göğsüme tüm ağırlığıyla çöken böylesine bir heyecan yaşadığımı sanmıyordum. "Ama ilk adımı sen atmalısın, La La. Sana baskı yaptığımı düşünmeni istemiyorum."

"Bu hiç adil değil." Altıma topladığım bacaklarımı yere indirip çay kupamı sehpanın ucuna koydum. Luka beni izlerken ellerini kıpırdatıp kollarını kanepenin arkasına götürdü. Yerimden kalkıp bir adım atınca, beni davet eder gibi dizlerini ayırdı. "Ben de sana baskı yapmak istemiyorum."

"Buna ne dersin," dedi sabırsızca dişlerini sıkarak, açık bacaklarının arasına varır varmaz ellerini bana uzatıp parmaklarını kalçama doladı. Beni bir kez çekmesiyle, sol dizim yan tarafındaki yıpranmış deri mindere düştü. Bir kez daha çekti, üzerinde

dengede durana kadar tatmin olmayacaktı. Ağzının içinde mırıldandı, vücudunun tembelce yığılmasında memnuniyet gizliydi, üst bacaklarım kalçalarını düzgünce sarıyordu. Tam istediğim gibiydi. "Birbirimize baskı yapmamıza ne dersin?"

Gülümseyip ellerimi omuzlarma koydum. "Bu kulağa bir tavlama sözü gibi geliyor."

Luka suratını asarken, kaşlarının arasında sevimli bir çizgi belirdi. "Öyleyse bile, oldukça kötü bir söz."

"Bilmiyorum, işine yaramış gibi görünüyor."

Aklımın bir köşesinde, *Bekle, yavaş ol,* diye bir anlığına parlayan neon ışıklı tabelaya aldırmadım. Avucunun sıcaklığının belimden omurgama doğru çıktığını hissederken, sonuçları düşünmek zordu. Elini yavaşça saçımın arasına sokup hafifçe çekti, sadece bir kez, boğazımın derinliklerinde küçük bir ses çıkarınca, kehribar rengi gözleri ahlaksızca parladı. O sesten hoşlandığını görebiliyordum. Onu tekrar duymak istiyordu.

Gömleğinin yakası düzleşene kadar onu düzeltirken, başparmağım boğazının çukuruna değdi. Orada da çilleri vardı, yüzündekilerden daha açık renkti. Parmak uçlarımı köprücükkemiğindeki çil kümesinin üzerinde gezdirip göğsünün ortasına doğru bir hattı takip ettim. Luka bana doğru ürperdi.

"Bunun tuhaf olmaması hâlâ tuhaf," dedim ve Luka göğsünün derinliklerinde mırıldandı, vücudu kanepede gevşerken, kucağına iyice yerleştim. Ona bu şekilde dokunmak keyifliydi. Beni izlemesini izledim, saçımın arasında yumruk yaptığı elini açıp nazik bir şekilde okşamaya başlarken saç tutamları parmaklarının arasından kaydı. Başımın arkasını kavrayıp tekrar kaldırdı, bu kez buklelerim omuzlarımın etrafına dökülüp ikimizin de etrafını kalın kara bir perde gibi sardı. Gülümsemesi yüzünü aydınlattı.

"Saçın çok yumuşak," diye fısıldadı.

Yumuşak hissediyordum. Kollarının arasında yumuşak, rahat ve gevşektim, her nefes alışımızda göğsümüz birbirine değ-

yordu. Eve varır varmaz, üzerime bol bir kazak ve eski bir eşofman altı geçirmiştim ve bu fırsatı değerlendirmesini istiyordum. Elini kazağın eteğinin altından içeri sokup her yerimin yumuşak olduğunu keşfetmesini istiyordum.

Ama Luka bunu yapmadı. Bir eli saçımın arasında ve diğeri kalçamdaydı, çenesini kaldırıp burnuyla burnumu dürterken, elimi ensesine götürdüm ve dudaklarımız buluştu.

Luka'nın dudaklarıma doğru, "Tüm hafta seni öpmeyi hayal ettim," dediğini hissettim.

Bu hoştu. Yirmi üç yaşından beri onu öpmeyi hayal ediyordum.

İlk öpüşmemiz nazikti. Dikkatliydi. Elimi tutup vücudumun etrafına dolandı ve camdan yapılmışım gibi beni öptü.

Aynı nezaketi göstermedim.

Ona doğru eğilip dudaklarını dudaklarımla kavradım, dişlerim altdudağını çizdi. Elimi ensesinden çenesine götürdüm ve ağzımla onu ağzını açmaya teşvik ettim. Bir darbe yemiş gibi homurdandı ve nefesi kesildi. Gergin vücudunda sormak istediği soruyu hissedebiliyordum, dilinin ucundaki *Sence?* sorusunu yalayıp yuttum. Istırap dolu bir ses daha çıkardı ve sonra vücudu eridi, elleriyle beni kavradı ve Luka, ahırda beni öperken aslında kendini ne kadar tuttuğunu bana gösterdi.

Israrcı ve sabırsızdı, biraz açgözlüydü. Ona verebileceğim her şeyi tek seferde istiyor gibi görünüyordu. Öpücüğümü kovaladı, çeneme koyduğu başparmağıyla ağzımı açtı ve en sonunda her şey yavaşlayıp ıslak ve kaygan bir sıcaklığa dönüştü. Tadı tarçın ve gece boyunca çaktırmadan yudumladığı viski gibiydi ve yavaş çekimine batmama izin verdim. Çünkü artık göğsüne yumruk yemiş gibi hisseden bendim, kalp atışlarım kulaklarımda zonkluyordu. Nabzımı her yerimde hissedebiliyordum. Bileklerimin içinde, omurgamın başlangıcında, bacaklarımın arasında, tam üzerine oturduğum yerde. Luka üst bacağımda duran elini kalçamın kıvrımına indirip beni kendisine doğru çekti. Ya-

tak odamdaki o sabaha benziyordu ama daha iyiydi, çünkü bu kez sertliğini ve hazır olduğunu hissedebiliyordum. Ona doğru yaklaşıp biraz baskı uygularken kot pantolonunun düğmesi karnıma battı ve Luka dilimin etrafında inledi, şimdilik en sevdiğim tattı.

Ağzımdan uzaklaştı ve çenemden kulağımın arkasındaki oyuğa doğru tenimi ısırarak öpücükler kondurdu. Ürperip parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim ve kucağında sallanmaya başladım. Luka hafifçe gülünce, yüzünü görebileceğim şekilde çektim, şöminede titreyen alevler yarısını gölgede, yarısını ışıkta bırakıyordu. Gülümseyip kazağımın omzundan aşağı kaydığı yere bir öpücük kondurdu. Çıplak tenime bir süre baktıktan sonra kazağımı biraz daha aşağı çekti ve sutyenimin üzerindeki yumuşak teni öptü. İçini çekip alnını oraya yasladı, homurdandığı küfür bir hayır duası gibiydi.

"Bence bu gece kanepede uyumalıyım."

Mırıldanırken, tırnaklarımla kafa derisini kaşıdım. Tüm vücudu zonkluyordu ve ağzının durduğu yerde göğsümü hafifçe ısırdı. İz bırakmasını umdum.

"Biraz dar olacak ama sanırım üstesinden gelebiliriz."

Luka inleyip başını iki yana salladı, kalçalarını altımda hafifçe yukarı doğru itti. İçimde dönüp duran baskı iyice artıp patlayana dek ona sürtünmek istedim. Kesik kesik solumak ve şekerleme gibi kopana dek uzamak istiyordum. Bu kanepede yapmak istiyordum. Koridorda yapmak istiyordum. Yemek odamdaki masada yapmak istiyordum.

"Acele etmek istemiyorum," dedi Luka, yüzünü kazağıma gömmüştü. "Bunu doğru düzgün yapmak istiyorum."

Başını geriye atıp çenesini bana yasladı ve ateşli koyu kahverengi gözlerini bana dikti. "Ne zaman bu kadar baştan çıkarıcı oldun?"

Kollarını tamamen etrafıma dolamış beni kendisine yakın tutuyordu ama aynı zamanda ona sürtünmeme engel oluyordu. O

anı yaşarken tanıdım. Söz konusu biz olduğumuzda ağırdan almak muhtemelen iyi bir fikirdi ama o anda kalbimin göğsümden fırlayacağını hissediyordum.

"Eskiden kendimi kontrol edebilirdim," diye mırıldanırken, kollarını etrafıma doladı.

Nasıl bir his olduğunu biliyordum.

15

GECE YARISI uyandığımda, bir vücut beni yatağa sabitlemişti, Luka enseme doğru sabit ve düzenli bir şekilde nefes alıyordu. Sarılmaktan hep hoşlanırdı, uykusunda kımıldadı, sağa sola dönüp beni tamamen sarana dek hareket etti. İlk kez aynı ortamda uyuduğumuzda kumsalda kamp yapıyorduk, denizden esen şiddetli rüzgârda çadırın kenarları titriyordu, uyku tulumlarımız birbirlerine paraleldi ve köşede bir fener asılıydı. Uzun kollu tişörtler ve bir paket tortilla cipsiyle aramıza eğreti bir duvar örmeye çalışırken, kronik sarılma huyu hakkında bir şeyler mırıldanmıştı. Uyanıp Luka'nın üst bacağını kalçamda, kollarını gövdeme dolamış ve tortilla cipsi paketini sırtımın altında ezilmiş bir şekilde bulana kadar şaka yaptığını sanıyordum.

Bana biraz daha sokulunca tırnaklarımla ön kolunu hafifçe kaşıyıp gülümsedim. Burada olması güzeldi. O yanımdayken uyanmak güzeldi.

Ya da üzerimdeyken.

Kıpırdanıp esnedim ve komodinimin köşesindeki saate bakarken, hareketin etkisiyle Luka'nın sol kolu gövdeme iyice dolandı. Neden uyandığımı anlamam biraz zaman aldı ama sonra onu tekrar duydum, telefonumdan metalik bir *ping* sesi geliyor-

du. Ona uzanınca, Luka homurdanıp yan tarafına döndü ve yatak başlığına yaslı yedi bin yastıktan birinin altına sığındı.

Çıktığım her erkek yatağımda bulundurduğum yastık sayısından şikâyet etmişti. Luka hariç. Bu gece yorgun argın yatağa yığılırken kısık bir sesle *işte bu* dedikten sonra rahat şönile sarılmıştı. Otuz saniyeden kısa bir süre içinde uykuya dalmıştı.

Karanlık odada telefonumun parlak ekranına suratımı ekşiterek bakarken, kamera uygulamasını açtım. Alarm onu kurduğumdan beri gece birkaç kez çalmıştı. Birincisi, traktörlerin istiflediği kuru mısır saplarını otlayan bir geyik ailesiydi. İkincisi Beckett'dı, güneş doğmadan önce tarlalarda ne yapıyorsa onunla meşguldü. Sonuncusu meraklı bir kızıl gerdandı, kameranın tepesini gagalarken sadece tüyleri görülüyordu ve her şey sarsılıyordu.

Üçüncü kameradaki hareketle ilgili bildirimi açtığımda ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama taş atan kapüşonlu bir figür olmadığı kesindi.

Bir anda yatakta doğruldum, figürün taşları bırakıp ayaklarının dibindeki başka bir şeye bakmasını izledim. Yüreğim ağzımda, yerden aldığı uzun ve ince şeyi –ahırın dışında kalan bir tırmığa benziyordu– yukarı doğru uzatmasını izledim. Görüntü sarsıldı, dalgalandı ve sonra kararda.

"Luka." Telefonumu attım ve yataktan neredeyse düşer gibi kalkıp eşofman altımı aradım. Masa sandalyemin üzerinde düzgünce katlı duruyordu. Onu giymeye çalıştım ama ellerim belini doğru düzgün tutamayacak kadar titriyordu. "Luka, uyan."

Luka homurdanarak yastık dağıma gömüldü. "Şu anda seni taco yemeye götüremem, La. Uyuyorum."

Yatağın altına yarı gizlenmiş sol botumu buldum ve tek ayağımın üzerinde sıçrayarak onu giymeye çalıştım. "Dışarıda biri var."

Bunu duyar duymaz Luka yatakta doğrulup uykulu gözlerle bana baktı, saçı karmakarışıktı. "Ne?"

"Kameralar," diye açıkladım. "Biri kameralardan birine tırmıkla saldırdı."

Luka yorganımı kenara itip ayaklarını parkeye indirdi. "Az önce mi?"

"Evet." Yatak örtüsünün üzerinde ekranı kararan telefonuma uzandım. Sebebini bilmiyordum, bağlantısı kopan bir kamerayı ona göstermenin anlamı yoktu. "Kameradan gelen bildirim sayesinde uyandım ve birini gördüm."

Luka uzun kollu tişörtünü üzerine geçirdikten sonra anlamlı bir şekilde hâlâ ayağımı botuma sokmaya çalıştığım yere baktı. "Peki ne yapacaksın, dışarı çıkıp onunla dostça sohbet mi edeceksin?"

Kaşlarımı çattım. "Elbette dışarı çıkıp neler olduğunu görmeliyim."

Luka kabaca başının arkasını kaşıyınca, saçları iyice birbirine girdi. Bir an için odaklanabilseydim, sevimli olabilirdi. "Hayır. *Elbette,* hayır. Burada kal ve Beckett'ı ara," dedi bana. Hole doğru bir adım attıktan sonra tekrar bana döndü. "Beckett'a haber ver, sonra Dane'i ara."

Luka'nın peşinden yatak odamdan çıktım. "Seninle geliyorum."

"Hayır, gelmiyorsun."

Girişe doğru onu takip edip Luka paltomu elimden kapıp dolaba tıkamadan onu aldım. Meydan okurcasma kollarımı içine sokup bir şapka kaptım ve onu karmaşık buklelerimin üzerine çektim. Bir savaş için silahlanıyor gibiydim. Luka kaşlarını çatarak derin bir iç çekip hemen ceketini giydi.

"O softbol sopan hâlâ duruyor mu?"

Başımla onayladım. "Onunla ne yapacaksın?"

"Umarım hiçbir şey yapmama gerek kalmaz."

Ben Beckett'ı ararken, holdeki dolaba yarı gömülen Luka Gençler Dünya Softbol Ligi'ne katılmaya karar verdiğimde muhtemelen üç sene kullandığım softbol sopasıyla ortaya çıktı. Sapı batik boyalı açık pembe bir sopaydı ve annem o şeyi bana satın

alabilmek uğruna bir ay boyunca fazla mesai yaptığı için onu atmayı reddediyordum. O sopayı çok seviyordum. O kötü çocukla hiç sayı vuruşu yapamamıştım.

Gençler Dünya Softbol Ligi'ne katılamadığımı söylememe gerek yoktu.

Luka softbol sopasını omzuna attı ve çit direğinin arkasından üzerine öcü atlayacakmış gibi açık kapımdan çaktırmadan dışarı baktı. Beni yakınına çekmeye çalıştı ama peşinden gidip basamaklardan sessizce aşağı indim. Beckett üçüncü çalışta telefona yanıt verdi.

"Neden beni bu saatte–"

"Çiftlikte biri var," dedim, her ihtimale karşı sesimi alçak tutarak. Bunun ne tür bir ihtimal olduğuna dair fikrim yoktu. Luka çıt çıkarmadan *Nereye?* der gibi bana bir işaret yaptı. Noel Baba'nın ahırına doğru işaret ettim, üç gün önce döşediğimiz buz pateni pistinin öteki tarafında kocaman ve uğursuz bir şekilde duruyordu. Çiftlik gecenin bir yarısı farklı görünüyordu, yoğun bir bulut örtüsü ayı gizliyordu ve ağaçların arasından rüzgâr esiyordu. Her şey bir ayak sesine benziyordu ve kapüşonlu davetsiz misafirimizin her an üzerimize saldıracağını sanıyordum. Luka'nın kolunu tuttum. "Biri ahırdaki kamerayı yerinden söktü."

"Yalnız mısın?" Beckett'in bir şeyleri karıştırırken yaratıcı bir dizi küfür sıraladığını ve sonra bir gürültü duydum.

"Luka burada. O tarafa doğru gidiyoruz."

"Hemen geliyorum."

Buz pateni pistine ulaştığımızda, sopanın renkli sapını sıkıca kavrayan Luka yakımmda durdu. Telefonu kapatırken başıyla ona işaret etti. "Dane."

"Gerçekten de polisi aramam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Bana şaşkın ve saf bıkkınlık dolu bir bakış attı. "Dane," dedi dişlerini sıkarak.

Kamerayı söken kişinin gerçek bir tehdit olduğunu sanmıyordum. Muhtemelen liseli bir çocuk yaramazlık peşindeydi.

Tanrı aşkına, üzerinde bir porsuk olan kapüşonlu eşofman üstü giymişti.

Dane'i aradım ve ilk çalışında yanıt verdi.

"Sorun ne?"

"Çiftlikte biri var," diye yüzüncü kez tekrarladım. "Alarm çaldı ve biri kamerayı yerinden söktü. Şu anda devre dışı."

Gözlerimi karanlığa dikip herhangi bir hareket algılamaya çalıştım. Gözlerim bana oyun oynuyordu. Titreyen her ağaç dalı birinin bacağıydı. Buz pistinin etrafındaki kocaman bayraklar bir svetşört olabilirdi.

"Neden fısıldıyorsun? Stella, tanrıya yemin ederim ki–" Bir dizi yaratıcı küfür daha işitince, bu telefon görüşmelerinin birbirlerini tekrarladığı hissine kapıldım. "Şu anda dışarıda mısın?"

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. "Olabilir."

"İçeri gir."

"Luka'yla birlikteyim."

"O hâlde ikiniz de içeri dönün. Arazindeki davetsiz misafirle çarpışma, Stella Bloom, aksi takdirde seni hapse atarım. Aynı şey Luka için de geçerli." Sırtına bir fıçı bağlıyken yirmi beş kilometre koşmuş gibi derin bir nefes verdi. "Git ve evinde otur, tüm kapıları kilitle ve oraya gelmemi bekle. Anlıyor musun?"

Luka'ya baktım. Ahıra varmak üzereydik, yüksek kırmızı dış kaplaması rahatlıkla erişebileceğimiz mesafedeydi. Yan tarafında kalıp gölgelerin arasına sığındık. Luka yerinden kopartılan kameraya başıyla işaret etti. "Ahırdaki kilitleri çabucak kontrol edeceğiz," diye fısıldadı. "Sonra eve döneriz."

"Anlıyor musun Stella?" Bir araba kapısının sertçe kapandığını ve sonra bir motorun gürlediğini duydum."

"Anlıyorum," dedim hemen, görüşmeyi sonlandırmak için sabırsızlanıyordum. Bunu yapmamı neden istediğini biliyordum ama onunla aynı fikirde değildim. "Birazdan görüşürüz."

Dane başka bir şey söylemek üzereyken telefonu kapatıp arka cebime soktum. Luka ve ben sessizce geniş sürme kapılara doğru yaklaşırken, iki elimi de sıkıca koluna doladım. Parmakla-

rım yüzünden kolunda on küçük morluk olacaktı. Kalbim gümbürdüyordu ve adrenalinin etkisiyle sarsılıyordum. Luka aniden yanımda durunca, kameranın yere saçılan parçalarına bakmakla meşgul olduğum için neredeyse öne doğru tökezleyecektim. Luka beni tuttuktan sonra ahırın kapısını işaret etti.

Açıktı.

Birbirimize baktık. Birdenbire Dane'in talimatları daha mantıklı geldi. Başımı iki yana sallayıp evime doğru işaret ettim. Luka kaşlarını çatıp önce yere, sonra başıyla ileri işaret etti, *ben gidip bakarken burada bekle* anlamına gelen net bir talimattı. Buna kesinlikle izin veremezdim. Elinde bir softbol sopasıyla karanlık ahıra tek başına giremezdi. Şiddetle başımı iki yana salladım. Gözlerini devirdi.

Neyse ki, ahırdan rahatça çıkan bir figür içinde bulunduğumuz çıkmazı yarıda bıraktı.

Luka beni zorla arkasına itti, şaşkınlıktan tiz bir ses çıkarırken neredeyse dilimi ısırıp kopartacaktım. Keşke buraya gelmeyip aklı başında insanlar gibi Dane'i bekleseydik. Luka haklıydı. Burada ne yapmayı planlıyordum? Davetsiz misafire güzellikle malıma zarar vermemesini mi söyleyecektim?

Karanlık figür durdu, bizi gördüğü aşikârdı. Luka sopayı önümüze doğru uzattı. Keşke elimde o plastik baston şekerlerden biri olsaydı. Luka haklıysa ve çiftliği açtığımızdan beri bana sorun çıkaran kişi buysa, ona bir iki darbe indirmek isterdim.

"Ne yapıyorsunuz çocuklar?"

Luka rahat bir nefes vererek sopayı indirdi ve eğilip ellerini dizlerine koydu. Gerilim bir anda vücudumu terk edip hem sersemlememe hem de sinirlenmeme sebep oldu. Yerden kameranın bir parçasını alıp Beckett'a attım. Beckett onu savurdu.

"Neden burada sinsice dolaşıyorsun?"

"Ahırın kilitli olup olmadığını kontrol ediyordum. Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" İki büklüm olmuş, kalp krizi geçirmekten son anda kurtulan Luka'ya gözlerini kısarak baktı. "O sopa pembe mi?"

"Pembe altın rengi," diye çıkıştım. "Kapılar kilitli miydi?"

Beckett başıyla onayladı. "İçeride hasar yok. Sadece buradaki kamera kırılmış."

"Bir hafta önce biri kapıyı bir şeyle sıkıştırmıştı," dedi Luka. "Tam kapanmıyordu."

"Sorun bu muydu?" Kahrolası şeyin bir sorunu olduğunu biliyordum ama üzerine pek düşünmemiştim. "Sence hâlâ burada olabilir mi?" Luka sopayı tutup doğrulurken, etrafımıza baktım. Kedi yavrularından birinin Beckett'ın ön cebinde olduğunu o anda fark ettim. Görünüşe bakılırsa, Vixen'di. Belki de, Comet.

"Her şey hâlâ tek düğmeye mi bağlı?" Geçen sene tüm süslemeleri dijital tek bir düğmeye bağlamıştık. Böylesi Beckett ve benim tüm çiftliği dolaşıp yüz küsür uzatma kablosunu fişten çekmemizden daha kolaydı. Garaja girdiğinizde bir düğmeye basıp ışığı yakmak gibi, Beckett gülünç bir şekilde ondan hâlâ *düğme* diye söz ediyordu.

"İyi fikir," diye fısıldadı Luka.

Beckett'a telefonumu verdim. "Hangi fikir?"

Tüm ampuller aynı anda yanarken, çiftlik bir anda etrafımızda canlandı. Chevy Chase'in *Çılgın Aile Yılbaşı Tatili*'nde uzatma kablolarını tepesinde çektiğindeki gibi. O anda uzaydan görülebileceğimizden emindim. Ani parlaklık karşısında gözlerimi kırpıştırdım ve sonra gözüme bir beyazlık ve yere devrilmiş tırmık ilişti, batı çayırının girişindeki ağaçlar hışırdadı.

"İşte," diye işaret ettim ve Beckett yavru kediyi bana verdikten sonra o tarafa yöneldi, Luka sol elinde tuttuğu o gülünç sopayla Beckett'i takip etti. Bir an peşlerinden gitmeyi düşündüm ama mümkün değildi. Luka ve Beckett lisedeyken koşucuydular ve bu araziyi Beckett'dan daha iyi bilen biri yoktu. Onlardan koşarak kaçabileceğini sanan kişi çok yanılıyordu.

Comet ya da Vixen'ı yüzüme yaklaştırıp burnuna küçük bir öpücük kondurdum. Kedi yavrusu bana miyavladı. "Biliyorum, tatlım. Hadi eve gidip Dane'i bekleyelim."

Tüm ışıklar yanarken eve yürümek o kadar ürkütücü değildi.

Yine de, çevreme dikkat ettim. O kişinin yalnız olup olmadığına dair bir fikrim yoktu ve Luka softbol sopamı yanında götürmüştü. Beckett haklıysa ve ikizler terör estiriyorlarsa, birinin hâlâ ahıra yakın bir yerde saklanıyor olması olasıydı.

Ama kulübeye olaysız bir şekilde geri döndüm. Küçük kulübemin ön basamaklarına oturup Luka, Beckett ya da davetsiz misafirlerimizi duymayı umarak kulaklarımı zorladım. Dudağımı kemirerek ampullerin sağa sola sallanmalarını izlerken, çiftliğin girişinde iki küçük far belirdi. Dane, toprak yolda tazı gibi hızla ilerliyor ve çakıltaşları tekerleklerinin altında eziliyordu. Araç tam olarak durmadan arabadan indi, üniformalıydı ve yüzünde sert bir ifade vardı. Acaba şerif rozetiyle birlikte mi uyuyordu?

"Sana evde kalmanı söyledim."

Dikkatini dağıtmak için yavru kediyi havaya kaldırdım ve ona saygı duyduğum için evimin basamaklarında oturduğuma dikkatini çekmedim. Dane kaşlarını çatıp avluya göz gezdirdi.

"Luka nerede?"

Suratımı ekşittim. "Yanıt hoşuna gitmeyecek."

Dane içini çekip omuzlarını geriye attı. Gecenin bir yarısı onu arayarak bir anda beş sene yaşlanmasına sebep olmuştum. "O nerede?"

"Beckett'la birlikte."

"Bilerek mi kaçamak yanıt veriyorsun?" Eklemleriyle şapkasının kenarını kaldırdı ve on dokuz yaşındayken o PBR'nin* elime nasıl geçtiğini bilmediğimi ona söylediğimde bana attığı bakışın aynısını attı. "Beckett nerede?"

Seçeneklerimi düşündüm. Dane burnunun direğini sıkınca, dürüst olmaya karar verdim.

"Birini görünce, ikisi de tarlaya doğru koştu."

Dane içini çekti, dilinin ucuna gelen birkaç küfrü yuttu. "Işıkları açtığınızda mı gördünüz?"

Başımla onayladım. "Beckett'ın fikriydi."

"İyi bir fikir. Uygun destek gelene kadar bekleseydiniz, daha

* Bir Amerikan birası. Pabst Blue Ribbon. *–çn*

iyi olurdu." Dane dönüp omzunun üzerinden bakarken, patikada bir çift far daha belirdi. Başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti. "Caleb'e haber verdim. Çünkü protokol ve desteğin ne kadar önemli olduğunu biliyorum." Laf sokmuştu. Dane beni kelepçeleyip belirsiz bir süreliğine devriye aracının arka koltuğuna atabilseydi, bunu kesinlikle yapacağından emindim. Yumruklarını beline koyarken, Caleb'in devriye arabası gürleyerek onunkinin yanında durdu. "Ne tarafa koştular?"

"Batı çayırına doğru," dedim. Dane topuklarının üzerinde döndü. "Bekle bir saniye."

Basamaklardan inip ona doğru yürüdüm ve kollarımı göğsüne doladım. Dane'e sıkıca sarılırken, Vixen ya da Comet aramızda sıkıştığı yerden neşeyle miyavladı. "Geldiğin için teşekkür ederim," diye şerif rozetine doğru mırıldandım. "Seni dinlemediğim için üzgünüm."

Dane elini bir anlığına kürekkemiklerimin arasına koyup çenesini tepeme yasladı. İçini çekince, onu iyice sıktım. "Güvende olmana sevindim," dedi tok bir sesle. Benden ayrılıp arabasının ön tarafına doğru ilerledi. Hâlâ uyku sersemi olan Caleb, arabasından indi, üniformasını pantolonuna sokmamıştı ve şerif yardımcısı rozeti ters takılıydı. "Burada Caleb'le birlikte kal. Gidip oğlanları alacağım."

Caleb ve Dane, tamponunun önünde görüştüler. Dane üç kez arka arkaya önce bana sonra eve işaret etti. Sanki tekrar tekrar *onu evde tut, onu evde tut, onu evde tut* der gibiydi ve Caleb talimat almaya hevesli bir şekilde polis akademisindeki ilk günüymüş gibi başıyla onaylıyordu.

Caleb iyi bir adamdı. Inglewild'da aynı liseye gitmiştik. Utangaç ve biraz beceriksiz olduğunu hatırlıyordum, uzun boylu ve zayıftı, gözlüğü yüzüne fazla büyüktü. Zamanla o imajdan kurtulmuştu. Artık kahverengi gözleri ve kocaman gülümsemesiyle çok yakışıklıydı. Her güldüğünde sol yanağındaki gamzesi canlanıyordu. Yanık teni güzeldi. Zayıf vücudu kaslarla biçimlenmişti ve koyu renk saçlarının yanlarını kısa, tepesini biraz uzun

tutuyordu. Şu anda arka tarafı biraz karışıktı, gecenin bir yarısı buraya gelmek zorunda kaldığı için sinirlenip sinirlenmediğini merak ettim.

Becky Gardener'ın bir keresinde markette, Caleb'in şerif yardımcısı olduğu süre boyunca ciddi bir ilişkisi olmamasının çok üzücü olduğunu söylediğini duymuştum.

Dane arabasına binip araba yolumda geri geri giderken, Caleb bana hafifçe el salladı.

"Merhaba, Bayan Bloom." Caleb, esnediğini gizlemeye çalışırken, dirseğimin içine kıvrılan yavru kediye başıyla işaret etti. Silkelenip ellerini ceplerine soktu. "İyi geceler, Bayan Kedicik."

Yavru kedi kollarımda esneyip patileriyle omuzlarımı iki kez yoğurduktan sonra yeniden yerleşti. O hâlde, Comet olmalıydı. "Yıllardır tanışıyoruz Caleb. Bence Stella demen yeterli." Ona gülümserken, kışlık paltomun içinde hafifçe ürperdim. Üniformasıyla donuyor olmalıydı. Başımla evime işaret ettim. "İçeri gel. Beklerken sana kahve ikram ederim."

Endişelenmemek zordu. Bir grup canı sıkılmış gencin çiftlikte terör estirdiğine emin olsam da, Luka ve Beckett'ın orada yalnız olmaları yine de beni tedirgin ediyordu. Birlikte olduklarını ve Dane'in yanlarına varmak üzere olduğunu düşünerek sakinleşmeye çalışıyordum ama kalbim göğsümde yatışmakta zorlanıyordu. Kafeinin faydası olacağını sanmıyordum ama ellerimi meşgul etmeliydim. Caleb peşimden eve girince, masaya doğru işaret ettim. Gözlerim kanepeye kaydı ve birkaç saat önce o kanepede Luka'nın üzerine nasıl çıktığımı, vücudunun altımda ne kadar sıcak ve sert olduğunu hatırlayınca, yüzüm şiddetle kızardı. Ellerini kazağımın altından sokup çıplak sırtımda gezdirmişti, ürperip kalçalarımı sertliğinin üzerinde hareket ettirmeye başlayana dek parmak uçlarını tenimde dolaştırmıştı.

Boğazımı temizleyip Comet'i köşeye kurduğum küçük battaniye kalesine bıraktım.

"Buraya kadar geldiğin için teşekkürler, Caleb. Yardımını takdir ediyorum."

Başıyla onaylayıp mutfağın kapısında oyalandı ve duvara yapıştırdığım sanat çalışmalarını, kutlama kartlarını ve fotoğrafları inceledi. Layla ve benim bir barbeküde kollarımızı birbirimize dolayarak iki büklüm olmuş kahkaha atarken çekilmiş fotoğrafımıza gülümsedi. Serçe parmağıyla fotoğrafı düzeltti. "Sorun değil. İşimin bir parçası."

"Ne olursa olsun." Kahvenin pişmesini beklerken, bulaşık makinesinden kupaları çıkarttım. "Gecenin bir yarısı çok fazla ihbar almadığını tahmin ediyorum."

Caleb masada bir sandalyeye oturup uzun bacaklarını esnetti ve avuçlarını masanın üzerine koydu. Gözleri mutfak adasının ortasındaki unlu mamullere gidip geliyordu, Layla'nın Noel sezonu için üzerinde çalıştığı farklı şeylerden oluşan bir koleksiyondu. "Çok ihbar gelmiyor," diye bana katıldı. "Gerçi liselilerin bu sene her türlü yaramazlığa kalkıştıklarını tahmin ediyorum. Dane bu noktada, Merkür'ün kalıcı olarak gerilediğini düşünüyor."

"Öyle mi? İlginç bir şeyler var mı?"

Caleb nane şekerli ayı pençesine öylesine özlemle bakıyordu ki, gülümsememi kazağımın yakasına gizlemek zorunda kaldım. "Sadece, ah–" Silkelenerek şekerlemelerle ilgili hayallerinden sıyrıldı. "İsim vermeden, kasabanın ortasında birkaç çocuğu çırılçıplak yüzerken bulduk. Kafenin arkasma park eden başka bir çift genç üstsüzdü. Bayan Beatrice onları güvenlik kamerasında görünce çok söylendi."

Güldüm. "Söylendiğine eminim."

Caleb mahcup bir şekilde gülümsedi, ellerini birleştirip sandalyesinde dikleşti. "Dükkânında, tezgâhın hemen arkasına aranıyor afişleri asmaya çalışıyordu. Sanırım onları özel olarak bastırdı, şu sandviç tahtası afişlerini bilir misin? Onu bundan vazgeçirmem neredeyse iki saat sürdü."

Caleb konusunu açınca, Jennry Bowers ve Stillman denen çocuğu hafta sonları orada çalışırken görmüştüm. Kahve demliğine uzandım. "Bayan Beatrice kafeye artık böyle mi çalışan buluyor?"

"Şantaj ve tehditlerle mi demek istedin?" Caleb sırıttı. "Evet, hanımefendi."

Alaycı bir şekilde güldüm ve sessizliğe gömüldük. Tarlalara bakan pencereden dışarı küçük bir bakış attım. Her zamanki gibi görünüyordu; karanlık ağaçların üzerindeki bir dizi ışık kıvrılarak Beckett'ın evinin üzerinden dağ eteğine doğru gidiyorlardı. Keşke arazinin her tarafına kameralar koyabilseydim. Orada neler olduğunu görebilirdim.

"Sorun mu yaşıyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "Pek sayılmaz. En azından ciddi bir şey değil. Daha önce böyle hissetmemiştim..." Korkuyor muydum? Olabilir. Endişeli demek daha doğru olurdu. Birinin aktif bir şekilde işime zarar vermeye çalışması beni endişelendiriyordu. "Sanırım ilk kez bunun kasıtlı yapıldığını düşünüyorum."

"Dane ezilmiş kabaklar hakkında bir şeyler söyledi. Ve çit direkleri mi kırıldı?"

İki kupa kahve doldurup pasta tabağını kaptım ve onunla masada buluştum. Güzel gözleri ona ikramiye vuran bir piyango bileti vermişim gibi aydınlandı. Caleb bir ayı pençesi kurabiyesi alırken, kendime küçük bir kek seçip tepesini kemirmeye başladım.

"Onlar ve eksik teslimatlar, mantıklı gelmeyen birkaç şey daha var. Bana bir dizi talihsizlik gibi geldi ama artık bilemiyorum." Güney çayırında sebepsiz yere çürüyen ağaçları düşündüm. Üç ay önce patlayan traktörler tekerlerini düşündüm. Ahırın kırık kapısını. "Luka ve Beckett hepsinin bağlantılı olduğunu düşünüyorlar."

"Sen o kadar emin değil misin?"

"Sanırım bilmiyorum," dedim, kekin ambalajının kenarıyla oynayarak. Üzerini küçük Noel ağaçları süslüyordu, Kaliforniya'daki bir yemek şirketinden özel sipariş etmiştik. Geçen sezonda Layla için yaklaşık yüz rulo satın almıştım. "Kim bir Noel ağacı çiftliğine zarar vermek ister?"

"Sanırım bu doğru," dedi Caleb. "Gerçi bu işi yaparken öğ-

rendiğim bir şey varsa, insanların her zaman bir sebebi vardır. Tuhaf olsa bile."

"Birinin kameramı kırmasının bir sebebi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence o kişinin bu gece yaptığı şeyi görmemeni istemesi mümkün. Tuhaf ya da sıradışı bir şeye rastlamadm mı?"

Başımı iki yana salladım. Sadece kırık kamera vardı. "Luka ahırın kapısının geçen hafta bir şeyle sıkıştırıldığını söyledi."

"Dane neler olduğunu çözer. Onun gözünden hiçbir şey kaçmaz," dedi Caleb, kocaman bir ısırık alırken, yüzü âdeta bir sevinç tablosuydu. Gözlerini kırpıştırarak açtığında, yüzü hafifçe kızardı, yanaklarının rengi arttı.

"Layla çok güzel pasta pişiriyor," dedi mahcup bir şekilde, ağzının etrafı kırıntılarla doluyken. Yutkunup üzerine bir yudum kahve içti. "Geçen gün Dane polis merkezine bir sepet pastayla gelince çok kıskandım."

"Seninle paylaşmadı mı?"

Caleb dört kafam varmış ve biri az önce bir mendil istemiş gibi bana baktı. "Layla'nın ayı pençelerini kimseyle paylaşamazsın."

Hâlâ elinde tuttuğu yarım ayı pençesine anlamlı bir şekilde baktım. Caleb onu göğsüne doğru tuttu. "Layla'ya iltifatını iletirim."

Bunun üzerine, yanakları iyice kıpkırmızı oldu. İlginçti. Sandalyesinde kıpırdandı ve masanın altında bacak bacak üstüne atıp vazgeçti. "O- ah- fırında bir sorun yok değil mi?"

Neşeli bir şekilde kahveme bakıp gülümsedim. "Layla bir ay önce içeri girdiğinde pencerelerden birini açık bulmuş ama çalınan ya da hasar gören bir şey yok. Bence içeri bir kuş girdi ve Layla kapıları açınca tekrar dışarı çıkmanın bir yolunu buldu."

"Tıpkı Pamuk Prenses gibi," diye içini çekti Caleb, tanrım, sanırım Caleb ondan hoşlanıyordu. Caleb'in masanın altında dizini sallamasını ve bir soru sormak üzere olduğunu görmek, ondan hoşlandığını açığa vuruyordu. Endişesinin dinmesini bekledim.

Sadece otuz saniye dayanabildi.

"Ee, o..." Bacağını masanın altında güçlükle durdurdu. "Hâlâ o Jacob denen adamla mı görüşüyor?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Bu da soruşturmanın bir parçası mı, şerif yardımcısı?"

Bıkkın ve biraz utanç dolu ifadesi üzerine, neşeli bir kahkaha attım. Ayı pençesi kurabiyesinden bir parça naneli şeker soyup bana attı, o kızarıklık hâlâ yanaklarını yakıyor ve ensesine doğru iniyordu. Onun gibi ciddi birinin biraz rahatsız olduğunu görmek hoştu. Verandanın basamaklarında bot sesleri duyunca, sandalyemi geriye ittim ve dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirdi.

"Evet, onunla görüşüyor. Ama aramızda kalsın, bence daha iyisini hak ediyor."

16

LUKA BANA DİK DİK bakmayı bırakmadı.

Daha doğrusu Luka, Caleb'e dik dik bakmayı bırakmadı. Gözlerini kısarak birkaç dakikada bir attığı sinirli bakışlar bana özeldi. Çaktırmadığını sanıyordu ama açıklanamaz bir şekilde çamura bulanmış, ama pembe sopam gittiklerinde olduğu kadar temiz bir şekilde eve girdiklerinden beri, Beckett en az on dört kez gözlerini devirmişti. Pastalar ve sıcak kahve yüzünden dikkatleri dağıldığı için kimse tarlalarda ne olduğunu açıklamaya başlamamıştı.

Ellerimi belime koydum. "Pekâlâ? Herhangi biriniz bir saniyeliğine kahvaltıya ara verip bana neler olduğunu anlatacak mı?"

Caleb, akçaağaç şurubu ve ceviz kremasıyla dolu tatlı çöreği sahiplendiği yerden bana gülümsedi. "Size söylemiştim," dedi çöreği çiğnerken, buzdolabının yanından ona dik dik bakan adamın farkında değildi. "Bunlar en iyisi."

Pekâlâ, Caleb'in pastalarıyla yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu çok açıktı. Ve Luka şu anda pek konuşkan değildi. Dane'e dönüp kaşlarımı kaldırdım. Bir ağız dolusu tarçınlı elmalı Danimarka pastasını acele etmeden çiğnedi.

"Davetsiz misafiri bulamadım," dedi, her zamanki gibi kısa ve öz bir şekilde. "Ama bu ikisini çamurda güreşirken buldum."

Beckett yorgun bir şekilde içini çekti. Sabahın erken saatlerindeki bu macera ona fazla gelmişti. Comet'i uyuduğu yerden alıp yavaşça ön cebine koydu. "Eve gidiyorum," dedi ve hızla tükenen pasta yığınından bir tarçınlı rulo aldı. "Sonra görüşürüz Stella."

Beckett ön kapıdan çıkıp giderken, kapının kısık bir sesle arkasından kapandı. Gözlerimi Luka'ya çevirdim.

"Çamur güreşi mi?"

Luka oflarken, gözlerini canlandıran gülümsemeyle hayal kırıklığının bir kısmı gitti. Somurtkan Luka'ya alışık değildim. "Koşarken, Beckett düştü. Ben de onun üzerine düştüm."

İkisini bir çamur yığınının içinde birbirlerine dolanmış hâlde hayal ettim. Gülümsememek için dudaklarımı hafifçe ısırdım.

"Dane bizi o zaman buldu."

"Kovaladığınız kişiyi iyice görebildiniz mi?"

Luka başını iki yana salladı, sertçe eğilen kaşlarından hayal kırıklığı aşikârdı. Mutfak tezgâhına yaslanıp bacaklarını ayak bileklerinde birleştirdi. Dolaplarımın dibine muhtemelen yarın bu saatte ovalayarak çıkaracağı biraz çamur bulaştırdı. "Sadece hayal meyal görebildim. Her kimse arayı iyice açtı ve ikimiz de bot giyiyorduk."

"Ama bir şekilde buradan çıkması gerekiyordu, değil mi?" Dönüp Caleb ve Dane'e baktım. "Çiftliğe gelirken, yolda park etmiş bir araba gördünüz mü?"

İkisi de başlarını iki yana salladılar. "Kasabaya dönerken, etrafa bakınırız. Ama resmi bir form doldurman iyi olur Stella. Geçen gün konuştuğumuz her şeyi listele."

Kaşlarımı çatarak kucağımda ellerimi ovuşturdum. "Sence bu gerekli mi?"

Dane başıyla onayladı. "Bence gerekli. Kamerayı kırmasına bakılırsa, o kişi her kimse daha fazlasını yapmayı planlıyor olabilir. Muhtemelen tam anlamıyla zarar vermeye başlamadan o kişi ya da kişilere mani oldun."

"Temkinli olmakta fayda var," dedi Caleb ve Luka kaşlarını çatarak kahvesine bakmaya döndü. Ona meraklı bir bakış attım ama görmezden geldi. "Bunu da not ederiz ama şikâyetin direkt senden gelmesi daha iyi olur."

"Pekâlâ," dedim. Her şey biraz bunaltıcıydı. Evelyn'in gelmesine birkaç gün kalmıştı ve dikkatle yaptığım planlar kontrolden çıkıyor gibi görünüyordu. Sahte bir ilişki oyununu sürdürmek yeterince zorken, şimdi bir de ortalıkta terör estiren gizemli bir davetsiz misafirle uğraşmam gerekiyordu. Huzursuzluğumu hisseden Luka, elimi eline alıp eklemlerime bir öpücük kondurdu. Minnettarlıkla elini sıktım. Dane'e baktım. "Bugün daha sonra uğrarım."

Dane ve Caleb'e araba yoluna kadar eşlik ettim ve gümbürdeyerek yolda ilerlerken onlara ön verandamdan el salladım. Güneş ufukta yükselmeye başlamıştı, bulutların arkasında donuk bir parıltı vardı. İçimi çekip kaşlarımın arasını kaşıdım ve cebimden cep telefonumu çıkarıp dijital tuşa bastım. Tüm ışıklar aynı anda söndü.

Karmanın anında karşılık vermesi böyle bir şey miydi? Luka hakkında yalan söylemenin bedelini bu şekilde mi ödüyordum?

Mutfağa geri döndüğümde, Luka dolapları karıştırıyordu, omuzları gergindi. Canını neyin sıktığını soracaktım ama açıkçası çok yorgundum. Oturup yabanmersinli küçük kekimden kalanı isteksizce kemirerek beklerken, aramızda gergin ve tuhaf bir sessizlik vardı. Luka'nın kollarını etrafımda hissettiğim, kanepede sarmaş dolaş olduğumuz ana dönmek istiyordum.

"Neden Caleb'den sahte erkek arkadaşın olmasını istemedin?"

"Anlayamadım?"

"Caleb." Luka dolabın kapağını sertçe kapatıp bir diğerini açtı. "İkiniz çok samimi görünüyordunuz. Neden ona sormadın?"

Samimiyetten kastettiği normal yetişkinler gibi masada oturup sohbet etmekse, o hâlde evet. Samimiydik sanırım. Mutfağın

öteki tarafından ona baktım. Somurtkan bakışları, vücudunun gerginliği ve dolaplarımın kapılarını neredeyse menteşelerinden sökecek olması dikkatimi çekti. Luka kıskanıyordu. İçeri girip bizi masada gülerken bulunca, kıskanmıştı.

Bu inanılmazdı. Neşeyle çenemi elime dayadım.

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye yavaşça yanıtladım. Luka'nın aradığı yanıt bu değildi, ağzının kenarında parantez gibi küçük çizgiler belirene kadar kaşlarını çattı. O çizgilere başparmağımla bastırıp onları düzleştirmek istedim. "Polis memurlarının yalan söylemesiyle ilgili bir kural ya da o tür bir şey yok mu?"

Şakama gülmedi. İçimi çekip dürüstlüğü denemeye karar verdim.

"Luka," dedim. Kayıp biscottiyle ilgili bir şey homurdanıp beni görmezden geldi. "Caleb'den bunu istemedim, çünkü istediğim tek bir kişi vardı."

Luka omzunun üzerinden bana bakarken, onu yine hissettim, kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bana her baktığında böyle hissetmek hem harika hem de korkunçtu. Bu kadar uzun süre buna nasıl dayandığımı bilmiyordum.

"Clint'e mi sordun?"

Kahkaha atıp sandalyemden kalktım. "Bilirsin, uzun sandviçleri takdir eden bir adama bayılırım."

"Jesse'ye mi?"

"Muhtemelen barda indirim alabilirim."

Luka içini çekip başını tavana çevirdi ve ıstırapla gözlerini yumdu. "Billy'ydi, biliyorum."

Billy iki kasaba ötedeki cenaze evinde yarı zamanlı çalışıyordu. Elbette, onurlu bir işti ama işi hakkında fazla hevesli olduğunu düşünüyordum. Gündüzleri uyumaya başlamıştı. Kendisine gece gezen diyordu. Onu ağustos ayında siyah bir trençkot giyerken görmüştüm.

Luka'nın bacaklarının arasına adımımı atıp kollarımı beline doladım. Burun buruna olana kadar başını aşağı indirdi. Gülümsemesi yıkıcıydı, kendisine özgü bir şekilde dürüsttü.

"Billy değildi," dedim ona. "Sendin, seni koca aptal."

Kendisine geldi ve gülümsemesi nazik ve içten bir hale büründü. Yanağımın kıvrımını, çenemin keskin hattını ve çatlamış altdudağımı takip etti. Bir iki kez parmağını dudağımda gezdirdikten sonra elini enseme doladı. Başparmağıyla omurgamın tepesini ovuşturunca, ürperip alnımı çenesine yasladım. Kollarımı etrafında iyice sıktım.

"Sahte erkek arkadaşın olmamı istemene sevindim."

"Ben de," diye ona katıldım. "Kıskandın mı, sahte erkek arkadaşım?"

Alaycı bir şekilde gülüp elini iyice açarak kürek kemiklerimin arasında gezdirdi. Sol tarafımdaki inatçı bir düğümü ovuştururken, ona doğru eridim. İnkar edip konuyu değiştirmesini bekledim ama bir kez daha beni şaşırttı.

"Elbette kıskandım. Elinde bir tabak çörek vardı. Üstelik üzerinde dans eden fındıkkıranların olduğu uyku şortunu giymişsin." İkimiz de kıs kıs gülerek şortuma baktık. "Ve mutlu görünüyordun, La La. İçeri girdiğimizde, gülüyordun." Eliyle çenemi kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Bu–" Luka güçlükle yutkundu. "Bu benim gülümsemem."

Her mutlu ana sahip olmayı isteyenin sadece ben olmadığımı bilmek baş döndürücü bir histi. Her kahkahayı alıp cebime atmak, küçük hazineler gibi onları biriktirmek istiyordum. Ona kocaman gülümsedim. Açgözlülüğü yüzünden kendimi zor tutuyordum.

"Pekâlâ," dedim. Yarım adım geri çekilip un kavanozuna uzandım ve onu sola itip arkasındaki kalan biscotti kutusunu ona verdim.

Gözlerini kırpıştırarak önce kutuya, sonra bana baktı. "Pekâlâ mı?"

"Evet, onları alabilirsin," Başımla ellerindeki kurabiyelere işaret ettim. "Kurabiyelerim ve gülümsemelerim senin."

Luka tekrar yutkundu, boğazı yükselip alçalırken, vücudumu onunkine yapıştırıp dişlerimi boynunda gezdirmek istedim. Aksine, bir adım geri çekildim. Sonra bir adım daha.

"Dikkat et, La La." Bana ekstra cevizli ve peynirli, nane şekeri kaplı ayı pençesi kurabiyesiymişim gibi bakıyordu. "Bunu geri alamazsın."

"Geri alınacak bir şey yok," diye ona söz verdim ama diğer şeylerden bahsetmedim. Gülümsemelerimin, kalbimin büyük bir parçasının ve tüm güzel anılarımın her zaman onun olduğunu söylemedim.

Altı sene önce evinden çalıp kilerde iki deri ceket ve bir tenis raketinin altına gizlediğim mini fırından da bahsetmedim.

Parmaklarımla dudaklarımı ovuşturdum. Artık en güzel öpücüklerim de ona aitti. Luka neredeyse her şeyin ellerinde olduğunun farkında bile değildi. Bu düşünce beni üzdü.

"Uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedim. Uyanır uyanmaz birinin kamerama taş attığını gördüğümden beri tekrar uyuma umudum kaybolmuştu. Pencereden dışandaki bayırlara doğru baktım. "Sanırım dışarı çıkıp oturma odası için bir ağaç alacağım. Buranın da neşeli görünmesini istiyorum."

Temiz hava eşliğinde düz yüzeylerden uzak kalmak bana iyi gelebilirdi. Gözümün ucuyla kurabiye kutusunu kolunun altına sıkıştıran Luka'nın başıyla onayladığını gördüm.

"Sana katılacağım."

"Rahatlamalısın."

Bir kadına rahatlamasını söylemenin asla rahatlamaya sebep olmadığını bilmelisiniz. Derin bir nefes alıp dişlerin arasmdan onu vermeye çalıştım. Bir ejderha gibi. Luka kanepedeki rahat köşesinden güldü. Ağacın etrafındaki gümüşi şeridi indirip baştan başladım. Kahrolası şeyi doğru düzgün asamıyordum.

"Rahatım," diye homurdandım. "Asıl sen rahatla."

"Gördüğün gibi, çok rahatım."

Luka'ya baktım. Ellerini başının arkasında kenetlemişti ve gözleri yarı kapalıydı, dudaklarının kenarına bir sırıtış yerleşmişti. Bu gece üzerinde küçük ördek yavruları olan çoraplarını

giymişti ve bir ayağı kanepenin kolundaydı, diğeri dizi hafif kırık bir şekilde yere basıyordu. Göğsünde açık duran bir kitap vardı, televizyon masamda bulduğu eski bir bilimkurgu kitabıydı.

Müstehcen görünüyordu.

Gözlerimi devirip ağaca döndüm ve altın rengi şeritleri doğru açıyla alttaki dallara geçirmeye çalıştım. Gümüşi ve altın rengi şeritlerim karmakarışık görünürse, Evelyn beni bir Noel uzmanı olarak nasıl ciddiye alabilirdi? Şeritlerin eğri olduğunu gördüğü anda, sahte olduğumu anlardı ve yarışmayı kaybederdik. Bu çiftliği kapatıp Billy'yle birlikte cenaze evinde geç vakitlere kadar çalışmak zorunda kalırdım.

Luka kanepede oturduğu yerden içini çekti. "Spiral şeklinde ilerliyorsun."

"Spiral şeklinde ilerlemiyorum," diye karşılık verirken, kesinlikle spiral çiziyordum.

"Buraya gel, lütfen."

Çam ağacı süsünü bir yığın hâlinde yere atıp ayaklarımı sürterek yanına gittim. Luka bana bakabilmek için başını çevirip bir kez bacağına vurdu. Tek kaşımı kaldırdım.

"Ne?"

"Ne demek ne? Buraya gel."

Şüpheli bir şekilde ona baktım. Kanepeyi tamamen kaplamıştı. Üzerine oturmaktan başka bir seçeneğim yoktu. Tekrar bacağına vurdu.

"Ben bir köpek değilim," diye homurdandım. Dizimi kanepeye bastırıp diğerini Luka'nın üst bacağının üzerinden attım. Ellerim omuzlarını buldu. Tuhaf bir şekilde üzerine tünedim, vücudum onunkinin üzerinde süzülüyordu. Kaşlarımı çattım. "Haklısın, bu harika. Çok rahatım," dedim tekdüze bir sesle.

"Otur," dedi Luka gülerek. Ellerini kalçalarıma koyup bir kez çekti, dengemi kaybedip üzerine yuvarlanmama sebep olan sert bir çekişti. "Orada kal." Göğsüm onunkine çarptı, kalçalarımız birleşene dek bacaklarımı ayırdım ve burnum onun köprücükkemiğine çarptı. Sevinçle içini çekip kıpırdanarak kanepeye iyice

yerleşti ve kurbanını sıkan bir boa yılanı gibi kollarını etrafıma doladı.

"Böylesi daha iyi."

Kan dolaşımının devam etmesi için oflayarak bacaklarımı yeniden yerleştirdim. Dirseklerimi altıma sıkıştırıp avuçlarımı dümdüz göğsüne koydum. Kendime rahatlamamı söyledim ama beynim Evelyn gelmeden önce yapmam gereken binlerce şeyi düşünmeden duramıyordu.

Genellikle Noel tatili döneminde, şafaktan hava kararana kadar ya ofisimde ya da çiftlikte olurdum. Ama iki saat önce Luka ağzında bir baston şeker sallanarak ofisimin kapısında belirip bana ev yapımı bolonez sözü verince, arkama bakmadan peşine takılmıştım.

Ama şimdi, tüm sorumluluklarımın biriktiğini hissediyordum. Omuzlarım geriliyor ve kesik kesik soluyordum. Luka ve benim yaptığımız şey her neyse, şu anda dikkatimi dağıtmasına izin vermemeliydim.

Hafta sonu yaşananlar hakkında resmi bir şikâyet oluşturmak için polis merkezine gittikten sonra, Evelyn'in gelmeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için pansiyona uğradım. Rahat çarşaflar serilmiş, kapıya Mabel'den bir çelenk asılmış ve günlük kahve teslim edilmişti, hatta pansiyona kayıt yaptırdığında alacağı anahtarla uyumlu Layla'nın şekerli kurabiyelerinden bir kutu bile vardı. Bunun üzerine gerginliğimin bir kısmının yatıştığını hissettim. En azından, rahatı yerinde olacaktı.

Küçük kasaba merkezimizin her yanını kaplayan süslemelere bakılırsa, her yere tam anlamıyla Noel ruhu hakimdi. Sokak lambalarının etrafında kalın çelenklerle süslü yanıp sönen ışıklar dolanıyordu. Her kapıda kiraz kırmızısı kurdelelerin takılı olduğu gösterişli çelenkler vardı. Çeşmenin üzerinde el yazısıyla yazılmış herkese iyi Noeller dileyen bir tabela vardı, ortasından sihir gibi ışıltılı bir kar tanesi sallanıyordu. Okuldan gelen el yapımı süslemelerle bezenmiş devasa Noel ağacının altında, Inglewild'ın Aşk Işığı Çiftliği'nde yetiştirildiği yazan küçük ahşap bir plaka vardı.

Ağır bir avuç sırtımdan ensemdeki sihirli noktaya doğru ilerledi, Luka'nın parmak uçları baskı uygulamaktan ziyade hafifçe dokunuyordu. Yine de, onu hissedince ürperdim ve göğsüne doğru sokuldum. "Neye ihtiyacın var?"

Ensesinin sıcak tenini içime çektim. Orası müthiş kokuyordu. Nane, fesleğen ve duşumdan çalıp durduğu greyfurtlu vücut jelini anımsatıyordu. "Her şeyin kusursuz gitmesini," diye fısıldadım. Ellerimle tişörtünü kavradım ve sonra parmaklarımı tekrar gevşettim. "Beynimin yavaşlamasını istiyorum."

"Birincisi belli," dedi Luka ve bunun üzerine başparmağını iyice bastırdı. İki yanına attığım bacaklarım tamamen gevşedi ve göğsünde hoşuna gittiğini belirten bir ses çıkardı. Altımda gürüldediğini hissettim. "İkinci konuda sana yardımcı olabilirim."

Belli belirsiz şüpheci bir ses çıkarırken, hâlâ tüm dikkatim enseme uyguladığı müthiş hafif baskıdaydı.

"Etken analizi hakkında ne biliyorsun?"

Etken analizi hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylemek en doğrusu olurdu. Köprücükkemiğine doğru bir şey homurdanıp ensemdeki eline odaklandım, avucu nazikçe tüm saçımı kavradı. Onu yan tarafa alıp yumruğunun etrafına doladı. Elini çekip saçımın parmaklarının arasından kaymasına izin verdi.

"Sebep ve sonucu belirlemek için kullanılır." Luka kulağımın altına bir öpücük kondurunca, tüm vücudum ürperdi. "Belirlenmesi gereken dört element vardır ama en önemlisi korelasyon ve zamanda diziliştir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Elbette." Kesinlikle anlamıyordum. Daha ziyade başımı yana doğru yönlendiren nazik dokunuşuyla ve omzumda gezinen dişleriyle ilgileniyordum. Parmaklarımı saçının arasına sokup onu sıkıca kavradım.

Luka tenime doğru güldü. "Bekle bir dakika, bu önemli. Sana bir şey öğretiyorum. Bir saniye doğrul."

İnlesem de, benden istediğini yerine getirip kucağında doğruldum. Dudaklarımı büktüğümü görünce güldü, dirseklerinden destek alıp ellerini kalçalarıma koydu ve parmaklarıyla

ritim tuttu. "Belirli bir sebebin etkisini belirlemek için," Elleri yukarı ve aşağı kaydı, başparmakları rahat pantolonumun iç dikişinin üzerindeydi. "İki eylemi sıralamalısın. Sebebin etkiden önce gelmesi gerekiyor."

"Pekâlâ." Açıkçası, bacaklarımdaki ellerine o kadar odaklanmıştım ki, bu sohbete katkıda bulunamıyordum.

Müşterilere hep onun sunum yapmasına şaşırmamak gerekirdi. Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama verilerden bahsederken çok çekiciydi. İçimden ondan bir Excel dosyası açmasını ve onu artan değerde sıralamasını istemek geldi. Elleri kalçalarımı kavrayana kadar bana doğru eğildi ve göğüslerimiz birbirine yapıştı. Hızlı bir hareketle beni geriye doğru çevirip sırtüstü kanepeye yatırdı.

"Şimdilik çok iyi dikkatimi dağıtıyorsun," dedim gözlerimi kocaman açarak. Belimi tutuşunu gevşetti ve elleri kaburgalarımdan yukarı doğru kayarken avuçlarıyla memelerimin yan tarafına sataştı. Beni kollarımı yukarı kaldırmaya teşvik edip bileklerimi kavradı ve onları kanepenin kolunda hafifçe tuttu.

"Örneğin," Gözleri karardı ve dilini ağzının kenarmdan dışarı çıkardı. "Burandan öpersem," Başını eğip dudaklarını hafifçe köprücükkemiğime dokundurdu. Bacaklarımı altında kıpırdatıp ayak bileğimi dizinin arkasına kıvırdım. Geri çekildi ve kolumu uzatıp kazağımın kolunu dirseğime kadar çekti. "Kollarındaki tüyler diken diken olur."

Aramıza ani bir sessizlik çöktü, ikimiz de diğerinin ne yapacağını görmeyi bekledik. Luka kollarım başımın üzerinde dururken beni inceledi, kazağımın bir tarafı aşağı kaymıştı. Parmaklarını hoş bir okşamayla kollarımda gezdirdi ve başparmağını kazağımın yakasına taktı. Sade beyaz pamuklu sutyenimin kesimini görene dek onu aşağı çekerken, gözleri biraz daha karardı ve dişlerini altdudağına geçirdi. Nefesimi tuttum ve sonra Luka başparmağını kaburgalarımda gezdirirken tekrar nefes aldım.

"Bunu yaparsam," Öne doğru eğilirken sesi buğulu ve heyecanlıydı, dişleriyle sutyenimin kenarını yakaladı ve onu çekip

tenime bıraktı. Parmaklarımı kanepeye geçirdiğimi fark edince, bana fısıldayarak güldü. "Bu olur."

Ellerinin üzerinde doğrulup bana ışıl ışıl ve saflıkla gülümsedi. Nefes nefeseydim, karnımın alt kısmında ve bacaklarımın arasında bir sızı vardı. Luka bacaklarımın üst kısmına hafifçe vurunca, neredeyse inleyecektim.

"Bunlar güzel veri noktaları, La La."

Sabırsızca vücudumu ona yaklaştırıp elimi sırtıma götürdüm. Parmaklarımı büker bükmez, sutyenim kancasından kurtuldu ve çıt sesi Luka'nın yüzündeki küstah ifadeyi sildi. Kumaş başparmağının altında biraz kaydı, yumuşak pamuk ve rahat dokuma üzerimi zar zor örtüyordu. Ağzının hafifçe açık kalmasına bakılırsa, sanırım Luka çıplak tene kıyasla bundan daha çok hoşlanmıştı. Daha fazlasını vadeden bir şey vardı. Altında bulacağı şey onu heyecanlandırıyordu.

"Bence daha fazlasını bulmalıyız," dedim nefes nefese. "Bilirsin. Bilim adına."

Bunun üzerine Luka, elini saçlarımın arasına sokup dudaklarımız buluşana dek ağzıma ağzına yaklaştırarak beni öptü. Küçük oyunumuz resmen sataşmadan bir ültimatoma dönüşmüştü. Luka dirseklerinden destek alarak tepemde durup agresif ve aç dudaklarıyla sahiplenici bir öpücük verdi. Sanki kıl payı anlarımızın her biri dilinin ucunda dengedeydi ve dişlerini hafifçe dudaklarıma geçirerek onları serbest kalmaya ikna ediyordu. Sırf parmaklarını parmaklarımın arasında hissetmekten hoşlandığım için barda neredeyse eline uzandığım an. Tadının çilek gibi olup olmadığını görmek için onu reçel festivalinde neredeyse öptüğüm an. Kapısını açtığında ve beni gören kehribar rengi gözleri her aydınlandığında, neredeyse onu sevdiğimi söylemek üzere olduğum her an.

Neredeyse gerçekleşmek üzere olan ufak tefek binlerce an serbest kalıyordu.

"Bunu yaptığımda," Luka dudaklarını dudaklarımdan ayırıp boynumu emerek derin bir öpücük kondurdu. Bacaklarımı et-

rafında iyice ayırıp ellerimi omuzlarına koydum. "Burada bunu yapınca, ıslanıyor musun?"

Elini taytımın üzerinden bacaklarının arasına bastırınca, görüş alanımın kenarlarında kara benekler belirdi. Kolunu kavrayıp elini orada tuttum ve kalçalarımı hareket ettirerek ona sürtünmeye çalıştım. Kendimizi bu noktada bulup durmamız müthiş bir gerilimdi. Sürekli bu noktaya gelmemize rağmen, asla doyuma erişemiyorduk ve etkisini her yerde hissedebiliyordum. Tenim çok gergindi, bacaklarımın arası sızlıyordu. Luka'ya yaklaşmaya çalışırken, alnını omzuma yaslayıp elini bacaklarımm arasında benimle birlikte hareket ettirdi.

"Sana..." Sorusunu tamamlayamadı, sesi boğuktu ve köprücükkemiğime geçirdiği dişleri dikkatini dağıttı. "Sana dokunabilir miyim?" Cümlesini tamamlamasına izin vermeden başımla onayladım. Fazla hevesli görünmek umurumda bile değildi. O Luka'ydı. Darmadağınık hallerimi çoktan görmüştü.

Bu hariç. İri elleriyle taytımın belini ararken, telaşlı ve kesik kesik soluyan hâlimi hiç görmemişti. Burnunu memelerimin arasına sokarken, ellerini esnek ve yumuşak kumaşın içine sokup kalçamm kıvrımını kavradı. Sanki bu ona acı veren bir işkenceymiş gibi ıstırapla inleyerek kalçamı bir kez sıktı. Saçlarının arasına doğru gülüp başımı eğerek şakağını ve kulağının kenarını öptüm. Onu dişlerimin arasına alıp ısırınca, kalçalarının ağırlığını bacağıma verip vücuduyla beni iyice kanepeye bastırdı.

"Kahretsin," diye fısıldadı. Hareket hâlindeki tek eli kalçamın etrafından kayıp aşağı indi, bileği taytımın kumaşına hapsolduğu için hareketi beceriksizdi. Ama tereddüt etmesini beklerken, rahat davrandığını fark ettim. Parmakları bir damga gibi tenimin üzerinde açıldı ve başparmağı göbek deliğimin altındaki yumuşak teni bir kez okşadı. Parmak uçları hafifçe bana dokunur dokunmaz altında ürperdim ve tüm vücudum gerildi.

"Burana dokunursam," Luka elini aşağı götürüp başparmağını ona en çok ihtiyaç duyduğum noktaya yerleştirdi. Boğuk bir ses çıkardım, boğazımın derinliklerine bir inilti takıldı. Başıyla

onaylayıp ona sıkıca tutunmama sebep olan sert bir daire çizdi. "Evet, böyle bir ses çıkarırsın."

Ne tür sesler çıkardığımın farkında değildim. Nerede olduğumu bile bilmiyordum. Tek bildiğim Luka'nın elinin beni okşadığıydı ve kalçalarım dokunuşunu takip ediyordu, dişlerini altdudağına geçirmiş baygın gözlerle beni izliyordu. Daha önce birinin bana bu kadar dikkatli dokunduğunu sanmıyordum. Tüm giysilerim üzerimdeyken doyuma ulaşmaya bu kadar yaklaştığımı hatırlamıyordum.

Aramıza bakabilmek için alnımı omzuna yaslarken, bu düşünce Luka'nın sıcak tenine şaşkınlık dolu bir kahkaha atmama sebep oldu. Yavaş bir ritimle başladı, avucu ve parmaklarıyla karnımdaki gerginliği iyice artıran daireler çizdi. Kalçalarımı kımıldatarak ona eşlik edip birlikte hareket etmemizi izledim, eli taytımın içindeydi ve kalçaları bacağıma baskı uyguluyordu. Vücudumu her yukarı kaldırdığımda, alnını göğsüme bastırarak beni geriye itiyordu. Dokunuşunu orada da istiyordum. Ağzı sıcak ve dişleri ısrarcıydı.

Luka burnuyla çenemi dürterken, parmaklarıyla benimle oynamaya devam etti. İki parmağını içime sokunca, ellerimi gömleğinde yumruk yapıp yumuşak kumaşı vücudundan kopartmaya çalıştım. Onu boğmamam bir mucizeydi.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu nefes nefese, sanki bir maratonun ortasında gibiydi. Otuz yedinci kilometreyi gösteren işarete yaklaşıyordu. O da kalçalarını bana doğru hareket ettirmeye başladı, vücudu sürtünme peşinde olduğu için neredeyse bilinçsizce yaptığı ufak hareketlerdi. Onun da bu çekimi, bu ihtiyacı hissettiğini bilmek rahatlatıcıydı.

"Hiçbir şey, sadece..." Dokunuşuna doğru kalçalarımı kıvırınca, başımı sertçe kanepeye koyup gözlerimi kapatmama sebep olan ani bir hamleyle karşılık verdi. İçimdeki her şey şiddetlendi ve en sonunda kendimi uçurumun kenarında dengede dururken buldum. "Aman Tanrım."

Luka elini hareket ettirmeyi bırakınca, çaresizce bir ses çı-

kardım, ondan başka biri olsaydı, utanç verici olabilirdi. Bir an için elini tutup işi kendim bitirmeyi düşündüm ama beni nereye götüreceğini görmek istedim. Bir gözümü aralayıp ona baktım. Yanakları kızarmış bir şekilde bana sırıtıyordu ve saçlarını ellerimle kavradığım için karmakarışıktı. "Bu kadar komik olan ne?" diye tekrarladı.

Kalçalarımı hareket ettirerek onu bana dokunmaya zorlayınca, kehribar rengi güzel gözlerinde donuk bir ifade belirdi.

"Hiç böyle hissetmedim," diye fısıldadım, o kıvılcımların yeniden çaktığını hissettim. "Sadece...hiç bu kadar güzel gelmedi."

Bu onun için yeterliydi. İtirafım onu deli etti, kıçımı sıkan ve beni kendisine doğru yönlendiren elini aniden yukarı çekip taytımın içinden çıkardı. Kazağımın yakasını çekip tenimle arasında sutyenimden başka bir şey kalmayana dek omzumdan aşağı indirdi. Luka onu görünce inledi, ağzının içinde bir şey homurdandı ve elini bacaklarımın arasında iyice bastırıp benimle birlikte hareket etti. Hızı ve uyguladığı baskıdaki ani değişiklik dayanılmazdı, özellikle de sutyenimin üst kısmındaki yumuşak tenimi yaladığında ve onu dişlerinin arasına alıp aşağı çektiğinde.

Ağzı mememin ucunu bulduğu anda, parmakları hızlandı, başparmağını bana sertçe sürüp kusursuz daireler çizmeye başladı ve hepsi bu kadardı. Karnımın alt kısmında vücudumun geri kalanına yayılan bir çatlama hissettim, bal gibi yavaşça ve tatlılıkla yayıldı. Bir elimle gömleğini sıkıca kavrayıp diğeriyle çıplak tenine dokunabilmek için çılgınca onu yukarı iterek altında titreyip kendimden geçerken, Luka bana sıkıca sarılıp eşlik etti. Bacaklarımın arasından hoş bir sıcaklık yayılıp kanıma karıştı ve en sonunda boynuna doğru kesik kesik soluyarak altında gevşedim.

Göğsüm hızla yükselip alçalıyordu. Eğer o maratonun son düzlüğündeyse, ben bitiş çizgisine yığılmış birinin bana elektrolit vermesi için yalvarıyordum. Bana doğru kımıldayıp sırıtarak elini aramızdan çekti.

"Bu güzeldi." Kelimeleri pürüzlüydü, sesinde gözlerindeki

ateşle uyumlu bir boğukluk vardı. Kalçasını bana bir kez daha yasladı. "Orgazm olurken, sevimli görünüyorsun."

Bir binanın kenarından aşağı atlamışım gibi midem altüst oldu. Gözlerimi iki kez kırpıştırdım. Bunu *Kazağın güzelmiş* ya da *Çok iyi kahve pişiriyorsun*, der gibi söyledi. Ne diyeceğimi bilemedim.

Aksine, elimi aramıza soktum ve başparmağım kot pantolonunun düğmesine değdi. Luka ıstırap dolu bir ses çıkarıp bileğimi tuttu. Parmaklarının hâlâ ıslak olduğunu hissedince, yüzüm kızardı. Sırıtırken, dudakları yukarı doğru kıvrıldı; yüzümdeki kızarıklığın aşağı doğru yayılmasına sebep olan gizemli, ahlaksız bir gülümsemeydi. Kızarıklığın yayılmasını büyülenmişçesine izleyip kıvrılan sutyenimin sergilediği göğsüme doğru burnuyla onu takip etti.

"Ben iyiyim," dedi boğuk bir sesle tenime doğru. Burnuyla mememi dürttü ve vücudumu ona yaklaştırınca, titrek bir nefes verdi.

Pantolonundaki şişkinlik aksini iddia ediyordu. Bileğimi kavramasına aldırmadan elimi çevirip avucumla kotun altındaki uzunluğunu okşayınca, inleyerek başını koltuğun koluna koydu. "Pek iyi görünmüyorsun," diye karşılık verdim.

"İstemiyorum..." Bunun üzerine hareketimi durdurdum. Onu asla istemediği bir şeyi yapmaya zorlamak istemiyordum. Bir hafta boyunca bize doğru gelen şeyin peşinden gitmeyi kararlaştırmıştık. Bu ona doğru gelmiyorsa, o hâlde ben de bunu istemiyordum. Elimi geri çekip sabırla bekledim. Luka başını kaldırdı, dudaklarında mahcup bir gülümseme belirdi. "O kadar uzun sürmeyecek," diye açıkladı Luka yanakları kızararak.

Sanki bana yaptığı şeyin, beni izlemenin onu neredeyse doyuma ulaştıracak olmasından utanması gerekirmiş gibi. Sanki bana zevk vermekten keyif aldığını düşünmek karnımm alt kısmında yeniden sıcaklık hissetmem için yeterli değilmiş gibi.

"Bekle, dersi anlayıp anlamadığımı bilmek istiyorum." Altdudağımı ısırıp kot pantolonunun düğmesini açtım. "Bunu ya-

parsam," dedim, fermuarını indirip onu kavrarken. Elimde ağırlığını ve sıcaklığını hissettim, kot pantolonunu aşağı indirmeye çalışınca, kalçalarını kıpırdattı. Sabırsızca onu bir kez okşayınca, Luka ellerini tepemdeki kol dayama yerine koydu. Onu tekrar okşayınca, inleyerek adımı söyledi, kaydedip telefon melodim olarak ayarlamak istediğim boğuk bir *La La*'ydı. Onu hiç bu kadar darmadağınık ve mahvolmuş görmemiştim.

"İsmimi o şekilde söylersin." Elim hâlâ etrafındayken, gülümsedim. "Doğru anlamış mıyım?"

Luka yanıt vermedi. Başını geriye atınca, boynunun uzunluğu ve çenesinin keskin hattı gözlerimin önüne serildi. Köprücükkemiğinden başlayıp oraya bir öpücük kondurdum, bileğimin hareketi üzerinde pürüzsüz ve rahattı.

"Beni öldüreceksin," diye fısıldadı hafif bir kahkahayla, sanırım bu üzerimde dokunuşum için sabırsızlanarak hareket etmesinden daha iyiydi. Bunu yaparken bile, onunla birlikte gülebilmenin bu kadar kolay olması hoşuma gitti. Daha önce seks sırasında gülümsediğimi ya da gözlerimi kapatıp o noktaya erişmeye çalışmaktan daha fazlasını yaptığımı sanmıyordum. Ama Luka'yla kolaydı. Birbirimize dokunmak, nefes almak ve birlikte hareket etmek rahattı. Çok kolaydı.

Boynunu yalayıp hafifçe ısırarak ilerledim ve en sonunda dişlerimle kulakmemesini yakaladım. O anda yüksek sesle uzun bir inilti çıkardı ve tenine doğru gülümsedim.

"Sen de güzelsin," diye fısıldadım. Sırıtıp bileğimi çevirince, bir an için nefesi kesildi. Mırıldanarak onayladım ve omzunun boynuyla birleştiği noktada sıcak tenini ısırdım.

Luka bir dizi küfürle karşılık verip elini bileğime doladı ve kalçalarını hızla hareket ettirirken beni sıkıca kendisine doğru tuttu. Orgazmı sakindi; vücudu sarsıldı, kaşlarını çattı ve o doyuma ulaşırken karnımda bir sıcaklık hissettim. Kalçalarını hareket ettirmeyi bırakmasını bekledikten sonra elimi çektim, tırnaklarımı bir kez göbek deliğinin altındaki koyu renk tüylerin üzerinde gezdirdim. Kalçaları irkilince, sırıttım.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, göz kapakları ağırdı, ellerimin telaşmdan gömleği gövdesinin yarısına kadar sıyrılmıştı ve kot pantolonu kalçalarındaydı. Karnının ortasından aşağı doğru koyu renk bir kıl hattı iniyordu, parmaklarımı şaşırtıcı bulduğum karın kaslarmda gezdirip yukarı doğru çıktım ve en sonunda avuçlarımı göğsüne koydum. Orada da çilleri vardı, öbekler hâlinde tenine saçılmışlardı. Bu kanepede bir daha bu ânı düşünmeden oturamayacaktım. Gülümsemesine bakılırsa, o da bunun farkındaydı.

"Ve," dişlerinin arasından ıslıksı bir nefes alıp yan tarafıma yığılıp kanepenin arkasıyla arama girdi. "Sebep sonuç analizi hakkında bilmen gereken her şey bu."

17

Hafta sonunun geri kalanı boyunca oldukça sakin ve dalgındım. Kanepede paylaştığımız andan sonra, Luka tapılası şekilde sevecen ve biraz ukalaydı, bulaşıkları yıkamak için lavabonun başına her geçtiğimde, burnunu saçlarımın arasına gömüyor ya da Noel ağacına süsleri asmak için eğildiğimde kemerimin köprüsüne parmaklarını geçiriyordu.

Bunun bir yarayı kaşımak gibi olacağını, aramızdaki gerginliğin bir balon gibi patlayacağını sanmıştım. Aksine, ateşi sonuna kadar açmıştım. Ona bakmama engel olamıyordum. Sürekli dağınık saçlarına, parmaklarını dizime koymasına ve güldüğünde gözlerinin kenarında beliren çizgilere. Ona attığım tüm bakışlara rağmen, bana dokunmadan duramıyordu. Başparmağı sürekli ensemde, dudakları şakağımdaydı.

Sanki bir şeyi dindirmek yerine, iyice kontrolden çıkmasına yol açmıştık. Onu güçlendirmiştik. Daha fazlasını istiyordum. İçimden bir ses söz konusu Luka olduğunda, daha fazlasını istememe asla engel olamayacağımı söylüyordu.

Evelyn'in çiftliğe varacağı gün gelip çattı ve ofisimde onu beklerken, gökyüzü masmaviydi. Luka, Layla'yla birlikte aradeydi, önceden seçilmiş ağaç parseli için en uzak tarladaki

ağaçları süslemesine yardım ediyordu. Beckett Noel döneminde yardım aldığımız grupla birlikte ahırdaydı ve onlara eğitim veriyordu. Ve ben de burada, üzerine krem şanti ve içine nane şekerli çubuk koyulmuş bir kupa sıcak çikolatayla Evelyn'i karşılamaya hazırdım. Ama asıl yaptığım şey ofisin farklı noktalarına boş boş bakarken Luka'nın ellerini çıplak tenimde hissetmek, kirli sakalının göğsüme değişinin ve üzerimde nefes nefeseyken saçının boynumu gıdıklamasının nasıl bir his olduğunu anımsamaktı.

Silkelenip kendime geldikten sonra, sıcak çikolatayı elime dökmemeye özen gösterdim. Tüm işimiz buna, Evelyn'in bizden yeterince hoşlanıp yüz bin dolarlık ödülü bize vermesine ve milyonlarca takipçisinin bizi ziyaret edecek kadar sevmesine bağlıydı.

Giriş yolunda arkasında bir toz bulutu bırakan küçük bir arabanın sarsılarak ilerlemesini izledim. Araba otoparka döner dönmez, gelenin o olduğunu anladım, kocaman gülümsemesi renkli camların ardından bile görülebiliyordu. Bunu yapabilirdim.

Evelyn internette olduğu kadar güzeldi.

Upuzun bacakları, balrengi kusursuz bir cildi, sırtının ortasına kadar uzanan koyu renk, parlak saçları vardı. Evelyn ofisin önünde arabasından inip başını geriye doğru eğdi ve burayı zencefilli çörekten bir eve benzetmek için iki gün önce gece yarısı boyadığım ahşap meyan şekerlerine bakıp gülümsedi. Luka istemeye istemeye ahşap şeker damlalarını yaklaşık on sekiz santimetre arayla verandanın kirişlerine çakmama yardım etti, hatta bacanın etrafına sahte beyaz şekerleme dökmek için çatıya bile çıktı.

Ön verandada Evelyn'i karşılayınca, tebessümü kocaman bir sırıtışa dönüştü ve ayaklarının üzerinde yaylandı. Gerçekten de göz kamaştırıcı ve beklediğimden daha uzun boyluydu.

"Merhaba," deyip tüm gerginliğime rağmen gülümsedim. "Aşk Işığı Çiftiği'ne hoş geldin."

"Vay canına," diye karşılık verdi ve böylece tüm tedirginliğim kayboldu. Sert gülümsemem eriyip bir kahkahaya dönüştü

ve batan güneşe karşı elleriyle gözlerini koruyarak tarlalara baktığı yere indim. Onunla bu saatte tanışmayı istememin bir sebebi vardı. Güneş gökyüzünde batmaya başlayıp açık mavi yerini koyu kobalta bıraktığında ve bulutların ardında pembe tonlar belirdiğinde çiftlik çok güzel görünüyordu. Evelyn'in yanında durup uçsuz bucaksız sıralar hâlinde uzanan yemyeşil ağaçları buraya ilk kez gelen bir ziyaretçinin gözüyle görmeye çalıştım. Kemerleri elle boyanmış yolun kenarındaki kocaman kırmızı ahıra, çocukların tırmanabileceği kulelere ve ışıklarla süslü, rengeyikleri gibi boyanmış eski, bozuk traktörlerle dolu açık samanlığa baktım. Her şeyin ortasındaki buz pateni pistine ve hoparlörlerden mırıldanan Bing Crosby'ye odaklandım.

Ona sıcak çikolatasını verdim ve Evelyn mutlulukla içini çekerek kupayı kavradı. "Burası muhteşem."

Sırıttım. "Geri kalanını görene kadar bekle."

—v—

Dört dilim çikolatalı kekin ardından, Evelyn kabine gömülüp ziyaretinin geri kalanını uyuyarak geçirmeye hazır görünüyordu. Fırının en sevdiğim noktasına, taş ocağın yanındaki köşede yer alan küçük ve samimi kuytuya kurulmuştuk. Yeşil kadife koltukları olan yüksek sırtlı bir bölmeydi, çok sayıda ekoseli minder ve ortasında koyu renk ahşap bir masa vardı. Evelyn minderlerden birini alıp köşeye sokuldu ve pencereden dışarıdaki ağaçlara bakarken keyfinin yerinde olduğunu belirten bir ses çıkardı.

Sevimliydi, onunla sohbet etmek kolaydı ve sanırım bu yüzden çevrimiçi kişiliği bu kadar büyüleyiciydi. Henüz telefonunu elinde görmediğim için biraz şaşırdım ve sohbet esnasındaki bir durgunlukta bunu dile getirdim.

Evelyn umursamazca elini sallayıp masanın kenarındaki hâlâ yarısı dolu olan kek tabağını süzdü. "İlk kez ziyaret ettiğim yerleri tecrübe etmekten hoşlanıyorum," dedi altdudağını ovuşturarak. "Kulağa fazla gösterişli geldiğinin farkındayım ama...geçimini sosyal medyadan sağlayan bir insan olduğumu biliyorum

ama bunun bazen bizden birçok şeyi çalmasından nefret ediyorum, anlarsın ya? İnsanlar bazı şeyleri hissetmek yerine nasıl göründüklerini daha fazla umursuyorlar." Evelyn omuzlarını silkti. "İçeriğe yarın başlayacağım. Elbette canlı yayın yapacağız ve birkaç hafta içinde tüm inceleme yayınlanacak. Çiftlikten blogda da bahsedilecek, ekibimin sana bahsettiği her şey olacak."

Blogda bahsedilmek, internet sitesinde yarışma katılımcısı olarak resmen listelenmek ve tüm sosyal medya sayfalarında çiftliğe yer verilmesi. Ziyaretlerinin sonunda duyurulacak nakit ödülü kazanamazsak bile, tüm bunlar geleceğimizde ciddi bir değişiklik yaratmak için yeterliydi.

Evelyn çikolatalı kek tabağını kendisine çektikten sonra inleyerek onu tekrar itti. "Ama o zamana kadar çikolata komasına girebilirim."

"Layla çok yetenekli."

Evelyn'in gözleri aydınlandı. "Haklısın. İş ortakların Layla ve Beckett."

Başımla onayladım. "Layla ekibiyle birlikte buradaki tüm yiyeceklerden sorumlu. Çiftlik saatleri boyunca yiyecek servis ediyoruz ve kasaba için de bazen yemek hazırlıyor."

"Bu arada, kasabanın çok sevimli olduğunu söylemeliyim."

Böyle düşünmesine çok sevindim. Küçük kasabamız herkese hitap etmezdi. Kargo hizmetleri buraya teslimat yapmakta zorlanıyordu ve süslerden rimele ve bir kutu şaraba dek tek seferde her şeyi alabileceğiniz büyük mağazalarımız yoktu. Bu tür şeyler için Inglewild'da en az üç farklı yere uğramanız gerekebilirdi. Herkes herkesin işini bilirdi ve evinizden çıktığınızda tanıdığınız en az dört kişiye rastlardınız. Ama her zaman bana nasıl olduğumu soran birileri olurdu. Ve ihtiyacım olduğunda birileri yardım ederdi.

Biz bir aileydik. Bazen uzaklaşmak isteyebileceğiniz tuhaf bir aileydi ama yine de bir aileydi. Gus, Clint ve Monty'nin bir kutu Fransız kızarmış hamur tatlısını silip süpürdükleri köşedeki masaya baktım. Anlaşılan, kasabalıların çiftliği ziyaret programında

bugün sıra onlardaydı. Önceki gün Bailey ve Sandra buradaydılar, bir çift ergen gibi samanlıkta koşturuyorlardı.

"Beckett çiftlikteki tüm operasyonlarımızla ilgileniyor ve kendi ekibini yönetiyor. Genellikle ekinler ve bakımdan sorumlu ama diğer şeylerle de ilgileniyor." Örneğin, bir kedi ailesini sahiplenmek gibi.

Evelyn başıyla onaylarken, gözleri çikolatalı kekler ve benim aramda gidip geldi. Tabağı ona yaklaştırdım ve gülerek bir tane daha aldı. "Teşekkür ederim. Ve Luka, erkek arkadaşın." Yalanı dile getirdiğini duyunca, midem altüst oldu ve gülümsemem bocaladı. Kendi kendime bunun çiftlik hatrına olduğunu ve her şey düşünüldüğünde, zararsız olduğunu hatırlattım ama yine de aklımın bir köşesinde küçük bir şüphe vardı. "Erkek arkadaşınla birlikte çalışmak nasıl? Birçok kişinin bunu yapabileceğini sanmıyorum."

Ofisin çatısında yüzüstü uzanmış dişlerinin arasında bir çivi sıkıştırarak çatı padavralarına sahte meyan şekeri çakan Luka'yı gözlerimin önüne getirdim. O gece daha sonra harcama raporlarına göz atarken, kucağında bir litre dondurmayla çenesini omzuma yaslayıp veri girişimi kolaylaştırmak için Excel denklemlerimi düzeltmişti.

"Harika," dedim, çünkü gerçekten öyleydi. Fazla kusursuzdu. Bunun sadece bu haftalığına değil, sonsuza kadar sürmesini istiyordum. Bu sahte ilişkinin etkisi bana sağlam bir darbe indirecekti. En yakın arkadaşınız elini taytınızın içine soktuktan sonra eski hâlinize nasıl dönebilirsiniz? Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyordum. Boğazımı temizledim. "Biz iyi bir ekibiz."

Tezgâhın üzerindeki saate bakarken, Luka'ya ve o kanepeye dair tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırdım. "Aslına bakarsan, birazdan burada olacaklar. Onlara aşağı yukarı bu saatte buluşmamızı söylemiştim."

Evelyn'in koyu gözleri heyecanla parladı. "Güzel. Bu çikolatalı kek için Layla'yı öpmek istiyorum."

"Kimi öpüyoruz?" Beckett suratı hafifçe asık, elinde bir Noel

baba kupası ve omzunda bir yavru kediyle masanın kenarında belirdi. Cupid'i görür görmez tanıdım, ön patisindeki kalp şeklindeki kara leke onu ele veriyordu. Ellerimi ona uzatıp kucağıma almaya çalışınca, seve seve kollarıma atladı.

"Layla'yı, çikolatalı kek için," diye açıkladım. Hemfikir olduğuna işaret ettiğini düşündüğüm bir homurtuyla karşılık verdi. "Beckett, seni misafirimizle tanıştırmama izin ver–"

Evelyn'e bakmak için masada ona doğru döndüm ve şaşkınlıktan ağzının açık kaldığını görünce hayret ettim. Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımı fark edince, Evelyn hemen ağzını kapatıp gözlerini masaya çevirdi. Sorgular gibi bir bakışla Beckett'e döndüm, kupasını ağzına götürürken donup kalmıştı ve gözlerini karşımda oturan güzel kadından alamıyordu.

"Hımm," dedim, her zamanki gibi kelimelerle aram iyiydi. Şaşkınlıktan suratımı ekşittiğimi hissettim. Beckett gözlerini Evelyn'den ve Evelyn de masadan ayırmıyordu. Cupid kollarının arasından miyavladı. "Ee, Beckett, bu Evelyn. Evelyn, bu Beckett."

Sessizlik devam etti.

"Hımm," diye tekrar söze girip çaresizce Beckett'in dikkatini çekmeye çalıştım. Bir kez kavalkemiğini dürtünce, irkildi. Anlamlı bir şekilde kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Tanıştığımıza," Beckett boğazını temizleyip kupasını masaya bıraktıktan sonra çenesini ovuşturdu. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Evelyn hemen başıyla onayladı ve bir an için ona baktıktan sonra gözlerini tekrar masanın üzerine çevirdi. Masanın kenarını sıkıca kavradığı için eklemleri bembeyaz olmuştu. Kaşlarımı çatıp çikolatalı kek tabağını ona doğru biraz daha ittim.

Beckett uzun bir süre tereddüt ettikten sonra yanıma yerleşti ve üçümüz sessizce oturduk. Cupid'e baktım.

"Birkaç kedi sahiplendik," dedim, üzerimize çöken tuhaf gerginliği dağıtmayı umarak. Ne olduğuna dair bir fikrim yoktu. Beckett geldiğinde ne olduğunu bilmiyordum. Evelyn onu çekici

bulmuş olabilir miydi? Demek istediğim, elbette Beckett oldukça yakışıklıydı. Bu kanıtlanabilir bir şeydi. Çiftliğe gelen kadınları etkilediğine birçok kez şahit olmuştum. Ama Evelyn gibi bir kadının dilinin tutulmasına sebep olacağını hayal edemiyordum. Cupid'in küçük yumuşak kafasını okşadım. "Noel Baba ahırında yaşıyorlardı. Rakun olduklarını sandım."

"Çok sevimli," diye mırıldandı Evelyn en ufak bir şevk göstermeden. Kaşlarımı çattım. Evelyn bana bakarken kusursuz kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "Dinle, Stella, hemen otele uğramam gerekiyor, tamam mı?"

Suratımı astım. "Ama..."

Evelyn çoktan harekete geçip masadan kalkınca, minderler her yere dağıldı. "Sabah dönerim ve baştan başlarız."

Tek kelime etmeden fırınımızdan çıktı. Kapıya bakakaldım, önünde asılı çelenk Evelyn'in hızla çıkışının etkisiyle sağa sola sallandı. Beckett yanımda çikolatalı keklerden birini alıp derin bir iç çekti.

"Estelle."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Beckett sadece bir sorunumuz olduğunda ismimle hitap ederdi. Cupid ellerimden kurtulup Beckett'ın ön koluna sürtündü. Kedilerin fırına girmesi konusunda onunla konuşmam gerekecekti. Beckett bana bakıp kekten kocaman bir ısırık aldı.

"Lütfen bana az önce ne olduğunu açıkla."

Beckett yutkunup önce tavana, sonra ellerine baktı. "Eh." Oturduğu yerde kıpırdanıp dirseğini masaya koydu, sonra tekrar masadan çekti. Beckett'ı daha önce böyle gördüğümü sanmıyordum. "Ah, pekâlâ. O kadınla birlikte oldum."

"Beckett." Hemen hesapladım. "Evelyn kasabaya geleli altı saat oldu."

Beckett gözlerini devirdi. "Bugün değil." Gömleğinin koluyla oynadı. "Bir konferans için Maine'e gittiğimi hatırlıyor musun? Organik tarımla ilgili olanı?"

"Neredeyse bir ay boyunca suni gübrenin çok kötü olduğun-

dan bahsedip durmuştun. O gezide Evelyn'le birlikte olduğunu ve bana sadece suni gübreden bahsettiğini mi söylüyorsun?"

Beckett sertçe başının arkasını kaşırken, Cupid masanın üzerinde koşturdu. Onu hemen kapıp kucağına koydu. "Ben– biz o tür konular hakkında konuşmayız. Ayrıca, bir kerelik bir şeydi." Gözleri daldı, ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. Suratına bir yumruk atmak istedim. "Daha ziyade üç kerelik bir şeydi, sanırım. Evelyn benimle aynı pansiyonda kalıyordu. Barda tanıştık."

Evelyn'in Maine'deki küçük bir pansiyonda çekilmiş fotoğraflarını hatırlıyordum. Yabani çiçek desenli yatak örtüsü ve penceresinin kenarındaki taze doğranmış otların fotoğraflarını görmüştüm. Beckett'ın orada olduğunu bilmek çok şaşırtıcıydı. O yatak örtüsünün altındaydı.

"Kötü mü bitti? Neden öyle tepki gösterdi?"

Beckett omuzlarını silkip çikolatalı kekten bir ısırık daha aldı.

"Beckett." Gözlerini masanın üzerinden ayırmadan keki çiğnedi. Bu küçük masa hiç bu kadar derinlemesine incelenmemişti. "Bunu bana açıkla."

Tekrar omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, Stella, kendime bile açıklayamıyorum." Beckett kekini bitirip arkasına yaslandı. Bunun yarışma ve Evelyn'in buraya yaptığı gezi için ne anlama geldiğini bilmiyordum. Erken mi ayrılacaktı? Diskalifiye mi olmuştuk? "Muhtemelen o da şaşırmış olmalı. Biz pek...tam olarak konuşmadık." Ensesi aniden kızardı ve her şeye rağmen, göğsümde bir kahkahanın yükseldiğini hissettim. Bu durum bana gerçekdışı geliyordu.

Evelyn'in burayı romantik bulması için sahte bir erkek arkadaş icat etmiştim. Beckett Maine'de geçirdiği bir hafta sonunda bilmeden onunla birlikte olmuştu. Çiftliği altüst etmeye kararlı gizemli bir davetsiz misafirimiz vardı.

Durum bu kadar karmaşık olmasaydı, komik olabilirdi.

"İlk terk eden oydu. Biz, ee, geceyi birlikte geçirdik ve sabah uyandığımda gitmişti. Eşyaları da yoktu."

"Onu bulmaya çalışmadın mı? Sosyal medyada onu görmedin mi?"

Beckett kaşlarını çatarak bana baktı. "Sosyal medyada hiçbir şey yapmadığımı biliyorsun. O şekilde gitmesinin bir sebebi olduğunu düşündüm. Takip edilmek istemeyen insanların peşine düşmem."

"Haklısın," dedim. Sessizleştik. Beckett'e baktım, omuzlarının ne kadar gergin olduğunu ve Evelyn gittiğinden beri kımıldayıp durduğunu görebiliyordum. Parmakları masanın üzerindeydi. Dizini masanın altında hoplatıp duruyordu. Her birkaç saniyede bir koltukta kalçaları kıpırdıyordu. O kadar şaşkındım ki, en önemli şeyi unuttum.

"Hey." Dirseğinin üzerinden kolunu tutup bir kez çektim. "Sen iyi misin?"

Becket onaylayıp başını hafifçe eğdi. "İyiyim. Sadece mahcup oldum. Bu işi berbat etmek istemiyorum. Bizim için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

İrkildim. Ona karşı dürüst olmadığım için bunun ne kadar önemli olduğuna dair bir fikri yoktu. Pencerede bir kırmızılık dikkatimi çekti, Luka'yla birlikte fırının girişine doğru ilerleyen Layla'nın parlak ceketi gözüme ilişti. Luka'nın söylediği bir şeye gülüyordu ve soğuktan ikisinin de yanakları pembeleşmişti. Bir karar verdim.

"O konuya gelince. Layla ve seninle konuşmalıyım. Luka'yla da."

Herkesin masaya yerleşmesini ve tüm sabahı tarlada geçiren Layla ve Luka'nın sıcak içecekler almasını bekledim. Layla içeri girdiklerinden beri testereyle doğru kesme yöntemlerinden bahsediyordu, keyfi yerinde görünen Luka kapıdan mutfağın arka tarafına doğru onu takip edip köşedeki rahat masamıza ilerledi. Ama Layla, Beckett'ın ahşap koltuğun kenarında ne kadar gergin olduğunu ve çatık kaşlarımı görünce, aniden konuşmayı kesti.

"Burada bir tuhaflık var," dedi ve Luka'nın masanın altında

botuyla benimkini dürttüğünü hissettim, tek kaşını kaldırarak sessizce *iyi misin* diye sordu.

"Bazı gelişmeler..." Eriyip yerle bütünleşmek ister gibi görünen Beckett'e baktım. Dayanışma içinde sırtına hafifçe vurdum. "Bazı gelişmeler var."

"Evelyn'le yattım," dedi Beckett en ufak bir giriş ya da bağlama ihtiyaç duymadan. Layla yarısını masaya dökerek sıcak çikolatasını berbat etti. Luka kaşlarını çatarak ona bakmakla yetindi. Layla'ya birkaç peçete verdim.

"Aklım karıştı," Luka önce bana, sonra Beckett'e ve tekrar bana baktı. "Evelyn buraya yeni gelmedi mi?"

Beckett benimle paylaştığı sınırlı detayları onlarla da paylaştı. Pansiyon. Maine. Çiftçilik konferansı. Ateşli ve seksi bir hafta sonu macerasından ziyade bir dişçi ziyaretinden bahsediyor gibiydi. Beckett'ın ağzından çıkan her kesik cümlede Layla'nın gözleri giderek büyüdü ve en sonunda kendinden geçmiş gibi masaya serildi. Beckett hikâyesini tamamlayıp tekrar arkasına yaslandı. Cupid küçük patisiyle bir kez çenesini dürttü.

"Beckett," diye Layla nefesini verdi. "Seks yapmadığını düşünüyordum."

Beckett rahatsız olmuş gibi kıpırdanıp suratsızca kollarını kavuşturdu. "Elbette seks yapıyorum."

"Öyle görünüyor."

"Sadece bu konuda konuşmuyorum."

"Elbette."

"Pekâlâ." Alnımı ovuşturdum. "Bu kadarı...yeterli." Beckett yerin yarılmasını ve içine girmeyi bekliyor gibi görünüyordu. "Size söylemem gereken bir şey var çocuklar." Üç çift göz dikkatini bana çevirdi ve Luka endişeli bir şekilde gözlerini kıstı. Cesaretimi toplayıp oturduğum yerde dikleştim. Onlara bir açıklama borçluydum. Hem de çok uzun bir zamandır borçluydum. "Çiftliğin finansal durumu hakkında yeterince net olmadım. Açıkçası, pek iyi durumda değiliz."

Beckett gözlerini kıstı. "Bu da net olmayan bir açıklama."

"Geçen sene harika geçmiş olmasına rağmen, hâlâ büyük ölçüde kâr edinemedik." Belki hızlı konuşursam, daha kolay olabilirdi. Luka'nın botu hâlâ benimkilerin arasındaydı ve bir kez ayağımı dürttü. "Bunu bekliyordum ve sorumlusu benim. Geçen sene yaptırdığımız tüm ekstra tamiratları, güney çayırını kaybetmemizi, eksik teslimatları ve birkaç farklı tedarikçiye olan borcumuzu bütçeye dahil etmemiştim–"

"Ne dedin, anlayamadım?"

Beckett'e aldırmadan devam ettim. "Şu anda büyük ölçüde para kaybetmeye devam ettiğimizi söylemeye çalışıyorum. Umarım bu Noel sezonu rakamlar konusunda bize yardımcı olur, özellikle de Evelyn'in burada olmasının getireceği ekstra ilgi. Ama asıl bel bağladığım o büyük ödül."

"Anlamıyorum," dedi Layla yavaşça. "Nasıl para sıkıntımız olur? Hâlâ her hafta çeklerimi alıyorum. Ekibim de. Bir kez bile geç kalmadılar ya da eksik ödenmediler."

Beckett burnundan sert bir nefes verdi. "Aynı şey benim için de geçerli." Yüzündeki sert ifadeye bakılırsa, sebebini çok iyi biliyordu.

"Stella," Luka'nın sesi kısık ve üzüntü doluydu. Sanırım o da anlamıştı. Gözlerimi masanın ortasında büzüştürülmüş ıslak peçetelere diktim.

"Burada çalışan kişilerin maaşından kesinti yapmayacağım. Çiftiğe katılmaya karar verdiğinizde, ikinize de bir söz verdim ve onu tutacağım."

Korktum, demek istedim. *Başarısız olduğumu düşünmenizi istemedim. Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Gitmenizi istemedim.*

"Peki senin maaş çeklerin?"

Kilerim ağzına kadar hazır noodle'la doluydu. Luka eve her geldiğinde torpido gözüme proteinli çikolatalar dolduruyordu. Kulübe çiftiğe dahildi ve arabamın yıllarca borcu olmayacaktı. Beckett ve Layla'nın aksine düzenli bir maaş çekine ihtiyacım yoktu.

Sessiz kalınca, Beckett oflayarak masadan kalktı. "Gidiyorum," dedi, her zamanki gibi kısa ve özdü. Bunu bekliyordum, yine de fırının karolarında botlarının ağır sesini duyunca suratımı ekşittim. Kapıya doğru yürüdü ama yolu yarılayınca vazgeçip geri döndü. Köşedeki itfaiyeciler meşgul görünmek için ellerinden geleni yapıyordu, tabaklarındaki son hamur tatlısını sanki elektriği icat etmiş gibi inceliyorlardı.

Beckett masanın kenarma geri dönüp bana baktı. En kötüsü hayal kırıklığını, birbirlerine bastırdığı dudaklarındaki üzüntü ve kırgınlığı görmekti. Bir kez yutkundu.

"Ortaklar böyle yapmaz," dedi kısık bir sesle. Bir keresinde Beckett'ı iki kız kardeşiyle tartışırken görmüştüm. Onlar bağırırken sessizliğini korumuş, kollarını göğsünde kavuşturarak öylece durup devam etmelerine izin vermişti. O sırada bunun komik olduğunu düşünmüştüm. Sırf bir tuğla duvarla yüzleşmek için enerjilerini kaybediyorlardı. Ama şimdi onu anlayabiliyordum. Sessiz, hayal kırıklığına uğramış bir Beckett, öfkesini dışa vuran birinden bin kat daha kötüydü. Bir kez başımla onayladım.

Bugün kesinlikle planladığım gibi gitmiyordu.

Beckett kapının üzerindeki gümüşi çanların şıngırtısı eşliğinde fırından ayrıldı. Kapıyı sertçe çarpmasını tercih ederdim.

Layla masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Bunu bizden gizlediğin için Beckett kadar kızgın olsam da, seni sevdiğimi eklemek istiyorum." Layla masadan kalkıp ceketini giydi ve kapüşonunu başına geçirdi. Huysuz bir kutup kaşifine benziyordu. "Bu konuyu daha sonra konuşuruz. Kasabada teslim etmem gereken bir siparişim var."

"Geri dönecek misin?"

Layla üzgün bir şekilde gülümsedi. "Evet, tatlım. Döneceğim."

Dilimin ucunda binlerce özürle gidişini izledim ama hiçbirini dile getiremedim. Arkasından bağırmak hiçbir şeyi değiştirmezdi. Samimi bölmeye yığılıp Luka'nın gözlerine bakmaktan kaçarak dökülen sıcak çikolatadan kalan pisliği temizledim. Burada doğ-

ruyu söylemek konusunda çıkarmam gereken bir ders olduğunu biliyordum ama onu bizim durumumuza uygulamayı beceremiyordum. Belki yarın Evelyn'le görüştüğümde –Evelyn'i yarın görebilirsen, diye beynim yardımsever bir şekilde bana hatırlattı– ona karşı dürüst olabilirdim. Luka'nın erkek arkadaşım olmadığını ve her şeyin bir yanlış anlama olduğunu söyleyebilirdim.

"Eve yürümek ister misin?"

Masanın üzerine bakarken başımla onayladım ve titrek, derin bir nefes aldım. Luka bunu fark edince, içini çekti ve yerimden kalkar kalkmaz beni dirseğimden tutup kendisine doğru çekti. Bir avuç ıslak mendili omuzlarının üzerinde tutarken, ceketini ıslatmamaya çalıştım.

"Her şey yoluna girecek," dedi tepemde bir yerden. Kollarıyla beni sıktı ama her zamanki gibi bir-iki-üç hareketini yapmadı. Kendi kendime buna fazla anlam yüklemememi söyledim. "Bir çaresini buluruz."

Anlaşılan, *bir çare bulmak,* Luka ağzının içinde bir şeyler mırıldanıp sinirlerimi yatıştırmaya hiç yardımcı olmayan bir dizi ses çıkarırken, tüm faturalarıma ve bütçe tablolarıma göz atmak anlamına geliyordu. Eksik teslimatlarımızın olduğu tabloyu ona gösterince, eline doğru öksürdü. Ödenmesi gereken tutarları kırmızıyla belirttiğim faturaları açtığımda homurdandı. Güney çayırındaki ağaçları kaybetmenin tahmini zararını ve bunun bütçemizi nasıl etkileyeceğine göz gezdirirken, içini çekti.

Parmak uçlarıyla çenesini ovuşturup tuşlara basarken, dizüstü bilgisayarımı ellerinden kapmamak için kendimi zor tuttum. Bu meseleyi kimseyle paylaşmamışken birdenbire herkesle paylaşmak beni tedirgin ve dengesiz yapmıştı.

Hışımla mutfağa girerken, Luka bana dönüp bakmadı bile.

Şarap şişemle boğuşurken, "Giriş ücreti alabilirsin," diye öneride bulundu. Şişenin ağzını tezgâhın kenarında kırmama üç saniye kalmıştı. "Bu ilerlemene yardımcı olur."

"Alttaki üçüncü tabloya bakarsan," Şarap şişesinin tıpası nihayet tatmin edici bir pat sesi çıkardı. "O rakamlar üzerine tahmin yürüttüm. Mümkünse, giriş ücreti almak istemiyorum. Bu aileler için çok pahalıya patlar. Eyalette kapıda giriş ücreti almayan tek çiftlik biziz ve bunun mümkün olduğunca bu şekilde kalmasını istiyorum."

Luka mırıldanarak bahsettiğim tabloya tıkladı. Direkt şişeden içtim.

"Yirmi dört yaş üzeri kişilerden ücret alabilirsin. Böylece küçük ya da ergen çocukları olan aileler için hâlâ cazip olur. Hatta biletleri paket hâlinde satabilirsin. Sıcak çikolata, buz pateni pistine giriş ve yeni kesilmiş bir ağaçtan yüzde yirmi indirim içerebilir."

Bu...güzel bir fikirdi. Şimdiye kadar akıl etmediğime sinirlendim. Şişeden bir yudum daha alırken, Luka kanepeden kalktı ve bana doğru gelirken dizüstü bilgisayarımı mutfak masasına koydu.

Kollarını bana uzattı. "Buraya gel."

Bugün dışarıda çok vakit geçirdiği için yanakları hâlâ kızarıktı, altın rengi teninde iki renkli benek vardı. Kollarını açmış dururken ona, termal bluzunun yumuşak ve rengi solmuş kumaşına baktım. Kollarına sıkıca oturmuştu, bir an için dikkatim dağıldı ve dişlerimi altdudağıma geçirdim.

"Neden?"

Luka burnundan nefesini vererek gülüp bana doğru yaklaştı ve ellerini omuzlarıma koydu. Beni bir kez kendisine doğru çekip ellerini bileklerime indirdi ve boynuna dolayacağım şekilde yerleştirdi. İki zahmetsiz adımda bizi buzdolabına doğru çevirdi ve yol boyunca dizlerim onunkilere çarptı.

"Burada neler oluyor?"

Luka bana aldırmadan buzdolabının üzerinde bulundurduğum eski radyoya uzandı. Onu açar açmaz parazit sesi duyuldu, sonra temiz bir istasyon bulmak için düğmesini çevirdi. Annemindi. Yaşadığımız her yerde, o radyoyu buzdolabının üzerine

koyardı. Akşam yemeği sırasında Bruce Springsteen şarkıları eşliğinde dans etmekten hoşlanırdı. Temizlik yaparken AC/DC dinlerdi. Birlikte bulaşıkları yıkarken, kalçalarını ve saçını sallardı. Müzik videolarında arabaların üzerine çıkan kızlardan biri olabileceğini söylerdi. Ergenken bu beni dehşete düşürürdü.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi Luka. Göğsüm onunkine dayalıyken, boynuna doladığım ellerime imalı bir şekilde baktım.

"Şu anda konuşmuyor muyuz?"

Aradığı şeyi buldu, Louis Armstrong eski hoparlörlerden yumuşak sesiyle sessiz bir geceyi anlatan şarkısını mırıldanıyordu. Biraz metalik ve yer yer cızırtılıydı, eski radyonun ses kalitesi pek iyi değildi ama ona bayılıyordum.

Luka beni kendisine doğru çekip mutfağın ortasında döndürürken, bir eli kalçamda ve diğeri kürekkemiklerimin arasındaydı. "Neden sıkıntı yaşadığını bana söylemedin?"

"Hımm." Luka beni bu şekilde tutarken, düşünmekte zorlandım. Burnunu şakağıma yaslamıştı ve yavaşça mutfağımda salınarak dans ediyorduk. "Neden yavaşça dans ediyoruz?"

Luka çenesini tepeme yasladı. "Annemle babam bu şekilde tartışırlardı," diye kısık bir sesle itiraf ederken, sesine gülümsediğini belirten bir ton hakimdi. "Ya da sanırım önemli meseleleri bu şekilde konuşuyorlardı. Babam, annemi yanında tutmaktan hoşlandığını söylerdi ama bence asıl istediği onu kibarca dizginlemekti."

Gülerek kollarının arasında gevşeyip beni yavaşça döndürmesine izin verdim. Babası hakkında konuştuğunu, hoş bir anısını paylaştığını duymak güzeldi. Mutfakta dans eden anne babasına gözlerini deviren genç Luka'yı hayal etmeye çalıştım. Bu gülümsememe sebep oldu. Luka kollarında yumuşadığımı hissedince, beni daha sıkı tuttu ve avucu omuzlarımın arasından sırtımın ortasına kaydı. "Neden bana söylemedin?"

Bu soruda belli belirsiz bir kırgınlık, ona biraz daha yaklaşıp alnımı köprücükkemiğine koymama sebep olan bir üzüntü var-

dı. Çam ağaçları gibi kokuyordu, tarlalarda geçirdiği vakti hatırlatan bir diğer şeydi. Luka'ya söylemememin sebebi diğerlerine söylemememle aynıydı. "Çünkü üstesinden geldiğimi düşündüm," dedim ona hafif bir bıkkınlıkla. "Halledeceğim."

Güzel bir planım vardı. Evelyn'in ziyaretini geçirecektik. Onu büyüleyecektik. Yarışmayı kazanıp tedarikçilere olan borcumuzu kapatacaktık. Sonra, ilkbaharı rahatlıkla atlatacak kadar bütçemiz olacaktı. Bu noktada, para ödülünü kazanmazsak bile, idare edeceğimizi sanıyordum. Evelyn'in sosyal medya hesaplarının etkisiyle çiftliğe gelecek ziyaretçiler toparlanmamız için yeterli olacaktı. Sadece bir süre daha hazır noodle yemek zorundaydım.

"Yine de bana söyleyebilirdin," dedi Luka, bana bakana dek çenesini geriye itti. Bu şekilde genç görünüyordu, tarlada tüm gün çalışıp yorulduğu için çenesini iyice açarak esnedi.

"İstemedim..." Ne kadar borcumuz olduğunu fark ettiğim o ilk günleri düşündüm, bilgisayarımın ekranındaki rakamlar sütunları ne kadar sıralar ve düzenlersem düzenleyeyim, hiç mantıklı gelmiyordu. Luka'yı aramayı ve ondan bir bakıp içimi rahatlatmasını çok istemiştim. Ama bunu tek başıma yapmayı da istemiştim. Bu çiftlik, bu işletme sadece bana ait olan ilk ve tek şeydi. "Beni kurtarmanı istemedim."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Arkadaşına yardım etmek yasak mı?"

"Öyle bir şey değil. Sadece– kaykaya binmeyi öğrenmeyi istediğim yılı hatırlıyor musun? Yardım edeceğini söylemiştin?"

Luka hatırlayınca, gülümsedi. "Evet, yan tarafında alev desenleri olan kırmızı bir kask almıştın. Kaskınla uyumlu dizliklerin vardı. Çok sevimliydin."

Gözlerimi devirdim. Sevimli olmaya çalışmıyordum. Güvenli ve biraz havalı olmaya çalışıyordum. Ama o kask hoşuma gitmişti. "Hatırladığın gibi, o dizlikler çok işe yaradı. Berbattım."

Gülümsemesi genişleyip kahkahaya dönüştü, hiç şüphesiz kasabanın ortasında nasıl düştüğümü hatırlıyordu. "Trajik bir şekilde berbattın," diye bana katıldı.

"Haklısın, peki ne yapmıştın? Kaykayla caddede süzülme hayalimi gerçekleştirmeme nasıl yardım ettin?"

Luka'nın kahkahası içten bir kıkırtıya dönüştü. "Seni sırtımda taşımıştım," diye gülümsedi. "Seni sırtıma alıp kaykaya bindik ve ana caddede uçarcasına kaydık."

Güzel bir anıydı. Omuzlarına sıkıca tutunduğumu, kitapçı, çiçekçi ve girişinde nergislerin olduğu küçük parkın önünden hızla geçerken denk geldiğimiz her tümseği hâlâ hatırlıyordum. Başımla onayladım. "Evet, beni sırtına alarak yapmak istediğim şeyi yapmama yardım ettin." Gülümseyerek parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim, ona dokunmadan duramadım. Aynı anda bu kadar mutlu ve üzgün görünürken, bunu yapamazdım. "Arkadaşlığımız boyunca bunu birçok kez yaptığın için sana minnettarım. Ama bu kez kendi kahramanım olmak istedim. Bunu tek başıma başarmak istedim."

Luka gözlerini kapatıp başını elime doğru itti. "Başkalarından destek alman başarılarının senin olmadığı anlamına gelmez, La La." Erimiş çikolatayı andıran koyu gözlerini açtı. "Yarı maraton koşmaya ikna olduğum zamanı hatırlıyor musun? Ne yapmıştın?"

Bu fikirden nefret etmiştim. Her sabah gün doğmadan önce kalkıp söylenerek spor ayakkabılarımı ve spor sutyenimi giyerken, Luka hattın öteki ucunda uykulu bir şekilde homurdanıyordu. O sabahlarda, sadece tuhaf sesler çıkartarak iletişim kuruyorduk.

"Koşu antrenmanlarım için her sabah benimle aynı saatte kalktın ve buraya kadar aynı sürede koştun. Sırf yalnız hissetmemem için."

"Ona gelince," diye mırıldandım. "Bayan B'ye rastlamış ve bir tabak tarçınlı çörek almış olabilirim."

Luka gözlerini kırpıştırdı. "Ne? Ama GPS'in–"

"Liseli çocuklardan birine benimle aynı rotada koşması için para verdim. Fırının önünde benimle buluşurdu ve takas yapardık. Uzun mesafe koşu takımına girmeye çalışıyordu, o yüzden güzel bir çözümdü."

Luka kahkaha atarken, gözlerinin kenarları kırıştı. Bir kez şakağıma sokuldu ve bizi tekrar mutfağa doğru döndürüp buzdolabına doğru ilerledi. "Ne olursa olsun," diye mırıldandı. "Benimle birlikte uyandın. Bana sağlıklı atıştırmalıklar gönderdin. Bana inandın ve beni teşvik ettin. Hatta yarış için bir pankart bile hazırladın."

Altın rengi harflerle, YORGUN OLDUĞUNUZU MU SANIYORSUNUZ? SABAH 9'DAN BERİ BU PANKARTI TUTUYORUM, yazan parlak pembe bir pankarttı.

Öteki tarafında, SENİNLE GURUR DUYUYORUM, LUKA, yazıyordu.

"Bana güvenebileceğini söylemeye çalışıyorum. Yükü taşımana yardımcı olacağıma güvenebilirsin. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin." Luka buklelerimden birini tutup başparmağı ve işaretparmağı arasında ovuşturdu. Onu hafifçe büküp bir kez çekti. "Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Seninle tanıştığımdan beri bunu yapıyorsun. Ama bu esnada elini tutmama izin ver, olur mu?"

Başımla onaylarken, gözlerimin ardında sıcak bir baskı hissettim. Müzik Nat King Cole'e geçti ve mutfağımda bir tur daha dönerken, Luka'nın kollarında neredeyse eridim.

"Pekâlâ," dedim.

Luka şakağıma bir öpücük kondurup fısıldayarak karşılık verdi. "Pekâlâ."

18

ERTESİ SABAH EVELYN beni ofisimde buldu, belinde kalın bir kuşağı olan güzel beyaz bir ceket giymiş ve koyu saçını omzunun üzerinde örmüştü. Fındık kokusu alınca, elindeki kâğıt bardağa özlemle baktım, ılık kahvem masamın kenarında dengede duruyordu. Bayan Beatrice'in istediğinde nazik olabileceğini bilmek güzeldi.

Masamdaki karmakarışık evrakları çaktırmadan düzgünce istifleyip küçük kekten kalan kırıntıları kenara itmeye çalıştım. Birini beklediğim söylenemezdi. Tüm sabah pansiyondan bir telefon gelmesini ve pansiyonun sahibi Jenny'nin bana Evelyn'in erken ayrılacağını haber vermesini beklemiştim.

Evelyn gülümseyip masamın karşısındaki koltuğun ucuna oturdu. Bir vakit öldürme krizi esnasında döşemedeki yırtıkları dikmeye karar verdiğime sevindim. Duruşu kusursuzdu, zarifçe bacak bacak üstüne atmıştı. Hayatım boyunca bu kadar alımlı göründüğümü sanmıyordum.

"Şaşırmış görünüyorsun," dedi Evelyn, fındık aromalı sütlü kahvesinden büyük bir yudum alırken. "Bu sabah baştan başlayacağımızı söylemiştim."

"Gideceğini sandım." Masamın kenarında duran çam ağacı

şeklindeki araba parfümlerinden biriyle oynayıp ipini başparmağıma doladım. "Burada kendini rahat hissetmemenden endişe ettim."

"Sana bir özür borçluyum," derken, dirseğimle yere bir yığın evrak saçtım. Düzenli görünmeye çalışmak buraya kadarmış.

Elimden kısık bir sesle mırıldanarak karşılık vermekten başka bir şey gelmedi.

"Beckett dün gece benimle konuşmaya geldi," dedi Evelyn. Bunu duyunca, yüzümde tuhaf bir ifade belirmiş olmalıydı ki, Evelyn'in suratı kızardı ve başını eğdi. "Ah tanrım, o şekilde değil. Beckett sadece çiftliğin sana, ona ve kasabaya ne kadar çok şey ifade ettiğini açıkladı. Kalmayı düşünmemi istedi. Dilersem, ortalıkta dolaşmayacağını söyledi."

Göğsümde Beckett'a karşı derin bir sevgi yükseldi. "Peki ne istiyorsun?" Bu soruyu sormamam gerekirdi ama merak ettim. "Onun ortalıkta dolaşmamasını mı tercih edersin?"

Evelyn omuzlarını silkti. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum. İkimiz de yetişkiniz ve aramızda geçen şey..." Yanaklarındaki kızarıklık iyice arttı ve düşüncelerini kovar gibi elini salladı. Kahve kupamın kenarıyla gülümsememi gizledim. "Önemi yok. Geçmişte kaldı, önemli olan şimdi. Profesyonel davranıp bu geziyi tamamlamaya kararlıyım. Bunu hak ediyorsun."

Muhtemelen hak etmiyordum. Gerçek, Luka'yla ilişkimin iddia ettiğim gibi romantik bir hikâye olmadığına dair itiraf boğazımın derinliklerine yapıştı. Avuçlarımı masama koyup başparmağımı tekrar ağacın pürüzlü yüzeyinde gezdirdim. "Dinle, sana söylemem gereken–"

Ofisin kapısı ardına kadar açılıp Luka, ponponlu beresi ve elinde iki bardak kahveyle öteki tarafta belirince, cümlemi tamamlayamadım. Bugün büyük annesinin ördüğüne emin olduğum kalın, koyu yeşil bir atkı takmıştı.

"La La, sanırım bu hâlâ kafeinsiz ama Bayan Beatrice sana fındık aromalı kahve verdi, o yüzden– ah, hay aksi." Kahvelerden birini dirseğinin kıvrımına sıkıştırıp eldivenli elini Evelyn'e

uzattı, gülümsemesi sabah ışığında altın rengi parlayan gözlerini çoktan aydınlatmıştı. Bu kadar güzel olması gerçekten hiç adil değildi. "Merhaba. Evelyn olmalısın."

Evelyn gülümseyip koltuğundan kalktı ve elini sıktıktan sonra şerefe der gibi kendi bardağını hafifçe onunkini dokundurdu. Kararlılığımın kaybolduğunu hissettim. "Luka, seninle tanıştığıma çok sevindim."

"Buz pateni pistine gitmeden önce kahvesini bırakmak için uğramıştım." Kehribar rengi gözlerini bana çevirirken, dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. Bu sabah güneş doğmadan önce evden ayrıldığımda, yatağımdaki yastıkların altına gömülüydü. Uykulu bir şekilde homurdanarak dirseğimi kavrayıp boğuk bir sesle *geri dön ve sarılalım* demişti. Cazip bir teklifti.

"Beck, çiftliğin öteki ucundaki panellerin gevşediğine dair bir mesaj yolladı." Kot pantolonunun cebinden bir çekicin sallandığını ve kolunun altına katlı bir parça keten bezi sıkıştırdığını fark ettim. Merakla baktığımı görünce sırıttı. "Onu annem verdi," diye açıkladı. "Çocuklardan biri bir pankart hazırlamış. Panellerin üzerinde güzel görüneceğini düşünüyorum. Hokey maçlarında görülen reklamlara benziyor."

"Kimse birbirini panellere itmediği sürece sorun değil. Pankartta ne yazıyor?"

"Bilmesen olmaz mı?" diye güldü. Luka kahvemi masamın kenarına bırakıp avucunu ahşap yüzeyine koydu ve eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Dikkat dağıtıcı şeyler düşünüldüğünde, bu oldukça iyiydi. Ona doğru içimi çekince, gülümsedi ve küçük bir öpücük daha verip geri çekildi. Gözümün ucuyla Evelyn'in bize sırıttığını fark ettim.

"Sana katılabilir miyim?" diye sordu. "Dün etrafı pek gezemedim. Pisti görmek istiyorum."

"Evet, sorun değil. Seni gayriresmî bir tura çıkarırım ve Stella seni sonra daha profesyonel bir geziye çıkarır."

Evelyn bir kez ellerini çırptı ve ilk geldiğinde olduğu gibi enerjik ve heyecanlı kadına dönüştü. "Harika."

Kendi kendime bunun iyi olduğunu, ona yalan söylemediğimizi söyledim. Daha ziyade, sanırım gerçeği çarpıtıyorduk. Luka ve benim şu anda birbirimiz için ne ifade ettiğimizden tam olarak emin değildim. Elbette arkadaştık ama kanepemdeki geceden sonra daha fazlası olmuştuk. Artık bunun o kadar büyük bir yalan olmadığına, sadece bir abartı olduğuna ikna olmuştum.

Huzursuzluğumu yutkunarak geçirmeye çalıştım. "Birazdan seni orada bulurum."

E-postalarımı kontrol edemeden bir grup ziyaretçim daha oldu.

Beckett kolunun altına sıkıştırdığı bir evrak yığını ve kararlı bir ifadeyle ofisime girdi. Kitapçığı masaya sertçe koyduktan sonra Evelyn'in bir saat önce oturduğu koltuğa yığılıp kollarını göğsünde birleştirdi. Nefes nefese onun peşinden içeri giren Layla'nın ellerinde kocaman bir fon kâğıdı vardı.

"Bu şeyin rüzgârı nasıl yakaladığına asla inanamazsın," dedi Layla, kocaman fon kâğıdını köşedeki boş koltuğa koyarken. Ceketini çıkarıp masamdaki yığına işaret etti. "Beckett sana ekleri getirmiş. Güzel."

"Lamine edecek vaktim yoktu," dedi Beckett, hâlâ bana dik dik bakıyordu.

"Kendi makinen yok mu?"

"Bozuk," diye homurdandı.

Luka ve ben mutfağımda dans ettikten sonra ikisini de aramaya çalışmıştım. Tüm aramalarım telesekretere yönlendirilmişti. En üst sayfayı okuyabilmek için masamdaki evrakları kenara ittim. Kalın siyah harflerle AŞK IŞIĞI ÇİFTLİĞİ İŞ PLANI yazıyordu.

Neden ikisinin de telefonlarına yanıt vermediklerini şimdi anlıyordum.

"Oturmalı mıyım?"

Beckett ve Layla aynı anda başlarıyla onayladılar ve bana kırk beş dakikalık bir sunum yaptılar. Kitapçıkta farklı renklerle ayrılmış yeni tedarikçilerin olduğu bölümler, vergi indirimi ve

kredilerle ilgili yerel kanunlar ve hatta dün gece Luka'ya gösterdiğim dosyaya şüpheli bir şekilde benzeyen, giriş ücreti alırsak ulaşacağımız başlangıç rakamlarının sarı bir sütunla gösterildiği bir bütçe tablosu bile vardı.

Sayfayı çevirip maaş tahminlerine bakarken, rakamları görünce şaşkınlıkla kaşlarımıçattım. "Bunlar hatalı," dedim, Layla'nın sözünü kesince suratımı ekşiterek özür diledim. "Affedersin, sadece. Maaş bölümüne bakıyordum da, bu rakamlar yanlış."

Beckett avucunun içiyle çenesini ovuşturup bacaklarını uzattı. Bu sunumu büyük ölçüde Layla üstlenmişti ama Beckett her zamanki gibi suni gübre hakkında konuşurken oldukça ateşliydi. Kendi kitapçığında ilgili sayfayı açıp tek kaşını kaldırdı. "Yanlış değiller."

"Yüzde otuz hatalılar." Gözlerimi kıstım. "Hımm, aslına bakarsan. Yaklaşık–"

"Beckett ve ben maaşlarımızdan yüzde kırk kesinti yaptık," dedi Layla hiç tereddüt etmeden. "Buna kendinden yaptığın kesinti için geri ödemeler de dahil."

"Benden yüzde elli kesinti yaptık," diye homurdandı Beckett. "Evime kira ödemiyorum. Bu maaşımdan düşmeli."

Yutkunurken gözlerimi rakamlardan ayırmadım. "Peki diğerleri?" Sesim titremeyene dek boğazımı temizledim. "Mevsimlik işçiler ve ekibiniz? Onların maaşları değişmedi, değil mi?"

"Herkes olduğu yerde kalacak. Nakit ödülü kazanamazsak bile, üçümüzün maaşından yaptığımız kesinti bizi birkaç ay daha idare eder."

Gözlerimin altına bastırıp bakışlarımı çizelgede tutmaya çalıştım. Onlara bakarsam, gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordum. "Bunu yapmanıza izin veremem."

"Ama yapacağız." Layla ellerini beline koydu. Fon kâğıdında ana hatlarını simlerle belirlediği, kırmızı ve beyaz çizgilerle çizdiği bir tabloya işaret etti. Önümüzdeki üç senenin finansal tahminlerini içeriyordu. "Bir şey daha var. Beckett ve ben bunu ko-

nuştuk. Seninle tam ortak olmak istiyoruz. Mülkiyeti üçe bölüp tüm finansal sorumlulukları paylaşmak istiyoruz."

Beckett araya girdi. "Başlangıç masraflarını, arazi ve tadilatların sana kaça mal olduğunun ayrıntılı bir hesabını görmeliyiz. Her şeyi değerlendirip bölüşeceğiz. Halledilmesi gereken bazı resmi belgeler de var. Ortak mülkiyet sebebiyle. Bu işin bir parçası olmamızı istiyorsan, varız."

Layla başıyla onaylayarak ona katıldı. "Kesinlikle varız. Sonuna kadar. En başından beri böyle olması gerekirdi Stella. Böylesi doğru."

Derin bir nefes alıp Layla'ya baktım. Yüzü açıktı, dünkü kırgın teslimiyetten eser yoktu. Artık sadece kararlı görünüyordu. Hafifçe başıyla onaylayıp çenesini belli belirsizce eğdi.

Beckett farklıydı. Hatları sert ve suratı asıktı, kollarını hâlâ göğsünde kavuşturmuş otuyordu ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı. Tenindeki renkli mürekkep kalbimin göğsümde nasıl attığına odaklanmamam için güzel bir ayrıntıydı. Bileğine dolanan sarmaşığa ve dirseğinin iç kısmındaki hilale baktım.

"Beck? Emin misin?" Gözlerimi kırpıştırarak yüzüne bakarken, ifadesinde bir şey değişti. Bir onay vardı. Yeni bir bağlılık.

"Bu," dedi kısık bir sesle. "Ortaklar bunu yaparlar."

Luka ve Evelyn'le buluşmak için buz pateni pistine gittiğimde, aşırı kafein ve tazelenmiş umudun etkisiyle çok gergindim. Beckett ve Layla'yı benimle birlikte üç kez sıra sıra rakamlara göz atmaya zorlamıştım. En sonunda onları maaşlarından yüzde otuz kesinti yapmaya ve öngördükleri geri ödemenin sadece yarısını yapmaya ikna ettim. Bu düzenlemelerle bir süre daha sorunsuz bir şekilde devam edebilecektik.

Giriş ücreti almak konusunda hâlâ tereddütlüydüm. Çocukluğumda annemle sık sık buraya gelmemizin sebebi çiftliğe girmek için ücret ödemek zorunda kalmamaktı. Ağaçların arasında

dolaşmamız ve çantalarımızda gizlice içeri soktuğumuz sıcak çikolatalarımızı yudumlamamız ücretsizdi. Giriş ücreti olsaydı, annemin beni buraya getireceğini sanmıyordum. Bu düşünce beni üzdü. Herkesin aynı sihri tecrübe edebilmesi için burayı satın almıştım. Kimse dışlanmış hissetmemeliydi.

Ofisten ana giriş alanına doğru giden taş yolda köşeyi döndüğümde, hoparlörlerden Mariah Carey'nin sesi duyuldu. Bugün hava serindi, ağaçların arasından esen sert bir rüzgâr vardı. Yamaçta ağaçların sallanıp dans etmelerini izledim, dalları güneşte titriyordu. Mevsimin sonunda, bu yemyeşil tepeler altınımsı kahverengine bürüneceklerdi ve tüm ağaçlar mutlulukla yeni evlerine yerleşeceklerdi. Bazen ağaçlarımın gittiği evleri düşünmek hoşuma gidiyordu. Işıklarla, simlerle ve süslerle dekore ediliyorlardı. Dallarının altına bir an önce açılmak istenen hediyeler düzgünce yerleştiriliyordu. Birinin evinde Aşk Işığı Çiftliği'nden Noel'i özel kılan bir parça oluyordu.

Buz pateni pistine vardığımda, dolu olduğunu gördüm. El ele tutuşup gülüşen bir grup liseli sekiz çizerek birbirlerini kovalıyorlardı. Yan tarafta Cindy Croswell'i gördüm, çocuklar için özel olarak aldığımız penguen şeklindeki patenci desteklerinden birini kullanıyordu. Bailey ve Sandra McGivens, el ele yavaşça kayarken fısıldaşıyorlardı, giriş kemerinin altından her geçtiklerinde ökseotunun altında duraksayıp öpüşüyorlardı. Sırıtarak gözlerimi panellere, güçlendirilmiş ahşap parçalarına ve üzerine asılmış pankarta çevirdim.

Kırmızı ve yeşil boya kullanılmıştı ve onu hazırlayan her kimse aceleci davranmış gibi kenarları biraz yarım yamalaktı. MUTLU NOELLER, AŞK IŞIĞI ÇİFTLİĞİ. ~~INGLEWILD LİSESİ'NİN~~ TIMARHANENİN BU TARAFINDAKİ BİR GRUP NEŞELİ PİSLİKTEN. Altına çatılarına ışıkların asılı olduğu Inglewild'ın küçük bir siluetini çizmişlerdi. Dirseklerimi tırabzana koyup gülerek telefonumla bir fotoğraf çektim.

"Hoşunuza gitti mi Bayan Bloom?" Liselilerden biri –sanırım, Jeremy'ydi– yanımdaki tahtaların önünde aniden güçlükle dur-

du, etrafına saçılan küçük buz parçaları gelişini haber verirken ilk önce patenleri panele çarptı.

"Çok yaratıcı," dedim diplomatik bir şekilde. Pankartı orada bırakacaksak, muhtemelen ikinci kısmın üzerini örtmemiz gerekecekti ama beni güldürdü. "*Çılgın Aile Yılbaşı Tatili'nde* en sevdiğim Noel filmlerinden biri."

"Benim de," diye katıldı Jeremy ve yine saçını savurdu. Her otuz saniyede bir agresif bir şekilde saçını savurmasma rağmen bilincini yitirmemeyi nasıl başardığını bilmiyordum. "Çok fazla ortak noktamız var."

"Hımm, elbette."

"Biliyor musunuz, yaşlı bir kadına göre çok ateşlisiniz," dedi Jeremy, on beş saniye içinde saçım iki kez savurarak. Bu Inglewild Lisesi'ndeki kızlar üzerinde işe yarıyor muydu? Umarım yaramıyordur. Şimdilik bu sözüne aldırmadım. Jeremy küstah bir şekilde sırıtarak bana baktı. Ah, genç beyaz bir adamın özgüvenine sahip olmak ne müthiş olmalıydı.

"Bir nasihat ister misin?"

"Senden mi bebeğim? Bahşişten fazlasını istiyorum."

Ah, iğrençti. Liseliler ne zaman bu kadar kötü olmuşlardı? Bayan Peters'a Jeremy'nin berbat olduğunu söylemeyi aklımın bir köşesine yazdım, gerçi hayata pek incelikle yaklaşmamasına bakılırsa, öğretmeninin bunu bilediğine emindim. "Kadınlara yaşlı olduklarını söyleme," dedim ona. "Hatta, kadınlara hiçbir şekilde hitap etme. Bence önümüzde beş ila yedi sene boyunca kadınlarla konuşmamanın çok faydasını görebilirsin."

Jeremy gözlerini patenlerine çevirirken, omuzları düştü. "Affedersiniz," diye mırıldandı.

"Sorun değil, sadece...o tür kaba şeyler söylememelisin. Bunu bir ders olarak kabul et."

Jeremy gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ne tür şeyler söylemeliyim?"

Sorusunu bir süre düşündüm. "Hoşlandığın biri olursa, belki o kişiye onun hakkında neyi çekici bulduğunu söyleyebilirsin."

Ağzını açar açmaz, ona sert bir bakış attım. "Fiziksel bir şey olmamalı."

Jeremy şaşkın görünüyordu.

"Kişiliği hakkında bir şey söyleyebilirsin," diye öneride bulundum. "Komik, zeki ya da çok nazik olduğunu söyleyebilirsin. Görünüşleri hakkında..." Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Görünüşü hakkında iğrenç bir şey söylememelisin. Gözleri, saçları ya da gülümsemesi hakkında bir şey söyleyebilirsin belki."

Jeremy başıyla onaylarken, hâlâ aklı karışıktı. Sözlerimden şüpheli görünüyordu. "Peki bu işe yarar mı?"

"Sadece içtenlikle söylersen ve o kişinin vereceği karşılığa saygı duyarsan işe yarar. Anlıyor musun?"

"Sanırım." Patenlerinin üzerinde ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Bir kolun belime dolandığını ve geniş bir göğsün sırtıma yaslandığını hissettim. Luka çenesini tepeme koydu.

"Jeremy, kız arkadaşıma asılmasan iyi olur."

Jeremy sırıtıp tek kelime etmeden arkasında bir başka buz serpintisi bırakarak pistin öteki tarafına kaydı. Liseliler gelmeye devam ederlerse, bir Zamboli* almam gerekecekti.

Luka'nın kollarında dönüp ellerimi sırtının alt kısmında birleştirdim. Sırıtarak kahverengi gözlerini yüzüme dikti. "Her şey yolunda mı?"

Başımla onayladım. "Beckett ve Layla beni görmeye geldiler."

Luka mırıldandı ve gülümserken dudaklarının kenarı seğirdi. "Öyle mi?"

"Evet." Onu biraz daha sıktım, parmaklarımı ceketinin kalın kumaşına geçirdim. Alnımı göğsüne yaslayınca, avucunu sırtımın alt kısmından kürekkemiklerimin arasına kaydırdı. Bir kez bizi öne ve geriye salladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Teşekkür etmeni gerektiren bir şey yok. Hepsini sen yaptın," dedi. Tekrar mırıldandı, kulağımda kısık bir uğultu gibiydi. "Sadece elini tutmak istiyorum Stella."

---

* Buz düzeltme aracı markası. –*çn*

Çenemi göğsüne koyup ona baktım. "Sanırım sana izin vereceğim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Gülümsemesi daha yumuşak bir hal aldı ve başparmağı elmacıkkemiğimde dolaştı. "Dinle, geçen gece hakkında hiç konuşma fırsatımız olmadı."

"Ah. Pekâlâ."

"Ne–" Luka'nın ellerinin yanlarımda seğirdiğini hissettim. "Tuhaf mıydı?"

"Tuhaf olmaması tuhaftı," dedim dilimin ucunda bir kahkahayla. Geçen gece aramızda olanlar yüzünden pişman olmam gerektiğini düşünsem de, hiç pişman değildim. İlişkimizin sınırlarını bulandırmanın ötesine geçmiştik. "Peki ya sen ne düşünüyorsun?"

Luka'nın omuzları gevşedi. "Seni düşünmeden duramıyorum," diye fısıldayıp başparmağını yanağımdan altdudağıma indirdi. Gözleri dalıp bulanıklaştı. Bir anda omuzlarımdan omurgama doğru bir ürperti yayıldı. "Çıkardığın sesler, La La–"

Liseli gençler çığlık atarak ve gülerek tekrar yanımızdan hızla geçtiler. Luka gözlerini kırpıştırıp boğazını temizlerken, kalçalarımı sıktı.

"Tuhaf olmaması tuhaf," diye kısık bir sesle bana katılırken, gözleri gözlerimle buluştu. Gözleri karanlık ve arzuluydu, omzunun üzerinden ahıra doğru baktım. Herhâlde kimse fark etmeden oraya ulaşabilirdik. Saklanabileceğimiz güzel ve loş bir köşe bulabilirdik.

"Evelyn'i Peter'la birlikte fırında bıraktım." Luka neye odaklanmam gerektiğini bana hatırlattı. Başımı iki yana salladım. "Daha fazla çikolatalı kek yemeye kararlı görünüyordu."

"İyi vakit geçiriyor mu?"

"Öyle görünüyor. Tarlalara gittik ve ona etrafı gezdirdim. Kızak gerçekten çok hoşuna gitti. Telefonuyla sürekli fotoğraf çekti."

Kızak Hank ya da çiftliğin ondan önceki sahibi tarafından tarlalarda terk edilmiş eski, külüstür bir 1954 model Chevy 3100

kamyonetti. Beckett onu bulduğunda, oldukça paslıydı ve bir kuş kolonisini barındırıyordu. İlkbaharda göç eden kuşlara hâlâ evsahipliği yapıyordu ama şu anda kiraz kırmızısıydı ve sürücü bölmesinin üzerinde rengârenk Noel ışıkları asılıydı. Kamyonetin kasasında kutularla dolu kocaman bir çuval bulunduruyorduk, Noel Baba'nın geride bıraktığı sihirli çuvalıydı. Çocuklar buna bayılıyorlardı.

"Onu oraya götürmek iyi bir fikirdi."

"Dürüst olmam gerekirse, onu unutmuştum." Luka ensesini ovuşturdu. "Ağaçlar yüzünden yolumu kaybetmiş olabilirim. Noel Baba'nın kızağını görünce, asıl amacım onu oraya götürmekmiş gibi yaptım."

Güldüm. Bu tür işleri Luka'ya bırakmak en iyisiydi. "Her halükârda, teşekkürler."

Ön cebimdeki telefonum çalmaya başlayınca, Luka'nın kollarının arasından çıkıp son zamanlarda ceketimi işgal eden buruşmuş şeker kâğıtları ve eski fişlerin arasında onu aradım. Folyo kaplı nane şekerli bir çikolata buldum ve onu Luka'ya verdim. Dikkatini hemen buz pistinde gürültülü bir tur daha atan liseli çocuklara çevirdi ve gözlerini kısarak Jeremy'ye odaklandı.

Kimin aradığına bakma ihtiyacı duymadan gülümseyerek telefona yanıt verdim. "Merhaba?"

"Merhaba Stella."

"Dane." Luka bana doğru dönüp sessizce bir soru sorar gibi tek kaşını kaldırdı. Omuzlarımı silktim. Hafta sonu sabahın köründeki kovalamacadan beri ondan haber almamıştım. "Senin için ne yapabilirim?"

Dane içini çekti. "Senin için haberlerim var. Polis merkezine gelebilir misin?"

19

DANE BENİM İÇİN haberleri olduğunu söylediğinde, güvenlik kamerama taş atan kişiyi yakaladığını kastetmişti. Bunu bana kibar bir sohbet eşliğinde söyleyince, masasının karşısındaki sandalyeden fırlarken kalemlerle dolu bir kupayı ve minyatür bir model uçağı devirdim.

"Ne dedin?" Şüpheli perdelerinin arkasından fırlayacakmış gibi etrafıma baktım. "Kim o? Bunu neden yapmış?" Dane'in ofisindeki cam duvardan küçük mutfağa, nezarethaneye ve randevusuz gelenlerin bekleme alanına gözlerimi kısarak baktım. Arka köşedeki bir kapıya işaret ettim. "Şu anda sorguda mı?"

Dane parmak uçlarıyla kaşlarının arasını ovuşturup sandalyeye işaret ederek sessizce oturmamı emretti. "O bir hizmetli odası, Tarçınlı Lolipop."

Sandalyeye oturup tam kenarına kaydım. "İtiraf etti mi?"

Dane başıyla onayladı. Zafer kazanmış gibi yumruğumu havaya kaldırmak istedim.

"Sorgu ortağına ihtiyacın var mı?" Law&Order'ın tüm bölümlerini izlemek nihayet işe yarayacaktı. Eve gidip şık bir takım elbise giydikten sonra elime bir evrak çantası almam gerektiğini düşündüm. "İyi polis, kötü polis oyununu oynamak ister misin?"

"Bu gerçekte olan bir şey değil Estelle."

"Sen öyle diyorsun."

"Ülkedeki neredeyse tüm yasa uygulayıcısı böyle söyler. Dinle." Dane bana dikkatle bakarken, çatık kaşları dudaklarını çekiştirdi. "Sorguya gerek yok. Bize çoktan yaptığı her şeyi anlattı. Senin adına biraz üzüldüğüm ve her zamanki–" Doğru kelimeyi ararken çenesini ovuşturdu, "–tarafsızlığımı gösteremediğim için bu konuda sorun yaşıyorum."

"Adamın suratına yumruk attın mı?"

Dane hafif bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Yüzüne yumruk atmadım." Ama yüzüne bir yumruk indirmek ister gibi görünüyordu.

"O hâlde sorunun ne olduğunu anlamıyorum. Adam suçunu itiraf ettiyse, tarafsız olmak zorunda değilsin." Suçlunun kim ve motivasyonunun ne olduğu hakkında aklımdan binlerce olasılık geçti. Luka benimle gelmek istemişti ama Evelyn'in herhangi bir şeye ihtiyacı olması ihtimaline karşı onu çiftlikte kalmaya zorlamıştım. Çiftlikten ayrılmadan önce gözüme iliştiğinde, elinde bir sıcak çikolata vardı. İlginç bir şekilde Beckett'la arasında çok fazla mesafe yoktu.

"Şu anda burada, değil mi? Olmayan sorgu odasında değil?" diye sordum. Dane benden bıkmış gibi görünüyordu. Üst çekmecesinden bir stres topu alıp onu sıkmaya başladı. "Bu konuyu nasıl halletmek istersin?"

"Sanırım seçeneklerimi bilmek istiyorum." Başlangıç olarak o kişiye birkaç taş atmak istiyordum. Ne de olsa göze göz, dişe dişti. Ama bunun Dane'in hoşuna gideceğini sanmıyordum.

"Birçok kez özel mülke kötü niyetle zarar verme suçuyla karşı karşıya. Bu Maryland eyaletinde hafif bir suç. Ama bilerek yaptığı ve binlerce dolarlık zarara sebep olduğu için hapse girebilir."

"Hapis mi?" Güvenlik kamerası, eksik teslimatlar ve kırık çit kazıkları için üzgündüm ama birinin bu yüzden hapse girmesini istediğimden emin değildim. Kaşlarımı çatıp sandalyeye yaslandım. "Tek seçenek bu mu?"

"Şikâyetçi olup olmamak sana kalmış." Dane topu daha sert bir şekilde tekrar sıktı. "Seninle konuşup konuşamayacağını bilmek istiyor. Özür dilemek için."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sanırım bu iyi bir başlangıç olur, değil mi?" Bu meseleyi medeni bir şekilde halledebilmemiz harika olurdu.

Dane'in bıyıkları seğirdi. "Elbette."

"Pekâlâ, o hâlde beni sorgu odasına götür."

"Orası sorgu odası değil–" Dane içini çekip pes etti. "Bu taraftan."

Kim olmasını beklediğimi bilmiyordum. Belki de, pasaklı, çirkin bir insan olmasını bekliyordum. Sanırım bir yanım bunu bir yardım yakarışı için yapan biri olmasını umuyordu. Belki de, ailesini doyurmaya ihtiyacı olduğu için kamerama taş atıyordu...ya da o tür bir şey. Ya da korktuğu için kaçmıştı ve her şeyi bir yanlış anlamadan ibaretti.

Will Hewett'ı tüvit ceketi ve bağa çerçeveli gözlüğüyle toplantı masasının başında oturmuş karton bardaktan çay yudumlarken bulmayı kesinlikle beklemiyordum.

"Çayı nereden buldun?" Dane homurdanarak onu selamlarken, aklım karışmış bir şekilde hareketsizce kapının girişinde durdum.

"Şerif Yardımcısı Alvarez getirdi," diye karşılık verdi Bay Hewett ve bir an için bana baktıktan sonra gözlerini tekrar karton bardağına çevirdi. Özenle hazırlanmış bir eşek şakasının parçası olduğumu düşündüm. Peşimizden sessizce odaya giren Caleb kolunun altına bir not defteri sıkıştırmıştı. Dane ona sert bir bakış attı.

"Şimdi de suçlulara çay mı ikram ediyoruz?"

Caleb gözlerini kırpıştırıp küçük karton bardaktaki çaya baktı. "Çayı ondan almamı mı istersin?"

"Elbette."

Caleb çaya uzanırken, elimi sallayarak ona engel oldum ve Bay Hewett'in karşısındaki boş sandalyeye oturdum. Bana tek-

rar bakmayınca, *bu da ne demek oluyor* diye homurdanmamak için kendimi zor tuttum.

"Aklım karıştı," demeyi başardım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş sert bir ifadeyle omzumun tepesinde dikilen Dane'e baktım. Dönüp kapıya yaslanarak duran Caleb'e kaşlarımı çattım. Yerime yerleşip Bay Hewett'e göz attım. Bu odadaki kimse coşkulu görünmüyordu. "Bu bir şaka mı?"

Üç adam da farklı derecede şevkle başlarını iki yana salladılar.

"Pekâlâ," Biraz çay içmek iyi gelebilirdi. Yereli miktarda viskiyle birlikte. "Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi? Anlamakta zorlanıyorum. Bay Hewett, kameramı siz mi mahvettiniz?"

"Neden en baştan başlamıyorsun, William?"

Her şey çiftliğin satışıyla başlamıştı, ben arabayla önünden geçerken SATILIK tabelasını görmeden çok önce. Bay Hewett araziyi satın almak için Hank'le centilmence anlaştığını ama parayı denkleştirmek için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu açıkladı. Varlıklarının bir kısmını nakde dönüştürüp parayı bir araya getirmeye çalışırken, ben araya girip çiftliği gözünün önünde satın almışım.

Teklifimi yaptığımda, Hank'in çiftlikle ilgilenen bir başka alıcı olduğunu söylediğini hayal meyal hatırlıyordum ama bundan bir şey çıkmamıştı. Kendime ait bir yer açmak umuduyla yıllardır para biriktiriyordum, annemin sigorta poliçesinin ödemesi el değmemiş bir şekilde banka hesabımda duruyordu. Onu özel ve anlamlı bir şey için saklıyordum. Tabelayı görünce, teklifimi yaptım ve ertesi hafta Hank Costa Rica'daydı ve ben de çiftliğin anahtarlarına sahiptim.

"Anlayamadım...ne yapmak istediğinizi söylediniz?"

Bay Hewett bardağının kenarından bir parça kopartırken, dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Onu itiraf etmeye iten yardımseverlik her neyse, bana dair genel algısını etkilememişti. "Bir alpaka çiftliği," diye homurdandı.

"Bir alpaka çiftliği."

"Bu benim hayalim," diye karşılık verdi Bay Hewett hafif bir sabırsızlıkla. Dane arkamda alaycı bir şekilde güldü. Anlaşılan, bu odadaki adamlar alpaka çiftliği hakkında düşüncelerini paylaşmışlardı.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ve çiftliği sizin elinizden aldığımı düşündüğünüz için bana kızdınız, öyle mi?" diye karşılık verdim. Başımı eğip gözlerinin içine bakmaya çalıştım. "Ama çiftliği satın almak istediğinizden haberim olmadığını bilmeniz gerekir. Hank anlaşmanızdan bana hiç bahsetmedi."

Bay Hewett başıyla onayladı. "Bunu şimdi anlayabiliyorum."

"Pekâlâ." Omuzlarımı silktim. "Hâlâ bazı sorularım var." Bana başıyla küçük bir işaret verip sandalyesinde kıpırdandı, rahatsız olduğu her hâlinden belliydi. Omzumun üzerinden arkadaki odaya bakıp özlemle içini çekti. "Neden Dane'e tüm gerçeği anlattınız?"

"Kameranı kırdığım ve Beckett'ın peşime düştüğü gece, beni neredeyse yakalıyordu. Saklanabilmek için çam iğnelerinin altında üç saat boyunca bir hendekte yattım. Seçeneklerimi dikkatlice düşünmemin zamanı geldiğini o zaman anladım."

Pekâlâ, bu anlaşılabilirdi. Sinirli bir çiftçiden kaçmak için dondurucu soğukta hendekte saklanan birinin davranışlarını gözden geçirebileceğini tahmin ediyordum.

"Peki tam olarak ne yapıyordunuz?"

Bay Hewett içini çekti. "Ufak tefek, uygunsuz şeylerle başladım. Sadece çiftliğin bir yük olduğunu ve onu satmayı düşünmeni istedim. Bana. Ama hiçbir şey seni duraksatmadı. Birkaç çit direğini kırdım, satıcılarını arayıp bazı siparişlerini iptal ettim. Geçen seneki süslemelerinden bazılarını çaldım, onları geri istersen, kütüphanenin bodrumundalar."

Neredeyse kahkaha atacaktım. "Geri istiyorum, teşekkürler."

"Hiçbir şeyin seni bıktırmaması beni deli etti. Hayal kırıklığına kapılmaman...bıkkınlık vericiydi. Daha büyük bir şey yapmam gerektiğini anladım, o yüzden..." Yutkunup Dane'e baktık-

tan sonra gözlerini tekrar masaya çevirdi. "Güney çayırındaki drenaj sistemini kurcaladım. Kütüphanede Fraser köknarı hakkında oldukça kaynak var, bilirsin."

Dane kütüphanenin Fraser köknarları hakkında sunduğu eğitsel kaynaklarla ilgilenmediğini belirtmek için boğazını temizledi. Tatlı Caleb bile hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Güney çayırı. Eğri büğrü ve ölü görünen ağaçları hatırlayınca, midem altüst oldu.

"Ağaçlarıma ne yaptınız?"

"Toprağa fazla su verilince, kökler boğulur ve yerden oksijen çekemezler. Toprağı nemlendirme sensörünü devre dışı bırakıp ağaçlarına kök çürütücü verdim."

Zavallı Beckett bir ipucu bulmak için elleri ve dizleri üzerinde her ağacı kontrol ederek o arazide saatlerini harcamıştı. Ekipmanı sayısız test ve denetimden geçirmiş ve sebebini çözmeye çalışırken neredeyse deli olmuştu.

"Ama o ağaçların kökleri çürümüş gibi görünmüyor, onlar–"

"–farklı bir dünyaya aitmiş gibi görünüyorlar, evet. Bunun nasıl olduğundan tam olarak emin değilim. Sebebini fark etmemen için birkaç hafta sonra drenaj sistemini tamir ettim, çürüme gerçekleştikten hemen sonra. Ardından her şey daha kötüye gitti. Bahse girerim yerel üniversitenin bahçecilik departmanı ağaçlara bakmakla ilgilenir..." Dane tekrar öksürdü, sesi her şeyden çok kükreyen bir ayıya benziyordu ve Bay Hewett sandalyesinde sindi. "Ama sanırım bu sana bağlı."

Nefesim kesilmiş bir şekilde sandalyeme yığıldım. Bay Hewett sırf kendi alpaka çiftliğini kurmak için beni çiftliğimi satmaya zorlamak uğruna bir sene içerisinde işletmeme binlerce dolarlık zarara sebep olmuştu. Gerçek kesinlikle çılgınca olabiliyordu.

Parmaklarımla dudaklarımı ovuşturdum. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedim zayıf bir sesle. Sıkıntılarımızın bu şekilde açıklanabildiğini bilmek rahatlatıcıydı. Bay Hewett suçunu itiraf ettiği için karşı karşıya kaldığımız zorluklar muhtemelen ortadan kalkacaktı. Ama benim için en üzücü olan, kalbimi kıran şey...

"Bay Hewett, alpakalarınız için size seve seve yer verirdim," dedim ona. "Keşke bana sorsaydınız."

Kışın onlara rengeyiği kafa bantları takabilirdik. Hediyelik eşya dükkânmda alpaka yününden yapılmış kazaklar satabilirdik. Çok sevimli olurdu.

Bunu duyunca, adamın yüzünde bir şey paramparça oldu ve önündeki masaya bakarken, çatık kaşları iyice çöktü. Ezdiği karton bardağını bir kenara koyup gözlüğünü çıkardı ve eklemleriyle sertçe gözlerini ovuşturdu.

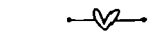
"Telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacağım Estelle." Bana baktı, bu dar sorgu odasına girdiğimden beri ilk kez gözlerimin içine baktı. "Hapse girerim."

Henüz ne yapmak istediğimi bilmiyordum ama bu adamın bir alpaka çiftliği istediği için hapse girmesini biraz gülünç buldum. Masadan güç alarak kendimi geriye itip ayağa kalktım. "Biraz düşünebilir miyim?" Dane'e baktım. "Suçlamaları?"

Dane başıyla onayladı. "Sanırım ama fazla uzun sürmesin, olur mu?" Bakışlarını Bay Hewett'e çevirdi. "Aşk Işığı Çiftliği'ne giden yola adımını bile atarsan, seni bir süre daha nezarette kalman için bizzat sarhoşların arasına tıkarım. Anlıyor musun?"

Bay Hewett telaşla başıyla onayladı. En azından, Evelyn buradayken kimsenin güvenlik kameralarını kırmayacağından emin olabilirdim.

Keşke geri kalanından da o kadar emin olabilseydim.

"Anlayamadım, ne yaptı dedin?"

Çiftliğe döner dönmez, Luka, Layla ve Beckett'i ofisime toplamayı başardım, Beckett sinirle masamın önünde ileri geri yürüyordu. Ona drenaj sistemi ve nem sensörlerinin devre dışı bırakıldığını söylediğimden beri yerinde duramıyordu. Polis merkezindeyken Beckett yanımda olmadığı için Bay Hewett çok şanslıydı. Şu anda döşemelerim için biraz endişeleniyordum.

Beckett bir tarafa doğru yürüyüp aniden döndükten sonra

ofisin diğer tarafına doğru ayaklarını yere vurarak yürüdü. Bu odayı yaklaşık üç futbol sahası kadar genişletmeliydim. Layla düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak onu izliyordu.

"Gece buzdolabımın fişini çeken de o muymuş? O yüzden iki haftalık malzemeyi kaybettim."

Başımla onayladım. Polis merkezinden ayrılmadan önce Dane bana Will Hewett'ın çiftliğe verdiği zararların bir listesini vermişti. Tek boşluklu ve iki sayfa uzunluğundaydı. Traktörlerden birinin bir tekerinin eksik olduğunu fark etmemiştim bile.

"Peki yolun kenarındaki yamuk duran posta kutusu?"

Luka ve masum ifadesine gözlerimi devirerek karşılık verdim. "İyi denemeydi. Onun senin işin olduğunu biliyorum. O virajı hep çok hızlı alıyorsun."

"Toprakla oynayan pis herif," diye Beckett burnunda soludu. Gözlerinden ateş saçarak masama doğru döndü ve homurdanarak ofisimde alışkanlık hâline getirdiği nefret yürüyüşüne devam etti. Başım aynı ritimle zonkluyordu.

"Bu konuda ne yapacağımızı çözmeliyiz. Ne de olsa artık ortağız." Layla ve Beckett'a baktım. "Bu kararı birlikte vermeliyiz."

"Sürgün diye bir şey var mı? Onu Peru'ya gönderebilir miyiz? Alpaka meraklısı kalbi orada nihayet tatmin olabilir."

"Beckett, lütfen ciddi ol."

"Haklısın. Orada çok mutlu olur. Onu berbat bir yere yollayalım. Florida gibi."

"Pekâlâ, işe yarar bir şey söyleyeceğin zaman sana geri dönüş yapacağız." Layla'ya baktım. "Ne dersin?"

"Elbette, çok üzüldüm." Layla'nın gözleri elleriyle sandalyelerimden birini boğmaya çalışan Beckett'e kaydı. *O kadar da üzgün değilim* der gibi gözleri kocaman oldu. "Ama aynı zamanda rahatladım. Tüm bu çılgınlığın artık son bulacağını bilmek güzel. Birdenbire buzdolabının fişinin çekilmiş olduğunu fark etmek gibi sürekli kötü bir şey olmasını beklemekten sıkılmaya başlamıştım."

Başımla onayladım. Ben de aynı fikirdeydim. "Dane istersek

şikâyetçi olabileceğimizi, verilen maddi hasar için bir hukuk davası açabileceğimizi söyledi. Ama suçlamaların muhtemelen hapis cezası içereceğini de söyledi, ne de olsa güney çayırını kaybetmenin bedeli binlerce dolara mal oldu."

"Onu hapse atsınlar," diye Beckett köşeden homurdandı. Ofisimdeki ağacın yanındaki boşluğa sokulup yarı gölgelerin arasına gizlenmişti. Grinç'e benziyordu, sesi de onun gibiydi. "Anahtarı kaldırıp atın."

"Bir alpaka çiftliği yüzünden adamı hapse atmak saçma olmaz mı?"

"Bilmiyorum, La La." Şimdiye kadar sessiz kalan Luka'dan bunu duyunca şaşırdım. Dikkatimi ona çevirince, omuzlarını silkip uzun bacaklarını önüne uzattı. "Bu senin hayalin ve o bunu senden çalmaya çalıştı. Bedelini ödemesi gerekmez mi?"

Bu bir fikirdi. Bay Hewett'ın bunun bedelini ödemesini çok isterdim. Her şeyi son kuruşuna kadar ödemeliydi. Luka tek kaşını kaldırarak bana baktıktan sonra masamın kenarındaki eski hesap makinesine uzandı, Dane'in bana verdiği evraklar çiftlikteki hasarı detaylandırıyordu. Ben Layla ve Beckett'e bakarken, Luka hesaplamaya başladı.

"Oylama yapalım."

—v—

Beckett'ın Bay Hewett'ı hapse yollamak isteme kararına kimse şaşırmadı. Layla ve ben onu tüm maddi kayıplarımızdan sorumlu tutmak dışında ona ek suçlama yöneltmemeye karar verdik. Üçümüz de uzaklaştırma kararı çıkarmaya, onu sonsuza dek çiftlikten uzak tutmaya karar verdik.

Kapının üzerindeki saate bakınca, suratımı ekşiterek hemen ayağa kalkıp ellerimi kot pantolonuma sildim. "Evelyn'le buluşup ona çiftliği gezdirmem gerekiyor." Luka'ya baktım, kalemlerimden birinin dişlerinin arasına sıkıştırmış hesap makinesini tuşlamaya devam ediyordu. Bu kadar çekici olmaması gerekirdi. Beresini geriye ittiği için her zamanki gibi karmakarışık kestane

rengi saçlarının ön tarafından dışarı fırlamasının ve başparmağını sayfanın üzerinde aşağı kaydırarak rakamları kontrol ederken burnunu buruşturmasının sevimli bir yanı vardı. Boğazımı temizledim. "Sakıncası yoksa, Evelyn'i bizimle akşam yemeği yemeye davet edeceğim."

"Evet, elbette." Evraklardan kafasını kaldırdı ve uzun süredir rakamlara baktığı için görüşünü netleştirmeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Ona birçok kez küçük yazılara bakarken gözlerini kısmak zorunda kalmaması için yardımcı olabilecek bir şey, bir okuma gözlüğü takmasını söylemiştim. Kabul etmemesine neredeyse memnundum. Gözlüklü Luka'yla ne yapardım bilmiyordum. "Ravioli pişireceğim."

Anın basit evcimenliği göğsüme sertçe çaptı. Sanırım birlikte geçireceğimiz hafta dolduğunda en çok bunu özleyecektim. Dokunuşlarını, öpücüklerini ya da ellerini saçlarımın arasına soktuğunda ve dudaklarını boynuma koyduğunda bana adımı unuttırmasını değil, bunu özleyecektim. Dar patikada kulübeme doğru ilerlerken kocaman meşe ağacının yanındaki kıvrımı döndüğüm esnada, pencereden Luka'nın mutfaktaki ocağın başında durduğunu ve aptal havlularımdan birinin omzunda olduğunu görmek. Ön kapıdan içeri girer girmez, mutfaktan gelen kısık radyo sesi eşliğinde dudaklarıma bir öpücük kondurması. Havadaki feslegen, domates ve sarımsak kokusu. Ocakta cızırdayan bir yemek.

Bunlardan nasıl vazgeçeceğimi bilmiyordum.

"Ne tür ravioli?" diye sordu Layla odanın köşesinden. Beckett oylamanın ardından bıkkınlığını bir traktör motorundan çıkarmak ya da güney çayırındaki drenaj sistemini kontrol etmek için bir ara çaktırmadan odadan çıkmış olmalıydı. Onu buz pateni pistinde bulsam bile şaşırmazdım. Aslına bakılırsa, paten konusunda çok iyiydi. Bazı sabahlar güneş tamamen doğmadan her şeyi kontrol etmek için erken çıkardım ve Beckett gençliğinde kullandığı eski hokey patenleriyle tur atıyor olurdu.

"Balkabaklı muhtemelen. Büyükannem Stella'nın dondurucusuna biraz stoklamış olmalı."

Özleyeceğim şeylerden biri de buydu. Buzdolabıma stoklanmış bol miktarda İtalyan yemeği. Sahte ilişkimize son verdiğimizde ailesi beni yine de besleyecek miydi?

"Artan yiyecekleri yarın bana getirir misin?"

"Bize katılabileceğini biliyorsun."

"Jacob'la randevum var," diye açıkladı Layla. Duygusuz ve kronik bir şekilde sıkıcı erkek arkadaşından bahsettiğini duyunca, Luka suratını ekşitti. "Ayrıca, bu Evelyn'le baş başa kalmanız için güzel bir fırsat. İkiniz bir aradayken çok sevimlisiniz."

Yanaklarım kızardı. Luka ve benim birlikte olmamızdan bahsedildiğinde duygularımı kontrol etmeyi başarana kadar bu hafta bitmiş olacaktı.

"Neredeyse on senedir antrenman yapıyoruz," diye araya girdi Luka. Yerinden kalkıp hesap makinesini ve evrak yığınını kenarlarının birbirlerine paralel olduğundan emin olup düzgün bir şekilde masamın kenarına bıraktı. Sırf ne yapacağını görmek için serçe parmağımla onu dürtmek istedim.

Luka sandalyemin kollarını tutup başını eğerek dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Evde görüşürüz," diye mümkün olduğunca gelişigüzel bir şekilde mırıldandı. "Akşam yemeğini pişirmeye başlayacağım."

Luka giderken Layla'yı başıyla selamladı ama Layla küstah bir şekilde bana sırıtmakla fazla meşgul olduğu için bunu fark etmedi. Sandalyemde kıpırdandım ve meşgul görünmek için gelişigüzel evrakları gelişigüzel dosyalara koydum. Layla'nın gitmesini bekledim ama yerine iyice yerleşti.

"Ne?" diye sordum, başımı kaldırıp ona bakma ihtiyacı hissetmeden. Üst çekmecemde arabaya servis yapan restorandan aldığım altı patates mücverinin fişi duruyordu. Kötü bir gün olmalıydı.

Layla kıs kıs güldü. "Ne olduğunu biliyorsun."

"Bilmediğime eminim."

Sırıtışı küçük ofisimde neşeyle çınlayan kocaman bir kahka-

haya dönüştü. Luka'nın peşinden kapıdan çıkmak için ayağa kalktı. "Ah, Stella, tatlım. Sen sırılsıklam âşıksın."

Bunu bana mı söylüyordu?

—V—

Evelyn'i Noel Baba'nın ahırında buldum, direklerden birine yaslanmış küçük Evan Barnes'in Clint'e, önümüzdeki sene Noel Baba'dan ne istediğini anlatmasını izliyordu. Ahırın içini oldukça sade tutmuştuk. En yoğun günlerimizde ziyaretçilerin sıraya girebilecekleri kadar geniş, koyu kırmızı kadife halatla çevrili bir alan ve insanların beklerken oturabilecekleri koyu yeşil ve gece mavisi rahat koltuklar ve kanepeler vardı. Geniş şöminenin yanında kocaman bir sallanan sandalye yerleştirilmişti. Yakında bir dizi masa oyunu istiflenmişti. Yere çocukların üzerlerinde koşup oynayabileceği ve yuvarlanabileceği birbirleriyle uyumsuz, solgun kilimler seriliydi. Çiftlikteki en sevdiğim yerlerden biriydi. Bazen çiftlik kapandıktan sonra gece buraya gelip odanın ortasına uzanır, beyaz ışıklara ve ahırın ahşabma bakardım, çatının suntaları arasından gökyüzünün küçük bir parçası görünürdü. Tıpkı çocukken Noel ağacının altında yaptığım gibi.

Bana kalırsa, Clint işini çok ciddiye alıyordu. Elinde bir not defteriyle, dili dişlerinin arasında konsantre olmuş bir şekilde kocaman sallanan sandalyede oturuyordu.

"Bu LEGO Mars Uzay Gemisi mi?" diye sordu Clint. Sol göğsünde KUZEY KUTBUNUN RESMİ TEMSİLCİSİ yazan kıpkırmızı bir rozeti olan itfaiyeci üniformasını giymişti. Layla, geçen sene tüm gönüllülerimiz için o üniformaları hazırlamıştı ve simli yapıştırıcıyla biraz aşırıya kaçmıştı.

Evan başıyla onaylayıp gözlüğünü burnunda yukarı itti. "Evet, içinde keşif aracı olan bir uzay gemisi. Bu çok önemli."

"İçinde keşif aracı olan bir uzay gemisi," diye Clint yavaşça ve dikkatle defterine not aldı. İşini bitirince başını kaldırdı ve Evan'ın omzuna hafifçe vurdu. "Not aldım, evlat. Bunu direkt kırmızılı koca adama ileteceğim." Evan'ın annesine baktı ve

kadın çaktırmadan başparmağını havaya kaldırarak işaret etti. "İçimden bir ses istediğin her şeye sahip olacağını söylüyor, dostum."

Evan'ın yüzü aydınlandı. "Midilliye bile mi?"

Evan'ın annesi suratını ekşitip başını iki yana salladı. Clint güldü. "Bu listede bir midilliden bahsetmedin, koca oğlan. Belki seneye, olur mu?"

"Bu güzel bir fikir," diye Evelyn bana fısıldayıp omzumu hafifçe dürttü. "Eski bir geleneğe yenilik katmak güzel. Üstelik hiçbir çocuk bir yabancının kucağına oturmak zorunda değil."

Güldüm. "Geçen sene buraya bir Noel Baba getirmeye çalıştık ama bir tane bulmak şaşırtıcı bir şekilde zor oldu. Inglewild elinden geleni yaptı ve IHLOO doğdu: Inglewild Hediye Listesi Operasyonu Operasyonu. Bir kısaltma oluşturmayı çok istedikleri için operasyon kelimesini iki kez kullandılar." Bu Dane'in fikriydi ve Inglewild Hediye Listesi Süslü Operasyon ya da yüzlerce farklı seçeneğin acil durumda kullanılabileceğini ona söyleyecek cesareti gösteremedim. "Çocuklarla birlikte oturup onların isteklerini dinleyen, sürekli değişen gönüllülerden oluşan bir ekibimiz var. İstekleri not alıp onları oradaki resmi Kuzey Kutbu postasına bırakıyorlardı." Köşede üzerinde altın rengi harflerle *Kuzey Kutbu* yazan kırmızı, büyük, metal posta kutusuna başımla işaret ettim. "Hediye alışverişini yapmamış olabileceklerini düşünerek listeleri çocukların anne babalarına ya da bakımlarından sorumlu kişilere teslim ediyoruz."

"Çok zekice," dedi Evelyn. Hem kendimle, hem burada başardığım şeyle, hem de kasabanın çocuklar için güzel bir şey yapmak amacıyla bir araya gelmesiyle gurur duydum. Evan listesini posta kutusuna atmak için koştu ve kenardaki özel rengeyiği mührüyle onu üç kez mühürlemeyi ihmal etmedi.

"Ayrıca, Beckett eskiden bu kostümü giymeyi reddederdi."

"Çocukların dövmeleri hakkında birçok soru soracağına eminim."

"Ve muhtemelen çocuklu bir sürü kadın sıraya girerdi." Evelyn'in Beckett'le geçmişini hatırlamakta biraz gecikince, suratımı ekşittim. "Kahretsin, üzgünüm."

Evelyn umursamazca elini salladı ve iki saç örgülü küçük bir kızın sekerek Clint'in yanına gitmesini izledik. "Endişelenme. Beckett kabul etse de, etmese de çok fazla ilgi çekiyor."

Sanırım daha önce Beckett bir traktörün altında sırtüstü yatarken, Cindy Croswell'in cep telefonunu çıkardığını görmüş olmalıydı. Ve sırf Beckett'le konuşacak bir şey bulabilmek için kışın ot bahçesini kaplayan kalın saman örtüsünün detaylarıyla ilgileniyormuş gibi yapan orta okul öğrencilerinin annelerinin kalabalığını da.

"Ben..." Evelyn temkinli bir şekilde beni süzdü. "Bariz gerçeği ele almak gerkirse, söylemek istediğim tek şey şu–" Bıkkınlıkla nefesini verirken, dudakları katı bir çizgi oluşturdu. "Genelde bu tür şeyler yapmam. Ve Beckett'ı tekrar görmeyi kesinlikle beklemiyordum."

Fırından nasıl kaçtığı düşünülürse, bu kadarı aşikârdı.

"Ah, açıklama yapmak zorunda değilsin–"

"Sadece," Evelyn omuzlarını silkip bir şey hatırlıyormuş gibi uzaklara daldı. "Birden oldu. Beckett'ın kim olduğumu bilmemesi güzeldi. Hoş bir değişiklikti."

Bazen Evelyn'in etkisini unutuyordum. Sadece Instagram'da 1.7 milyon takipçisi vardı. Gittiği her yerde tanınmasının, insanların onu tanıdıklarını zannetmelerinin nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

Bunaltıcı olmalıydı.

"O iyi bir adam," diye yavaşça söze girdim, çünkü Beckett'ın iyi olmasını her şeyden çok istiyordum. Kimsenin buraya gelip işleri onun için daha zor hale getirmesini ve onu incitmesini istemiyordum. "O en iyisi."

Evelyn başıyla onaylayıp hafif ve ürkek bir gülümsemeyle bana baktı. Koyu saçının bir tutamını kulağının arkasına iterken, tavandaki kalın kirişlere asılı yanıp sönen ışıklarda kırmızı tır-

nakları parladı. "İnsanları incitmek gibi bir niyetim yok, Stella. Bu konuda sana söz verebilirim."

Rahatladım, sohbetimiz esnasında bu kadar gerildiğimin farkında bile değildim. Küçük kızın sallanan sandalyenin koluna yaslanıp Clint'in listesinde bir şeye işaret etmesini izledik. Clint güldü ve kalemiyle bir şeyin üzerini çizdikten sonra tekrar yazdı.

"Bahse girerim, o da bir midilli istiyor."

Saçları iki yandan örülü küçük kıza baktım. "Roma'nın bunu istediğini sanmıyorum." Onu kasaba merkezindeki açık hava oyunlarında görmüştüm. Çuval yarışını dağıtmıştı ve halat çekme oyununda küçük bir oğlanı neredeyse bayıltıyordu. "Muhtemelen bir roketatar istemiştir."

20

BECKETT'DAN BİR DAHA bahsetmedik. Ama çiftliği karış karış dolaştık. Fırından aldığımız sıcak çikolatalarla tarlalarda gezdik, Noel Baba Kızağı'nın yanından geçip gizli Sakız Damlalı Orman'a daldık. Evelyn parlak ve rengârenk ışıklarla süslü ağaç öbeklerini görünce güldü. Bu ailelerin karşılaştığı sürprizlerden biriydi, tam ortasında çocukların içinden geçebilecekleri eski fıçılardan yapılmış bir tünel bile vardı. Layla ona küçük Lincoln Tünelimiz diyordu. Evelyn ağaçların etrafında dönerken, parmak uçları kırmızı, mavi ve sarı ışıklara dokundu.

"Burası bana kendimi yeniden bir çocuk gibi hissettiriyor," dedi.

"Yılın bu zamanında herkes bir çocuk gibi hissetmeli."

Arazide bu kadar çok vakit geçirmek güzeldi. Kış gelince, genellikle e-postalara yanıt verip evrak işlerini hallederken masama çakılıp kalırdım. Sessizlik, durgunluk ve kışın yanaklarıma serin dokunuşu hoşuma gitti. Bunu daha sık yapacağıma dair kendime söz verdim. Kendimi ağaçların arasında kaybedecektim.

Yürürken, sohbet ettik. Sanırım gayriresmî bir röportajdı. Evelyn bana çiftliği ve onu neden satın aldığımı sordu. Geçen

sene yaptığım tüm değişiklikleri, Beckett ve Layla'nın ekibe nasıl dahil olduklarını bilmek istedi. Evelyn'i romantik hikâyemize ikna etmek için değil, yol boyunca yanımda olduğu için Luka'dan sık sık bahsettim. Çiftliği satın aldığım ilk gece Luka'nın bana bir şişe şampanya getirdiğini ve en uzak çayırlara gidip yıldızların altında sırtüstü uzanarak sarhoş olana kadar içtiğimizi anlattım. O gece Luka benimle gurur duyduğunu ve orada, o şekilde uzanmaktan daha iyi bir şey düşünemediğini söylemişti.

"Haklıymış," dedi Evelyn. "Her şeyi düşünmüşsün. Bunu çoktan söylediğimi biliyorum ama burası inanılmaz. Açılalı sadece bir yıl olduğuna inanamıyorum."

Gurur içimi ısıttı. Tek istediğim biraz sihir yaratmaktı.

Evelyn'le konuşmak eski bir dostla konuşmak gibiydi. Rahat ve akıcıydı, hızla kahkahaya dönüşüyordu. Soğuktan ayaklarımız uyuşana ve sıcak bir yemek vaadiyle midelerimiz guruldayana kadar çayırlarda dolaştık. Evelyn koluma girerken bacadan yükselen dumanı gördüm ve kulübenin önündeki son tepeyi yavaşça indik.

"Buradan ayrılmayı hiç istemiyorum," diye içini çekip yüzünü ceketinin yakasına gömdü.

"Dilediğin kadar kalabilirsin," dedim çenemi gökyüzüne doğru kaldırarak. Güneş batalı çok olmuştu, günler gerçekten de kısalıyordu. Bu gece gökyüzü bulutluydu, ağaçların üzerine farklı bir durgunluk çökmüştü. "Dilediğin zaman gelebilirsin."

"Önümüzdeki hafta ziyaret etmem gereken finalistin bundan hoşlanacağını sanmıyorum," diye güldü Evelyn.

"İşini, sık seyahat etmeyi seviyor musun?"

"Biliyor musun, uzun zamandır kimse bana bu soruyu sormamıştı." Evelyn bana gülümserken, atkısının ardındaki gözlerinin kenarları kırıştı. Bu düşünce beni üzdü, etrafındaki insanların kaçının sırf popüler olduğu için ona yakın olduğunu merak ettim. "İşimi seviyorum. Hikâyeler anlatmak hoşuma gidiyor. Her şeye başlamamın sebebi bu."

Evelyn'i bir süredir takip ediyordum. Instagram'da filtre kul-

lanmadan ve fotoğrafların üzerinde oynamadan sıradan insanların fotoğraflarını paylaşarak başlamıştı. Onların hikâyelerini, düşüncelerini ve hayallerini paylaşıyordu, rahatsız edici olduğunda bile. Yavaş yavaş küçük işletmeleri öne çıkarmaya başladı ve sonra şimdiki haline dönüştü. Kıyı boyunca uzanan keşfedilmemiş güzellikleri sergiliyor, insanların varlığından bile haberi olmayan yerleri ortaya çıkarıyordu. Küçük kasabalardaki kafeler, bağımsız kitapçılar ve ailelerin evlerine ekmek götürmelerini sağlayan kâr amacı gütmeyen kurumlar. En sevdiğim hikâyeler bunlardı, bir topluluğun kendilerinden birini desteklemek için bir araya geldiği anlar.

"Ama son zamanlarda, bilemiyorum. Hikâyelerimden bazıları ben doğru düzgün bakmadan yazılmış gibi geliyor." Neyi kastettiğini biliyordum. Son zamanlarda paylaşımlarından çoğu sosyal medya fenomeni pazarına girmeye çalışan şirketlerin sponsorluğundaydı. "Çalıştığım kişileri özenle seçmeye çalışıyorum ama sosyal medya çoğunlukla beni deli ediyor."

"Sosyal medya fenomeni olma hayali kurmadığını mı söylüyorsun?"

Evelyn gülerek başını iki yana salladı. "Gazeteci olmak istedim. Bir süreliğine, bunu yapabilmenin en iyi yolunun sosyal medya olduğunu sandım. Ama artık emin değilim. Uzun zamandır gerçek bir hikâye anlatmadığımı düşünüyorum. İnsanlara yardım etmek istiyorum." Omzuyla omzumu dürttü. "Hayallerini gerçekleştirmeye çalışan senin gibi insanlara."

"Bana yardım ediyorsun," dedim ona. Şimdiden takipçilerimizin sayısı üç katına çıkmıştı ve hiç olmadığı kadar rezervasyon talebi alıyorduk. Üstelik Evelyn içeriğini büyük ölçüde paylaşmamıştı. "Ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin."

"Herkes burayı tecrübe etmeyi hak ediyor," dedi. Aniden çıkan rüzgâr saçını havalandırınca, ışıl ışıl ve şaşkınlıkla gülümsedi. "Ah, şaka yapıyor olmalısın."

Başını kaldırıp baktığı yere döndüm. Hafif bir kar yağışı baş-

lamıştı, tepedeki yoğun bulutlardan tombul kar taneleri sessizce düşüyordu. Yılın ilk karıydı.

"Gerçek bir Kuzey Kutbu," diye hayret dolu kısık bir sesle mırıldandı.

Gülümseyerek gökyüzüne baktım. Noel büyüsü için harika bir andı.

—V—

Kulübenin kapısından içeri girdiğimizde, mutfakta Noel'e özgü caz şarkıları çalıyordu ve havaya sıcak tereyağı, sarımsak ve aşırı tatlı bir şeyin kokusu sinmişti. Luka üzerinde bir önlük ve ön cebine soktuğu tahta kaşıkla antrede belirdi. Göğsünde NOEL BABA'NIN KÜÇÜK YARDIMCISI yazan o gece mavisi önlüğü nereden bulduğunu bilmiyordum. Komik görünüyordu.

"Hey, zamanlamanız harika."

Isınmak için ellerimi ovuşturarak yanına giderken, mutfağın girişinden kımıldamadı. Geçmemi engellemesine tek kaşımı kaldırarak karşılık verince, sessizce tepemize işaret etti, o sabah kesinlikle orada olmayan bir ökseotu dalı vardı. Küçük bir kahkaha atıp ayak parmaklarımın ucunda yükselerek yanağına bir öpücük kondurdum.

"Hilekâr," diye Luka gülüp kaçmama izin vermeden kalçalarımı kavradı ve başını eğip bana küçük, tatlı ve ateşli bir öpücük verdi. Kısa bir süre altdudağımı emdikten sonra beni ayaklarımın üzerine bıraktı, titrek bacaklarımın üzerinde sendelediğimi görünce kahverengi gözleriyle gülümsedi.

Gerçek ve kurgunun arasındaki sınır yok olmuştu. Luka'nın bunu yapmak istediği için mi yoksa Evelyn arkamda olduğu için mi yaptığını bilmiyordum.

Bana göz kırptı ve umursamadığımı anladım.

Tadını çıkar, aklımın bir köşesinden Layla'nınkine çok benzeyen bir ses fısıldadı. *Fazla kafana takma.*

"Bu közlenmiş balkabağı mı?" Evelyn ocağın başında durup heyecanla sordu. Ayakkabılarını ve ceketini çıkarmıştı, geniş ya-

kalı bol kazağı zarifçe omzundan dökülüyordu. "Aman tanrım, bu balkabağı turtası mı?"

Evelyn'in sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu.

"Sarımsaklı ekmek fırında," diye ekledi Luka. "Birkaç dakika içinde çıkar. Gidin. Oturun. Şarap için." İki şişe kırmızı şarabın beklediği masaya doğru başıyla işaret etti. Kulübedeki tüm süslemeleri aydınlatmıştı, küçük ve samimi alan taze çamlar, ışıklar, ve eski ekose kumaştan elle yapılmış çelenklerle ağzına kadar doluydu. Her pencerede mumlar ve oturma odasında üzerine düzgünce asılmış ışıklar, süsler ve simlerle dolup taşan bir gümüş köknar vardı. Evelyn'in her şeyi dikkatle incelemesini izledim, kocaman gözleri vitrinin üzerinde sıra sıra dizili minyatür evlerde dolaştı, Inglewild'ın neredeyse kusursuz bir kopyası gibi aydınlatılmışlardı.

Kırmızı şarap şişesini alıp kendisine kocaman bir kadeh doldurdu. "Vay canına, burası muhteşem."

Yemek rüya gibiydi, küçük evim uzun zamandır ilk kez kahkahalarla dolmuştu. Luka sevimli ve nazikti, annesinin sınıfındaki çocuklar ve Beckett'la yasadışı partiler peşinde koşan gençleri yakalamak için neredeyse dört saat boyunca tarlada çömeldikleri gün hakkında aptalca hikâyeler anlattı. Sonrasında aylar boyunca el havlularımda koyu yeşil yüz boyası olduğunu eklemeyi ihmal etmedi.

Bunların hiçbiri bana sahte ya da numara gibi gelmiyordu. Luka şarap kadehinin üzerinden bana göz kırptığında ya da masanın altından ayağıyla beni dürttüğünde, rol yapmak zorunda değildim. Masadaki tabakları toplayıp yanından geçerken Luka'nın başına bir öpücük kondurduğumda ve Luka parmaklarını benimkilere dolayıp hafifçe sıkarak karşılık verdiğinde, kendimi sahtekâr gibi hissetmedim.

"Nasıl çıkmaya başladınız?"

Evelyn'in ilişkimiz hakkında sorduğu ilk soru buydu, servis tabaklarından biri elimden kaydı ve kaşık büyük bir gürültüyle yere düştü. Ben kendimi toparlarken, Luka liderliği aldı.

"Annem yaklaşık on sene önce buraya taşındı. Herhâlde Inglewild'ın bir ara bir turizm kampanyası vardı, Küçük Floransa gibi bir şeydi, bilemiyorum. Sanırım annem gazetede bir reklam görüp buraya taşınmaya karar vermiş. İtalya'yı özlüyor."

Lavabonun başında güldüm. Annesi ve kız kardeşlerinin buraya taşınmalarının sebebinin bu olduğunu bilmiyordum. Buraya gelip İtalya'nın tablo gibi şehrine benzer hiçbir şey görmediklerinde büyük bir şok yaşamış olmalıydılar. "Stella bir süredir burada yaşıyor. O hırdavatçıdan çıkarken karşılaştık."

Bu hikâyeyi çok iyi biliyordum. Fakat Luka dolambaçlı yolu tercih ederek beni şaşırttı.

"Çok güzel olduğunu düşündüm. Eteklerinin ucunda küçük papatyaların olduğu sarı bir elbise giymişti. O papatyalara bakmama engel olamadım. Kasabadan ayrıldıktan sonra günlerce o sarı elbiseyi düşündüm. New York'ta sarı elbiseli bir kadın gördüğümde..." Cümlesini tamamlamayıp boğazını temizledi. "Annemi tekrar ziyarete gelince..." Gözlerini lavaboya doğru çevirip bana baktı, sırtımı musluğa dönüp bulaşıkları unutmuştum. "Kasabada birçok kez dolaşıp onunla tekrar karşılaşmaya çalıştım," diye güldü. "Annem aklımı kaçırdığımı düşündü. Ama en sonunda ona rastladım, bu kez kitapçıdan çıkıyordu. Üzerinde ne olduğunu hatırlamıyorum ama bana gülümsediğini hatırlıyorum. Stella'ya özgü kocaman, müthiş bir gülümsemeydi."

Caleb mutfağımdayken, *Bu benim gülümsemem*, demişti. Evelyn ve Luka güldüler ama ben lavabonun başında medikal bir olayla meşguldüm. Suyu kapatıp ellerimi havluyla kuruladım.

Evelyn sandalyesinde bana doğru dönüp kolunu arkasına attı ve sırıtarak beni süzdü. "Luka hakkında ne düşündün? İlk tanıştığınızda?"

Adım atmakta zorlanacak kadar yoğun bir üzüntüye gömülü olmama rağmen, Luka'nın göğsüne çarptığım anı şaşırtıcı bir netlikle hatırlıyordum.

"Luka hırdavatçının önünde onunla çarpıştığımı söylerken abartmıyordu. Onu neredeyse yere serecektim." Mutfak havlu-

sunu katlayıp Luka'ya baktım, uzun bacaklarını masanın altına uzatmıştı ve kırmızı şarap kadehi elindeydi. "Annemi yeni kaybetmiştim ve ruh gibi dolaşıyordum. Basamakta tökezleyince, yere düşmeden Luka beni yakaladı. O zamandan beri beni ayakta tutuyor sayılır."

Söylemediğim her şeyi duyup duymadıklarını merak ettim. Ne giydiğini hatırlamadığımı ama taze portakal dilimleri ve fesleğen gibi koktuğunu hatırladığımı. Küçük kafede oturup peynirli tost yediğimiz süre boyunca nefes nefese olduğumu. Ondan uzun zamandır hoşlandığımı ve onu en az o kadar uzun zamandır sevdiğimi.

"Sana bunu hiç söylemedim," dedim Luka'ya. "Ama o hırdavatçıda olmam gerekmiyordu. Ben sadece...dolaşıyordum. Kendimi üretken olmaya ikna etmeye çalışıyordum. Sana rastlayınca..." Titrek bir nefes alıp gözlerimi kırpıştırarak tavana baktım. Noel ağacı çiftliği olan bir kadının duygusal olması şaşırtıcı değildi. Luka kadehini masaya bırakıp endişeli bir şekilde doğruldu. "Bilmiyorum, sanırım annemin seni bana gönderdiğini düşündüm. Hayatım boyunca bir hırdavatçıya girdiğimi sanmıyorum...bilmiyorum. Sanırım böyle düşünmek hoşuma gidiyor." Omuzlarımı silktim. "Aptalca."

Kadere, kısmete ya da evrenin herhangi bir kuralı ve sebebi olduğuna, onun rastgele, muhteşem ve korkunç olaylarına inanmıyordum. Ama Luka'nın ona en çok ihtiyacım olduğu anda karşıma çıktığına inanıyor ve annemin bunda bir payı olduğunu düşünüyordum. Sanki beni kolluyordu. Hâlâ elimi tutuyordu. Luka sandalyesinden kalkıp mutfakta üç uzun adım attı. Beni kollarının arasına alınca, ellerimle sıkıca yanlarına tutundum.

"La La," dedi Luka, beni ileri geri sallayarak. Başımın yanına bir öpücük kondurdu ve yumruklarımı sıkarken gömleğinin arkasını avuçlarıma aldım. Bu sahte ilişki bir haftadan fazla sürmeyebilirdi ve ona nasıl hissettiğimi asla söylemeyebilirdim ama bunu bilmeyi hak ediyordu.

Bana her şeyi o geri vermişti.

Bunun ardından aramızda artan bir farkındalık belirdi. Bulaşıkları yıkamayı bitirirken, Luka'nın gözleri üzerimdeydi, beni yeniden keşfediyor gibi bakıyordu. Bileğimin üzerindeki tenime, köprücükkemiklerimin oyuklarına ve en üst raflardan birine bir tabak koymak için uzandığımda sırtımın alt kısmına baktı. Omzumun üzerinden ona gözlerimi devirince, gülümserken dişlerinin arasından dili göründü ve ellerini sandalyenin kollarında kasıp gevşetti.

Evelyn bir kadeh şarap daha içip bir dilim balkabaklı turta yedikten sonra kasabamızın tek Lyft şoförünü arayıp evden ayrıldı. Luka omzunun üzerinden Evelyn'in telefonuna bakıp Gus'ın geldiği yeri görünce güldü.

"Sanırım Mabel'le hâlâ birlikte."

Luka'nın yanına gittim ve ekranda küçük araba animasyonunun seradan ayrılmasını izledik. Luka avucunu sırtıma koydu, başparmağı kazağımın eteğinin altından içeri kaydı. Ürperdim.

"Hem ambulans şoförü hem de Lyft hizmeti mi veriyor?" Evelyn neşeli bir gülümsemeyle telefonunu cebine attı. "Küçük kasabalar çok tuhaf." Başını yana eğerken, gülümsemesi kayboldu. "Bir dakika, beni ambulansla almayacak, değil mi?"

Gus onu ambulansla almadı. Onu son derece makul Toyota Camry'siyle aldı, Luka ve bana iki kez korna çaldıktan sonra yolda tekrar gözden kayboldu. İkili gümbürdeyerek araba yolunda ilerlerken, verandada kalıp yağmaya devam eden kocaman ve tombul kar tanelerini izledik. Yere değer değmez eriyordu, karın doğru düzgün tutunması için her şey fazla sıcaktı. Ama ağaçlarda ince bir katman vardı, hafif bir beyazlık sarmıştı. Sanki biri bir kar küresini salladıktan sonra yerleşmesi için bırakmış gibiydi.

Eve doğru döndüm ama Luka eliyle beni durdurdu. Onunla yüzleşene kadar beni bir kez çekti, sonra verandada bir basamak inmem için tekrar çekti. Gülerek elimi eline dolarken, Luka yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi. Bu şekilde, pencerelerden yan-

sıyan sıcak ışıkta, kar neredeyse küçücük sim parçalarına benziyordu.Kar tanelerinden biri burnuma düşünce gülümsedim.

"Ne yapıyorsun?" Güldüm, bir başka kar tanesi kirpiklerimin arasına karıştı. Elimin tersiyle onu ittim ve Luka'ya bakarken, kahkaham boğazıma takıldı.

Evden yayılan ışıkta gözleri kehribar rengi parlıyordu ve dudaklarında bir gülümseme vardı. Bu daha önce görmediğim gizli bir gülümsemeydi. Parmaklarımla onu takip edip tenimde ağırlığını hissetmek istedim. Ona doğru uzanıp bir kar tanesi gibi onu dilimle yakalamak ve tadına bakmak istedim. Gülümsemesi genişlerken, kar taneleri saçına düştü. Bu şekilde ilahi görünüyordu. Tamamen benimdi.

"Seni öpmek istiyorum," dedi hoş ve rahatça, sanki yüzündeki ifade mutlak açlıktan bir adım uzakta değilmiş gibi. Burnu benimkine değene dek başını bana yaklaştırdı. "Yılın ilk karında birini öpmek sihirli değil midir?"

Sihirli değilse bile, öyle olmalıydı. Çünkü ona doğru yaklaşıp Luka'nın altdudağını dudaklarımın arasına almak sihirli gibiydi. Luka içini çekip hafif bir nefes verdi ve kolunu sırtıma dolayıp beni kendisine yaklaştırdı, kalçalarımız kenetlenene dek beni yukarı doğru çekti. Beni yavaşça öperken eklemleri köprücükkemiğime değdi, elini yukarı kaydırıp başparmağıyla eriyen kar tanesini tenime bastırdı. Elini ensemden kulağımın altındaki yumuşak deriye götürürken her parmak ucunu hissettim. Vücudumun hassas bir noktası olduğunu hiç düşünmemiştim ama Luka onu da hassaslaştırmıştı. Elbette. Luka yumuşak daireler çizerek orada oyalanırken, ağzına doğru nefesimi tuttum, dili benimkine dolanırken, parmaklarını saçlarımın arasına sokup başımın arkasını kavradı ve daha derin ve ateşli bir şekilde yalayabilmek için başımı eğdi. Kimse beni bu şekilde öpmemişti, gece gökyüzü üzerime geliyordu ve Luka her yerdeydi. Kar taneleri küçük soğuk iğneler gibi tenime batıyordu.

"Ciddi miydin?" diye başparmağıyla keşfettiği kulağımın altındaki aynı yere fısıldarken, başım ona daha fazla yer açmak

için omzuma yığıldı. Kazağımın altında avucuyla çıplak sırtımın haritasını çıkarırken, materyal bileğinde buruştu. "Söylediklerinde?"

O anda adımı bile bilmiyordum. Luka'nın tadı kırmızı şarap ve tarçın gibiydi, beni öpmeyi bırakmasını istemiyordum. "Ne söyledim?"

Luka benden ayrılıp kesik kesik soluyarak alnını alnıma koydu. Her bir nefesi aramızda küçük beyaz bir bulut oluşturup kar ve yıldızlarla birlikte karanlık gökyüzüne doğru dönerek yükseldi. "Seni ayakta tuttuğum hakkındaki sözlerini kastediyorum," dedi. Başını eğip kendisine hakim olamıyormuş gibi alt dudağımı tekrar hafifçe ısırdı.

"Elbette ciddiydim," dedim ve parmaklarımı kemerinin köprülerine geçirdim. "Bunu sorma ihtiyacı hissettiğine inanamıyorum."

Derin ve yavaş bir nefes verip elini kazağımın altından çekti. Sıcak tenini tenimde hissetmekten yoksun kalınca ürperdim ve çenemi göğsüne koyup ona baktım. Bu kar küresi ânımı sonsuza kadar hatırlamak istiyordum. Luka'nın yüzündeki tutku aşikârdı, asi bir bukle kulağının arkasında kıvrılmaya başlamıştı, soğuktan ve arzudan yanakları kızarıyordu.

Sihirdi.

"İçeri girelim."

Bunu bir vaat gibi söyledi ve harekete geçmemi bekleyemeyecek kadar sabırsız olduğu için elleriyle beni verandaya doğru yönlendirdi. Beni kulübeye götürmesine izin verdim ve kilidin yerine oturmasıyla kapı sertçe arkamızdan kapandı. Bir yanım kapıya yapıştırılmayı ve kalçalarımız hizalanana kadar beni yukarı kaldırmasını umdu ama Luka bağcıklarını bağlamaya asla tenezzül etmediği botlarını çıkarıp gülümsedi ve aynı yöne doğru botlarımı tekmeleyerek çıkarmaya çalıştığımı görünce hoş bir ses çıkardı. Eğilip onları düzgünce yan yana koydu ve doğrulurken elinin tersi baldırıma, dizime ve kalçama değdi. Mutfakta hâlâ Noel şarkıları çalıyordu, artık daha kısıktı, Ella Fitzgerald'ın

küçük mutlu bir Noel dilediği yavaş bir parçaydı. Holün loş ortamında Luka'nın siluetine, güçlü çene hattına ve omzunun kıvrımına baktım.

"Dinle, La La. Sana karşı dürüst olacağım," derken parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, karamel kahverengimsi tutamları karmakarışıktı. "Şu anda kendimi tutmakta zorlanıyorum." Yutkunup ona doğru bir adım attım, o özenle koruduğu duruşunun kaybolduğunu görmek istiyordum. Darmadağınık, kesik kesik nefes alan ve küfretmemek için kendisini tutan Luka'yı istiyordum.

"Sen de hissettiğim şeyi hissediyor musun?" diye fısıldadı ve başımla onaylayıp ona yaklaştım, elimi ensesine koyup onu hafifçe kendime çektim. İçimde -bir Noel ağacı gibi- aydınlanan tüm enerjiye rağmen, nazik bir öpücüktü. Dudakları tatlılıkla dudaklarımı okşadı. Sonra elimi saçlarının arasına sokup onu pek de hoş olmayan bir şekilde kendime çektim.

Luka kabaca inleyip dizlerini kırdı ve avuçlarını belimden önce popoma ve sonra bacaklarımın arkasına indirdi. Beni tutup yukarı kaldırınca, çıkardığım tiz bir sese gülümsedi, dudaklarının kıvrımı lezizdi.

"İlginç bir ses," dedi, sahip olduğum tüm eşyalara çarparak oturma odamda dolaştı. Kavalkemikleri sehpaya çarpınca homurdandı.

"Kapat çeneni." Boynuna doğru gülüp boğazından aşağı doğru küçük öpücükler kondurdum. Gömleğinin ilk düğmesini açtım, Luka hayatında daha önce burada hiç bulunmamış gibi kulübemde ilerlerken, köprücükkemiğinin kenarını ve boğazının çukurunu emerek öptüm. O da ilginç sesler çıkardı ve beni kanepenin koluna bıraktı, ellerini kazağımın altına soktu ve hareket etmeyi bıraktığımızı anlamadan sutyenimin kopçasını çözdü.

"Kahretsin, Stella," diye fısıldayıp memelerimi avuçlarına aldı. Başparmakları meme uçlarımı okşarken, kanepenin kenarında kıpırdandım ve kendimi sabit tutabilmek için bacaklarımı kalçalarına doladım. Onu karın altında öpmek sihirliyse, bu Fın-

dıkkıran'daki Şeker Perileri ve üzerine çıtır çıtır karamela parçacıkları serpilmiş bitter çikolatalı kekler gibiydi. Gömleğinin düğmelerini kurcaladım, üstten çözmeyi bırakıp alttan başlamayı seçtiğim anda, burnuyla başımı yana itti ve boynumu emmeye başladı. Başparmaklarıyla beni okşuyor, döndürüyor, çekiyordu ve aklımı yitiriyordum.

Tüm sabrım taşınca, gömleğini çekiştirip onu ortadan ikiye yırtmaya çalıştım. "Çıkar," dedim, tenini tenimde her şeyden çok istiyordum.

"Ama meşgulüm," dedi, ağzını ellerinin olduğu yere yaklaştıracak şekilde kazağımın yakasını yeterince esnetmeye çalışırken. Bıkkınlıkla omzumu ısırdı.

"Luka." Gülerken, gömleğindeki küçük düğmelerden birini daha açmayı başardım. Gömlekler ne zaman bu kadar karmaşık olmuştu. "Hadi."

"Güzelce iste," diye Luka tenime gülümseyerek karşılık verince, tekrar güldüm ve kalçalarımı kanepenin kolunda kıpırdatıp avuçlarımı göğsüne koyarak onu ittim. Elleri kazağımın altından kayınca bana dudaklarını büktü, parmakları dizlerimin üzerinde dolaşırken, başparmakları pantolonumun iç dikişinde ileri geri kaydı. Kazağı başımın üzerinden çıkarınca, dudaklarını bükmeyi bıraktı ve aksine aç bir ifade takınıp dilini ağzının kenarında gezdirdi.

Sutyenimin askısına uzandım, onu çıkarıp yatak odama doğru atmaya hazırdım ama Luka başını iki yana salladı ve bacaklarımın arasına doğru ilerleyip işaretparmaklarını narin askının altına soktu. Kanepede oynaştığımız gece giydiğim sade, pamuklu sutyendi ama bana İtalyan danteli giyiyormuşum gibi bakıyordu. Parmağını askının üzerinde yukarı ve aşağı gezdirip onunla oynarken, eklemleri tenime değdi.

"Philadelphia'da gittiğimiz müzik festivalini hatırlıyor musun? The Roots'un sahne aldığı?"

"Sanırım," dedim dalgın bir şekilde. Elleri üzerimdeyken düşünmek zordu. Dikkatini diğer askıya verip parmaklarıyla

onu çekiştirdi. Onu omzumdan indirip tekrar yerine koydu, her özenli dokunuşuyla göğsüm yükselip alçaldı.

"Gördüğüm en ince askılara sahip açık pembe bir elbise giymiştin," dedi Luka. O elbiseyi hatırlıyordum. Hava çok sıcaktı ve her döndüğümde eteklerin bacaklarımın etrafında yayılması hoşuma gidiyordu.

Luka güçlükle yutkunurken, Ademelması boğazında yükselip alçaldı. Luka'nın içi tutkuyla dolup taşarken vücudunun verdiği tepkileri olduğum yerde donmuş gibi izliyordum. Başparmağı sutyenimin kupuna kaydı ve büyülenmişçesine üzerindeki tenimi okşadı. "Önümde dans ediyordun ve askıların düşüp duruyordu." Bana baktı ve avuçlarını köprücükkemiklerime koyup parmaklarını açarken serçeparmakları iki askının altına girdi. Askılar dirseklerime takılana dek elleriyle birlikte sutyeni aşağı indirdi, kuplar çıplaklığımı zar zor örtüyordu. Luka titrek bir nefes verirken, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Seni öpmeyi çok istedim."

Ürperdim. "Tek istediğin bu muydu?"

Gülümsemesi sırıtışa dönüştü, o kahverengi gözleri hınzırlıkla parladı. "Hayır."

İki parmağını sutyenimin ortasma sokup kumaşı çekti ve beni kanepenin kolunda üstsüz bıraktı. Vücudumu örtme isteğine karşı koydum, ağaçlardan gelen ışıklar tenimi küçük hilallerle boyuyordu.

"Bunu yapmak istedim," dedi, iyice yaklaşıp çıplak memelerimi kavradı. Ağzı köprücükkemiğimi buldu ve onu emerken, tenimde uzun, ıslak çekişler hissettim. "Ellerimi elbisenin üstünden içeri sokmayı düşündüm." Dudakları meme ucuma değdi. "Ağzımı üzerinde hayal ettim."

"Lütfen," diye yalvardım. Ona sataşmayı umuyordum ama sesimdeki ihtiyacı duydum. Gömleğini çıkarmaya çalışmasına bakılırsa, Luka da fark etmişti. Sonrası biraz telaşlıydı, ikimiz de çılgınca giysilerimizin geri kalanını çıkarıp mümkün olduğunca birbirimize yaklaşmaya çalıştık. Altın rengi teninin yavaş yavaş

ortaya çıkmasını izlerken, gözlerim heyecanla göğsündeki koyu renk tüylerin ince bir çizgi hâlini alıp kemer tokasının altında kaybolmasını takip etti. Luka tutuşunun gücüyle beni neredeyse kanepeden çekip kot pantolonumu çıkarmaya çalıştı ve ben de kemeriyle meşgul oldum.

Gülüp omuzlarına tutunarak tek ayağımın üzerinde hoplarken, söylenerek pantolonumu çıkardı ve beni öpmek için yüzünü yaklaştırdı. Kollarımı ona dolayıp sıcak tenlerimiz buluşunca inledi. Nihayet.

Her birkaç adımda bir birbirimize dokunmak ve sataşmak için durarak koridorda yatak odama doğru ilerlerken, ufak tefek şeyleri hatırlamaya devam ettim. Elimi iç çamaşırından içeri sokup onu sertçe okşadım ve omzuma doğru kesik kesik soluyanın en yakın arkadaşım Luka olduğunu kendime hatırlattım. Boğazında kısık bir iniltiyle sırtımın kıvrımında yumruklarını sıkan ve kalçalarını hareket ettirerek dokunuşumu takip eden oydu. Luka bileğimi kavrayıp elimi çekti ve beni yatak odama götürüp yatağa attı.

Yastıklar devrildi ve onları kenara iterken, Luka üzerime çıkıp ellerini omuzlarıma koydu. Onu bu şekilde görmek için sabırsızlanıyordum, çıplak teni ve kasılan kolları, ay ışığıyla tenin-de solgun görünen çilleri.

"Bekle," dedi Luka, kolunu altıma soktu, başımı yastıklara koyup dizlerimi aralayana dek beni yönlendirdi, aldığım her titrek nefesle birlikte göğsüm yükselip alçalıyordu. Öpücükleri yüzünden dudaklarımın şiştiğini hissettim, tenime sürtünen sakalının sertliği yüzünden tenim karıncalanıyordu.

"İşte oldu," dedi Luka, sonra vücudunu vücuduma yaklaştırdı, teni kavurucuydu, ağır kalınlığı ıslak yumuşaklığıma baskı uyguluyordu. Kalçalarını bir kez hareket ettirince, içimdeki her şey gerildi. Hilal şeklindeki açık pembe bir yastığa doğru nefesimi tuttum ve iç çamaşırım hâlâ üzerimdeyken hayatımın en yoğun cinsel tecrübesini nasıl yaşadığımı merak ettim.

Luka kalçalarını yavaşlatıp üzerimde hareketsizleşti ve par-

makları saçlarımın koyu buklelerinin arasında dolaştı. Saçlarımı omuzlarımın altında kalmayacakları şekilde düzeltti, birbirine girmiş koyu buklelerden oluşan sanatsal bir hale gibiydi. Bakışlarını yüzüme çevirdi ve sanırım bir süre dudaklarımda oyalandı. Biraz özlemle içini çekince, tatlılığına gülümsedim.

"Ne?" diye sordum. Dürüstlüğünü çok hoş bulduğum bir özenle bana bakıyordu. O bakışlar milyonlarca şey söylüyordu, sadece ne olduklarını duyamıyordum.

"Yok bir şey," deyip gözlerini şiş mememe ve altındaki yumuşak tene çevirdi. Kalçalarımın kıvrımına ve göbek deliğimin çukuruna baktı. Onu göğüskemiğimde gezen bir parmak ucu gibi hissettim. Ayırdığım bacaklarımın arasında dizlerinin üzerinde durup başparmaklarını kalçalarımdaki kumaşın altına soktu ve iç çamaşırımı yavaş yavaş aşağı çektikten sonra ona yardımcı olmak için bacaklarımı hareket ettirdiğimde, tamamen aşağı indirdi. Karşısında çırılçıplak kalınca, derin bir nefes verdi ve ellerini dizlerime koydu.

"O güzel pembe etek yukarı doğru kalkıp bacaklarını sergileyince, bunu da aklımdan geçirmiştim," dedi Luka.

Utanç verici bir şekilde ıslandığım yeri bulunca, dokunuşunun verdiği zevke teslim oldum ve içimdeki her şey sarsılıp inerken başımı yastıklara koydum. *Ben de,* demek istedim biraz isterik bir şekilde. *Bunu yüz farklı şekilde hayal ettim, aklımdan bir milyon farklı olasılık geçti.*

"Kahretsin," dedi Luka, bana dokunmasını izlemek için gözlerimi araladım, bir eli bacaklarımın arasında hareket ederken diğeri karnımdan yukarı doğru kayıp mememin alt kıvrımını kavradı. Meme ucumu çekince boğuk bir sesle inledim. Daha önce kimse bana bu şekilde dokunmamıştı.

"Kahretsin," diye bu kez daha boğuk bir sesle tekrarladı. Gözlerini kırpıştırarak bacaklarımın arasından yüzüme çevirdi. Bacaklarımın arasındaki elinin açısını değiştirip avucuyla aşağı doğru bastırdı. Bir inilti daha çıkardım. "Bu şekilde boşalabilirim, Stella. Sadece seni izleyerek. Seni dinleyerek."

Tüm vücudum kasıldı. Ama istediğim bu şekilde bitmesi değildi. Belki daha sonra o fikri keşfe çıkabilirdik ama şimdilik beni döşeğe sabitlemesini, kollarımı boynuna dolamak ve dudaklarını dudaklarımda hissetmek istiyordum. Çaresiz hissedip tenime doğru kesik kesik solumasını ve onunla aynı anda hareket etmek istiyordum.

Güçlükle solurken ona bunu söyleyince, hafif nefes nefese bir kahkahayla geri çekildi.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok," diye mırıldanırken, iç çamaşırının belini indirdi. "Yeterince çaresizim."

Layla'nın geçen hafta getirdiği prezervatif kutusunu almak için komodinimin çekmecesine uzandım. Gösterişli bir şekilde selam vererek onu ve bir şişe şarabı kapımın önüne bırakmıştı. Çiftlik işçilerinden birinin kulübemin önünden geçip paspasımın üzerindeki en büyük boy Trojan kutusunu görmedikleri için minnettardım. Bir şerit çıkarıp onu Luka'ya atarken, penceremden süzülen ay ışığının vurduğu vücudu dikkatimi dağıttı.

Bacakları uzun, göğsü sağlamdı, kalçasının kıvrımı ve biçimi loş ışıkta keskindi. Şeritten bir prezervatif yırtarken pazıları kasıldı ve geri kalanını ayak ucumdaki battaniye sandığının üzerine koydu.

Luka göz kırparak, "Daha sonrası için," derken, gülüp onu üzerime doğru çektim.

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. "Kendinden çok eminsin," diye ona takıldım, ileri gitme fikri beni heyecanlandırmıyormuş gibi. Ona, dokunuşlarına ve tenime fısıltı gibi değen iç çekmelerine açlık çekiyordum.

Luka gülüp üzerime yerleşti ve memelerimin arasına bir öpücük kondururken, yumuşak tenimin şişkinliği ağzının dikkatini çekti. Beni nefes nefese bırakıp altında kıvrandırana dek göğsüme öpücükler bıraktı ve ellerimi saçlarının arasına sokup onu sertçe kendime doğru yönlendirdim. Bacaklarımın arasına sürtünerek ihtiyacım olan her yere baskı uyguluyordu. Bu şekilde

boşalabilirdim ve ona böyle söyleyince, kaba ve kesik bir iniltiyle karşılık verdi.

"Dokuz senedir ön sevişmeyle meşguldük, La La." Luka avuçlarının üzerinde tepemde doğrulurken, kolları kasıldı. "Bunu bir kere yapmanın yeterli olacağını sanmıyorum."

Bu kez sabırsızlanan bendim, kalçalarım onun altında dans ederken, ağzım erişebildiğim her yanının tadına baktı. Kulağını ve çenesinin kıvrımını hafifçe ısırdım. Altdudağını ve burnunun ucunu açlıkla öptüm. Omuzlarını ve ön kollarını tuttum. Sanki biriktirdiğim her tutku dolu an bir çağlayan gibi içimden dökülüyordu. Ona doyamıyordum, istediğim her şeye sahip olmak için sabırsızlanıyordum. Her bastırılmış duygu, her tereddütlü dokunuş, her yarı gerçek ve hayal tenimin altında uğuldayarak beni huzursuz ve deli ediyordu.

"Sakin ol," Luka beni yatıştırıp başımın arkasını kavradı, yavaş ve hoşça beni öpecek şekilde çenemi hafifçe kaldırıp uzun ve ağır öpücüklerle kalbimin temposunu yatıştırdı. "Bir saniye yavaşla."

"İstiyorum–"

"Biliyorum. Ben de istiyorum."

Nazik elleriyle beni sakinleştirip bacaklarımı ayırdı ve ben döşeğe rahatça uzanana dek avuçlarını üzerimde yukarı aşağı gezdirdi. Bana gülümserken, gözlerinin kenarları kırıştı, sonra kalın sıcaklığını bacaklarımın arasına yavaşça bastırınca, nefesim kesildi. Uzun zaman olduğu için mi yoksa bu Luka olduğu için mi bilmiyordum ama baskıyla birlikte tüm vücudum canlandı, muhteşem bir doluluktu. Luka içime yerleşirken boğazımın derinliklerinden tiz ve gergin bir inilti yükseldi. Nefesimin kesildiğini, Luka'nın ciğerlerimdeki havayı çaldığını hissettim. Kanım uğulduyordu, Luka'nın moraran parmak uçlarıyla bacaklarımı kavradığı yerden yatağa yaslı kürekkemiklerime doğru hoş bir ürperti yayıldı. Ellerimle pazılarını kavrayıp sıktım ve kalçaları kalçalarıma doğru hareket edince derin bir nefes verdim.

Luka alnını köprücükkemiğime yaslayıp başını bir kez öne ve

geriye doğru salladı. "La La," dedi, düşüncenin başı ya da sonu yoktu, sadece tenime doğru ismimi söylemesinden aldığım keyif vardı.

Ellerimi sırtına koyup kalçalarımı kaldırdım, beni bıktırmaktan başka bir işe yaramayan sığ bir hareketti. "Luka."

Luka şakağıma basit bir öpücük kondurup boğazının derinliklerinde mırıldanarak hareket etmeye başladı.

Önce yavaştı, giderek hızını artırdı. Dikkatliydi, öğreniyordu, nefesimdeki her değişikliği takip edip bunu kullanıyordu. Luka bacaklarımı sıkınca, içimi çektim. Boynumu ısırırken, vücudumu ona yaklaştırdım. Kalçalarının açısını değiştirince, kavradığı sol bacağım seğirdi ve ayağım kavalkemiğine çarptı. Gözlerindeki gülümseme kararlılığa dönüştü, kaşlarını çattı ve dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı. Başını bir kez sağa sola salladı ve aynı hareketi tekrarladı, yavaşça içime girip kalçalarıyla daire çizince gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Yapma bunu," dedi boğuk bir sesle, nazikçe boynumu tutup başparmağıyla sinekkuşu gibi pır pır eden nabzımı bir kez okşadıktan sonra boğazımdaki çukura yerleşti. "Benden saklanma."

"Harika bir his," diye mırıldandım, daha anlamlı bir şey söylemeyi dilerdim. Ona yıldız tozu parçalarına bölünür gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu söyleyebilmeyi isterdim. Akkor ve yanardöner hissediyordum, Noel ağacındaki lanet olası tüm ışıklar yanımda hafif kalırdı. Ama Luka'nın kalçaları artık daha hızlı hareket ediyordu ve dizlerinin üzerinde hafifçe doğrulmuştu, boynumda olmayan elini birleştiğimiz noktanın hemen üzerine dokundurmak için aramıza indirdi. Başparmağının birkaç sert dokunuşu yeterliydi, kalçaları ustalıkla hareket etmeyi bıraktı ve beni yataktan koparan çaresiz bir sürtünmeyi seçti, ellerimi yatak başlığına koyarken etrafımızda daha fazla yastık düştü.

"Luka," dedim nefes nefese, yetersizliğin şiddetli hüsranı son derece doğru gelen kusursuz bir çekişe dönüştü ve uçurumun kenarından sertçe yuvarlanıp doyuma ulaştım. Karnımın alt kısmında başlayıp bacaklarıma yayıldı, ardından dizlerimin

arkasına ve tepemde duran kollarıma yerleşti. Kalçalarımı hareket ettirerek o hissi kovalarken ciğerlerim nefessiz kaldı ve bir şekerleme gibi esnedim. Luka'nın boynumdaki eli seğirdi, sonra elini yukarı götürüp benimkine doladı ve her iki bileğimi döşeğe bastırdı. Gözlerimi açtığım anda, dolgun altdudağına dişlerini geçirerek o da doyuma ulaştı. Bu şekilde çok güzeldi. Bir başka sırrı keşfetmiştim.

Luka üzerime yığıldığında saçı terden ıslaktı ve burnuyla yanağımı dürtü. Ağırlığını hoşça karşılayıp ayak bileklerimi onunkilere dolayarak etrafına sarıldım. Ellerimi sıkıp hoşnutlukla içini çekti. Bir vahşi kedi gibiydi. Ya da uykulu, çekici bir oğlan gibi.

"Bunu yıllardır yapıyor olmamız gerekirdi," diye uykulu bir sesle mırıldandı. Duruşunu değiştirip inledi. "Belki de hayır. Hayatta kalamazdım. Herhâlde beni öldürürdün. Ben ölüyüm."

"O hâlde en sevdiğim Noel hayaleti olacaksın."

Altında esnemeye çalıştım, sıcak ve ağır bir Luka battaniyesi beni tepeden tırnağa örtüyordu. Ayak parmaklarımı kıpırdatınca, pamuklu bir şey hissettim ve köprücükkemiğine doğru uykulu, neşeli bir şekilde mırıldandım.

"Çorapların hâlâ ayağında," diye dikkatini çektim. Sahiplenici bir şekilde etrafıma dolanan Luka horlayarak karşılık verdi. Uykunun ağırlıksız çekişine teslim oldum ve Luka'ya sıkıca sarılıp rüyalarımın beni alıp götürmesine izin verdim.

Gerçi bu kez gerçeğin daha iyi olabileceğini düşünüyordum.

21

UYANDIĞIMDA DOMUZ pastırması kokuyordu ve darmadağınık görünen Luka ellerinde birer kupa sıcak kahveyle esneyerek yatağımın kenarında oturuyordu. Üstsüzdü, eşofman altını ters giymişti ve köprücükkemiğinin altından başlayıp göğsünün ortasına doğru ilerleyen bir dizi morluk vardı. Sırtüstü dönüp hâlimden memnun küçük bir gülümsemeyle kollarımı başımın üstüne uzattım.

"Evet, evet," diye homurdandı Luka, kahve kupasını komodinimde kaydırıp elini ayak bileğime doladı. Alışkanlık hâline getirdiği bir-iki-üç hamlede bacağımı sıktı ve başparmağı üst bacağımın kıvrımında durdu. Orayı bir kez okşayınca, tüm vücudum ürperdi ve altınımsı kahverengi gözleriyle bana gülümsedi. "Kendinle çok gurur duyuyor olmalısın."

"Dün gece şikâyet eder gibi bir hâlin yoktu," dedim, ağzım teninde ve ellerim kalçalarını sabit tutarken, Luka'nın başını yastıklara nasıl koyduğunu ve göbek deliğinin hemen altındaki sıcak tenini emerken, üç kesik hece hâlinde ismimi nasıl güçlükle söylediğini hatırladım. *Stel-La-La.*

"Küstahlık sana yakışmıyor," dedi kurnazca, kupayı dudaklarına götürerek.

Kıs kıs gülüp el yordamıyla komodinde kahvemi aradım. Dün gece en yakın arkadaşımla yattım. Onunla iki...üç kez birlikte oldum. Birincisinde birlikte yatağa yığıldıktan sonra, sabahın ikisinde karnım guruldayarak uyandım. Turtadan bir parça almak için çaktırmadan mutfağa gittiğimde, Luka ayaklarını sürterek peşimden içeri girdi ve uykulu bir şekilde çatalımdan bir lokma çaldıktan sonra beni tezgâha oturttu. "Bunu istiyorum," diye mırıldanıp başını aşağı eğerken, dişleri üst bacağıma değdi, dizimin iç kısmında ağzı sıcak ve ıslaktı. Luka başını bacaklarımın arasına yerleştirince, kafamı mutfak dolaplarına çarptım, sonra beni nazikçe tezgâhtan indirip ters çevirdi ve kalçalarım köşeye sıkıştırıp altüst olana dek beni orada becerdi. Sonrasında beni mutfak zemininden kazımak zorunda kalmamasına şaşırdım.

Şu anda vücudum hoş bir şekilde sızlıyordu ve inleyerek bir kez daha esnedim. Luka çıplak göğsüme büyük bir ilgiyle bakarken, çarşaf birkaç santim daha kaydı.

"Bana bir tişört verir misin?" Kahvenin göğsümü yakması fikrinden hoşlanmadım.

Luka homurdansa da, isteğimi yerine getirdi ve rengi solgun, sıcak tişörtü tepemden geçirdim. Geçen gün ceketinin altına giydiği müzik grubu tişörtüydü ve hâlâ onun gibi kokuyordu. Bu tişörtü asla geri alamayacaktı.

Kahvemizi yudumlarken yatağımın kenarında oturmasını izleyip bunun ne zaman tuhaf geleceğini merak ettim. Luka'yla birlikte olduktan sonra, tuhaf bir panik ve pişmanlık hissedeceğimi sanmıştım ama aksine sadece...kararlı hissediyordum. Rahatlatıcıydı ve bu haftanın sonunda ilişkimizin etrafındaki belirsizlik ve ikimizin de benimsediği bunun kötü sonuçlanmayacağına dair inanç ortadan kalktığında, kendimi toparlayabileceğimi umuyordum.

"Düşünüyordum." Luka yatağımda geriye yaslanıp dirseğini kalçama koydu. Gövdesinde esneyen teni, çillerinin eşofman altının kenarına toz gibi dağılması dikkatimi dağıttı. "Haftaya

New York'tan eşyalarımı taşımam gerekecek. Salı günü gidersem, benimle gelir misin? Yoğun olmazsın, değil mi?"

Bu sorun olmazdı. Beckett ve Layla hareketli olmayan bir günün üstesinden gelebilirlerdi. Emin olmak için rezervasyonlarımızı kontrol etmeliydim ama onunla gidememem için bir sebep göremiyordum. "Bekle. Eşyalarını taşımak mı?"

Dizimi kavradı, ince çarşaf tenini tenimde hissetmeme engel oluyordu. Yedi yüz yastığım bir patlamadan sağ çıkmışlar gibi odaya saçılmışlardı. Bir tanesi odanın köşesindeki lambanın üzerinde tehlikeli bir şekilde duruyordu.

"Bana karar verdiğini değil, bunu düşüneceğini söylemiştin." İçimde sersemletici bir his belirdi. "Bunu yapacak mısın? Delaware'e mi taşınacaksın?"

Başıyla onayladı ve heyecanımı görünce, yüzü aydınlandı. "Evet, üzgünüm. Sana söylediğimi sanıyordum ama sanırım Evelyn buradayken dikkatini dağıtmak istemedim. Bir yer buldum. Sahile yakın küçük bir ev. Tüm pencereleri açınca, dalgaların sesini duyabiliyorsun."

"Bu..." O kadar kocaman gülümsedim ki, yüzümün ortadan ikiye yırtılacağını sandım. Luka arabayla yirmi dakikalık mesafede olacaktı. İstersem bir kap un almak için evine gidebilirdim. Sabah oraya gidip evime dönebilir ve akşam onu tekrar görebilirdim. Olasılıklar sonsuzdu. "Luka, çok sevindim."

"Öyle mi?" Rahatlamış görünüyordu. "Güzel. Ben de."

"Yakınlarda bir krem karamel standı olduğunu söyle."

Kahvesinden uzun bir yudum alıp beni meraklandırdı. "Yakında bir krem karamel standı var."

Luka arabayla rahatlıkla ulaşabileceğim yakın bir mesafede olacak ve yol üzerinde dondurulmuş krem karamel standı olacaktı. Hayat gerçekten bundan daha iyi olamazdı.

"Salı günü arabayla New York'a gidip eşyalarımı topladıktan sonra aynı gün dönebiliriz. Çok eşyam yok ve mobilyaların çoğunu bağışlamayı planlıyordum." Kupasını komodine bırakıp

benimkini aldı ve onu açık prezervatif kutusunun yanına bıraktı. Yüzüm kızardı. Onları gerçekten kaldırmalıydım.

Luka üzerime çıkıp kollarıyla beni kafesledikten sonra burnuma nazik bir öpücük kondurdu. Baygın bakan çikolata rengi gözlerinden bana lazer ışını gibi gönderdiği fikirler nazik olmanın tam tersiydi. Çeneme de bir öpücük kondurdu. "Delaware'deki evde benimle kalabilirsin." Dişleri boynumu hafifçe çizdi. "Arka verandadaki salıncağı kırmak için yaratıcı bir yol bulabiliriz."

Ne söylediğini anlamam biraz zaman aldı. Luka kupamı almadan önce sadece iki yudum kahve içmiştim ve dili kulağımın altında ilginç bir şey yapıyordu. Ama az önce söylediği şeyle neyi kastettiğini anlayınca, altında kaskatı kesildim.

Ah, merhaba panik. İşte buradasın.

"Bekle. Ne?"

Luka avuçlarının üzerinde doğrulup suratını ekşitti. Kulaklarının uçları kızardı. "Özür dilerim, salıncak konusunda şaka yapıyordum. Kısmen. Çok mu fazlaydı?"

Başımı iki yana salladıktan sonra fikrimi değiştirip onayladım. Altdudağımı ısırıp başımı tekrar iki yana salladım. Luka yatağımın kenarında oturur pozisyonu alana dek doğrulup avucunu dizimin yanına koydu. Aklı karışmış gibi başının arkasını kaşıdı.

"Ama salı günü," Beynimde zigzaglar çizen düşüncelerimi toplamaya çalıştım. "Salı haftaya."

Luka başıyla onaylarken, kaşlarını çattı. "Evet, haftaya."

"Anlaşmamız bu hafta içindi."

"Anlaşma mı?"

"Test sürüşü. Bu haftayı test sürüşü olarak kullanacağımızı söylemiştin."

"Ah." Luka'nın omuzları rahatladı ve ifadesindeki şaşkınlık kayboldu. Anlamasına sevindim. Bu haftadan sonra bunu yapmaya devam edemezdik. Denemiştik, harikaydı ve olay kapanacaktı. Sistemimizden çıkaracaktık. Aramızda biriken bu gerginlik olmadan eski hâlimize dönebilirdik. "Bana kalırsa, test sürüşünün başarılı geçtiğini söyleyebiliriz."

Evet, kesinlikle. Ama bunu yapmaya devam edeceğimiz anlamına gelmiyordu.

"Doğru. Ama test sürüşü eninde sonunda bittiği için test sürüşü deniyor. Biz...Luka...biz..." Kelimeler dilimde soldu. Söyleyemedim. Ne düşüyordu? Onunla aramızda duygusal birliktelik olmadan cinselliğe dayalı bir arkadaşlığa devam etmeye hevesli olduğumu mu? Gözümün ucuyla benimle alay eden dağınık çarşaflara ve prezervatif kutusuna baktım. Sanırım eylemlerim onu tam olarak caydırmamıştı.

Utancımdan yanaklarım kıpkırmızı oldu.

"Seninle o tür bir ilişki istemiyorum," dedim kısık bir sesle. "Dün gece çok eğlenceliydi ama seninle o tür bir ilişki yaşayamayacak kadar seni önemsiyorum."

Luka yatağımın kenarında oturan bir heykel gibiydi. "Bu ne anlama geliyor?"

Gözlerimi çarşaflarımdan kaldırmayı reddettim. "Seninle cinselliğe dayalı bir ilişki yaşamak istemiyorum."

"Harika. Bunu ben de istemiyorum."

Başımı o kadar hızlı kaldırıp ona baktım ki, boynum çıtırdadı. "Ama daha önce–"

"Yanlış ifade ettim. Üzgünüm, sadece...ellerim yüzünden saçların karmakarışık ve altdudağın şiş, sanırım doğru düzgün düşünmekte zorlanıyorum." Bana sırıtıp ellerimi tuttu ve parmaklarımızı birbirlerine doladı. "Delaware'deki evi görmeni istiyorum, tamam mı? Dondurulmuş krem karamel alırız."

"Pekâlâ." On beş heceymiş gibi kelimeyi uzatarak söyledim. "Bu seks olmayacağı anlamına mı geliyor?" Bu konuda net olmam gerektiğini düşündüm.

Luka yine şaşırdı. Birkaç kez ağzını açıp kapattı ve ellerimi sıktı. "Demek istediğim. Bir noktada, evet, seninle tekrar seks yapmak istiyorum. Ama istemiyorsan, salı günü olmak zorunda değil."

"Az önce cinselliğe dayalı bir ilişki istemediğini söylediğini sanıyorum."

"İstemiyorum. Stella." Luka güldü, yine bu konuya girmemiz hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Birimizin iyi vakit geçirmesine sevindim. "Erkek arkadaşın olmak istiyorum."

"Ah. Hımm." Beynimde bir tane bile mantıklı düşünce belirmedi. "Hayır, istemiyorsun."

Luka kaşlarını çattı. "Evet, istiyorum."

"Hayır, demek istediğim," Elimi Luka'nın elinden çekip yatakta doğruldum. Ne söylediğini bilmiyordu. Aklı karışıktı. "Sahte erkek arkadaşım olarak bu haftayı tamamlamak istediğini kastediyorsun, değil mi? Söylediğin bu."

"Değil," dedi yavaşça ve sabırla. "Gerçekten birlikte olmamızı kastediyorum, sen ve ben, gerçekten." Yüzündeki çatık ifade çok ufak bir yazı okuduğunda ya da üzgün olduğunda beliren gözlerinin arasındaki çizgiye yayıldı. "Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum."

Başımı iki yana sallayarak aynı fikirde olmadığımızı belirtince, Luka başparmağıyla o küçük çizgiyi ovuşturdu. Anlaşılan aynı kitabı bile okumuyorduk.

"Pekâlâ, ne," Gözlerini başımın üzerinden pencereme, komodine ve yere çevirdi. Güzel beyaz perdemde bir yanıt aradı ama bulamadı. "Öyleyse, dün gece neydi?"

"Bu hafta içimizden geldiği gibi davranacağımıza ve nereye gideceğine bakacağımıza dair bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum."

"Seksin bu anlaşmanın bir parçası olduğunu mu sanıyordun? Seninle birlikte olacağımı ve haftaya hiçbir şey olmamış gibi kanepede oturup film seyredeceğimizi mi düşündün?"

"Ben...böyle olmasını umuyordum."

Aslına bakılırsa, istediğim tam olarak buydu. Onunla bu haftayı birlikte geçirdikten sonra her şeyin eski hâline geri dönmesiydi. Luka biraz sinirli bir şekilde dudak büktü. "Stella, bunu yapamam–" Burnunun direğini ovuşturdu. "Sen en yakın arkadaşımsın. Tek gecelik bir ilişki değilsin."

Başparmağımı yorganın üzerinde sürükleyip etrafıma daha fazla çarşaf doladım. Birdenbire üzerimde iç çamaşırı olmadan bu konuşmayı yapmak yanlış geldi. "Daha önce tek gecelik ilişkilerin oldu."

"Ama seninle değil," dedi, artık kesinlikle kızgındı, omuzlarının güçlü hattı gerildi. "Neden bu konuyu açıp duruyorsun? Uzun zamandır kimseyle gelişigüzel bir şekilde birlikte olmadım. Kasabada dolaşıp önüme gelenle birlikte oluyormuşum gibi davranıyorsun."

"Bilmiyorum, Luka. Bu–"

"Sanırım daha net olmalıyım." Sözümü kesmesine minnettardım. Bu sabah tam anlamıyla berbat olmuştu. Ağzımdan çıkacak bir sonraki saçmalığın ne olacağını kim bilebilirdi? Luka eklemiyle çenemi yukarı itip gözlerinin içine ve burnuna saçılmış çillere bakabileceğim şekilde yüzümü çevirdi.

"Sana aşığım," dedi yatağımda bıkkınlıkla ve üstsüz bir şekilde. Bana bunu neredeyse bağırarak söyledi, koyu kaşları gözlerinin üzerinde kızgın taksim işaretlerine benziyordu. "Sana aşığım ve seninle birlikte olmak istiyorum."

Midem altüst oldu. Gözlerimi sımsıkı kapatıp parmaklarımı çarşaflara geçirdim.

"Ciddi olamazsın," diye fısıldadım. "Sadece anlaşmamız yüzünden kafan karışık."

"Bu anlaşmayı neden kabul ettiğimi sanıyorsun?"

"Kes şunu." Artık sinirlenmeye başladım. Fazla zorluyordu. Ne söylediğine dair bir fikri yoktu.

"Bana bir şans vermeni istedim. Beni o şekilde sevip sevmeyeceğini görmek istedim."

Başımı iki yana salladım. "Ama beni sevmiyorsun."

"Bana nasıl hissettiğimi söylemeyi bırak, Stella."

"Beni seviyorsun ama bana âşık değilsin. Bu sadece..." Neden bu şekilde davrandığını açıklayabilmek için bir şeyler bulmaya çalıştım. "Bu sadece seks. Daha sonra farklı hissedeceksin."

Farklı hissedecek ve gidecekti. Yine yalnız kalacaktım. Her

şeyi olduğu gibi bırakırsak, bu harika haftanın anılarıyla yaşayabilirdim ve yeterli olurdu. Hiçbir şeyin değişmesine gerek yoktu.

"Senin için anlamı bu mu?" Luka yutkundu. "Sadece seks mi?"

Gözlerimi açıp Luka'yı perişan bir hâlde bana bakarken bulunca, nefesim kesildi. Bu durumda yapabileceğim en iyi şey çenemi kapatmaktı, söyleyebileceğim herhangi bir şeyin durumu iyice kötüleştireceğinden emindim. Elbette, benim için sadece bu anlama gelmiyordu. Luka'yı o kadar uzun zamandır seviyordum ki, bu benim bir parçam olmuştu ama aynı zamanda bunu saklamakta –bastırmakta– çok iyiydim ve bu da benim bir parçamdı. Hiçbir şey söylemeden gözlerimi kırpıştırıp döşemelere baktım, çoraplarından birinin yarısı yatağımın altına girmişti. Bu çorabında birbirlerine dolanmış Noel ışıkları vardı.

"Kahretsin," diye fısıldadı Luka. Küçük keyifsiz bir kahkaha attı ve elinin yataktan ayrılmasını izledim, döşekte bıraktığı ize odaklandım. Bacaklarımda, bileklerimde ve kalçalarımın kıvrımlarında bu tür izler mi olacaktı? Kaybolmadan önce benimle ne kadar kalacaklardı?

"Kendimi bir aptal gibi hissediyorum," dedi, yatağımdan kalkıp çorabını aldı. Luka odada giysilerinin geri kalanını aramaya başlarken, iyice çarşaflara gömüldüm.

Luka şifonyerimden sarkan eski uzun kollu tişörtlerinden birini alıp başının üzerinden geçirdi. Onu üç sene önce çalmıştım ve ona geri vermek gibi bir niyetim yoktu. Bana doğru döndü ama bana bakmadı, tek ayağının üzerinde durup çorabını giymeye çalıştı. "Seni rahatsız ettiysem özür dilerim."

"Luka." *Beni rahatsız etmedin,* demek istedim. *Beni çok korkuttun.* "Kal, lütfen. Birlikte...bize waffle hazırlayacağım. Bu konuyu açıklığa kavuşturabiliriz."

Çıkardığı ses kalbimi neredeyse ortadan ikiye böldü. "Açıklığa kavuşturulması gereken bir şey olduğunu sanmıyorum, La La. Ben sadece..." Omzunun üzerinden başparmağıyla eve doğru işaret etti. Bir bahane arasa da bulamadı. "Gideceğim."

"Geri gelecek misin?" Sesimin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ettim.

Başıyla onaylarken hâlâ yere bakıyordu. "Evet, sonra görüşürüz. Evelyn'le bir ağaç kesmemiz gerekiyor, değil mi?"

Evelyn'le ne yapmamız gerektiği umrumda değildi. Şu anda tek umrumda olan Luka ve yüzündeki dalgın ifadeydi, karşımda durmasına rağmen şimdiden aramızda bin kilometre varmış gibi geliyordu.

"Evet ama–"

"Sonra görüşürüz."

Sonra evden çıktı ve kapı arkasından sessizce kapandı.

İç çamaşırımı giydim. Sonra mutfağıma girdim. Tezgâhtaki domuz pastırması, waffle ve Noel kurabiyeleriyle dolu tabağı görünce, neredeyse ağlayacaktım. Şekerli bir kurabiye alıp onu kemirirken, mutfakta daireler çizmeye başladım. İzlediğim her üzücü filmdeki her üzgün insanın yerindeydim. Neşesiz ve bomboştum.

Her yerde Luka'ya dair izler vardı. Eldivenleri kapının yanındaki masadaydı. Cebinden çıkardığı bozuk paralar anahtalarımı koyduğum mavi seramik kasedeydi. Bu sabah kahve içerken kullandığı kupayı durulayıp lavabonun yanında ters çevirmişti. Sanırım en çok canımı acıtan oydu. Üzgün ve hayal kırıklığına uğramış olmasına rağmen, benimle ilgilenmeyi başarmıştı.

Luka'yla daha önce de kavga etmiştim. Bir keresinde evinin altındaki dükkânda tartışmıştık, ikimiz de o kadar hiddetlenmiştik ki, dükkân sahibi istediğim empanadayı almadan önce çıkmamızı istemişti. Ama her zaman sarılarak ya da birbirimizin yanağına bir öpücük kondurarak bitirirdik, kolunu sırtıma dolardı.

Bu kez farklıydı. Farklı olduğunu biliyordum.

Yüzündeki ifadeyi, aramızdaki sessizliğin sürmesine izin verdiğimde gözlerini kırpıştırıp yere çevirmesini düşünemeden

duramıyordum. Bu haftanın birimizin incinmeden bitebileceğini düşünerek korkaklık ve aptallık etmiştim. Kırılanın ben olacağımı sanıyordum. Ben olsaydım, üstesinden gelebilirdim. Fakat Luka'nın da üzüldüğünü ve benden uzaklaşma ihtiyacı hissettiğini bilmek – bununla sorun yaşıyordum.

İsteksizce güne hazırlanmaya başladım ve memelerimin arasındaki tene, kirli sakalının solgun cildimde iz bıraktığı yere bakmaktan bilerek kaçındım. Boğazıma bir atkı dolayıp başıma bir şapka taktım. Yeterince kat kat giyinirsem, belki göğsümdeki bu korkunç hissi örtebilirdim.

Amaçsızca araziye doğru ilerledim. Alt çekmecem küçük karton çam ağaçlarıyla doluyken ofisimde oturma fikri içimi yassı taşlarla kaplı patikaya serecek kadar varoluş endişesiyle dolduruyordu. Evelyn'le buluşmama birkaç saat vardı ve soğuk arazide yürüyüşe çıkmak uygun göründü. Belki temiz hava iyi gelebilirdi ama asıl istediğim yerde debelenmekti.

O yüzden başıboş bir şekilde dolaştım.

Batı çayırından başladım ve ağaçların arasmda ilerledim. Dün gece yağan kar büyük ölçüde erimişti, ağaçlar her zamanki gibi parlak ve canlıydı, mevsimin ilk soğuğu henüz onlara dokunmamıştı.

Tartışmamızı aklımdan geçirirken acımasızdım. Luka bana âşık olduğunu söylemişti ama doğru olduğunu düşünmüyordum. Dün gece muhteşemdi fakat bence New York'ta evini özlüyordu. Yeni bir iş, taşınma. Ona rahatlık veren, iyi hissettiren bir şey arıyordu. Luka'nın beni sevdiğini biliyordum ama o bana âşık değildi. Pes edip ona sıkıca tuttuğum tüm parçalarımı vermek istemiyordum. Buna dayanabileceğimi sanmıyordum. Onarılamaz bir şekilde zarar görmektense, biraz kırılmak daha iyiydi.

Çünkü Luka'yı seviyordum. Dokuz seneye yakın bir süredir ona aşıktım. Her gün onu biraz daha seviyordum. Daha sonra paramparça olmak için şimdiden ona teslim olursam, geriye hiçbir şey kalmazdı.

Arka arkaya el değmemiş ağaçlar görmekten sıkıldığım için topuklarımın üzerinde dönüp yön değiştirdim. Toprak zemin botlarımın altında engebeli olmaya başladı, ağaçlar seyrekleşirken, arazi açıldı. Bükülmüş ağaç gövdelerinden ilkini görünce, omzumun üzerinden baktım. Her nasılsa ölü ağaçların olduğu güney çadırına ulaşmıştım. En yakınımdakine bakıp kuru dallarından birine dokununca, kocaman kara bir parça başparmağım ve işaret parmağımın arasında kırıldı. Belki birini kesip evime koyabilirdim. Ruh hâlime uyuyordu.

Arkamda bot sesleri duyunca, Luka'yı görmeyi umarak hemen döndüm. Özür dilemek, bu sabahı unutması için yalvarmak istedim. Tek istediğim eski hâlimize dönmekti.

Ama Luka değildi. Evelyn'di ve tek kaşını kaldırarak bükülmüş ağaçlarımıza bakıyordu. Farklı bir yalandan ötürü bir başka pişmanlık içimi sızlattı.

"Burası hayallerin suya düştüğü yer mi?"

Anlaşılan benim hayallerim için bu geçerliydi.

Bay Hewett'ı, toprak nemlendirme sistemini ve alpaka çiftliği kurma isteğini ona nasıl açıklayacaktım. Uğraşmaya değmeyeceğine karar verdim.

"Bu ağaçlar sonbaharda hastalandılar. Köklerinin çürüdüğünü düşünüyoruz." Kendi kökümün de çürüdüğünü düşünüyordum. Kalbimden başlayıp dışa doğru yayılıyordu. Haftaya ofisimde masamın başında iki büklüm ve kupkuru kalınca, muhtemelen bu ağaçlardan birine benzeyecektim.

Evelyn gözlerini kısarak bana bakıp şapkama odaklandı. Onu ters takmış olabilirdim. "İyi misin?"

Hayır. Az önce en yakın arkadaşım kahve eşliğinde bana âşık olduğunu itiraf ettikten sonra, ona onu sevmediğim izlenimini verdim. Ah, bir de tutkulu ve şiddetli bir şekilde sevişerek inanılmaz bir gece geçirdik. Waffle pişirdikten sonra onu evimden kovdum. İyi değildim.

"Evet," dedim ve gülümsemeye benzer bir şey takınmaya ça-

lıştım. Evelyn'in suratını ekşitmesine bakılırsa, pek başarılı değildim. "Ağaç maceramıza geciktim mi?"

Evelyn başını iki yana sallayıp elleri ceplerinde bana doğru bir adım attı. "Hayır, gecikmedin. Burada seni arıyordum."

"Öyle mi?"

"Evet, sana çiftliğin ilk kamera görüntülerini göstermek istedim."

Yine o hisse kapıldım, sanki mideme bir şey çöküyordu. Ona yalan söylemekten, bu çiftliği ve Luka'yla ilişkimi olduğundan farklı göstermekten nefret ediyordum. Bu ne Evelyn ne de yarışmanın en başından beri doğruyu söyleyen ve paraya benim kadar ihtiyacı olan diğer katılımcıları için adildi.

İçimi çekip bir karar verdim.

"Bunu yapmadan önce sana söylemem gereken bir şey var."

Dudaklarını bastırıp topuklarının üzerinde ileri geri sallanmasını nasıl değerlendirmem gerektiğini bilmiyordum. "Ne oldu?"

Çiftliğimi daha romantik göstermek için sahte bir ilişki uydurduğumu söylemenin kolay bir yolu yoktu, o yüzden konuya direkt girmeye karar verdim. "Sana yalan söyledim. Ben ve Luka hakkında."

Tuhaf bir şekilde dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi. Bir kez başıyla onayladıktan sonra ellerini ceplerinden çıkarıp telefonunu eline aldı. "Bunu söylemene çok sevindim. Biliyorum."

"Biz aslında – bir dakika–" Birkaç kez gözlerimi kırpıştırıp botlarıma baktıktan sonra tekrar ona döndüm. "Biliyor musun?"

"Evet, biliyorum." Evelyn başıyla onaylayıp kara buklelerinden birini kulağının arkasına itti. "Bana söylemeni umuyordum."

"Nereden biliyorsun?"

"İşimin büyük bir bölümü insanların söylemediği şeyleri dinlemek. Stella, burada bunu yapmak hiç zor değil. Inglewild'daki insanlar...çok konuşuyorlar. Kasabaya varalı yarım saat olmadan kafedeki bahis meselesini duydum."

Luka haklıydı. Bu kasaba bir grup işgüzardan oluşuyordu.

"Çiftliğin sözde ortak sahibi olan, uzun süredir birlikte olduğun erkek arkadaşınla yeni çıkmaya başlamış olmanın tuhaf olduğunu düşündüm." Bana nazikçe gülümsedi. "Ne olursa olsun, buradaki herkes sizi birlikte görmekten hoşlanıyor."

Bu..konu dışıydı. "Yalan söylediğimi biliyor muydun? Buraya geldiğin ilk günden beri mi? Neden bir şey söylemedin?" Bundan daha kötü hissedebileceğimden emin değildim ama şaşılacak şeyler asla eksik olmuyordu. Çok utandım.

"Sana bunu ilk gün soracaktım ama biliyorsun. Dikkatim dağıldı." Beckett fırına girdiğinde, Evelyn'in yüzünde gördüğüm ifadeyi hatırladım. Anlaşılabilirdi. "Sonra Luka'yla tanıştım ve sizi birlikte görünce, kasabadaki dedikoduları yanlış anlamış olabileceğimi düşündüm. Dün gece beni pansiyona götüren Gus'a sordum."

"Ne dedi?" Sinirli bile değildim. Sadece yorgundum. En yakın arkadaşımı kaybetmek ve bu arada kendimi yerin dibine sokmak için mi bunca zahmete girmiştim?

"Bana ikinizi birlikte gördüğüne çok sevindiğini ve kasabadaki bahsi kazandığını söyledi. Ona bahsin ne için olduğunu sorunca, gerisini çözdüm. Şu anda sana seni yarışmadan diskalifiye etmek zorunda olduğumu söylemem gerekiyor." Evelyn bunu olabildiğince nazikçe söyledi ama yine de utancımdan midemin düğümlendiğini ve büyük bir rahatsızlığa kapıldığımı hissettim. "Başvurundaki tüm bilgilerin doğru olduğunu ve herhangi birinin yanlış olması hâlinde geçersiz kılınacağını kabul ettiğine dair bir kutuyu işaretledin."

Başımla onayladım. Bunu tahmin ediyordum. "Yalan söylediğim için çok üzgünüm. En başından beri bunun bir hata olduğunu biliyordum."

Sanırım hak ettiğimden fazlasını istemiştim. Evelyn gözlerini kısarak bana bakarken, dudaklarında gizli bir gülümseme belirdi. Bir kez daha avucundaki telefona dokundu. "Gerçekten mi? Bunun bir hata olduğunu mu düşündün?"

Yalan söylemenin mi? Evet, şüphesiz. Her gece yatağıma girdiğimde göğsümde bir ağırlık vardı ve başvurumdaki o tek mısrayı, en büyük yalanımı düşünüyordum. Ama Luka'yla geçirdiğim zaman mı? Ondan o kadar emin değildim.

"Anlamıyorum." Bir insan aynı sabah aynı şeyi kaç kez düşünüp söyleyebilirdi? Bunu mezar taşıma yazabilirlerdi.

"Her şeyi anlamam o kadar uzun sürmedi. Tek yapmam gereken sizi bir arada görmekti. Birbirinize nasıl baktığınızın farkında mısınız?" Gözlerimi kırpıştırarak ona bakınca, Evelyn umursamazca elini salladı. "Unut gitsin, boş ver. Sana bir teklifim var. Yarışmadan diskalifiye oldun ve para ödülünü kazanma şansını kaybettin ama yine de burada bir hikâye görüyorum. Uzun zamandır anlatmadığım türden güzel bir hikâye."

"Öyle mi?"

"Evet. Burası muhteşem bir yer. Stella, lütfen anlamaya çalış, bir yamacın eteklerindeki mağarada yaşayıp konserve köpek maması yiyen yalnız bir kadın olsaydın bile, buranın muhteşem olduğunu düşünürdüm. Kuzey Kutbu ve Hogwarts'ın bir çocuğu olsaydı, böyle bir yer olurdu. Sonsuza kadar burada yaşamak istiyorum."

Bir şey söylemek için ağzımı açınca, Evelyn tekrar elini sallayıp sözümü kesti.

"O yüzden sosyal medya hesaplarımda size yer vereceğim. Hazırladığım videoyu da göstermek istiyorum."

Evelyn aramızdaki mesafeyi kapatıp bana telefonunu verdi, ekranda bir video vardı. Küçük resimdeki yüzüme baktım, ofisimin önünde gergin bir gülümseme ve nane şekerli sıcak çikolatayla duruyordum. Evelyn'in çiftlikteki ilk günüydü.

"Sadece izle. Anlayacaksın."

Önce Evelyn'e, sonra telefona baktım. Titreyen parmağımı ekrana dokundurdum.

Ofisin verandasında dururken çekilmiş bir video açıldı, sıcak kahverengi ahşaba karşı zencefilli çörek dekorasyonları ışıl ışıl ve rengârenkti. Tiz bir sesle gülerek, "Onları Luka astı," dedi-

ğimi duydum. "Sanırım onu meyan şekerini dört kez yapmaya zorladım. Bana zor tahammül ediyor."

Başka bir video belirdi, ellerinde iki karton bardakla Luka kapıyı omzuyla iterek ofisime giriyordu ve masamın başında oturuyordum. Tüm bunlar olurken Evelyn'in telefonuyla kayıtta olduğunun farkında bile değildim. Luka karton bardağı masamın kenarına bıraktıktan sonra bana uzandı, eldivenli elini dirseğime dolayıp beni kendisine çekti. Öpücüğü görmek zordu ama nasıl hissettiğimi hatırlıyordum. Karnımın alt kısmına bir şey hücum etmişti. Luka geri çekilince, ekrandaki ufak versiyonum başını eğdi. Ama Luka eğmedi. Bir anlık bir şeydi ama yüzündeki ifadeyi gördüm. Bana bakarken gözleri ışıldıyordu. Dudaklarının kenarında yavaşça bir gülümseme belirdi. Hafifçe dönüp Evelyn'in köşede olduğunu görünce şaşırdı. Orada olduğunu fark etmemişti.

Sırada buz pateni pisti vardı. Videoda Luka, Jeremy'yi uzaklaştırıp kollarını bana doluyordu. Başımı göğsüne yaslayıp yukarı bakmamı ve hareketi rahatça karşılamak için Luka'nın vücudunu hafifçe geriye çekmesini izledim. Birlikte mutlu ve rahat görünüyorduk, küçük vücudum onunkinin güvenliğine sığınmıştı ve Luka başını tepeme yaslarken, birlikte buz pistindeki çocukların daireler çizmelerini izliyorduk.

Klipler arka arkaya daha hızlı bir şekilde devam etti. Luka ve ben arazide Evelyn'in önünde yürürken, ellerimiz aynı anda birbirlerine uzandı. Luka fırında sırıtırken yüzü kızarmıştı ve ağzının kenarından bir baston şeker sallanırken, "O ne kadar harika olduğunun farkında bile değil. Gerekirse sırtındaki kazağı çıkarıp sana verir," diyordu. Bir diğeri dün gece çekilmişti, ikimiz de mutfağımdaydık ve sırtımız kameraya dönükken, Luka kolumu okşuyordu. Bu videoların hiçbirinde bana zor tahammül eden bir adama benzemiyordu. O daha ziyade...

Son video, Noel Baba ahırının dışına bir şerit süs asmaya çalışırken çekilmişti, ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek bir taburede dengemi korumaya çalışıyordum. Kamera benden

uzaklaşıp sola doğru kaydı ve Luka'nın bir çit direğine yaslanmış olduğunu gördüm. Ağzında yine o kahrolası baston şeker vardı ve diliyle onu ağzının içinde ileri geri oynatıp duruyordu. Ama yüzündeki ifade burnumu neredeyse telefonun ekranına yapıştırmama sebep oldu. Güneş ışığının sıcaklığında yumuşak gözleri aydınlandı ve gözleri üzerimdeyken, dilinin ucunda bir kahkaha belirdi. Dudaklarının kıvrımında ve kaşlarının eğiminde sevgi ve nazik bir hayranlık gizliydi.

Luka bir saniye bile rol yapmamıştı.

Evelyn, "Aslına bakarsan, bu ikinci video," deyince, bir anda irkildim. O esnada telefonunu yere düşürdüm. Tanrı aşkına, umarım o videoyu kaydetmiştir. "Birincisinde, birbirlerine âşık gibi davrandıklarını sanan iki aptalın bulunduğu Aşk Işığı Çiftliği'nde olduğumu açıklıyorum." Kendisiyle gurur duyar gibi bana sırıttı. "Şimdi anlıyor musun?"

Evelyn telefonunu yerden aldı. "Bana yalan söylediğinizi sanıyorsun ama bunca zamandır kendinize yalan söylüyordunuz."

22

LUKA BENİ SEVİYORDU.

Luka bana âşıktı.

Kendi kendime bunu tekrarlayıp durdum ve mantıklı gelmesini bekledim. Videoda yüzünde gördüğüm ifadeyi daha önce de görmüştüm. Kahve makinesinin başında dururken, sabahın erken saatlerinde onu bana o şekilde bakarken yakalamış, merhaba diye fısıldayıp kafein için yalvarmıştım. Cebimde martılara vermek için bir torba ekmek kırıntısıyla ejderha şeklindeki küçük teknelere binip körfeze açıldığımızda da. O ifadeyi Luka'yla her vakit geçirdiğimde görmüştüm. Bunca zamandır Luka'nın da bana âşık olduğunu fark etmek zordu. Kendi duygularımı gizlemeye o kadar dalmıştım ki, onunkileri fark etmemiştim.

İçeri girince fırının kapısının üzerindeki çan çaldı, masalar boştu ve sandalyeler köşeye istiflenmişti. Layla'nın mekânı açmasına bir saat vardı ama burada bir yerde olduğunu, muhtemelen arka tarafta hazırlandığını biliyordum. Beckett'ın tezgâhta oturduğunu gördüm, önünde bir tabak çörek ve sol elinde bir buz torbası vardı. Stresli olduğunda buraya gelmekten hoşlanırdı, duygularını bir şeyler yiyerek bastırır ve bu arada Layla'ya

yardım ediyormuş gibi yapardı. Layla erzak dolabından çıktığında, önlüğü belindeydi ve saçına un bulaşmıştı.

Beni görünce aniden durdu ve Beckette da dönüp omzunun üzerinden bana baktı.

"Her şeyi berbat ettim," dedim onlara kısık bir sesle.

İkisi de bir şey söylemediler, tezgâhta tamamen dondular. Performans sanatı sergileyen sanatçılara benziyorlardı.

"Lütfen bunun Luka'yla ilgili olduğunu söyle," dedi Layla kısık bir sesle.

Beckett gözlerini devirip çöreklerini yemeye devam etti. "Elbette, Luka'yla ilgili. Boynunda bir morluk var ve şapkasını ters takmış." Beckett Layla'nın önüne koyduğu servis tabağına kusursuz çöreği bırakıp üzerine ökseotu şeklinde küçük bir şekerleme koydu. "Ayrıca, Luka bu sabahtan beri evimde saklanıyor."

Luka'nın hâlâ çiftlikte olması içimi rahatlattı. Geri döneceğine söz vermesine rağmen, bir yanım New York'a dönüp gözden kaybolmasından endişeleniyordu. Delaware'deki işi reddedip bir daha hiç dönmeyeceğini sandım.

Layla yaklaşmam için işaret etti ve tezgâhta bana bir yer açtı. Yüzümün önünde bir çörek tuttu. "Bunu ye ve bana neler olduğunu anlat."

Beckett çöreği elimden kapmaya çalıştı ama ondan kaçmayı başardım. Bu çöreğe ondan daha çok ihtiyacım vardı.

"Perişan hâldesin." Beckett kendi çöreğini alıp üzerine koyduğu ökseotu şeklindeki küçük şekerlemenin yarısını ısırdı. Layla ikimize de kaşlarını çatarak bakıp servis tabağını açgözlü ellerimizden uzaktaki rafa kaldırdı.

"İkiniz bana yardım etmeye çalışmaya devam ederseniz, burada yiyecek hiçbir şey kalmayacak."

Sıcak, gevrek pastayı ve içindeki kremayı yutup cesaretimi topladım. "Luka bana âşık."

Beckett ve Layla bana baktılar. Hiçbir şey söylemeyince, Layla kaşlarını kaldırdı. "Ve?"

İnleyerek alnımı tezgâha yasladım. "Ben hariç herkes bunu biliyor muydu?"

"Evet," diye yanıtladı Beckett. Elini tenine vurduğunu duydum ve başımı kaldırıp bakınca, Beckett'ın alnını ovuşturduğunu ve Layla'ya dik dik baktığını gördüm. "Ne? Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Hatta bu konuda kasabalılar bahse girmişlerdi."

Layla ona aldırmadı. "Sana söyledi mi?"

Başımla onayladım ve olayları kısaca özetledim. Luka'nın beni sevdiğini ve ona yanıldığını söylediğimi anlattım. Evelyn'le arazide yaptığım konuşmayı ve bana gösterdiği videodan bahsettim.

"Bunu anlaman için o videoyu izlemene gerek yoktu," dedi Beckett, çöreğin içindeki kremanın bir kısmını parmağına sıkarken. Layla onu elinden kaptı. "Luka sana bunu yıllardır belli etmeye çalışıyordu."

Tezgâha baktım. "Fark etmedim."

"Fark ettin," diye Layla nazikçe karşı çıktı ve Beck ağzını açınca, ona uyarır gibi bakış attı. "Bunu fark ettin tatlım. Sadece bu konuda herhangi bir şey yapamayacak kadar korkaktın. Arkadaş bölgesinde rahattın ve orada kalmaya karar verdin."

Beceriksizce omuzlarımı silktim. "Nasıl düzelteceğim?"

"Sanırım bu değişir." Layla dönüp tepsiden bir çörek aldı ve onu ikiye bölüp bana uzattı. Beckett acı dolu bir ses çıkardı. "Dürüst olmaya razı mısın?"

—v—

Layla'yı bana bir çörek daha vermesi için sinirlendirdikten sonra kulübeme doğru ilerledim. Büyük meşe ağacının etrafında son kez dolaştıktan sonra ön basamaklarımda birini görünce tökezledim. Luka verandama çıkan basamakta oturuyordu, ellerini ayrık duran bacaklarının arasında gevşek bir şekilde birleştirmişti. Gözlerini yere dikmişti ama elimdeki çöreği sıkıca tutarken botlarım ön bahçeye bir dizi çakıl taşı saçınca, başını kaldırıp baktı.

"Hey."

Videoyu izleyip son bir buçuk aylık her etkileşimimizin detaylarını inceledikten sonra, Luka'yı karşımda görmek neredeyse şaşırtıcıydı. Onu bugün tekrar görmeyi beklemiyordum. Eve önerken, zihnimde basit bir plan oluşturmuştum.

Bir şişe şarap bul.

Luka'yı aşırı düşünmeye devam et.

O şarap şişesini ve balkabaklı turtanın geri kalanını bitir.

Luka'dan özür dile.

Ondan af dile.

Luka'ya onu sevdiğini söyle.

Biraz daha turta ye.

Süreç hâlâ devam ediyordu.

"Merhaba."

Yüreğim ağzıma geldi ve yutkunmakta zorlandım. Tereddütle birbirimize baktık, sonra Luka uzun gövdesini alt basamaktan ayırıp ayağa kalkarak tırabzana yaslandı. Anahtarlarımı bulmak için ceplerimi yoklarken, Luka'nın çam ağaçlarından biri parmaklarıma değdi. Ahırda beni öptükten sonra onu cebimden çıkarmamıştım. O gün asırlar önce gibi geliyordu.

Layla'nın sözleri zihnimde çınladı. *Dürüst olmaya razı mısın?*

O kadar cesur olduğumdan emin değildim.

"Anahtarın var," dedim ona, çam ağacına aldırmadan ayaklarımı ilerlemeye teşvik ederek. Bu öğlen serindi, parmaklarımı eklemlerine kadar uyuşturan bir soğuk vardı. Arazide ne kadar vakit geçirdiğimi ve Luka'nın verandamda ne zamandır beklediğini merak ettim. Soğuktan kızarmış yanaklarına ve kulaklarına kadar çektiği omuzlarına baktım. Atkı bile takmamıştı.

"İçeri girmek bana doğru gelmedi," dedi, vücudunun gerginliğine rağmen gözlerimin içine bakıyordu. Hareketsiz, kaskatı ve benden uzakta duruyordu, her şeyden çok bu beni üzdü. Yanından geçip basamaklardan çıkarken, aramızdaki mesafenin farkındaydım. Kolunu omzuma atmak, yanına sokulmak ve anahtarı kilide sokmaktan aciz olduğu için ona sataşmak istedim.

"Dilediğin zaman eve girebilirsin," diye homurdanıp kapıyı açtım. Botlarımı çıkarırken, gözlerim penceredeki Noel ağacına ve üst dallarının birinden sallanan sutyenime takıldı. Luka gözlerimi takip edip onu görünce alaycı bir şekilde güldü ve soğuğun henüz kızartmadığı ensesi pembeleşti.

"Ah." Başının arkasını kaşıdı ve kendisine engel olamıyormuş gibi botlarımızı düzgünce yan yana koydu. Bu küçük jest bana aramızdaki ilişkinin tamamen berbat olmadığına dair bir umut verdi. Luka başını iki yana sallayıp gözlerini yeni ve yaratıcı süsümden ayırdı. Dane Hewett'la ilgili evraklarla gelmeden önce onu oradan almalıydım. "Evelyn meselesi yüzünden buradayım."

"Ah." Küçük umut ışığım söndü. "Bu öğlen ağaç kesmemeye karar verdik." Yarışmadan diskalifiye edildiğimiz için anlamı yoktu. Sanırım Luka'ya bunu söylemeliydim.

"Aslına bakarsan, ee, artık birlikteymişiz gibi davranmamız gerek yok." Yutkunup bir an Luka'nın yüzüne baktım ama çok geçmeden cesaretimi yitirip gözlerimi çoraplarımıza çevirdim. "Evelyn'e gerçeği söyledim. Görünüşe göre, zaten biliyormuş."

"Birlikte olmadığımızı biliyor muymuş?"

Başımla onayladım. "İşgüzarlar," dedim. Şimdilik sunabileceğim tek açıklama buydu. Başımla mutfaktaki kahve makinesine işaret ettim. "Kalmak ister misin yoksa..."

Burada benimle kalmak zorunda olduğunu düşünmesini istemiyordum, özellikle de yerine getirmesi gereken bir sorumluluk olduğunu düşünerek buraya gelmiş olması aşikârken. İstiyorsa artık gidebilir ve benden tamamen kurtulabilirdi. Bu midemi altüst eden bir ekşiliğe sebep oldu. Luka yüzümde bunu görmüş olmalıydı ki, hemen elini uzatıp dirseğime dokundu. Eski fiziksel şefkatimize dönmek için cesur bir çabaydı ve aksine parmaklarını bana dolayıp beni göğsüne doğru çekmesini ve başını tepeme yaslamasını diledim.

"Kalacağım," dedi, bu önerime biraz içerlemiş görünüyordu. Gözlerini pencereden çenemin kıvrımına, omuzlarıma ve sonra tekrar pencereye çevirdi. Bunun bu kadar tuhaf olmasından nef-

ret ettim. İlk kez öğle yemeği yediğimizde bile, söyleyecek söz bulmakta zorlanmamıştık. Üzgün, içine kapanık ve biraz kaybolmuş gibiydim fakat Luka rahatça sohbet ederek aramızdaki mesafeyi doldurmuştu – veri örneklerinden, annesinin yemeklerinden ve cumartesi sabahları uğramaktan hoşlandığı şehirdeki küçük pupusa standından bahsetmişti.

Sessizce kahve demliğini çalıştırdım, metronom gibi sabit bir ritimle *şıp şıp şıp* damlayan kahve beni deli ediyordu. *Dürüst olmaya razı mısın?* Luka mutfaktaki sandalyelerden birine oturup gözlerini pencereden dışarıya dikti. İki seri damla boyunca duruşumu korudum ama kalbim gümbür gümbür attığı için daha fazla dayanamadım.

Bunu yapacaktım. Ona gerçeği söyleyecektim.

"Luka, ben–"

"Bu sabah–"

Neşeden ziyade gergin bir şekilde gülüp devam etmesi için başımla ona işaret ettim. İlk sözü almayı hak eden biri varsa, o Luka'ydı. Onun izinden gidecektim. Ne isterse yapacaktım.

Luka ellerini masaya koydu. "Bu sabah için özür dilemek istiyorum." Midem altüst oldu, yüzümden bunu belli etmiş olmalıydım, çünkü Luka cümlesini açıklığa kavuşturmak için acele etti. "Söylediklerim için üzgün değilim, o şekilde gittiğim için üzgünüm. Bu doğru değildi."

"Seni incittim," dedim ve titreyen ellerle iki kupa kahve doldurdum. Luka bu sabah benim yaptığım gibi tepki gösterseydi, ilk trenle kasabadan ayrılırdım. Arazide dolaşıp kendimi gömmek için bir çukur kazardım. Inglewild'da bir daha kimse yüzümü göremezdi.

"Evet, beni incittin," diye Luka bana katılınca, midemdeki o nahoş his burkulup gerildi ve kupama kaşlarımı çatarak baktım. Karşısındaki sandalyeye oturdum ve gözlerimi ondan ayırmamaya çalıştım. "Yine de, o şekilde gitmemem gerekirdi. Biliyorum, insanların gitmesi senin için büyük bir mesele. Sanırım bu yüzden Beckett ve Layla'ya çiftliğin maddi sıkıntı içinde olduğu-

nu söylemekten kaçındın. Çünkü sorun yaşadığını öğrenirlerse, gitmelerinden korktun." Sesi nazikti ama sözleri hedefi vurdu ve dolu taneleri gibi kalbime yağdı. Her biri küçük bir oyuk bıraktı. "Sana seni sevdiğimi söylediğimde..." Luka boğazını temizleyip cümlesini tamamlamaktan kaçındı ve bu da içimi acıttı. Ona korkumun bir parçasını vermiştim. "O sözü söylediğimde, istediğim tepkiyi göstermedin ve tam olarak korktuğun şeyi yaparak karşılık verdim. Çok üzgünüm."

Özür dilemesini dinlemeye daha fazla dayanamadım. Özellikle de, bu sabahki davranışımdan sonra. Bu oyuna başladığımızdan beri sergilediğim tavırdan sonra... "Luka–"

"O çam ağaçlarını toplu satın aldığımı biliyor musun? O küçük karton ağaçları," diye açıkladı, sanki neden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi. Bana verdiği her küçük ağacı masamın çekmecesinde ve dolabımda ağzına kadar dolan bir kutuda saklamıyormuşum gibi. Bir kazak almak için kapısını her açtığımda çam kokuyordu, artık biraz bayatlamıştı ama onları atmayı reddediyordum. "Birincisini yolun ilerisindeki benzin istasyonundan bir hevesle aldım ve onu sana verdiğimde yüzün aydınlandı. Sanırım o zaman fark ettim."

Büyülenmiş gibi nefesimi tuttum. "Neyi fark ettin?"

Luka utangaç ve içine kapanıktı, kahve kupasını kavrayan ellerine baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı ama sorumu duymazdan geldi. "Yüzündeki o ifadeye açlık duymaya başladım. Başka kimsenin ona sahip olmasını istemedim. Hâlâ benden başka birinin ona sahip olmasını istemiyorum."

Senin olabilir, diye içimden geçirdim. *Tüm gülümsemelerim, bakışlarım, kucaklamalarım ve dokunuşlarım senin olabilir. Kalbim de. Onu hâlâ istiyorsan.*

"Her neyse, sanırım söylemeye çalıştığım şey o çam ağaçlarından elimde yaklaşık iki yüz tane daha var. Ve tekrarlayan bir sipariş verdim. Gitmeyeceğim, La La. Hâlâ sana verebileceğim birçok ağaç var. Beni yanında istediğin sürece, burada olacağım."

Luka elini arka cebine sokup bir şey çıkarmak için kalçalarını kaldırdı. Masaya küçük bir karton çam ağacı koyup parmağıyla onu bana doğru kaydırdı.

Uzun bir süre o ağaca bakarken, gözlerim yandı ve boğazım sıkıştı.

Birini sınırsızca sevmek ve neler olabileceğine dair korku duymadan kendinizi onun akışına bırakmak zordu. Sanırım bir yanınızı sakınıp olabildiğince korumaya çalışmak doğal bir tepkiydi. Annem beni çok severdi ama babamın ona yaptığı şeyden sonra kalbini kimseye açmadı. Galiba bu bana çok fazla şey dilememeyi, riske girmemeyi ve hiçbir şeyi zorlaştırmamayı öğretti.

Fakat kendinizi teslim olmaktan alıkoymanız da zordur. Layla haklıydı. Son dokuz senedir güçlü duygularımın her birini inkâr, özlem ve kasıtlı yanlış anlamalara gömmüştüm. Luka'ya her baktığımda, bunu hissediyordum. Boş bir çınlama. Âni bir çekim. İnatçı ve rahatsızlık verici bir sızlama.

Birdenbire masadan kalkınca, ahşap zeminde geriye kayan sandalyem kızgın bir ses çıkardı. Luka da kalktı, gözlerinde hafif bir panik vardı. Dönüp koridorda ilerlerken, tüm vücudum zonkluyordu.

"La La?" Luka peşimden tökezledi ve paket kâğıdı tüpleri için kullandığım eski şemsiye standına dizini çarptı. Küfredip topallayarak peşimden geldi. "Stella, bekle bir saniye. Ben–"

Gardırobumun kapısını kopartırcasına açınca, içine tıktığım kazaklar, atkılar ve diğer şeyler bir anda döküldü. Ayağıma cüce şeklinde bir bahçe süsü düştü. Fazladan ipe dizili ışıkların olduğu iki kutu özgürlüklerine kavuşmak için atladılar. Candylane'in eski bir versiyonunu omzumun üzerinden attım. Luka odamda kayarak durdu.

"Sen ne yap – aman Tanrım," diye Luka birden sustu. Aniden nefesini tuttu, dağınıklığımın ortaya çıkmasıyla muhtemelen dehşete kapılmıştı. Belki de, bana aşkını ilan etmeden önce ona bunu göstermeliydim. "Bu bir eğrelti otu mu?"

Beckett'ın kız kardeşlerinden birinin ona aldığı sahte bir de-

vetabanıydı ve Beckett onu hemen kapımın önüne bırakmıştı. Sahte bitkiyi önümden çekip arkasındaki eski Kitchen-Aid mikser kutusuna uzandım.

"Kitchen-Aid'in yok," dedi Luka arkamda birkaç kazağı katlarken. "Sana yardım edebilir miyim–"

Sesinde hüsran ve biraz üzüntü vardı. Az önce içini dökmüştü ama ben gardırobumun altını üstüne getiriyordum.

"İşte." Kutunun kapağını açıp onu ters çevirince, yüzlerce küçük karton ağaç aramızda yere düştü. Yeşil kenarları kıvrılmış ve ipleri karışmış bayat çam kokulu küçük bir şelale gibi birbirlerinin üzerine düştüler. Luka kazakları katlamayı bırakıp çam ağaçlarından birini yerden aldı ve şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Senin için bazı veri göstergelerim var," dedim ona titrek bir sesle. "Beni peynirli tost yemeğe götürdüğün günden sonra hırdavatçının önünden her geçişimde gülümsemeni düşündüm. O hırdavatçının önünden geçerken hâlâ gülümsemeni düşünüyorum. Bir keresinde ev yapımı kremşantinin hazır kremşantiden daha güzel olduğunu söylediğin için markete gittiğimde koyu kremşanti almıştım. Kaç kutu kremayı boşa harcadığımı biliyor musun? Sırf en güzel kısımlarına dikkat çekmen için bazen bir filmi izlememiş gibi yapıyorum." Titreyen nefesimi içime çektim. "O pembe elbiseyi giydiğim konser var ya? O gün ben de seni öpmek istedim. Sahildeki ilk kamp gezimizde, uyandığımda etrafıma dolanmıştın, kalp atışını sırtımda hissedebiliyordum. Yıllardır ilk kez uyandığımda üzgün ya da yalnız değildim."

Ondan sakladığım her düşünceyi ve duyguyu söyleyebilmek rahatlatıcıydı. Parmak uçlarımla gözlerimin altını sildim ve nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Odam sessizdi, yere saçılan ağaçlara baktım.

Luka boğazını temizleyip bana elini uzattı. "Bence veri analistleri..." Sesi çatlayınca duraksadı, kendisini toparlayıp tekrar denedi. "Bence veri analistleri bundan uzun süreli bir trend olarak bahsediyorlar."

"Bütün ağaçlarını istiyorum," dedim ona. "O başvuruya bilerek erkek arkadaş yazdığımı biliyor muydun?" Mutfakta bana gösterdiği dürüstlüğe aynı şekilde karşılık verdim. "Seninle telefon görüşmemi yeni bitirmiştim. İzlediğin bir reklama gülüyordun ve gözlerinde o çizgiler vardı–" Elimi uzatıp sol gözünün kenarındaki hafif gülümseme çizgilerini okşadım. "Bunlar. Görüşmeyi sonlandırdıktan hemen sonra, yarışmanın başvuru formunu doldurdum ve erkek arkadaş yazdım. Sadece seni düşünüyordum. Bir bahane, rol yapmak zorunda kalmak istedim. Bir haftalığına seninle birlikte olursam, hislerimden kurtulmanın daha kolay olacağını düşündüm." Ellerime bakıp ağaçları bir yığın oluşturacak şekilde itmeye başladım. "Ama bu hafta seni sevmemi kolaylaştırmaktan başka bir işe yaramadı. Dürüst olmadığım için üzgünüm. Seni incittiğim için üzgünüm. Hiçbir şeyi doğru bir şekilde ele almadım. Bilemiyorum, şu anda tüm bahanelerim kulağa aptalca geliyor."

Layla'ya söylediklerimi hatırladım. Aramızda bir şey olması gerekiyorsa, şimdiye kadar olacağını söylemiştim. Tam bir aptaldım. Yıllardır aramızda bir şeyler oluyordu, sadece onları göremeyecek kadar korkaktım.

Luka önümde dizlerinin üzerinde çöküp ağaçları kenara itti. Ellerini bacaklarıma koydu ve bana bakana dek başını kaldırdı. "Peki hislerinden kurtulman için yeterli miydi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Dürüst olmaya razı mısın?

Derin bir nefes aldım. "Hâlâ korkuyorum," dedim ona. Gözlerinin içine bakıp ne kadar dehşete kapıldığımı, ciddi ve aptalca âşık olduğumu görmesini umdum. "Gerçekten korkuyorum. Sen en iyi dostumsun. Bunu yaparsak ve yürümezse, her şeye rağmen hayatımda olacağım bilmek istiyorum."

"Hayatında olacağım," dedi Luka, avuçlarını yukarı aşağı gezdirirken bana yaklaştı. "Benden kurtulamayacaksın, söz veriyorum."

"Bunu notere tasdik etmek istiyorum. Alex bunu yapıyor, değil mi?"

"Evet." Başımla onayladım. "Pekâlâ."

"Pekâlâ," Luka başını sallarken, dudaklarında bir gülümseme belirmeye başladı. Pencerelerden süzülen güneş ışığı gözlerindeki altın tonlarını aydınlatıyordu ve burnundaki çiller bir yıldız patlamasını andırıyordu. "Gördün mü, o kadar zor değil."

Güldüm. Hayatımdaki en zor şeydi.

"Sana sahte erkek arkadaşım olmanı teklif ettiğim için minnettarım," diye itiraf ettim.

"Sahte erkek arkadaşım olmayı kabul ettiğim için sonsuz minnettarım."

"Seni seviyorum," diye fısıldayınca, Luka'nın ifadesi anında değişti. Gülümsemesi yumuşayıp tüm yüzünü aydınlatana dek hatlarına yayıldı ve ellerini bacaklarımdan ayırıp kalçalarıma götürdü. Alnını alnıma yasladı ve renklere büründü. Altın, kestane rengi, uçuk pembe. İçimi çekip gözlerimi kapattım. "Seni çok seviyorum."

Işıl ışıl ve güzel gülümsemesini hissedebiliyordum. Elleriyle kalçalarımı sıktı, sonra kaburgalarımda gezdirip yanaklarımı kavradı. Başparmakları gözlerimin altını okşadı. "Nihayet."

Beni öperken, tadı fındık aromalı sütlü kahve gibiydi ve küçük bir çam ağacının kenarı dizime battı.

Nihayet.

SONSÖZ

Luka

NEREDEYSE ON SENE sürdü ama nihayet kendime çekidüzen verebildim.

Dürüst olmak gerekirse, Stella da olabildiğince ağırdan aldı. Çektiğimiz gereksiz üzüntü bir yana, sanırım bu bizi iyi bir çift yapıyordu. Yatak odasının zemininde uzanırken, ona bunu söyledim, tenim terden yapış yapıştı ve parmak uçlarım kürekkemiklerinin arasında gezerken, Stella'nın teni öğlen güneşinde parlıyordu. Sırtıma bir ayakkabının battığına emindim ama Stella bana sokulmaya ve saçı çenemi gıdıklamaya devam etti, Beckett ve yavru kedileri içeri dalsalar bile, yerimden kımıldayamazdım. Stella o sözüm üzerine başını eğip bana dik dik baktı ama sakladığı gülümsemesini görebiliyordum. Bu, en sevdiğim Stella gülümsemesiydi, yanaklarındaki gamzeler göz kırpıyordu.

Ona muhtemelen sutyenini çam ağacından almasını söylemeliydim.

Stella pazıma doğru nefesini verince, bir yanım kıpırdanıp yerleşti. Bu noktaya geleceğimize dair şüphelerim vardı. O sosyal medya yarışmasından önce, Stella'ya hislerimi açıklama planım sanırım oldukça zayıftı. Evine uğrayıp ona bolonez pişirmeye devam edecektim, belki elini tutmaya çalışabilirdim. Beckett'a

bunun olmasının düşük bir ihtimal olduğunu söylemiştim. Bana bir ahmak olduğumu söyledi. Planımı Charlie'ye anlatınca, başıma bir tane indirip biramın geri kalanını çaldı.

Stella'nın farkında olduğunu sanmıyordum ama son dokuz senedir çıkıyor gibiydik. Başka biriyle birlikte olduğunda bile, benzin istasyonunda anahtarını arabasında unutunca aradığı adam bendim. Lavabosuna yanlışlıkla kuru buz koyduğunda, su tesisatını patlatmaktan korktuğu için aradığı adam bendim. Sahte bir erkek arkadaşa ihtiyacı olduğunda beni aramasına gerçekten minnettardım.

Çiftlikte her şey yoluna girecekti. Dane Hewett'e sebep olduğu tüm hasarı aylık taksitler hâlinde ödeteceği için Stella'nın yarışmadan gelecek paraya ihtiyacı yoktu. Henüz bilmiyordu ama Stella daha önce arazide dolaşırken, Charlie bana mesaj atmıştı.

Elle, Brian'dan ayrılmaya karar vermiş. Anlaşılan, Brian'ın sekreteri ve şirketteki yedi kadınla arasında bir hadise olmuş. Sayı ikiden fazla olunca buna hadise denilebileceğinden emin değildim ama soru sormadım. Boşanma hediyesi olarak, Charlie güney çayırındaki tüm kurumuş ve şekli bozulmuş ağaçları satın alıp onları babasının evinin ön bahçesine bırakmaya karar verdi. Bence bu olayı kutlamak için güzel bir yöntem. Stella'nın hemfikir olacağına eminim.

Stella çeneme bir öpücük kondurunca, avucumu sırtında gezdirdim.

Dürüst olacağım. Stella bana bu sahte erkek arkadaşlık meselesinden bir çıkış stratejim olup olmadığını sorduğunda, aklımda hiçbir şey yoktu. Açıkçası, ona dokunmak, ona sarılmak ve onunla hep istediğim şekilde birlikte olma fikri beni daha çok meşgul etmişti. Ama Stella bana bunu sorar sormaz, yanıtımın ne olduğunu biliyordum. Ona devam edeceğimizi söyledim ve bu konuda ciddiydim.

Babama dair bazı anılar parça parça aklıma geliyordu. Vanilyalı dondurma. Yapış yapış yaz havası. Giysilerimi ağırlaştıran havadaki nem. Ve babamın pantolonunun bacağına takıldığı için

biri diğerinden daha yukarıda olan çorapları. Annemin ona hediyesiydi ve üzerlerinde küçük ketçap şişeleri vardı.

Okuldaki oyun bahçesinde Jimmy Tomilson'ın yüzüne yumruk attığım için babam beni erkenden almaya gelmişti. Arabayla giderken ve dondurmacının önüne park ettiğinde sessizdi. Bize iki külah dondurma sipariş etmek için sırada beklerken de sessizdi. Kuytu bir yerdeki küçük bir bahçeye yürüdük, etrafı gül çalılarıyla çevriliydi ve ortasında boş bir çeşme vardı. Babamın söyleyeceği şey beni çok korkutmuştu, hayal kırıklığı yoğun bir bulut gibi üzerimde dolaşıyordu.

"Bunu neden yaptın?" diye sormuştu.

Ona Jimmy'nin Sarah Simmons'a sataştığını, ona saman parçaları attığını ve Sarah kaydırağa her binmeye çalıştığında, ona çelme taktığını söyledim. Jimmy'ye bunu kesmesini söylediğimi ve beni dinlemeyince, yüzüne bir yumruk attığımı anlattım. Babam bunun üzerine hiçbir şey söylemeden dondurma külahından yavaş bir ısırık aldı. Hep böyle yapardı. Yalamak yerine dondurmasını ısırırdı. Annem bunun barbarca olduğunu düşünürdü.

"Her zaman neyin doğru olduğunu bilmeyeceksin," demişti. "Bu olduğunda, devam et."

Gözlerimi kırpıştırmıştım, külahın yan tarafından eriyen dondurma eklemlerime akıyordu. "Neye devam etmeliyim?"

"Neye devam edeceğini anlarsın." Babam dondurmasından bir ısırık daha aldı. "Devam et. Dinle. Bir yolunu bulursun."

Büyüdüğüm yıllar boyunca bu tavsiyesini çözmeye çalıştım. Ne zaman aklım karışsa, hayal kırıklığına uğrasam ya da sabırsızlansam, zihnimin köşesinde bir yerde onu duyardım. Devam et. Dinle. Ama şimdi, belki de ilk kez babamm ne demek istediğini anlıyordum.

Stella'nın kilerini tam tahıllı ekmek, protein barları ve gerçek meyvelerle doldurmaya devam edecektim, çünkü hazır noodle'lar ve Oreolar makul bir diyet değildi. Onunla mutfakta dans ederken, çıplak ayakları her iki adımda bir ayak parmaklarıma basacaktı. Ona bolonez, ravioli, manicotti ve bol peynir-

li, sarımsaklı ekmek pişirecektim, çünkü beni ocağının başında gördüğünde yüzü gülüyordu ve yemeğin tadına bakmak için ocağa uzanmaya çalışırken, çenesini omzuma koyuyordu. İhtiyacı olduğunda, elini tutacaktım ve bana sokulmasına izin verecektim.

Onu sessizce, yavaşça, gürültülü ve uygunsuz şekilde sevecektim. Hırdavatçı dükkânının basamağında tökezleyip kollarımın arasına düştüğünden beri kalbim hiç durmadan o yönde hareket ediyordu.

"Neden öyle gülümsüyorsun?" dedi Stella göğsüme doğru mırıldanırken, tek gözü kapalıydı ve parmağıyla yanağımdaki çizgiyi dürtüyordu. Elini itip parmaklarımı onunkilere doladım. "Bu tuhaf."

"Hımm, kelimelerle aran çok iyi. Daha önce sana bunu söyleyen oldu mu?"

Stella dirseğinin üzerinde doğrulunca, koyu saçı karmakarışık bukleler hâlinde omzuna döküldü. Çırılçıplaktı ve pembe yanaklarıyla muhteşem görünüyordu, saçı birbirine dolanmıştı ve omzunun kıvrımında bir morluk vardı. Tüm saçını yüzünden kenara ittim ve parmağımı çene hattında, çenesindeki küçük çukurda, dolgun ve baştan çıkarıcı altdudağında gezdirdim. Bu kadar uzun zaman ona dokunmadan nasıl durduğumu bilmiyordum. Avucuma bir öpücük kondurunca, içimdeki her şey yatıştı. Stella kalbimi avucuna alıp beni kendisine çekinceye dek ne kadar saçmaladığımın yemin ederim farkında değildim.

"Gerçekten, neden öyle bakıyorsun?"

"Sadece düşünüyordum," dedim ona. Başımı tekrar yere koydum. "Mutluyum."

Stella bunun üzerine mırıldandı, vücuduma yaslı vücudu biraz titriyordu. Aramızdaki sessizlik rahatlatıcıydı, ayak bileğini benimkine geçirmişti. Pencerelerde rüzgâr uğulduyordu, holdeki eski saat düzensiz bir ritimle tıkırdıyordu. Bir saniyesi yavaş, bir sonraki hızlıydı. Odasının köşesindeki aynayı süzünce, aklıma birkaç fikir geldi.

Stella parmaklarını göğsümde gezdirdikten sonra avucunu aşağı kaydırdı. "Şimdi planımız ne?" diye sordu biraz uykulu bir şekilde.

Yatağa geçelim, diye içimden geçirdim. *Kaç kez nefesini keseceğimi görelim.*

"Hımm, bence bu aşikâr," dedim. Başımı eğip ona baktım. Yerde doğrulup çenesini avucuna yasladı ve diğer elini kaburgama koydu. Farkında olduğunu sanmıyordum ama parmaklarını tüm çillerimde gezdirerek tenime resimler çiziyordu. Sırıttım.

Stella oflayıp bana doğru yığıldı ve yüzünü göğsüme gömdü. "Sakın söyleme."

Kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım. Tavana bakıp sırıttım.

"Devam edeceğiz."

Son

İKİ SENE SONRA

Stella

KİTABIMIN KENARINDAN çaktırmadan Luka'ya baktım. Kanepenin öteki tarafına sere serpe uzanmıştı ve her zamanki gibi davranıyordu. Çay koleksiyonumuzu bu sabah dört kez düzenlemişti. İki saatliğine ofisinde gözden kaybolmuştu ve bir dizi çizelgeyle ne yaptığını ancak tanrı bilirdi. Ve şimdi ayaklarım kucağında, yanımda oturuyordu ve altı gün önceki bulmacayı çözmeye çalışırken, parmaklarını amaçsızca bacağımın arkasında gezdiriyordu. Saçı sabahtan beri pek düzelmemişti, sol tarafı her zamanki gibi biraz yukarı doğru fırlıyordu.

Her şey her zaman olduğu gibiydi, yine de...

"Tuhaf davranıyorsun."

"Asıl sen tuhaf davranıyorsun," diye Luka hemen kalemi dişlerinin arasına sıkıştırarak karşılık verdi. Soruların yüzde yetmiş beşine yanlış yanıt verse de, hep tükenmez kalem kullanırdı. Kahrolası şeyleri çözmekte neden bu kadar ısrarcı olduğunu bilmiyordum. "Son on beş dakikadır küçük bir sapık gibi bana bakan sensin."

"Çünkü tuhaf davranıyorsun." Ayağımla onu dürttükten sonra kitabımı kapatıp kenara koydum.

"Biraz detaylandırmana ihtiyacım var, La La."

Belki de ofisinde uzun zaman geçirdiği için böyleydi. Luka hafta sonları genellikle böyle yapmazdı. Ya da küçük holümüzde yapmamış gibi davrandığı fısıltılı telefon konuşmasıydı.

Bilmiyordum. Ama tuhaf bir şeyler dönüyordu.

Ona imalı bir bakış attım. "Seni uzun zamandır tanıyorum, Luka."

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. Katlı gazetesini kitabımın üzerine atıp bana doğru döndü ve bir elini ayak bileğime dolarken, diğerini kanepenin arkasına attı. Başparmağı çıkık kemiğimi okşadı, sonra elini eşofmanımın paçasının altından baldırıma çıkardı. Şöminenin ışığında gözleri kehribar renginde parlıyordu ve güneş pencerenin dışında batmaya başlamıştı. Arazide dizili ağaçların uçlarını pembe ve leylak tonları boyuyordu. Kış nihayet yavaşça emeklemeye başlamıştı.

"Beni uzun zamandır tanıyorsun," diye Luka kısık bir sesle bana katıldı. "Beni herkesten daha iyi tanıyorsun. Bu yüzden tuhaf davranmadığımı hiç şüphesiz bilmen gerekir."

Gözlerimi kısarak tekrar kitabıma uzandım. Ona inanmadım ama önemi yoktu. Bu her neyse kendi içinde çözmesine izin verecektim, belki baharat dolabındaki baharatları geldikleri ülkeye göre düzenleyebilirdi. Bu her zaman keyfini yerine getirirdi.

"Pekâlâ."

Gülümsemesi biraz daha genişledi. Yanaklarında bıraktığı çizgileri ısırmak istedim. "Pekâlâ."

"Tamam."

Luka kıkırdadı. "Anlaşıldı."

Kitabımı okumaya döndüm. Luka da parmak uçlarını bacağımda yukarı aşağı gezdirmeye devam etti. Gözlerimi ona çevirince, onu yumuşak bir ifadeyle bana bakarken yakaladım. Bugün en sevdiğim koyu yeşil, örgü desenli kazağını giymişti. Ayaklarında küçük gümüş çanlar işlenmiş çorapları vardı.

Kitabımı göğsüme koydum. "Ne oldu?"

Luka gözlerini iki kez kırpıştırdıktan sonra güçlükle yutkun-

du. Baldırımdaki elini sıktı. "Dışarı çıkıp bir ağaç almak ister misin?"

Pencereden dışarı baktım. Güneş ufukta yavaşça batıyordu. "Şimdi mi?"

Luka başıyla onayladı.

"Araziye varana kadar hava kararmış olur. İstersen sabah gidebiliriz."

"Şimdi de uygun bir an."

İyice şüphelendim. Şükran Günü'ne hâlâ iki hafta vardı ve ağacımızı almak için genellikle ben onu dışarı sürüklerdim. Ağacı şimdiden kesersek, Noel'e kadar büyük ihtimalle kuruyup kalacaktı. Benim için önemi yoktu. Luka çam iğnelerini süpürmekten sıkılmasaydı, ağacı yıl boyunca evde tutardım.

Altdudağımı ısırarak ona baktım. "Neden?"

Luka kıpırdanıp dizindeki hayali bir iplik tiftiğiyle oynadı. "Ne neden?"

"Neden şimdi bir ağaç kesmek istiyorsun?"

Luka içini çekip gözlerini tavana dikerek kanepeye yığıldı. "Neden bugün bu kadar çok soru soruyorsun?" Bana söylemekten ziyade kendi hâlinde homurdandı. Başını yana çevirip gözlerime baktı, yakışıklı yüzünün her hattında sevgi dolu bir bıkkınlık vardı. "Şimdi, tam şu anda bir ağaç istiyorum. Benimle gelmen çok hoşuma gider. Bundan başka bir sebebe ihtiyacım var mı?"

Ona baktım. Ona uzun uzun baktım. "Benden ayrılacaksan, bunu sıcak bir ortamda yapmanı tercih ederim."

Sadece biraz ciddiydim. Luka ve ben yeterince uzun süredir birlikte olduğumuz için inşa ettiğimiz her şeyi kaybetme korkusu genellikle gecenin en karanlık anlarıyla; uykunun çok uzakta olduğu ve korkularımın odamızın köşelerindeki gölgelerle birlikte gezindiği anlarla sınırlıydı. Ellerim onu yatağın yan tarafında yeterince çabuk bulamadığında ya da bana doğru dönüp yüzünü saçlarıma gömmesi ve kollarını sıkıca belime dolaması her zamankinden uzun sürdüğünde o korku ortaya çıkıyordu.

Luka bana keyifsiz bir bakış attı. "Ben burada olmazsam, ça-

maşırları kim düzgünce katlayacak?" Çenesinin kasılması dikkatimden kaçmadı. "Senden ayrılmayacağım."

"Pekâlâ."

"Tamam."

"Güzel."

Ruhunun derinliklerinden bir iç çekti. Baharat dolabını *ve* tüm el havlularını bulundurduğumuz küçük çekmeceyi baştan düzenlemesi gerekecekti. Yatağın altında gelişigüzel tıktığım ayakkabı koleksiyonum için endişeleniyordum. En son herhangi bir konuda fikir ayrılığı yaşadığımızda, evimiz IKEA teşhir salonuna benziyordu.

Luka kanepeden kalkıp ellerini beline koyarak bana baktı. Amirane olması...dikkat dağıtıcıydı. "Git ve ceketini giy."

Fanilamın yakasını düzeltmek zorunda kaldım. "Tamam."

Botlarımı ararken, Luka gözden kayboldu. Sadece tekini bulmayı başarmışken, Luka birdenbire elinde diğer botumla belirdi. O Beyaz Atlı Prensimdi ve ben Kül Kedisi'ydim. Tepeden tırnağa kat kat giyinmiş ve çenesinin altına kalın bir atkı dolamıştı. Bana dumanı tüten bir karton bardak verdi ve ayağımı botuma sokmama yardım etmek için dizinin üstüne çöktü.

Sanırım dikkatimi çeken duruşuydu. Luka dizinin üzerindeydi. Tüm tuhaf tavırlarını, telefonda fısıldaşmasını ve hava kararmışken bir ağaç almak için ısrar etmesini düşününce–

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Evlenme mi teklif edeceksin?"

Luka bana bakmadı, hâlâ ayağımla ve botumla mücadele ediyordu. Bugün tabanlarında kaymayı önleyen silikonların olduğu kalın çoraplarımı giymiştim. Sanırım ayağımı botuma geçirmemi zorlaştırıyorlardı. Beni duyduğunu gösteren tek şey belli belirsizce gerilen omuzları ve bir Noel ağacı gibi ensesinde ilerleyen kızarıklıktı.

Kalbim Fındıkkıran'a benzer şekilde göğsümde gümbürdüyordu. Eldivenlerimin içinde avuçlarım terlemeye başladı. Elimdeki çayı Luka'nın yakışıklı yüzüne dökmemem bir mucizeydi.

"Luka."

"Lütfen," diye içini çekti. "Lütfen sus."

Sözlerinde kızgınlık yoktu. Sadece bugünün planladığı gibi gitmediğini neşeli bir şekilde kabul ediyordu. Çamaşırları ayırmaya tenezzül etmediğimde ya da kahvaltıda sadece naneli şeker yediğimde de böyle konuşurdu. Gülümsememek için dudaklarımı birbirlerine bastırdım. "Yardım–"

"Hayır, edemezsin." Boğazının derinliklerinden zafer dolu bir ses çıkararak nihayet ayağımı bota sokmayı başardı. Bağcıkları fazla sıkınca, yana doğru sendeledim. Diğer avucunu kalçama koyarak beni sabitledi. Tekrar doğrulduğunda, yanakları kıpkırmızıydı ve bana turtanın son dilimini yemişim gibi bakıyordu. Sanki en sevdiği oyuncağı elinden almıştım.

"Her şeyi berbat mı ettim?" diye fısıldadım.

Luka gözlerini devirdi. "Beni herkesten daha iyi tanıdığını söyledim, değil mi?"

"Evet, öyle söyledin."

"Pekâlâ," Luka çaresizce omuzlarını silkti. Beni kapıya doğru çevirdi. "Hadi gidelim."

"Bekle, bekle, bekle." Tekrar ona doğru döndüm. Ağzının içinde bir şey homurdandı. "Sana sormak istediğim bir şey var."

Luka dudaklarını birbirlerine bastırdı ama kahverengi gözlerinin neşeyle parladığını görebiliyordum. Neşe, hayranlık, on senelik arkadaşlık ve sevgi, birbirimiz için ifade ettiğimiz her şey ve birlikte olabileceğimiz her şey birbirlerine karışıyordu. "Yirmi dakika boyunca bana herhangi bir soru sormaya iznin yok."

"Son sorum olacak, söz veriyorum."

"Sonra dışarı çıkabilir miyiz?"

"Evet. Sonra dışarı çıkabiliriz. Bir ağaç buluruz ya da...her neyse."

"Her neyse," dedi Luka sakince gülerek. Elimdeki karton bardağı alıp çaydan kuvvetlendirici bir yudum aldı. Sanırım içine çaydan başka bir şey daha koymuştu. "Söyle bakalım."

"Pekâlâ." Ellerimi göğsüne kaydırıp birini kalbinin üzerine koydum. "Luka, benimle evleni–"

"Kesinlikle olmaz." Luka sorumu tamamlayamadan sözümü kesti ve çayı genelde anahtarları bıraktığımız masanın kenarına koydu. Eğildi ve tiz bir ses bile çıkaramadan beni omzuna attı. Aklını kaçırmış bir adam gibi botlarının sesi verandanın basamaklarında duyuldu ve en yaşlı ağaçlarımızın yetiştiği kuzey çayırına doğru ilerledi.

Beni bir çuval patates gibi omzuna atmıştı.

Hırıl hırıl nefes alırken, sırtından aşağı kayıp yüzüstü yere düşmemek için bir şeye tutunmaya çalıştım. Kabarık montunu iki elimle kavradım. Ona bu montu şaka amaçlı almıştım ama Luka en ufak bir ironi ya da alaycılığa kapılmadan onu çok beğenmişti. Montun onu sıcak tuttuğunu söylüyordu. Beckett'a da aynı monttan alabilmek için e-postama göz gezdirip faturasını bulmuştu. Bazen verandama oturup iki yeşil ve mavi benek hâlinde çayırda dolaşmalarını izliyordum.

Boğazımı temizledim. En azından, tepe taklak dururken olabildiğince temizlemeye çalıştım. "Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, benimle evlenmeye mi hayır dedin yoksa–"

"Konuşmaktan vazgeç."

Ağaçların arasında sessizce ilerlerken, dallar ceketimin kollarına takıldı. Luka kollarını her hareket ettirdiğinde, bir hışırtı çıkıyordu ve nefesimi o sese uydurmaya çalışıyordum. Müthiş kıçı dışında hiçbir şey göremiyordum ve manzara pek kötü olmasa da, başım dönmeye başladı.

"Luka."

Luka en sonunda durdu ve ağaçların kenarında loş bir ışıltı fark ettim. Beni öne eğip düzgünce ayaklarımın üzerine koydu ve bir Douglas köknarına tepetaklak devrilmediğimden emin olana dek ellerini omuzlarıma koydu. Beni öylece tutup yumuşak burbon rengi gözleri ve çarpık altdudağıyla tamamladığı kendisine özgü o bakışı attı.

"Böyle planlamamıştım," dedi.

"Gece vakti yürüyüşe çıkarken beni bir itfaiyeci gibi taşımayı mı planlamamıştın?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır."

Montunun fermuarıyla oynadım. "Taslaklar çizdiğine bahse girebilirim, çizdin değil mi?"

Gözlerinin kenarlarındaki çizgiler derinleşti. "Taslakların varlığını ne doğrulayabilir ne de inkâr edebilirim."

"En azından, çizelge hazırlamış olmalısın."

"Ah, kesinlikle." Luka omzunun üzerinden baktıktan sonra bana döndü. Bu kadar neşeliyken söylemek zordu ama anlayabiliyordum. Onu her zaman anlıyordum, her hâlini.

Luka gergindi.

Karşılığında, göğsümde bir şey yatıştı. Sakinleşti.

Ellerimi uzatıp bileklerini kavradım. Bir kez sıktım.

"Planın neydi?"

Luka derin ve sarsıntılı bir nefes verdi. Nefesi aramızda beyaz bir duman oluşturdu ve ellerini omuzlarımdan aşağı kaydırıp beni dirseklerimden tuttu. Sonra ellerini iyice aşağıya doğru bileklerime indirdi. Her zamanki bir-iki-üç kez dokunmasının hoş ve yavaş bir versiyonuydu.

"Sorun bu. Tam anlamıyla karar veremedim."

"Planına mı?"

"Evet," Luka başıyla onaylayıp bir adım geri çekildi ve ağaçların tepesinden yükselen uhrevi parlaklığa yaklaştı. "Önce sessiz bir öğleden sonra hırdavatçıya gidebileceğimizi düşündüm. Belki sen içerideyken, ben ön basamakta dışarı çıkmanı bekleyebilirdim."

Tanıştığımız gün olduğu gibi. "Muhtemelen bir şey dikkatimi dağıtırdı. Beni saatlerce beklemen gerekebilirdi."

"Beklemeye alışığım, La La." Sırıtırken dudakları kıvrıldı. "Ama haklısın. Tüm kasaba bu işe dahil olurdu. Telefon zinciri son zamanlarda çok hızlı."

"Bu doğru," diye mırıldandım ve Luka bir adım daha geri çekilirken, onu takip ettim. "Aklından başka ne geçti?"

"Romantik bir akşam yemeğinin güzel olacağını düşündüm. Evde baş başa bir yemek. Ya da şık bir restoranda. Rezervasyon yapmamızı gerektirecek bir yer."

"Inglewild'da öyle yerler var mı?"

"Yok. Gördüğün gibi, şu anda ağaçların dizili olduğu bir alanda duruyoruz."

"Ah."

"O yüzden bunun işe yarayabileceğini düşündüm." Bir elimi bırakıp elini saçlarının arasmda gezdirdi ve kocaman bir çam ağacının önünde bir anda sevimli bir şekilde durdu. "Bilmiyorum. Bir plan yapmış olmam bile mucize. Ben–" İçini çekerek cümlesini yarım bıraktı. "Bu yüzüğü ne zamandır yanımda taşıdığımı biliyor musun?"

Yüreğim ağzıma geldi. Beklenmedik gözyaşları gözlerimin arkasma baskı yapmaya başladı. "Demek bir yüzük var."

Luka beni tamamen görmezden geldi. "İki sene önce bu yüzüğü annemden istedim. Bana beni sevdiğini söylediğin gün. Güveç tencereleriyle uğraşmadığını bildiğim için onu onların arasında saklıyordum. Bazen dışarı çıktığımızda, doğru anın geldiğini hissetme ihtimaline karşı onu cebimde taşıyordum. Ama söylemek istediğim şu, Stella." Derin bir nefes verdi. "Bana hep doğru geldi."

"Peki ya şimdi?" Sesim titredi ve Luka çenemi göğsüne koyabileceğim şekilde beni kendisine doğru çekince, gözlerinin içine bakabilmek için başımı geriye ittim. Yıldızlar başının üzerinde bir hale gibiydi. Eldivenli elleriyle saçımı geriye doğru düzeltti. "Şimdi doğru geliyor mu?"

Nihayet ikimiz de tüm ışığın geldiği alana girene dek beni yönlendirdi. "Şu anda hiç olmadığı kadar doğru geliyor."

Kırmızı kurdele ve eski tip ampullerle süslenmiş bir grup ağacın arasındaydık. Arka dolapta kutuda sakladıklarımdı, çünkü annemin en sevdikleriydi ve her şeyi ışıl ışıl yapmalarına bayılıyordu. Layla'nın fırınından tanıdığım bir masa ortada duruyordu. Dama desenli kırmızı bir battaniye masa örtüsü olarak

serilmişti. Hava sıcak olduğunda küçük gölün kenarında piknik yaparken kullandığımız battaniyeydi, Luka başını kucağıma koyardı ve göğsünde açık bir kitap olurdu.

Peynirli tost olduğunu tahmin ettiğim bir tabak soğuğa karşı güzelce folyoyla sarılmıştı.

"Tüm bunları ne zaman yaptın?"

Uzakta anlaşılmaz bir şeye doğru gözlerini kısarak baktı. "Ofis penceresinden çaktırmadan çıktım," dedi kısık bir sesle. "Beckett'ın evinde peynirli tostları hazırladım."

Parmak uçlarımla dudaklarımı ovuşturdum. "Ah."

"Evet." Arkamdan yaklaşıp kollarını etrafıma doladı, biri köprücükkemiğimde ve diğeri belimdeydi. Dudaklarını saçlarıma bastırana dek beni kendisine doğru çekti, her nefes alıp verişini hissedebiliyordum. "Ne dersin, La La? Benimle evlenip hayatlarımızın geri kalanı boyunca özenle yaptığım planları berbat etmek ister misin?"

Masamın kenarında bulundurduğum kar kürelerinden birinde gibi hissettim. Sanki Luka beni sallayıp ters çevirmişti ve simler ve kar taneleri etrafıma dökülüyordu. Hayatlarımızın geri kalanı kulağa çok güzel geliyordu.

Burnunu saçımın arasına sokup fısıldar gibi bir sesle konuştu. "Her sabah senin yanında uyanmak istiyorum. Yatak odasından çıkarken kutulara takılmak istiyorum. Mutfakta seninle dans etmek ve elini tutmaya devam etmek istiyorum. Her gün. Kocan olmak istiyorum. Karım olmak ister misin?"

Kelime içimi heyecanlandırdı. *Karısı olmak.*

Ama en sevdiğim unvan bir başkasıydı. "En iyi arkadaşım da olur musun?"

Luka'nın arkamda yutkunduğunu hissettim. Etrafıma doladığı kollarını iyice sıktı. Ben de ona sıkıca sarıldım. "Her zaman en iyi arkadaşın olacağım," derken sesi boğuktu.

"Her gün peynirli tost isteyeceğim," diyebildim. Kollarımı ona dolayacak şekilde kollarının arasında döndüm. Luka alnını alnıma yaslayıp eldivenli elini yanağıma koydu. "Temmuzda

Noel şarkıları dinlemek isteyebilirim ve dağınık olmayacağıma söz vermek isterdim ama sanırım her zaman biraz dağınık olacağım."

Luka kıkırdadı. Dünyadaki en sevdiğim sesti. "Seni en çok o halinle seviyorum."

Burnumu onunkine sürtmek için ayak parmaklarımın ucunda yükseldim. Farkında olup olmadığını bilmiyordum ama yavaşça dans etmeye başlamıştık. Nazikçe sağa sola sallanıyorduk. Zihninde bir şarkı mı duyuyordu yoksa ağaçların arasından esen rüzgâr ve gümbür gümbür atan kalplerimizin sesine göre mi bizi yönlendiriyordu bilmiyordum ama harikaydı. En güzel andı. Onunla birlikte gecenin kokusunu içime çekip gözlerimi kapattığımda, Noel ışıklarının parıltısını görebiliyordum. Luka ve ben her şeyin ortasındaydık.

"Evet," dedim. "Karın olmak istiyorum."

Luka beni ileri geri salladı. "En yakın arkadaşım da."

Boynuna doğru hıçkırarak güldüm.

"Her zaman."

BONUS BÖLÜM

Aşağıda Yirmi Birinci Bölüm'deki bir sahne hakkında Luka'nın bakış açısı yer alıyor.

> **DÜN GECE** *en yakın arkadaşımla yattım. Onunla iki...üç kez birlikte oldum. Birincisinde birlikte yatağa yığıldıktan sonra, sabahın ikisinde karnım guruldayarak uyandım. Turtadan bir parça almak için çaktırmadan mutfağa gittiğimde, Luka ayaklarını sürterek peşimden içeri girdi ve uykulu bir şekilde çatalımdan bir lokma çaldıktan sonra beni tezgâha oturttu.*
>
> *"Bunu istiyorum," diye mırıldanıp başını aşağı eğerken, dişleri üst bacağıma değdi, dizimin iç kısmında ağzı sıcak ve ıslaktı.*

Müstehcen içerikli olduğunu lütfen göz önünde bulundurunuz.

BONUS BÖLÜM

Luka

"LUKA."

Homurdanıp yüzümü etrafına sarıldığım yastığa gömerek çaresizce rüyama tutunmaya çalıştım. Stella'nın dizleri kalçalarımın yanındaydı. Ellerim bol bluzunun küçük düğmelerini çözmekle meşguldü. Altdudağını dişlerinin arasına almıştı ve bukleleri etrafımızda bir perde gibiydi.

Yeterince uğraşırsam, o rüyaya geri dönebileceğime emindim. Belki Stella'nın ne tür bir dantelli iç çamaşırı giydiğini görebilirdim. Beynim ona dair müstehcen hayaller kurma konusunda kesinlikle tecrübeliydi.

Yastığım kıpırdadı. Gözlerimin arasında bir parmak ucu hissettim. "Luka."

İnleyerek uykunun sersemletici sınırlarından uzaklaşıp uyanıklığa doğru yaklaştım.

Oflama kahkahaya dönüştü. Saçlarımın arasında birinin parmakları gezindi. Bir gözümü açınca, Stella'yı ay ışığında gülümserken buldum, dudakları öpüşmekten şişmişti ve saçı karmakarışıktı. Rüyama o kadar benziyordu ki, dört kez gözlerimi kırpıştırmak ve hayal görmediğimden emin olmak için yumruğumla gözümü ovuşturmak zorunda kaldım.

Her şey parça parça zihnimde belirdi.

Stella ön bahçedeydi, saçlarında kar taneleri vardı. Onu öpmüştüm ve ikimiz de birbirimizi bırakmak istemediğimiz için evinin merdivenlerini tökezleyerek çıkmıştık. Kazağını çıkarınca, çam ağacındaki ışıkların parlaklığında çırılçıplak kalmıştı. Sol dizinin iç kısmındaki çilleri, elleriyle saçlarımı sıkıca kavramasını ve çıplak bir şekilde vücuduma dolanan vücudunu hatırlıyordum.

Gözlerini bana dikerek mutfakta dururken bana söylediği her şeyi de.

Basamakta tökezleyince, yere düşmeden Luka beni yakaladı. O zamandan beri beni ayakta tutuyor sayılır.

Yan tarafıma dönüp Stella'nın omzunu yavaşça öptüm. Hafifçe içini çekti, sanırım bu sesi dün gece çıkardığı diğer seslerden daha çok sevdim. Karanlıkta attığı boğuk kahkahadan ya da boynumun çukuruna doğru inlemesinden daha iyiydi.

Bana doğru yerleşirken çıkardığı sesler hoşuma gitti. Mutlu olduğunu duymak güzeldi.

Bundan hep hoşlanmıştım.

Tırnakları yine saçlarımın arasındaydı ve kuştüyü üç yorgan ve yaprak dökmeyen bir ağaç şeklindeki ilginç yastığın arasında ona doğru yaklaştım. Kolumu Stella'nın beline dolayıp onu kendime çektim.

"Neden uyanıksın?" diye mırıldandım. "Ve neden alnımı dürtüyorsun?"

Karanlıkta yüz hatlarını seçmekte zorlanıyordum. Komodinindeki küçük saati bulmaya çalıştım. 2:23 yanıp sönerek bana karşılık verdi.

"Turta hakkında bir rüya gördüm," diye fısıldadı Stella. Sesi kısık ve biraz boğuktu. Hoşuma giden bir pürüzü vardı. Stella'nın uykulu sesiydi.

Yatakta biraz aşağı doğru kayıp iki bacağımla Stella'nın bacaklarından birini kapana kıstırdım. Kestane rengi karmaşık saçlarına sokuldum. Kurabiye gibi kokuyordu. Viski ve odun dumanı. Buradan kıpırdamak istemiyordum.

"Sana biraz getirmemi ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Gidip ne kadar kaldığına bakarım."

Tek gözümü açtım. "İstersen sana peynirli tost yaparım."

Yanağıma koyulmuş bir avuç gibi gülümsediğini hissettim. "Hayır," dedi Stella. "Gerçi, oldukça cezbedici. Kalkmana gerek yoktu, ben sadece–" İçini çekti ve bir an için dudaklarını alnıma dokundurup altdudağını alnımda sürükledi. "Uyandığında beni yanında görmemeni istemedim."

Parmaklarımı kalçasının kıvrımında gezdirdim. Göğsümde bir parçası hep Stella'ya ait olan şey kıpırdayıp yerleşti. Biraz daha güçlü atmaya başladı. "Teşekkür ederim," demeyi başardım.

"Uyu." Bir iki saniye tepemde tereddüt ettiğini hissedebiliyordum, sonra eğilip alnıma bir öpücük daha kondurdu. Farklı şekilde birlikte olan bu yeni versiyonlarımız ne kadarının makul olduğunu çözmeye çalışıyordu. "Hemen dönerim."

Stella onu okşayan ellerime rağmen yorganların altından çıktı ve bir koluyla memelerini örterek yerdeki karışıklığın içinde eteğini bulmaya çalışmasını izledim. Teni ay ışığında parlarken, aç gözlerimle yatak odasının sessizliğinde siluetini takip ettim. Onu bu şekilde izlerken, hâlâ rüyada olduğumu düşündüm. Beli ve kalçası arasındaki hafif kıvrım. Omuzlarına düşen karmaşık saçları. Altı sene önce göle atlamaya çalışırken edindiğini bildiğim omurgasının dibindeki ince, beyaz yara izi. Benden çaldığına emin olduğum bir gömlek bulup onu omuzlarından geçirirken gözlerimi alamadığım dolgun memelerinin kıvrımları.

Düğmeleri iliklemesi biraz zaman aldı ve nihayet işi bittiğinde bile, hepsi yamuk ve gelişigüzel iliklenmiş görünüyordu. Göğsünün arasındaki düğme açık kalmıştı ve içimden gömleğin o ucunu tutup sertçe çekmek geldi. Stella çenesini omzuna koyup bana bakarken, mavi gözleri koyu safirleri andırıyordu. Dudaklarının kenarları kıvrıldı.

"Hemen dönerim."

"Söz mü?"

Dudaklarındaki ifade saklamak için mücadele ettiği memnun

bir sırıtışa dönüştü. Ama pencerelerinden içeri süzülen yıldız ışığı gibi yine de içinden döküldü.

"Evet, söz veriyorum."

Stella sessiz adımlarla odadan çıkınca, sırtüstü döndüm. Ellerimi saçlarımın arasında gezdirip çenem kıtırdayana kadar kocaman esnedim. Stella mutfakta bir şeyi düşürdü, boğuk bir sesle küfrettiğini ve çoraplı ayaklarının mutfağın zemininde dolaştığını duydum.

"İyi misin?" diye seslenip kendimi tamamen uyanmaya teşvik ettim. Stella'nın karanlıkta buzdolabından bir dilim turta almaya çalışırken parmaklarından birini kaybetmesi ya da bir şeyi ateşe vermesi olasıydı. Dirseklerimin üzerinde doğrulup kapının ötesini görmeye çalıştım. "Işığı aç, La La."

Mutfağın ışığı yandı ve Stella biraz daha homurdandı.

"İyiyim!"

Kıs kıs gülerek tekrar yatağa yığıldım. Çarşaflar Stella gibi kokuyordu. Stella, ben, seks, tarçın ve beni bırakmayan rüyam gibi, Stella yataktan kalkarken tenini bir anlığına görmek tutkumun sınırlarını zorlamıştı. Dün gece yatağa yığıldığımızda gözümden kaçan her çiline dokunmak için ellerim sabırsızlanıyordu. Vücudunun tüm sırlarını keşfetmek istiyordum. Son on senedir düşündüğüm her şeyi yapmak istiyordum.

Tanrı aşkına, on sene. Sanki bir hafta bir yıla ve bir yıl on seneye dönmüş gibiydi. Nasıl bu kadar uzun zaman geçtiğini anlayamıyordum. Stella'nın korktuğunu ve benim...bilemiyordum. Sanırım onun temposuna ayak uydurmaktan memnundum. Güvenini kazanmaktan ve yıllar içerisinde yavaşça kalbinin parçalarına sahip olmaktan hoşnuttum. Uyanır uyanmaz aradığı, mırıldanarak hindistancevizi ve dans eden kestanelerle ilgili rüyasını anlattığı ilk kişiyken açgözlü olmak zordu. Herkesin karşısında sevimli ve nazik bir şekilde gülümserken, burnundan soluyarak attığı tuhaf kahkahayı duymak güzeldi. Dolabının yarısı çaktırmadan çaldığını sandığı gömleklerimle doluydu. En başından beri Stella'ya izin verdiği şekilde sahiptim.

Ama şimdi ona bu şekilde de sahiptim.

Çıplak ve onun yatağında. İki yaz önce evimde yalnız hissettiğimde sarhoşken ona aldığım ağaç şeklindeki kahrolası yastığa sarılmıştım; biraz çakırkeyiftim ve benden uzakta ne yaptığını merak ediyordum.

Bunu düşünerek ve umut ederek o kadar uzun zaman geçirmiştim ki.

Ve Stella mutfakta yarı çıplak bir şekilde turta yerken, yatağında tek başına yatıyordum.

Tam bir aptaldım.

Stella başka bir şeyi yere düşürürken, yataktan kalkıp direklerinin birine asılı boksör şortumu buldum. İç çamaşırımı giyip Stella'nın boğuk küfürlerini takip ettim ve onu mutfak tezgâhının başında buldum, yarısı yenilmiş bal kabaklı turtanın üzerindeki alüminyum folyoyu açmıştı ve elinde bir çatal vardı. Döşemede yürürken bana bakmaya tenezzül etmeyip çatalına bir parça turta daha aldı.

"Sana söylemiştim, *aaaah*–" Etrafına dolanıp kollarımı kalçalarına sararak çenemi omzuna yaslayınca, cümlesini tamamlayamadı. Yumuşak ve sıcaktı, tarçın kokuyordu, kalçalarının kıvrımları onun için yanıp tutuşan yerime baskı yapıyordu. Yine. Muhtemelen, sonsuza dek. Ona doyabileceğimden emin değildim.

"Turta mı istedin?" diye sordu kısık bir sesle. Kalçalarını geriye itti ve kirpikleri yanaklarının kıvrımında titredi. Başımla onayladım ve Stella kenarında biraz turta olan çatalı kaldırdı. Parmaklarımı bileğine dolayıp çatalı ağzıma doğru yönlendirdim, balkabağı ve tarçın tadı dilime yayıldı.

"Güzelmiş," dedim, bir ağız dolusu gevrek turtaya rağmen. Stella gözlerini kırpıştırarak bana bakarken, çatal aramızda havada kaldı. Bu şekilde dururken görebildiğim tek şey boynunda ilerleyen kızarıklık ve çaldığı gömleğin altında baştan çıkarıcı bir şekilde yükselip alçalan göğsüydü. Çatalı elinden alıp tezgâha bıraktım ve ellerimi kalçalarına koydum.

Vücudu tamamen vücuduma yapışacak şekilde onu kendime doğru çevirdim ve o koyu, uykulu ve arzulu gözleriyle bana baktı. Yıllar boyunca bu arzuyu parça parça görmüştüm. Kalabalık barlarda göz göze geldiğimizde. İkimiz de içkiyi fazla kaçırdığımızda ve kontrolümü biraz kaybettiğimde sergilediğimiz yavaş dokunuşlarımızda. Ama onu hiç böyle görmemiştim. Bu kadar yakından ve sürekli.

Talepkâr.

Başparmağımı yanağından çenesindeki çukura doğru götürüp bu ânı ezberlemeye çalıştım. Buzdolabının uğultusu, pencereleri titreten rüzgâr. Kesik nefesler ve tenimi karıncalandıran heyecan. Stella tezgâha yaslanıp beni tepeden tırnağa süzdü, köprücükkemiğimin altındaki çil öbeğine hafifçe gülümsedi.

Kıpkırmızı dudakları aralandı.

Ellerimi kalçalarına götürüp onu tezgâha oturmaya teşvik ettim. Kalçaları turta kabına çarpıp onu tezgâhm üzerinde yana kaydırdı. Çatal başka bir yere uçtu. Stella dikkatle beni izlerken, dizlerini kalçalarıma bastırdı.

"Ne yapıyorsun?"

Ağırdan almaya çalışıyordum. Kendimi dizginlemeye çalışıyordum. Dolabımdan aşırdığı bir gömlekle karşımda oturan Stella'ya bakarken göğsümün ortasında davul gibi yankılanan her kelimeyi ona söylememeye çalışıyordum. Titrek bir nefes verdim.

"Bunu istiyorum." Ona verebildiğim tek karşılık buydu. Stella'ya dair tüm hayallerimde, bu her zaman en sevdiğimdi. Arzu ve ihtiyaç dayanılmaz boyuta ulaştığında hep bunu hayal ediyordum. Gözlerimi kapatıp onu bu şekilde, karşımda bacaklarını ayırmış halde hayal ederdim. Karmakarışık saçları ve öpüşmekten şişmiş dudaklarıyla.

"Biraz daha turta ister misin?" diye Stella titrek bir sesle sordu.

Göğsümden boğuk bir ses çıktı. Herhalde bir kahkahaydı, gerçi şu anda böyle bir şeyi başarabileceğimi sanmıyordum. "Hayır, La La. Seni istiyorum."

Önünde eğildiğimde, zemin dizlerimin arasında soğuktu ama Stella'nın her yeri sıcaktı. Dudaklarım dizinin iç kısmına dokunduğunda, kalçası seğirdi ve on santimetre yukan çıkıp onu doğru düzgün örtmeyen gömleğin kenarını itince, başını mutfak dolabına çarptı. İki yana açtığı bacaklarının arasından ona bakmam, bu şekilde karşısında diz çökmem Stella'yı etkilemiş görünüyordu. Daha hızlı nefes almaya başlarken, kalbimin onun nefesiyle uyumlu bir şekilde gümbürdediğini hissedebiliyordum.

"İyi misin?" diye sordum, başımdan fazlasını kastettiğimi anladığım biliyordum.

"Evet, hı-hı." Stella gözleri dalgın bir şekilde başıyla onayladı. Parmakları tezgâhı o kadar sıkı kavradı ki, eklemleri beyazladı. "Evet. Bu iyi."

Bacağının iç kısmına doğru gülünce, dizlerini biraz daha ayırdı. İçimi şehvet kapladı. "Umarım iyiden daha ötedir."

Stella gülerek karşılık verdi. "Sanırım göreceğiz."

Bacaklarının içine hafif öpücükler kondurarak ona sataştım ve giderek yükselip beni en çok istediği yerin altında durdum. Teni çok yumuşaktı ve inanılmaz tatlıydı. Üst bacağının kıvrımına hafif bir öpücük kondurdum ve ne kadar ıslak ve sıcak olduğunu hissedince, gözlerimi sımsıkı kapatmak zorunda kaldım.

"Luka," dedi. Bacağını omzumun üzerine attığım için topuğu kürek kemiklerimin arasına hafifçe vuruyordu. "Luka, lütfen."

"Pekâlâ. Tamam, ben–" Darmadağın olmak üzereydim. Merhamet edip kalçalarını kavrarken, ağzımı onun merkezine dayayıp ikimizi de inleten uzun ve yavaş bir ritimle onu yaladım.

"Luka," dedi tekrar. "*Tanrım*. Luka."

İsmimi bu şekilde söylemesi, kontrolümü kaybetmeme yol açtı. Nefes nefese kalıp beni çekiştirene dek aynı hareketleri tekrarladım. İki eliyle saçımı kavrayıp istediği ritimle beni yönlendirirken, onu yaladım, emdim ve ısırdım. Sert, hızlı ve kirliydi. İki parmağımı içine sokarken, elimi boksör şortumdan içeri sokup kendimi kavradım. Hayatımın geri kalanı boyunca rüyalarımda duyacağım bir ses çıkardı. Tutkuyla karışık bir inilti̇ydi.

Harikaydı. O kusursuzdu. O istediğim, umut ve hayal ettiğim her şeydi. Dilimdeki tadı tezgâhta terk edilen kahrolası balkabaklı turtadan daha tatlıydı. Ateşli, ıslak ve arzulu olduğunu hissetmek bir keşifti. Bundan sonra başka bir şey yapmak istemiyordum.

"Çok– çok yaklaştım," dedi Stella, sesi her zamankinden iki oktav daha yüksekti. Klitorisini emerken, iliklerimde yankılanan bir inilti çıkardı. Aynı şeyi tekrar yapınca, tüm vücudu titredi. Buna açlık duyuyordum. "Beni doyuma ulaştır. Lütfen."

Geri çekilip alnımı bacağına yaslayarak parmaklarımın hareketini izledim. Kalçaları benimle birlikte hareket ediyordu ve hâlâ mantıklı düşünebilmem bile bir mucizeydi. Bu şekilde boşalabileceğimi düşündüm. Orgazm olmaya çalışmasını izleyerek.

Bakışlarımı yukarı çevirip onunla göz göze geldim ve gözlerimi kaçırmadım. "Neye ihtiyacın var?"

Bacağını emerek bir öpücük kondurdum. Tüm vücudu ürperdi.

"Tekrar–" Stella başını mutfak dolaplarına yaslayıp kirpiklerinin altından beni izledi. "Tekrar ağzını üzerime koyar mısın?"

"Evet, La La." Burnumla onu dürtüp göbek deliğinin altını öptüm. Başparmağımı bir kez üzerinde gezdirdim, boğazının derinliklerinde bir ses çıkarınca hareketi tekrarladım. Stella'nın yüzü kıpkırmızı, nefes nefese ve daha fazlasını istediği bu anı birçok kez hayal etmiştim. Kontrolümü geri almaya çalıştım. "Bunu yapabilirim."

Ne istersen yaparım, demek istedim. *Aklından geçen her şeyi.* Aksine, kelimeleri yutup ağzımı onun üzerine koydum. Dilimle sert bir baskı uygulayıp hızlı darbeler attım. Bacakları kulaklarımın yanında kasıldı ve boğuk iniltiler çıkardı. Gözlerimi kapatıp bana doğru çözülmesini hissettim, tüm vücudu orgazma teslim oluyordu.

Bu süre boyunca onunla birlikte kaldım, sakinleşip bacakları gevşeyene dek nazik öpücükler verip özenle dokundum. Elimin tersiyle ıslak ağzımı silerken, Stella koyu ve meraklı gözlerle beni izledi.

"Bu–" Işıl ışıl mavi gözlerini iki kez kırpıştırdı. "Güzeldi. Eğer– eğer merak ediyorsan."

"Tahmin ettim."

"Öyle mi? Nasıl anladın?"

Ona sırıtıp doğruldum. Başparmağımı yanaklarındaki kızarıklıkta gezdirdim, boynuna bir saç tutamı yapışmıştı. "Yüzündeki ifadeden." Tüm saçını yumruğuma dolayıp özlemle içimi çekerek onu bıraktım. Dokunuşumla birlikte başı sallandı. "Adımı haykırmandan anladım."

Göğsümün ortasına hafifçe vururken, otoriter biçimde kaşını kaldırdı. Parmaklarını kavrayıp tuttum. "Çığlık atmadım."

"Çığlık attın."

Stella çenemi kavrayıp dudaklarımız buluşana dek beni kendisine doğru çekti. İçini çekerek ağzımı yalayınca, kollarımdaki tüylerim diken diken oldu.

"Çığlık atmadım," diye dudaklarıma doğru tekrar fısıldadı.

Vücudumun alt kısmının yıkıcı ve utanç verici bir şeyle arasında saniyeler vardı. Muhtemelen her ikisinden eşit uzaklıktaydı. Boksör şortumu aşağı indirip darmadağınık ve bitkin haline bakarak kendime dokunursam, Stella'nın ne düşüneceğini merak ettim. Doyuma ulaşmamın çok uzun süreceğini sanmıyordum.

Stella dudaklarını boynuma götürdü ama bana sataşmasından bıktım. "Pekâlâ, pekâlâ. Çığlık atmadın." Aslında, çığlık atmıştı. "Sana–" Takıntı haline getirdiğim göğsünün üzerinde yanlış iliklenmiş düğmeleri kurcaladım. Tenini görmek istiyordum. Beni içine alırken, nasıl hareket ettiğini izlemek istiyordum. "Sana tekrar sahip olabilir miyim?"

Stella başıyla onaylarken, yanakları kızardı. Biraz mahcuptu. Çok sevimliydi. Tamamen benimdi.

"Beni nasıl istiyorsun?"

Her şekilde, diye zihnim yardımcı oldu. *Burada, evinde. Bu mutfakta, yatağında, seni son derece dağınık dolabının kapısına dayayarak. Benimle, daima.*

Ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi gözleri bir ton ko-

yulaştı. On senenin ardından, muhtemelen biliyordu. Nazikçe onu tezgâhtan indirip kollarımın arasında döndürerek belinden itibaren eğilmesini sağladım. Gömleği üzerinden çıkarıp yere attım. Loş ışıkta pürüzsüz kıvrımlardan ibaretti, dirseklerini tezgâha yaslayıp kalçasını havaya kaldırdı. Bir başka hayalim gerçek oluyordu.

"Böyle iyi mi?"

Stella çılgınca başıyla onayladı. "Oldukça iyi." Elleri, vücudu bana dönükken aşağı indirmeye çalıştığı boksör şortumun beliyle meşguldü. "Buraya gel, lütfen."

Bu kez *lütfen* sözcüğü kontrolümü yitirmeme sebep oldu. Stella'nın yardımsever bir şekilde turta kabının yanında bıraktığı prezervatiflerden birini alıp taktım ve elimi sırtının oyuğuna koydum. Tamamen içine yerleşene dek yavaşça ona baskı uyguladım. En sonunda öne eğilip boynuna doğru minnettarlığımı belirten boğuk bir ses çıkardım.

Hisettiklerim beni şaşkına çevirdiği için o şekilde durdum. Burnumu saçlarının arasına sokup dişlerimle kulağının kenarını yakaladım.

"Bunu planladın mı?" Sesim çok uzak bir yerden geliyor gibiydi. Kalçalarımı hareket ettirince, omurgamdan yukarı doğru bir sıcaklık yayıldı. Sonra tekrar aşağı indi. Her şey gerildi.

"Neyi? Turtayı mı?" Stella da benim kadar hızlı nefes alıyor ve bekleyemeyecek kadar sabırsızlanmış gibi kalçalarını geriye doğru hareket ediyordu. Bana her şekilde sahip olmaya razı gibiydi. Beni delirtiyordu. "Elbette, turtayı planladım. Turta her zaman planlarımın arasında."

"Turtayı kastetmiyorum." Sırtını okşadım. Yavaşça içinden çıktım ve uyanıp Stella'yı yanımda çırılçıplak bulduğumdan beri içimde biriken her şeyle tekrar hamle yaptım. Bana kontrolümü yitirdiğimi hissettiriyordu. Sanki istediğim her şeye anında ve yeterince sertçe sahip olamayacakmışım gibi. Onu bunca zamandır ne kadar çok istediğimi anlaması için mutfak tezgâhına yaslamam gerekiyormuş gibi.

Tekrar içine hamle yaptım ve daha önce tezgâhta bıraktığımız kupalar tıngırdadı. İkimiz de zevkten boğuk sesler çıkardık. Her zamanki gibi uyumluyduk, bu konuda bile. "Seni becermemi istedin, değil mi?"

"İşte yine o kelime."

"En çok bunu sevdiğini biliyordum."

"Bilmiyorum, ben–" Kalçalarıma açı verip aynı noktaya hamle yapınca, Stella'nın nefesi kesildi. Dün gece onu yatağa yatırıp kalçalarını kavradığımda keşfettiğim noktaydı, altımda titreyene dek ikimiz de zevkin peşinde koşmuştuk. "*Çiftleşmek* kelimesini kullanmaktan yanayım."

Bana uzanma şekline bu kadar odaklanmasaydım, gülebilirdim, tırnakları kalçamın derisine batıyordu. Ona doğru her hareket ettiğimde memelerinin titremesi dikkatimi çekiyordu. *Yüce Tanrım.* Bu tüm hayallerimden, düşünebileceğim her şeyden daha güzeldi.

"Anlaşıldı," dedim dişlerimi sıkarak ve sonra kendimi kaybettim. Bacaklarının arasındaki ıslak sıcaklığa ve teninin kızarıklığına kendimi verdim. Yavaşlayıp biraz daha dayanmaya çalışırken, etrafımda şiddetle zonklamasına kapıldım. Başımı geriye atınca, mutfak lavabosunun üzerindeki küçük pencerede yansımamız gözüme ilişti. Stella ve kaymaktaşını andıran o kıvrımları yıldız tozu gibi parlıyordu. Tam arkasında onu ürpertiyordum.

"Kahretsin." Bizi birlikte görmek kontrolümü kaybetmeme sebep oldu. Çenemi göğsüme bastırdım ve kalçalarımla Stella'ya doğru derin, yavaş ve kusursuz hamleler yaptım. Ondan saniyeler önce boşaldım, ellerini sertçe tezgâha vurup eski bir kahve kutusunu devirdi. Kahve kutusu yerde tıngırdayarak yuvarlanırken, kulağımı omzuna yaslayarak ona doğru yığıldım. Sabit bir şekilde atan kalbi beni bir tür hipnotize edici transa soktu. Orada, bu şekilde uykuya dalabilirdim.

"Beni Annapolis'teki yemek katına götürdüğün günü hatırlıyor musun?" diye sırtına doğru mırıldandım. Stella hâlâ tezgâha yaslıydı ama şikâyet eder gibi görünmüyordu. Gözünün ucuyla

bana bakacak şekilde başını yana eğdi. Parmak uçları tenimde bıraktığı izlerin acısını dindirdi.

"Farklı pizza restoranlarının olduğu yer mi?"

Tek yemek katı ve on dört pizza seçeneği vardı. Kalm hamurlu. Kenarları dolgulu. İnce hamurlu. "Evet, orası."

Stella'nın gözlerinin kenarları kırıştı. "Bana hayatının en güzel günü olduğunu söylemiştin."

Derin bir nefes verip üzerinden çekildim. Bacaklarım pelte gibiydi. Sanki biri beni bayıltıcı tabancayla vurmuştu. Stella'nın ağırlığını büyük ölçüde yüklenip onu göğsüme bastırdım. Elimi boynuna götürüp nabzını takip ettim, kalbinin düzenli bir şekilde attığı yere doğru zigzag çizen bir hattı. Avucumu oraya bastırıp gözlerimi kapattım.

Umarım henüz söyleyemediğim ama söylemek istediğim her şeyi hissediyordur.

"Hayatımın yeni en güzel günü bugün," diye mırıldandım.

Stella parmaklarını benimkilere dolayıp ellerimizi kalbine götürdü. Sanki onun da bana söylemek istediği şeyler vardı.

Başını eğip çeneme kocaman bir öpücük kondurdu. "Yatağa dönelim mi?"

Yakında. Çok yakında ona her şeyi söyleyecek cesareti toplayacaktım.

Kalçasını okşayıp kıçını hafifçe tokatladım. "Seninle her yere giderim."

TEŞEKKÜRLER

İlk teşekkürümü okuyucularıma sunmak istiyorum. Bu kitabın dünyanın farklı noktalarında gerçek insanlar tarafından okunduğunu bilmek kesinlikle çılgınca bir his! Bu küçük kitaba vaktinizi ayırdığınız için teşekkür ederim. Bu kitabı yazarak hayallerimi gerçekleştirdim ve çok önemli iki insanın desteği olmadan bunu başaramazdım.

Bu kitabın kocamın okuduğu ilk eserim olduğunu biliyor muydunuz? Verandada, kanepede, döşemelerin üzerinde ve aklına gelebilecek her yerde tıkır tıkır yazı yazarken bana destek olduğun için teşekkür ederim, E. Bana her zaman inandın ve seni çok seviyorum. Artık fantezi futbol hakkında anlatacaklarını dinleyeceğime söz veriyorum.

Annie, romans kitaplarına geçiş maddem. Neredeyse on senedir bana amigoluk yapıyorsun. Sen olmasaydın, bu kitap kesinlikle bu şekilde sonuçlanmazdı. Düzenlemelerin için teşekkürler ama en önemlisi, elimi tuttuğun için teşekkür ederim.

B.K. BORISON, eşi, yeni yürümeye başlayan hayat dolu çocuğu ve köpeğiyle beraber Baltimore'da yaşıyor. İlk kitaplarını ortaokulda, kitapların kenarlarına yazmaya başladı ve hiç durmadı. *Aşk Işığı Çiftliği*, Borison'ın yayımlanan ilk romanı.

YAZAR FOTOĞRAFI © MARLAYNA DEMOND
KAPAK İLLÜSTRASYONU © SAM PALENCIA / INK AND LAUREL